

БОБИ ЕМИТ

ВЗЕМИ
СЪРЦЕТО МИ

БОБИ СМИТ ВЗЕМИ СЪРЦЕТО МИ

Превод: Илия Годев, Виктория Калчева, Николай Христов

chitanka.info

Отвлечен в детството си от пирати, гледан като принц в палата на алжирския емир, лорд Александър е възпитан според арабските порядки и изобщо не подозира за своя знатен произход. Няколко години по-късно съдбата го среща с ослепително красивата Виктория, наследница на изключително богат маркиз, и в сърцата на двамата пламва любов. Но тяхната гордост и различните им разбирания ги възпират да излеят истинските си чувства и ги въвличат в низ от вълнуващи перипетии както в най-екзотичните кътчета на Алжир, така и в най-потайните квартали на Лондон.

ПЪРВА ГЛАВА

Пролетта на 1789 година

— Ейвъри, трябва да го направиш! Трябва да се върнеш при баща си и да измъкнеш още пари! — настояваше пред съпруга си, лорд Уейкфийлд, двадесет и пет годишната Вивиан Уейкфийлд, висока красива жена с черни коси и студени сини очи, говорещи за проникателен ум. В този момент тя стоеше с опрени на хълбоците ръце в средата на разточително украсената им приемна и хвърляше гневни погледи към „мекотелото“, за което се бе омъжила.

Ейвъри Уейкфийлд се стресна от тона на съпругата си. Той бе женствено красив, тъмнокос и тъмноок двадесет и осем годишен мъж, чийто блед цвят на лицето свидетелстваше за дни, прекарани в сън, и за нощи, изпълнени с нескончаеми гуляи и хазарт. Раздразнен от предизвикателството ѝ, той се изправи в цял ръст, извърна се от прозореца, за да я погледне в лицето. Смяташе да ѝ даде урок. В края на краищата той беше човекът с парите в техния брак. Тя не бе донесла кой знае каква зестра. Въпреки това, когато се обърна и видя яростта, изписана върху лицето ѝ, той се разколеба... както винаги.

— Е, Ейвъри? Кога ще поговориш с него? — настоя тя, като даде да се разбере, че последната дума беше нейна.

— Знаеш, скъпа, че ако бе намалила разходите си, може би нямаше толкова скоро да се окажем отново в затруднено положение.

— *Моите* разходи?

— Казах ти как реагира татко последния път, когато отидох при него за пари. Заплаши, че ще ме остави без пукнато пени.

— Баща ти никога няма да го направи.

— Може би, но се страхувам отново да опитам късмета си, при това толкова скоро.

— Боя се, че нямаш друг избор, Ейвъри. Нуждаем се от пари, и то веднага.

— Знам, но...

— Разбирам защо не искаш да настояваш пред него, но сега имаме преимущество — лукаво отвърна тя. Дълго време бе мислила как да измъкне повече пари от стиснатия си свекър, Едуард Уейкфийлд, херцог Хънтингтън, и сега бе сигурна, че е открила начина.

Ейвъри погледна подозрително жена си.

— С какво предимство смяташ, че разполагаме сега?

— Ами Александър, разбира се — отвърна му самодоволно Вивиан. Когато се бяха сгодили, тя мислеше, че като бъдеща херцогиня ще живее живот, отдаден изцяло на удоволствията. Лошото бе, че тъй като отношението на свекър ѝ към техния брак бе негативно, той не развърза много кесията си. Единствено раждането на сина ѝ Александър преди около седем години бе отслабило напрежението помежду им. Доволен, че са го дарили с внук, херцогът бе станал попоносим, но увеличението на доходите им бе недостатъчно да им осигури начина на живот, за който бе мечтала. Още тогава херцогът бе взел Александър да живее при него и двамата бяха станали неразделни. Вивиан бе сигурна, че момчето е единственото уязвимо място на херцога.

— Александър? — Ейвъри се запита какво общо имаше тук техният син. Не бе разговарял с детето от седмици и откровено казано, не го бе грижа дори ако никога вече не го видеше. От деня, когато се роди, той създаваше само неприятности за тях и двамата тайно в себе си, бяха останали доволни, че херцогът бе взел детето, за да го отгледа сам в имението Хънтингтън.

Вивиан кимна.

— Няма друг на този свят, когото той да обича повече, и това го прави основен коз за нас при пазарлъка. Ако баща ти отказва да ти даде това, което по право е твое, заплаши го, че ще си вземем момчето.

Изразът върху лицето на Ейвъри стана пресметлив, а после — самодоволно одобрителен.

— Винаги съм знаел, че нашият скъп син някой ден ще се окаже полезен. — Ако Александър можеше да помогне да получат семейното богатство на тяхно разположение, тогава може би Ейвъри щеше да обикне детето.

— Просто е въпрос на умело разиграване на ситуацията, това е всичко — казваше Вивиан и му обясняваше какво иска от него. —

Първо ще опитаме да подходим нормално, но ако той не се съгласи, искам от теб да правиш точно това, което ти казвам. Тогава много скоро ще приеме.

Високият внушителен мъж с посивели коси и набитото тъмнокосо момче стояха на върха на стръмната скала, която гледаше към морето. Вниманието им бе съсредоточено върху огромния кораб, който бавно изчезваше по посока на залеза.

— Един ден, дядо, аз ще бъда капитан на голям кораб, точно колкото онзи — пъчеше гърди седемгодишният Александър с цялата наивна увереност и фантазия на своята възраст. Сивите му очи блестяха и страните му бяха поруменели от вълнението, с което го изпълваха мечтите му за приключения из далечните морета.

— Ако това е, което истински желаеш, Александър, сигурен съм, че ще го постигнеш — отвърна лорд Едуард Уейкфийлд, херцог Хънтингтън. Сърцето му преливаше от гордост, когато сведе поглед надолу към момчето, което означаваше толкова много за него. Топлота, която прикриваше спрямо мнозина други, се прокрадна по благородното му лице и той вече не бе строгият, внушаващ страх херцог. Нещо повече — топлата усмивка и нежната обич в погледа му издаваха всеотдайно любящия дядо, какъвто в действителност беше.

Думите му накараха момчето да засияе.

— Ще го направя. Ще видиш. Ще бъда най-добрият корабен капитан, който е живял някога.

— Сигурен съм в това — увери го Едуард, съзрял проникателността и силното желание в чертите на лицето му и разбрал, че е бил прав в преценката си за него. Собственият му син — Ейвъри, бащата на Александър, се бе оказал толкова горчиво разочарование за него и за покойната му съпруга Ребека, че той почти беше загубил надежда за бъдещето. Ейвъри се бе родил с ярко изразени егоизъм и жестокост. Още от най-ранна възраст той изпитваше изключително удоволствие от измъчването на тези, които бяха по-бедни от него. А когато бе израснал и възмъжал, се бе обърнал към хедонистични удоволствия и покваряващо поведение, които бяха опетнили името и честта на семейството. Единствено раждането на Александър бе обнадежило Едуард. Затова когато Ейвъри и Вивиан не проявиха никакъв интерес към бебето, той лично се бе намесил и бе

отвел детето в дома си, където да го отгледа и възпита. За това решение той никога не съжали. Момчето изпълваше с радост неговата уморена душа.

— Къде мислиш, че отиват, дядо? — попита Александър и обърна глава към водната шир, за да проследи неясния силует на кораба. — Към някое вълнуващо място?

— Сигурен съм, че си прав — отговори Едуард. После, обзет от желанието да разкаже някоя приказка на момчето, продължи: — Вероятно ще преплуват всяко от седемте морета и...

— Според теб дали ще срещнат пирати? — прекъсна го Александър и очите му се разшириха, щом даде простор на буйното си въображение. Беше слушал разкази за зли пирати и дори беше виждал картини, показващи как необузданите демони плячкосват всеки плавателен съд, имал нещастieto да пресече пътя им. Мисълта, че корабът, който току-що бе видял да напуска Англия, наистина можеше да стане плячка на кръвожадните морски разбойници, го изпълваше със смесица от вълнение и страх.

— Човек никога не знае — каза Едуард тихо. — Никой не може да се чувства в безопасност, когато кръстосва Атлантика. Северноафриканските пирати са навсякъде.

— Онези са от Африка, нали? Онези, които видяхме на рисунката в книгата?

— Правилно, а те са свирепа шайка. — Едуард си спомни ужасяващата картина. Северноафриканските корсари, изобразени там, бяха облечени само в широки, къси до коленете панталони и ярко оцветени тюрбани. Пистолети висяха на коланите им. Бяха захапали ножове между зъбите си и стискаха страховито извити ятагани в ръцете си, докато се прехвърляха на борда на нападнатия от тях кораб.

— Да, но те никога няма да ме хванат — отвърна Александър с широка, безстрашна усмивка. — Когато стана капитан, ще имам най-хубавия кораб с най-добрия екипаж в целия океан. Ние ще ги отблъснем и ще превземем техния кораб.

Едуард почти си представяше как неговият внук отблъсква пиратско нападение. Усмихна му се.

— И как ще наречеш този великолепен непревземаем кораб, чийто капитан ще бъдеш?

Момчето се замисли за миг, после, спомняйки си святкация пиратски меч и какъв страх беше предизвикал той у него, отвърна:

— „Ятаган“.

— Защо „Ятаган“?

— Защото ще изплаши всеки.

— Имаш право за името. Избрал си го правилно.

— Ще ми помогнеш ли да изпиша името върху моя кораб?

Херцогът беше учуден от молбата му и обясни, че в корабостроителницата има хора, които правят това.

— Не върху големия кораб, който ще имам, дядо! — разсмя се Александър с детско задоволство. — Говоря за корабчето, което ми подари. Мислиш ли, че можем да изпишем името върху него? — Той смяташе малкия макет за най-хубавия подарък, който бе получавал, считаше го за най-ценното си имущество и едва ли не спеше с него.

Едуард също се разсмя.

— Помисли какъв цвят избираш и ще го направим веднага щом се върна.

— Трябва ли да отиваш? — попита Александър, когато тръгнаха към къщата в падащия мрак. Обожаваше своя дядо и ужасно му липсваше, когато отсъстваше.

— Боя се, че е така. Другите ми имения също изискват внимание. Когато станеш по-голям, ще те вземам със себе си, за да видиш колко обширни са владенията ни. Един ден те всички ще бъдат твои, Александър.

— Искане ми се сега да можех да дойда с теб — нацупи се Александър и хвана дядо си за ръка, а старецът се учуди колко малък в действителност бе той.

— Догодина, когато навършиш осем, ще те взема с мен.

— Обещавах ли?

— Имаш думата ми.

Погледите им се срещнаха и Алекс кимна тържествено, знаейки, че думата на дядо му е закон. Щом той казваше, че ще стане, значи щеше да стане.

Двамата вървяха по градинската алея, водеща към страничния вход на имението, когато видяха Катрин, деветнадесетгодишната дъщеря на Едуард и леля на Александър, да върви забързано срещу тях.

— Здравей, лелю Катрин! — извика Александър. — Идваш насам, за да поиграеш с нас ли?

— Не, съкровище, трябва да поговоря с дядо ти за минута — каза бързо тя, като галеше нежно косите му.

За Едуард бе ясно, че е разтревожена, затова помоли детето да отиде в стаята си и да се измие за вечеря.

— И мини през страничния вход — бързо допълни Катрин. Почувства голямо облекчение, когато момчето се съгласи, без да задава въпроси.

— Какво има? — попита Едуард веднага щом момчето се отдалечи на достатъчно разстояние, за да не може да ги чува. Сериозният му поглед изучаваше неговата красива русокоса дъщеря. Тя толкова приличаше на майка си Ребека със светлорусите си коси и морскосини очи, че понякога от това го болеше и го обземаше копнеж по миналото.

— Ейвъри — смутено изрече тя. — Той е тук.

— Ейвъри? — На лицето му първо се изписа изненада, а после — недоверие. — Какво иска пак? Каза ли ти? — попита рязко. Знаеше, че поквареният му син се появява само когато има нужда от нещо, а той имаше представа какво преследваше. Без Ейвъри да разбере, беше уредил познатите му в Лондон да го държат под око. Знаеше за по-голямата част от похожденията на сина си и те го изпълваха с гняв. Ейвъри нямаше чувство за чест, а това бе недостатък, за който херцогът не можеше да си затвори очите.

— Не знам. Не ми каза. Разменихме само обичайните любезности.

— Поиска ли да види момчето?

— Не. Исква само да говори с теб.

— Довел ли е Вивиан със себе си? — заинтересува се Едуард, почти сигурен в отговора, но изпитващ необходимост да попита.

— Не. Дойде сам.

При тези думи лицето на херцога потъмня.

— Предполагам, че трябва да благодаря на небето за това, но не мислиш ли, че на майката е необходимо да вижда детето си поне от време на време? Минаха месеци, откакто идва за последен път...

Катрин докосна разбиращо ръката на баща си.

— Знам. Аз също не мога да я разбера. Александър е добро момче, толкова е жизнен, умен и забавен. Не разбирам как такива родители са могли да му дадат живот.

— Нито пък аз. Понякога ми се иска да беше твое дете. — Едуард погали топло ръката ѝ. — Тогава никога нямаше да страда от тяхното пренебрежение.

— Аз може и да не съм му майка, но при нас той знае, че с обичан. Александър е добро дете. Той ще се оправи, татко, ще видиш.

— Надявам се, че си права. Защо не се качиш горе и не останеш при него, докато аз разговарям с Ейвъри. Задръж го там, ако можеш. Безсмислено е да го разстройваме, като узнае, че баща му с идвал и не е поискал да го види.

— Добре. Ще ни извикаш, когато свършиш.

Той кимна.

— А после ще вечеряме.

Катрин се повдигна на пръсти, за да го целуне нежно по бузата, а после забърза да отиде при племенника си. Едуард я наблюдаваше, докато се скри в къщата, и след това се подготви за предстоящия сблъсък. Срещите с Ейвъри никога не бяха приятни, а той сериозно се съмняваше, че днешната ще бъде изключение.

Когато сестра му излезе, Ейвъри си наля солидна доза уиски и се настани в масивното, тапицирано с кожа кресло зад бюрото в кабинета на баща си. Облегна се назад и нехайно вдигна обутите си в ботуши крака върху плота му, като си представяше, че вече е херцог. Той се опиваше от тази мисъл, оглеждаше скъпите картини, окачени на тъмните лакирани стени, и неизброимите томове безценни книги в кожени подвързии, наредени върху стигащите до тавана лавици, които заемаха едната част на кабинета. Мислено изчисли стойността на предметите в стаята и се усмихна, поглъщайки с очи даровете, които бъдещето му предлагаше. Един ден всичко това щеше да бъде негово.

Ейвъри бе така дълбоко потънал в мисли за собственото си величие, че не чу кога баща му влезе в стаята. Поздравът на Едуард го накара да се върне към действителността.

— Ейвъри... — Едуард бе слисан, като откри, че синът му си позволява такива волности в неговия кабинет. Както винаги, изисканият външен вид на Ейвъри го впечатли. Не можеше да се

отрече, че беше се превърнал в красив млад мъж. Колкото и да се бе опитвал, не бе намерил отговор на въпроса защо синът му бе станал толкова лош и въпреки болката, знаеше, че никога нямаше да разбере.

— Здравей, татко — отвърна Ейвъри с ледена учтивост, без да покаже никакво смущение от факта, че е сварен да седи толкова непочтително зад бюрото на баща си. Безгрижно свали краката си, постави чашата с уиски върху плота, след което бавно се изправи.

— На какво дължа честта да ме удостоиш с присъствието си? Смея ли да се надявам, че сме ти липсвали? — Думите му изразяваха и лека ирония.

— Естествено, че ми липсваш, а също и Катрин, и Александър. Между другото, дали момчето е някъде наоколо? Очаквах да бъде с теб.

— Той е горе и се приготвя за вечеря. Имаш ли нещо против да вечеряш с нас и да останеш тази нощ?

— За съжаление имам важна работа в Лондон, която налага да се върна още тази вечер — лъжеше Ейвъри, докато обикаляше бюрото, за да застане пред него, отстъпвайки на баща си креслото, което му принадлежеше.

— Разбирам — рече херцогът. — Да повикам ли Александър да слезе, за да се видите поне за малко?

— Опасявам се, че не разполагам с време дори за кратка среща. Дойдох, защото трябва да разговарям с теб.

— Така ли? — Едуард го наблюдаваше с присвити очи.

— Да — продължи Ейвъри разпалено. — Уверен съм, че вече си разбрал: полагам всички усилия да се променя съобразно желанието, което ти изрази при последния ни разговор. — Замълча в очакване да получи утвърдителен отговор от баща си.

Херцогът не отговори веднага, а само го погледна. Мислите му бяха съсредоточени върху усилието да проумее как той и неговата обична, чувствителна по душа Ребека бяха дали живот на един толкова съвършен лъжец.

— Е, аз се промених. Всъщност само преди няколко дни имах среща с познати, за да обсъдим различни делови начинания и те ми предоставят прекрасна възможност. Необходими са ми достатъчно пари за първоначалната инвестиция, а те ми гарантират, че възвращаемостта ще бъде огромна. Ще мога да ти изплатя главницата

по заема само за няколко години и тогава аз и Вивиан ще бъдем напълно самостоятелни — говореше гладко синът, опитвайки се да убеди баща си да му отпусне финансите, необходими му за „инвестиране“.

И двамата замълчаха.

— Ако управляваше правилно доходите си, сега щеше да си самостоятелен — отбеляза Едуард.

— Но това е различно. Това е шансът, който чаках, за да ти докажа, че наистина съм се променил. Обещавам ти, че ще...

— Обещания! Вечно обещания! Винаги само това си ми давал. През всичките тези години аз все още чакам да направиш нещо значително.

— Но... — понечи да протестира Ейвъри.

— Достатъчно! — сръза го Едуард. — Чух достатъчно. Единственият начин да получиш още пари от мен е да ми докажеш, че сам можеш да направиш нещо. Имаш възможности. Интелигентен си. Използвай тези качества!

— Точно това се опитвам да направя сега — тросна се Ейвъри.

— От мен вече няма да получиш пари. Ако през следващата година покажеш, че можеш да се справяш с финансите си разумно, пак ще разговаряме. А дотогава смятай този разговор за приключен.

Ейвъри не можеше да повярва, че баща му му отказваше, когато историята, съчинена от него и Вивиан, звучеше толкова убедително. Обзе го паника. Дълговете им на хазарт бяха огромни и срокът на плащането отдавна бе изтекъл. Трябваше да платят. Отказът на баща му предизвика такава силна ярост у него, че изгуби контрол над себе си. Вместо просто да премине към плана на Вивиан, включващ и Александър, неспособен да мисли, Ейвъри избухна.

— Надут стар глупак! — развика се той. — Стоиш си в имението и броиш парите си, докато ние с Вивиан водим почти мизерно съществуване.

Грубите думи на Ейвъри само потвърдиха това, което Едуард знаеше през цялото време. Той остана напълно спокоен, а лицето му придоби каменно изражение.

— Колко си слабохарактерен! — изръмжа той. — Това, от което се нуждаеш, е гръбначен стълб! Поне веднъж в живота си поеми свой

собствен път, Ейвъри! Поеми отговорността за себе си и за семейството си. Може би това ще те направи мъж!

— Може би си прав — незабавно се съгласи Ейвъри, разбрал, че така няма да стигне далеч. Като се върна отново към плана на Вивиан, продължи: — Може би е време да се погрижа за семейството си. Може би ми е време да създам сигурен дом за Александър, така че ние с Вивиан да го отгледаме далеч оттук.

Едуард разбираше, когато го заплашваха, и рече със стиснати зъби:

— Александър остава при мен.

— Той е наш син — възрази Ейвъри, доволен, че е постигнал реакцията, която с Вивиан предвиждаха. — Той трябва да бъде с родителите си.

— Срамота е, че не помислихте за това преди няколко години, а съвсем забравихте неговото съществуване.

— Нещата се промениха. Както сам каза, за да ти докажа своята зрелост, трябва да поема отговорността за своето семейство. Сега искаме да си го вземем обратно.

— Опитай се само да отведеш момчето от този дом и веднага ще повикам адвоката си. Когато приключа сметките си с теб, моят единствен син сякаш ще бъде мъртъв. Разбираш ли ме? — прогърмя херцогът, неспособен да понесе мисълта, че Александър ще живее при Ейвъри и Вивиан.

Ейвъри много пъти бе виждал баща си ядосан, но никога преди не бе виждал такава силна, макар и овладяна ярост. Той се стъписа и разколеба.

— Сигурен съм, че може да се намери решение...

— Единственото възможно решение за теб е да напуснеш! Махай се от очите ми! Ако някога отново дойдеш с такива намерения, ще се убедиш, че заплахата ми да те залича от завещанието си не е била само на думи. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да, разбирам. — Ейвъри се обърна и тръгна към вратата. Когато стигна до нея и хвана дръжката на бравата, баща му отново заговори:

— И още нещо, Ейвъри. Не се опитвай да се видиш с детето на излизане. Просто си иди.

Без да продума, Ейвъри напусна стаята и затръшна вратата след себе си. С облекчение откри, че холът бе празен и се облегна изморено на затворения портал, за да размисли. Докато стоеше там, изразът на лицето му се промени от страх до непоколебима решителност. Вивиан е била права през цялото време — Александър беше слабото място на баща му и тъй като преговорите не потръгнаха, налагаше се да предприемат по-конкретни стъпки, за да убедят херцога, че греши, като не им отпуска пари. Ейвъри се оттласна от вратата и напусна къщата. Имаше да върши много неща, а разполагаше с малко време.

ВТОРА ГЛАВА

Едуард стоеше до леглото и се взираше в Александър, който лежеше, свит на кълбо, на едната си страна, дълбоко заспал, стиснал здраво малкия кораб в ръчичката си. Бавният ритъм на детското дишане бе толкова спокоен, че той се усмихна. Колкото по-груб и изпълнен с неприятности ставаше светът, толкова по-ярко блестеше детската невинност — като стожер на добротата в непрогледната тъмнина на нощта.

Тежка въздишка се откъсна от гърдите на херцога, докато наблюдаваше спящото момче и се радваше на красотата му — плътната завеса на миглите му, която се открояваше на фона на нежните розови бузки, и буклите на разрешените му абаносови къдрици, обрамчващи детското му лице. Опита се да си представи как ще изглежда, когато порасне. Външно Александър беше истински Уейкфийлд — от цвета на косата и очите до обещаващия си ръст, но всяка прилика с бащата се изчерпваше с това. Като дете Ейвъри никога не бе проявявал любознателността и жаждата за знания, присъщи на Александър, нито пък някога бе проявявал внимание и любезност. От детството си Ейвъри бе егоцентричен и суетен, мислеше първо за своите удоволствия и не приемаше съвети, дори те да бяха разумни. Александър бе общителен и внимателен, добър. Момчето бе жизнено и показваше желание да се учи и Едуард искаше да бъде сигурен, че то щеше да се развива в тази насока.

Едуард се подразни, че неговият пропаднал син се прокрадва в мислите му. Не искаше да мисли за Ейвъри. Той и Ребека бяха положили толкова грижи за него, за да видят как ден след ден затъва все по-дълбоко в блатото на покварата. Едуард реши още тогава, че няма да подпомага духовното пропадане на сина си. Ейвъри бе станал изпечен мошеник и той почти бе изгубил надежда, че някога ще се промени. Отсега нататък Едуард щеше да съсредоточи усилията си да осигури щастливо и безгрижно детство на Александър и щеше да използва всички средства, за да постигне тази цел. Щеше да отгледа

своя внук, за да заеме неговото място на херцог. Щеше да му повери херцогството, защото знаеше, че момчето ще цени титлата, така както той я ценеше.

Окрилен от тази мисъл, Едуард се извърна, за да намали пламъка на лампата. Не я изгаси напълно, а я остави да гори със слаб златист блясък, така че да бъде светло и да не се изплаши детето, ако се събуди през нощта. След като хвърли последен поглед към внук си, за да се убеди, че спи спокойно, той излезе тихо от стаята.

Ейвъри бе ядосан, когато си тръгна към Лондон и измина разстоянието за кратко време. Зарадва се, като разбра, че Вивиан все още беше в градската им резиденция, тъй като изгаряше от нетърпение да се посъветва с нея какъв ще бъде следващият им ход. Тя бе предсказала яростната реакция на баща му и сега той имаше нужда да получи потвърждение, че е постъпил правилно.

Вивиан го посрещна на вратата. Тя се взря в лицето му, опитвайки се да открие по него резултата от посещението при баща му, и видя каквото ѝ бе необходимо в изпълнения с възмущение поглед.

— Ти бе права, че Александър е неговото уязвимо място, но не бе предвидила, че ще се ядоса, ако поискаме да вземем момчето при нас.

— Той беше ядосан?

— Бесен — потвърди Ейвъри, докато си наливаше уиски от кристалната гарафа в барчето.

— Какво каза?

— Каза, че ако някога отново го заплашим, че ще си вземем момчето, ще заличи името ми от завещанието си. И този път, скъпа съпруго, той наистина го мислеше.

— Проклятие! Нелепо е да сме принудени да водим такъв живот. Ти си бъдещият херцог! Защо трябва да пълзим пред него за всеки паунд? Трябва да направим нещо!

— Съгласен съм с теб, но какво?

Докато му обясняваше коварния си план, Вивиан присви очи като котка.

— Ще се отървем от момчето. Баща ти няма да посмее да те лиши от наследство, ако момчето изчезне. Ти ще бъдеш неговият единствен наследник.

— Да се освободим от него? Но как?

— Ще инсценираме отвличане. По този начин не само ще се отървем от този лигльо, но ще получим и значително състояние.

— Искаш да го убием ли?

Вивиан повдигна рамене.

— Откровено казано, предпочитам баща ти да е мъртъв, но не е възможно да го постигнем. Твърде добре го охраняват. Винаги има някой около него. От друга страна, момчето не означава нищо за мен. Не ме е грижа какво ще стане с него. От деня на зачеването си той ми носи само неприятности. — Спомни си как трябваше да се откаже от своите пътувания заради бременността, за да даде живот на дете, което не бе искала. Майчинското чувство й бе също толкова чуждо, колкото бащинското на Ейвъри. Единственият биологичен инстинкт, който притежаваше, бе този за оцеляване. — Какво мислиш?

Ейвъри прецени предложението й и разбра, че е добро, колкото и дълбоко да бе презрението на баща му към него, той знаеше, че няма да позволи херцогството да попадне в чужди ръце. Когато Александър изчезне, Ейвъри нямаше да има съперник за титлата. Тя щеше да бъде негова. Беше убеден, че баща му никога нямаше да направи връзка между него и „изчезването“ на сина му. Струваше му се свършено.

— Опасно е... дори е грешно, но ще свърши работа — съгласи се той. — Струва ми се, че този път си надминала себе си.

— Благодаря, скъпи.

— Добре, какво искаш да направя аз?

Тя веднага му изложи плана в подробности.

— Значи — решено! — каза Ейвъри, след като разбра какво се искаше от него.

— Да. Кога мислиш, че можеш да го организираш?

— Утре ще направя няколко дискретни проучвания в града и ще наема хората. После ще бъде въпрос само на изчакване на най-подходящото време.

— Не можем да чакаме прекалено дълго, скъпи. Помни това. — Вивиан се приближи към съпруга си, обви ръце около врата му, притисна се към него и го целуна. Беше доволна, че той прие с въодушевление нейния план и смяташе да го възнагради щедро тази нощ.

Винаги неин чувствен роб, Ейвъри веднага отвърна на близостта ѝ.

— Не се тревожи, любов моя. По това време следващата седмица ще имаме достатъчно пари да се разплатим, а после — в по-добри времена — ще получим и останалите.

— Винаги съм искала да бъда богата, Ейвъри. Истински богата. — Започна да го гали.

Всякакви мисли, свързани с отвличането, се изпариха от главата му и той се остави на нейните опитни милувки.

Едуард седеше угрижен зад бюрото си. Искаше му се да вярва, че заплахата на Ейвъри да му отнеме Александър е само празнословие. Колкото повече мислеше за нея, толкова повече тя го тревожеше. Знаеше какъв човек е синът му и се страхуваше.

— Татко? — Катрин стоеше на прага на кабинета му само по нощница и лек халат, с разпуснати златисти коси, падащи като ослепителен водопад надолу по раменете ѝ, в очакване да я покани да влезе при него. По време на вечерята баща ѝ се видя доста умислен и тя се безпокоеше, че нещо лошо се бе случило между него и Ейвъри. Бе изчакала да се увери, че Александър е в леглото си, преди да дойде тук и да разбере дали баща ѝ иска да поговори с нея за случилото се.

При звука на Катрининия глас Едуард вдигна глава и видя угриженото ѝ лице.

— Да, Катрин. Какво има?

— Просто се питах... — Влезе в стаята и се изправи пред него. — Не сме говорили за днешното посещение на Ейвъри.

Едуард промърмори нещо потвърдително, докато я канеше с жест да седне в едно кресло.

— Не, не сме.

Усети едва доловима нотка на горчивина в гласа му и разбра, че нещо сериозно се бе случило между двамата.

— Какво стана?

— Всъщност нищо необичайно — започна той. — Информирах брат ти, че няма да получи пари от мен, докато не се промени.

— Да разбирам ли, че тази новина не му е харесала?

— Той отпрати заплахата...

— Каква точно? — попита Катрин, с очи, разширени от ужас при мисълта, че брат ѝ е бил толкова глупав, за да поеме риска да си навлече гнева на баща им.

— Опитва се да ми отнеме Александър.

— Какво? Но те никога по-рано не са го искали...

Той вдигна ръка, за да я успокои.

— И сега не го желаят истински. Убеден съм, че е хитрост, за да ме изнудят, но аз не се хванах на въдицата им.

— Слава богу! Щях непрекъснато да се тревожа за Алекс, ако го принудеха да живее при тях.

— Това никога няма да се случи! Аз лично ще се погрижа. Парирах неговата заплаха с още по-твърда заплаха от моя страна. Ако се опита да отведе Александър, ще и плати скъпо за това.

Успокоена, Катрин се усмихна на баща си.

— Добре. Момчето е част от нашето семейство. Тук е щастливо.

— И ние ще се погрижим това да не се промени — заключи Едуард. Сега, след като бяха поговорили, се чувстваше малко по-добре, но нещо много незначително продължаваше да го тормози. — Само едно нещо...

— Какво?

— Бъди много бдителна по отношение на Александър.

— Мислиш, че Ейвъри може да опита нещо?

— Вероятно съм прекалено предпазлив, но...

— Със сигурност те няма да... — започна Катрин и премълча. Познаваше толкова добре Ейвъри и жена му, че можеше да очаква всичко от тях. Потрепери цяла при тази мисъл.

— Докато е с теб, той ще се чувства добре — увери я баща ѝ. — Ще отсъствам най-много три седмици.

— Ще внимавам винаги да бъде около къщата, за всеки случай.

Нейните думи го накараха да се поуспокои.

— Ти си добра дъщеря, Катрин. Надявам се, че младият Ратклиф разбира и оценява това. — Очите му заблестяха при мисълта за нейния ухажор лорд Джералд Ратклиф, син на пера на Уудли.

— О, той го разбира, татко — отвърна му тя с усмивка, когато си спомни за русокосия красив мъж, който бе неин годеник. Беше се влюбила лудо в него още при първата им среща, състояла се едва преди няколко месеца, и въпреки че имаше репутация на женкар, той

бе започнал да отвърща на чувствата ѝ. Веднага бе поискал ръката ѝ, казвайки, че не би дал шанс на някого да я открадне, и сега приготвленията за тяхната сватба през есента бяха напреднали.

— Добре. — Едуард избути креслото назад и се изправи. Денят бе дълъг и той се чувстваше много уморен. Перспективата да се събуди призори не му бе много приятна, но знаеше, че се налага да заминے. Приготвленията за пътуването бяха направени. Херцогът заобиколи бюрото и нежно целуна Катрин.

— Лека нощ, татко.

— Лека нощ, скъпа. Ще те видя ли призори преди тръгването си?

— Разбира се. И двамата с Алекс ще сме будни, за да те изпратим — обеща тя и те се оттеглиха в спалните си.

Катрин спази обещанието си. На следващата сутрин тя и Алекс придружиха Едуард до входа на замък Хънтингтън, където го очакваха каретите с фамилни гербове. Едуард не разбираше много добре чувствата, които го вълнуваха в този момент, но тревогата, която го бе тормозила предишната нощ, продължаваше да го измъчва. Опита се да не ѝ обръща внимание, като си каза, че е просто един изглупял старец, докато прегръщаше и целуваше дъщеря си, а след това и внук си. Но не знайно защо, не можеше да се раздели с него толкова лесно.

— Ще се държиш ли като добро момче, докато ме няма, и ще слушаш ли леля Катрин? — Херцогът попита Александър така, както разговарят големи мъже. Почувства непреодолимо желание да прегърне детето и да го притисне близо до сърцето си, но се овладя.

— Да, сър — отвърна Александър и погледна към дядо си. Долната му устна леко потреперваше при мисълта за самотата, която го очакваше след заминаването на дядо му. Но знаеше, че той не одобрява откритото показване на чувствата и бе решил да не го разочарова.

— Добро момче. Ще се видим, когато се върна. — Едуард го потупа по рамото, после се отправи към каретата.

Колкото и да бе смел, Алекс бе само на седем години и не можеше просто да гледа как Едуард заминава. Твърдата му решимост да не го прегръща и да не плаче изведнъж бе забравена, когато момчето осъзна, че дядо му наистина заминава. Алекс се втурна след херцога, изпитал неистово желание да го прегърне.

— Дядо! Дядо! Почакай!

Със сълзи на очите Катрин видя как баща ѝ се обърна и изчака тичащото към него дете. Без да се поколебае дори за миг, херцогът се наведе и вдигна на ръце момчето. Това бе незабравим, дълбоко вълнуващ миг и за тримата.

— Дядо, връщай се по-скоро... Ще ми липсваш — говореше Алекс, докато сключваше малките си ръчички около силния врат на дядо си.

— Ще се върна. Ти също ще ми липсваш — призна Едуард със задавен глас, ядосан на себе си заради напиралците в очите му сълзи, и на свой ред прегърна момчето.

— Веднага щом се върна, ще нарисуваме онова име върху твоето корабче. Какво ще кажеш?

Алекс кимна нетърпеливо.

— Чудесно, сър. — Сплете ръчички за последен път около врата му и го прегърна силно. След това херцогът внимателно пусна детето на земята и то се затича към леля си.

Едуард се загледа в тях, сякаш да ги запомни завинаги неговата красива дъщеря и прекрасния му малък внук, вдигна ръка за сбогом и се качи в каретата.

Катрин и Алекс останаха на алеята и гледаха, докато свитата на херцога се скри надолу по главната алея. Едва тогава се върнаха в къщата. Странно усещане за лошо предчувствие измъчваше Катрин, но тя си наложи да мисли, че то е породено от снощния разговор с баща ѝ. В Хънтингтън бяха добре защитени и в пълна безопасност. Нищо нямаше да се случи. Беше уверена в това.

Тридесет и една годишният лорд Джералд Ратклиф видя през прозорчето на каретата си как кочияшът свива по широката алея, която водеше към имението Хънтингтън. Изминали бяха три седмици, откакто Катрин бе напуснала Лондон заедно с баща си, и той с нетърпение очакваше срещата си с нея, а и с херцога... особено с херцога.

Хитра усмивчица се изписа на благородното му красиво лице, докато си мислеше за финансовите дивиденди, които бракът с Катрин щеше да му донесе. Вярно, той бе наследникът на пер Уудли, но докато баща му притежаваше титлата пер, парите им бяха почти привършили. Обстоятелствата го принуждаваха да си търси избраница,

която не само да напълни хазната на Уудли, но също така да отговаря и на неговото обществено положение.

Беше чист късмет, че Катрин бе толкова наивна, колкото и богата. С внимателно подбрани комплименти и няколко откраднати целувки Джералд бе успял да я накара да се влюби в него буквално за една нощ. Смяташе това за забележително постижение, тъй като не бе единственото младо конте, което се опитваше да сложи ръка върху впечатляващата ѝ зестра.

Колкото безпощаден и пресметлив да бе Джералд при омотаването на жертвата си, той не можеше да се оплаче от избранницата си. Въпреки че не бе божествено красива, Катрин бе привлекателна жена и макар да не изгаряше от безумна страст по нея, Джералд разбираше, че тя притежава всички необходими качества, за да се справи блестящо като негова съпруга и бъдеща контеса на Уудли. Отново се усмихна при мисълта, че няма да му е трудно да я направи майка. Наистина настоящата му любовница не бе ентусиазирана от перспективата да вземе Катрин за своя жена, но бе успял да я утеши със скъпи дрънкулки, като ѝ обеща повече, много повече, след като мине годежът — купени с парите на Катрин, разбира се.

Когато каретата премина последния завой на алеята и замъкът Хънтингтън се показва, неочаквано на челото му се появи бръчка, а от устните му се изплъзна груба ругатня.

Знамето, показващо, че херцогът си е в имението, беше свалено. Херцогът отсъстваше от Хънтингтън! Обзе го безсилен гняв. Беше пропътувал цялото разстояние от Лондон дотук с намерението да се преструва на заслепен от любов мъж, за да се хареса на херцога и на дъщеря му, а излизаше, че всичките му усилия бяха напразни. Нямаше как да накара възлюбената си да припадне от неговата изпепеляваща страст, ако тя не беше тук. Стисна зъби и реши да разбере къде точно бяха отишли, за да ги последва.

Бо Кели и Джак Ландерс бяха свикнали да въртят непочтената си търговия в града, ето защо не се чувстваха много удобно и спокойно, докато клечаха в очакване в шубраците край парка на имението Хънтингтън. Бяха се придържали към описанието на имението, което техният тайнствен нов шеф бе приложил към писмото, и до този момент не бяха се натъкнали на никакви трудности, но оттук нататък започваха опасностите. Знаеха, че трябва да са много предпазливи.

Всеки миг можеха да ги видят, а ако това се случеше, проваляха се шансовете им да отвлекат момчето и да спечелят много пари за малко време. Трябваше само да грабнат детето, да го заведат в Лондон, без да бъдат забелязани, и да го оставят със завързани ръце и очи в една от каютите на кораба „Делфин“. Бо и Джак смятаха, че ще е лесно. Трябваше само да действат безшумно. Никой не можеше да знае, че са тук и така трябваше да бъде. Изненадата беше важна.

Доловиха шум, приличащ на детски глас, идващ откъм замъка, и се напрегнаха, докато се оглеждаха алчно за хлапето, което трябваше да отвлекат. Двамата погледнаха нагоре, след като чуха стъпки по пътеката, водеща към огледалното езерце недалеч от тях. Погледите им бяха приковани в края на градинската пътека, където всеки миг, бяха сигурни в това, щеше да се появи момчето. Тръпки на вълнение преминаха по телата на двамата главорези. Скоро, много скоро наградата щеше да бъде тяхна. И на двамата им се прииска да се изкикотят от радост, толкова добре се нареждаха нещата...

Алекс тръпнеше от вълнение. Цял ден бе чакал леля си, за да отидат заедно до огледалното езерце, и сега най-после щеше да пусне на вода своето корабче. Затича надолу към водата и пусна „Ятаган“ да плава, докато Катрин наблюдаваше от разстояние, застанала на обраслия с трева бряг. Алекс с удоволствие гледаше как малкото корабче се носи по спокойната повърхност на езерцето.

Разбойниците бяха готови. Разположението на езерцето бе идеално за начинанието, в което се надяваха да успеят, тъй като бе скрито от замъка посредством гъст и висок жив плет. Мислеха, че това е най-добрата възможност, която можеха да очакват, и бавно започнаха да се приближават към момчето, постоянно нащрек да не бъдат забелязани от някого. Смятаха да го нападнат със светкавична бързина, но тъкмо когато се приготвяха да изскочат от храстите и да хванат Алекс, Бо и Джак видяха Катрин.

Гняв обзе двамата мъже и те тихо наругаха младата жена, която объркваше плана им. Спогледаха се ядосано, а след това приклекнаха още по-ниско в гъсталака, за да са сигурни, че тя не ги вижда. Въпреки че бяха раздразнени, щяха да очакват друга възможност. Парите бяха твърде много, за да се провалят.

Катрин и Алекс се забавляваха чудесно край езерцето. Денят беше прохладен и приятен. Смееха се, разговаряха и просто си играеха

заедно. Алекс намираше Катрин за най-прекрасната жена на този свят и се питаше защо майка му, която считаше за студена и непохватна, не беше като леля му. Харесваше му смехът на Катрин, обожаваше нейните топли прегръдки и приятния ѝ парфюм.

— Катрин?

Гласът на Джералд Ратклиф прониза следобедния въздух и сложи край на това, което за Алекс значеше щастие.

— Катрин? — Джералд се появи откъм замъка и прекоси градините, широко усмихнат. Когато слезе от каретата си, очакваше да му кажат, че Катрин е заминала с баща си към някое друго тяхно имение. Изненадата му, като откри, че тя е тук, бе непресторена и той бе доволен, че този път е без придружители...

В първия миг Катрин не можеше да повярва, че чува гласа на своя годеник. После, когато той извика повторно, едва успя да сподави вика си от вълнение.

— Джералд? Тук съм... Край езерцето. — Изправи се и бързо изтупа тревите и листата от широката си пола, така че да изглежда възможно най-добре пред него.

Чул Катрин да вика неговото име, Джералд незабавно тръгна към нея. Постара се да придаде на лицето си изражение, подобаващо на безумно влюбен мъж. Когато най-накрая я видя, ускори крачките си, а когато стигнаха един до друг, направо я грабна във възпламенените си обятия.

— Скъпа моя, липсваше ми — каза Джералд, преди да я целуне.

Катрин се развълнува от признанието му и доволно се отпусна в ръцете му. Всяка мисъл за Алекс бе пометена при допира на устните му върху нейните.

Алекс се намръщи, докато ги наблюдаваше, и с цялото си сърце искаше леля му да помоли Ратклиф да я пусне.

Беше виждал този човек само няколко пъти, но още при първата им среща разбра, че не го харесва. Алекс не можеше да каже какво точно у Ратклиф го правеше толкова неприятен и в действителност това не беше важно. Той остана на мястото си в очакване да се разделят.

След каращата я да губи дъха си прегръдка на Джералд Катрин възвърна благоразумието си. Бързо се отдръпна от годеника си, леко

почервенияла от смущение, че бе загубила контрол над себе си. Само неговото докосване ѝ бе достатъчно, за да се отпусне в прегръдките му.

— Не, Джералд — каза му тя тихо. — Алекс е тук.

Джералд повдигна очи и видя, че момчето ги наблюдава. Струваше му голямо усилие да се въздържи да не нареди на хлапето да се върне в замъка, за да останат те двамата насаме.

— Извинявай, скъпа, но толкова се зарадвах, че те виждам отново, и не можах да се овладя.

При това обяснение Катрин се изчерви още повече.

— Знам, ти също ми липсваше.

Доволен от нейното признание, той повдигна нагоре с пръст брадичката ѝ и я целуна още веднъж.

— Щастлив съм.

Гледаха се в продължение на един безкраен миг. Катрин бе замаяна от щастие. Намираше го за най-прекрасния мъж на света и изпитваше удоволствие при мисълта, че е пропътувал разстоянието от Лондон дотук само за да я види. Въпреки това разбираше, че не може да остане вечно в прегръдките му. Особено когато Алекс бе с тях.

— Ще влезем ли в замъка да се поосвежим малко? Сигурна съм, че си изморен след дългото пътуване.

— Беше изтощително, но си струваше, щом сега сме заедно — отвърна той галантно и я прихвана през кръста. — Да влезем и да пийнем нещо разхладително. — Понечи да се обърне и да тръгне към замъка, но тя като че ли се дръпна.

— Алекс... Ела, мили. Прибираме се в замъка.

— Трябва ли и аз да идвам? Не мога ли да остана тук и да си играя? — Не искаше да се връща в сградата, особено сега, когато Ратклиф беше тук. Колкото по-надалеч от него се намираше, толкова по-добре.

Катрин се изкушаваше да му разреши да остане сам навън, но предупредителните думи на баща ѝ отекнаха в съзнанието ѝ. Колкото и да ѝ се искаше да прекара известно време насаме с Джералд, не можеше да подложи на риск безопасността на племенника си.

— Можем да излезем пак по-късно. Какво ще кажеш? — протегна подканящо ръка към него.

Алекс стрелна с гневен поглед Джералд, но послушно се подчини, хвана леля си за ръка и тръгна по пътеката, без да се оплаква.

Тримата влязоха в замъка, изглеждаха истински щастливи. Ако някой му бе казал какво впечатление правеха, Ратклиф щеше да се усмихне на резултата от актьорските си умения. Презираше децата и техните капризи. Бяха шумни, досадни и въпреки че знаеше, че някой ден самият той ще създаде наследник на неговата титла, не смяташе да му отделя голямо внимание, преди детето да порасне.

Свити в хрусталака близо до блестящата водна повърхност на езерцето, Бо и Джак бяха бесни.

— По дяволите! Бяхме толкова близо!

— И аз това казвам — „бяхме“ — процеди през зъби Джак. — Сега какво ще правим? Ще си тръгваме ли?

— Не! Ще чакаме. Нали я чу да казва, че отново ще се върнат тук по-късно?

— Да, но това може да означава след часове...

— Имаш ли по-добро предложение? — озъби се Бо.

— Ами... Аз...

— Искаш да получиш парите, нали?

— Да.

— Тогава млъкни!

ТРЕТА ГЛАВА

Почти се бе стъмнило, когато Алекс седна на леглото в просторната си стая, стиснал корабчето в ръка и загледан през прозореца. Изражението на лицето му, докато наблюдаваше как слънцето се спуска все по-ниско над хоризонта, не бе щастливо. Денят скоро щеше да си отиде, а леля му Катрин не беше дошла да го вземе. Долната му устна бе издадена напред, а брадичката му — високо вдигната, напук на болката, която го измъчваше и която отказваше да признае. Не само че го изпратиха да вечеря сам в своята стая, но той наистина щеше да се разсърди, ако тя не изпълнеше обещанието си да го заведе пак до езерцето.

Като не можеше просто да стои и да чака, той слезе от леглото, прекоси стаята и отиде до вратата. Отвори я и надникна навън с надеждата, че ще види леля Катрин да идва към него, но холът бе пуст. Нямаше и следа от нея. От долния етаж до него достигаше шум от разговор на възрастни, прекъсван от весел, непринуден смях и това само увеличи неговото огорчение. Привидното предателство на Катрин оказа своето въздействие върху твърде чувствителното дете. Дядо му бе заминал, а леля му напълно бе забравила за неговото съществуване.

Алекс затвори вратата, втренчи поглед в малкото корабче, което продължаваше да държи, и взе решение. Беше безсмислено да седи тук и да продължава да я чака. Искаше да излезе, за да пусне корабчето си да плава значи това щеше да направи. Излезе от стаята си, тръгна към задното стълбище и мина през кухненския вход.

На долния етаж Катрин съпровождаше Джералд до входната врата с намерение да го отпрати. Бе почти тъмно и тъй като беше сама, без значение годеник или не, за Джералд бе невъзможно да прекара нощта в замъка. Етикетът диктуваше да отседне в някоя странноприемница. За щастие в околността имаше такава.

— Не знаеш с какво нетърпение очаквам сватбата ни — каза ѝ Джералд и се усмихна топло.

— Защо? — попита тя, взирайки се в него, а морскосините и очи отразяваха дълбочината на нейната любов.

— Защото, сладка моя, след като се оженим, няма да ми се налага да се отделям от теб — призна ѝ той, обви ръце около талията ѝ и я притегли по-близо към себе си.

При неговите думи сърцето на Катрин заби учестено и тя му се усмихна развълнувано.

— Не остава много, Джералд, а после ще бъдем заедно завинаги.

Изглеждаше толкова искрено романтична, че той трябваше да прикрие напиратата на устните му усмивка. Той беше спечелил сърцето и богатствата ѝ и това не му бе коствало кой знае какви усилия. Понякога — мислеше си весело той — животът наистина може да бъде добър с теб.

— Да, скъпа моя Катрин, завинаги — кълнеше се Джералд убедено. Все още нямаше намерение да сваля маската на безумно влюбен. Не искаше да ѝ отнема илюзиите. Това, за което не знаеше, не можеше да ѝ причини болка и със сигурност не можеше да осуети плановите им за женитба. — А сега наистина трябва да тръгвам...

После се целунаха за „лека ноц“, една изключително целомъдрена целувка, тъй като не искаха да дават повод на прислугата за клюки.

— Ще те видя ли утре сутринта? — попита той.

— Ще те чакам — отвърна тя с възторг.

Джералд се сбогува с нея и Катрин гледа дълго подир каретата, а после влезе в замък. На сърцето ѝ бе толкова сладко, че ѝ се искаше да запее от щастие. Обви ръце около раменете си и въздъхна. Джералд бе така красив... толкова разумен... толкова неотразим.

Лицето ѝ доби замечтан израз, когато се отдаде на мисли за предстоящата им сватба. Роклята бе почти готова — с висока яка, ръкави, ушити от бял сатен, обточени с белгийска коприна и маргарит, и в незабравимия ден, когато щеше да носи всичко това, Катрин щеше да сложи булчинския воал на майка си и семейните диаманти на рода Хънтингтън. Ще бъде красива и ще накара Джералд да се гордее, че я взема за своя съпруга. В този ден тя ставаше лейди Ратклиф, а някой ден и контеса Уудли. Бе решила да направи всичко, което е по силите ѝ, за да бъде доволен Джералд. Обичаше го и вярваше, че Божията воля бе предопредила тяхната сватба.

Катрин имаше намерение да влезе в приемната, когато изведнъж си спомни за обещанието си да заведе Алекс до езерцето. Като знаеше колко много племенникът ѝ обича да пуска корабчето си във водата, бе сигурна, че стои горе и я очаква нетърпеливо. Радостта в погледа ѝ помръкна от угризението, че бе забравила детето. Опита да се оправдае пред себе си с обяснението, че присъствието на Джералд я бе омагьосало, но разбираше, че е по-добре да отиде по-бързо при Алекс и да поправи грешката си.

Докато се качваше по стълбите, си даде сметка, че нещо в поведението на Джералд я бе притеснило. Обичаше много детето и очакваше, че то ще вечеря в трапезарията заедно с тях. Но той бе непреклонен в настояването си Алекс да вечеря горе в стаята си. Обясни, че ще е по-романтично да останат само двамата и въпреки че съзнаваше, че той е прав, беше ѝ неприятно да отпрати момчето горе. Опита се да намери начин да му обясни всичко и изкачи на бегом последните стъпала на витата стълба.

— Алекс, извинявай, че идвам толкова късно, но... — казваше Катрин, докато чукаше леко на вратата на неговата спалня и влизаше вътре, без да е получила отговор. Рязко спря още на прага, разбрала, че стаята е празна. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да установи, че детето и любимото му корабче бяха изчезнали.

— Не! — Възклицанието бе израз на лошото предчувствие, пронизало цялото ѝ същество. Обзета от тази мисъл, тя се обърна и напусна стаята тичешком.

— Здравейте, лейди Катрин. Мога ли да ви помогна с нещо? — попита готвачката Беси, възпълна добродушна стара жена. Не беше обичайно младата госпожица да идва в кухнята в такъв късен час на деня.

— Да, търсех Александър. Мислех, че е в стаята си, но го няма. Виждала ли си го?

— Да, господарке. Преди малко отиде в градината.

— Благодаря ти, Беси — отвърна Катрин и забърза към градината, зарадвана от факта, че момчето е излязло скоро.

Бо и Джак не можеха да повярват на невероятния си късмет, докато бавно се промъкваха през храсталака, приближавайки се все повече до мястото, където играеше момчето. Предоставяше им се още

една възможност. Детето бе дошло при езерцето и както изглеждаше, този път беше само! Спряха на безопасно разстояние, изчаквайки да се уверят, че жената нямаше да се появи.

Катрин не можеше да обясни откъде дойде подтикът ѝ да затича. Когато излезе от кухнята, тя прихвана полите на роклята си и се втурна по пътеката към езерцето.

Вниманието на Алекс бе така погълнато от плаващия „Ятаган“ и от приключенията, които преживяваше корабният екипаж в неговото въображение, че изобщо не забеляза колко бързо се стъмнява, нито пък чу необичайното шумолене в близкия храсталак. Прекарваше си чудесно. „Там има пирати, те ще предприемат абордаж и...“

— Александър Уейкфийлд! Мисля, че ти казах да ме изчакаш! — Въпреки че почувства огромно облекчение, когато го намери да си играе до езерцето, Катрин не можеше да не го смъмри, че е излязъл сам навън:

Стреснат от сърдития ѝ глас, Алекс вдигна глава.

— Лельо Катрин...

— Да, „лельо Катрин“ — повтори тя, поставила ръце на хълбоците си, за да подчертае своето раздражение. — Обещах ти, че двамата ще дойдем тук.

Върху лицето на Алекс се изписа гневно изражение.

— Чаках те много дълго, а после започна да се здрачава.

Въпреки възмутеното изражение на лицето му, Катрин долови болката в неговия глас и се омилистави. Нямаше никаква опасност. Той беше добре. Тя ще се успокои и през останалата част от вечерта ще си играят заедно.

— Знам, че си прав, съкровище — започна тя с извинителен тон, — и съжалявам, че се забавих толкова дълго, но с лорд Ратклиф трябваше да поговорим за много неща.

— Исках само още веднъж да пусна корабчето в езерцето, преди да се е стъмнило, и затова дойдох сам. Не знаех, че ще ми се разсърдиш за това — отвърна ѝ искрено Алекс и впери поглед в „Ятаган“.

За един кратък миг в полумрака на призрачния здрач Катрин можеше да се закълне, че е надзърнала в бъдещето и е видяла как щеше да изглежда Алекс като мъж и това я накара да се усмихне. Какъвто чаровник си беше с тези тъмни къдрици и пленителни сиви

очи, Катрин бе сигурна, че извивката на долната му челюст, издаваща неговата упоритост и решителност, щеше да стане още по-изразителна с възмъжаването. Щеше да се превърне в необикновено красив мъж и вярваше, че не една девойка ще си изгуби ума по него. Надяваше се, че жената, която щеше да покори сърцето му, ще го обича, както тя обичаше Джералд.

— Не мога да те виня, че ти е омръзнало да скучаеш в стаята си. Закъснях много. Но следващия път, моля те, изчакай ме. Знаеш, че се тревожа за теб.

— Защо? — попита простиичко детето. — Дядо винаги ми разрешава да идвам сам тук.

— Ами аз... — Нямаше възможност да се доизкаже, защото точно в този миг Бо и Джак връхлетяха върху тях, изскачайки от прикритието си.

Двамата мъже се бяха приготвили да скочат върху Алекс и да го отвлекат, без да вдигат много шум, когато съвсем неочаквано се появи Катрин, задъхана от тичането. Едва не побесняха при нейното идване, но този път нямаха намерение да отлагат. Мъжът, който ги нае, изрично подчерта, че трябва да си свършат работата много бързо, затова не трябваше да пропускат тази възможност. Какво значение имаше, ако му предадат един човек повече? Единственото важно нещо бе да приберат парите. Шефът им можеше да прави каквото иска с момичето, а ако той не я искаше, те можеха да намерят някой на пристанището, който да ги освободи от нея, при това щеше да им плати.

Разчитайки на преимуществото, което им осигуряваше изненадата, те изскочиха от прикритието си. Бо се втурна към Алекс, сграбчи го и рязко го дръпна към себе си. Като го притискаше към широкия си гръден кош, той напъха мръсно парче плат в устата на момчето, за да го накара да млъкне, а после нахлузи голям чувал от зебло върху главата му, омота бързо с въже краката му, като привърза ръцете му плътно до бедрата. Алекс опита да се съпротивлява, но не можеше да се мери по сила с възрастния мъж. Докато риташе и се извиваше, само успя да извика слабо, а малко след това съпротивата му бе сломена.

Катрин видя Джак да идва към нея и завика за помощ с надеждата, че някой от прислугата ще я чуе. После, обзета от страх за

Алекс, се нахвърли върху Бо. Искаше да ги забави, затова започна да удря Бо, решена с всички сили да се опита да освободи Алекс.

Действията ѝ завариха Джак съвсем неподготвен. Той бе мислил, че тя ще побегне подобно на повечето жени, не бе предполагал, че като разярена тигрица ще се нахвърли върху неговия съучастник, ще го нападне откъм гърба и ще започне да дере лицето му с нокти.

— Джак, по дяволите, човече! Махни това момиче от мен! — изкрещя Бо, докато се опитваше да усмири извиващото се в ръцете му момче и да отхвърли Катрин от гърба си.

Джак я сграбчи през кръста и я отскубна от Бо, а след това с все сила я тръшна на земята.

— Свине! — изруга тя, докато се опитваше да се изправи и да поднови атаката си.

Преди да успее да стъпи на крака, Джак я притисна с тялото си към земята, а полата ѝ се оплиташе около краката ѝ и допълнително ѝ пречеше. Когато посегна да го удари, той хвана ръцете ѝ и ги изви.

— Ако не ми беше мила собствената ми кожа, бързо щях да те накарам да млъкнеш, госпожичке — изсъска той, а вонящият му дъх я изпълни с отвращение.

Катрин продължаваше да хапе и да рита, но Джак лесно я усмири, изви китките зад гърба ѝ в жестока и болезнена хватка, след това запуши устата ѝ. За щастие бяха взели със себе си още един чувал, който нахлузиха върху нея. След като го стегнаха, той я вдигна върху раменете си.

Ужас обзе Катрин. Риташе с крака, опитвайки се отчаяно да се освободи от хватката на своя похитител, по той я държеше здраво. Накара я да замлъкне с рязък удар.

Катрин се подчини. Надяваше се, че някой от замъка е чул виковете ѝ за помощ и вече са тръгнали да ги търсят. Щеше да изпадне в отчаяние, ако знаеше, че никой не бе видял или чул нещо. Буйната гъста зеленина на живия плет изолираше шума и пречеше на видимостта към замъка. Щяха да изминат часове, преди да бъдат намерени бележката с условията за откупа, оставена от Бо, и самотно носещото се по повърхността на езерцето малко корабче. Докато започнеше тяхното издирване, те щяха да са изминали значителна част от пътя до Лондон.

Ейвъри отиваше със закрыта карета към кейовете, където беше среднощната му среща с Бо и Джак. Долнопробното ресторантче при вълнолома, което бе избрал за срещата, бе любимо място на моряците от пристанището, така и рискът да бъде разпознат бе минимален. Когато колата спря пред входа на кръчмата, Ейвъри нареди на кочияша да го изчака, като обеща да му плати допълнително за престоя, след това потъна в задимения бордей.

— Ето го! — извика Бо на Джак, когато забеляза влизания в заведението Ейвъри. — Ела да му се обадим и да приключваме с тази работа!

Двамата тръгнаха да посрещнат своя работодател.

— Добър вечер, шефе! — поздрави смело Бо, когато се приближиха. — Чакахме ви!

— Обзалагам се, че сте ме чакали — отвърна Ейвъри и погледна високомерно двамата бандити. Беше му неприятно, че му се налагаше да контактува с хора от простолюдието, но човек правеше всичко необходимо, за да постигне своите цели. Освен това, успокояваше се Ейвъри, те не знаеха кой е той и никога нямаше да разберат.

— Готово ли е? — попита.

— Готово е — отвърна му Джак и отпи голяма глътка бира от халбата си. През последния час бяха пили непрекъснато, не знаейки как ще реагира мъжът при новината, че бяха отвлekli и момичето.

— Искам да го видя, за да съм сигурен — каза им Ейвъри. Не смяташе да им плати, преди да се увери, че всичко е изпълнено според неговите нареждания. — Не срещнахте затруднения, нали?

Бо и Джак се спогледаха смутено. Ейвъри почувства как стомахът му се сви и усети жегване под лъжичката.

— Какво стана? Какво се обърка?

— Всъщност нищо не се случи — започна да обяснява Бо. — Просто ти водим един повече.

Ейвъри се вцепени. Беше благодарен за шума и врявата, които ги заобикаляха. Никой нямаше да забележи рязката промяна в чертите на лицето му.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че се наложи да отвлечем и една жена едновременно с детето — измънка Бо.

— Жена? — Ейвъри бе слисан. Кого ли бяха отвлекли? Отговорът дойде от само себе си. Можеше да бъде единствено Катрин. — Но защо, за бога?

— Нямахме друг избор. Появи се тъкмо когато отмъкнахме детето. Единственият изход бе да я вземем и нея с нас — оправдаваше се Джак.

— Било е глупаво!

Бо настръхна при тази обида.

— По-добре ли щеше да е, ако я бяхме убили?

Ейвъри бързо прецени положението, обзет от желание Вивиан да е тук, за да му помогне да вземе решение. Но си даде сметка, че всъщност друг бе решил вместо него.

— Не. Да тръгваме. Искам да ги видя.

Бо и Джак оставиха почти празните си чаши на най-близката маса и тръгнаха да излизат.

Тримата изминаха разстоянието до кея, без да разменят дума. Нощният въздух бе пропит от миризмата на развалена риба. Въпреки късния час, наоколо все още бе пълно с хора. Ейвъри изпита облекчение, когато стигнаха до „Делфин“.

Капитан на кораба бе мъж на име Джоузеф Блек, висок и слаб, със студени очи, за когото Ейвъри знаеше, че не страда от никакви скрупули или морални задръжки. Най-голямата му страст на този свят бяха парите и той бе готов да направи всичко и да отиде навсякъде, ако му се платеше добре. Преди да изпипа докрай плана си с Бо и Джак, Ейвъри се погрижи да се убеди, че на кораба на Блек можеше да се запази каюта за „принудително пътуващи пътници“, ако предложеше на капитана солидна сума. Именно на борда на „Делфин“ под прикритието на нощта бяха доведени Катрин и Алекс, все още завързани. Никой на кораба не бе им обърнал внимание.

— Срецнахте ли някакви трудности при качването им на кораба? — попита Ейвъри, когато се спряха за малко.

— Не. Стана така, както бяхте ни казали.

— И никой не ви видя?

— Ако са ни видели, то не ги е засягало.

— Добре. — Ейвъри мислено потри ръце. Скоро всичко щеше да свърши. Баща му щеше да плати откупа, а те с Вивиан щяха да

разполагат с достатъчно пари, за да преживяват, докато наследеше титлата.

Не разговаряха, като се качваха на кораба по въжената стълба. Морякът на вахта ги погледна бегло, после, разпознавайки Бо и Джак, ги остави да продължат. Слязоха на долната палуба, където се намираше малката задушна каюта, служеща за затвор на Катрин и Алекс. Ключът бе у Бо, той отключи и отвори вратата.

Ейвъри гледаше със злорадо задоволство лежащите върху тесните кушетки Алекс и Катрин с чували, нахлузени върху главите, и омотани с въжета ръце и крака.

— Какво ще кажеш, шефе? Доведохме ги тук точно както ти искаше.

Ейвъри се страхуваше, че ако проговори, синът му и сестра му можеха да познаят гласа му. Кимна одобрително, после излезе заднишком от стаята и затвори вратата.

— Ключът, моля! — протегна ръка.

— А аз ще получа парите — отвърна Джак.

— Оставихте ли бележката?

— Точно до езерцето, където по-лесно ще я намерят.

Извършиха размяната.

— Беше истинско удоволствие да работим за вас, господине — казаха в един глас Бо и Джак, когато се отправяха към горната палуба. Хубавичката сума, която бяха получили, ги накара да се ухият до уши. Вярно, че надеждата им да получат младата жена не се изпълни, но парите правеха тази малка жертва по-лесно поносима.

Ейвъри ги отпрати с махване на ръка, нетърпелив да се освободи от неприятната им компания, а след това тръгна да търси капитан Блек.

— О, мистър Смит! — саркастично рече капитанът, докато му отваряше вратата на каютата си. Знаеше, че името е измислено, но това не го засягаше. Единственото, което имаше значение, бяха парите му. — Мисля, че има нещо, за което трябва да поговорим.

— Да, прав сте — потвърди Ейвъри и седна в посоченото му кресло. Току-що беше решил, че няма да убие Алекс. Беше чувал за един човек, живеещ на френския бряг, който имаше вкус към необикновеното и можеше да си позволи да се намеси. Запознал се с него преди няколко години, Ейвъри бе го уговорил да вземе момчето и остана доволен, като узна, че той му предлагаше огромна сума за

Алекс. Трябваше да се срещнат след пет дни. Сега Ейвъри се питаше дали той ще прояви интерес и към сестра му.

— Както знаете, първоначалната ни уговорка бе само за момчето. Жената не бе предвидена в споразумението.

— Искам да взема и нея на това плаване. Сигурен съм, че ще намеря някакво решение, когато приключи сделката с момчето. — Не страдаше от задръжки да се отърве и от сестра си. Не изпитваше никакви чувства към нея. Само Вивиан имаше значение в живота му.

— Възможно е да се уреди, но разбирате, че таксата става двойно по-висока?

— Естествено, не съм очаквал друго, а ще има и допълнително възнаграждение, ако всичко мине добре.

— Убеден съм, че не е проблем тя да остане на кораба, мистър Смит.

— Чудесно! Съвсем скоро ще се върна, за да отплаваме.

— Добре. А дотогава ще се грижа добре за моите „гости“. Нищо лошо няма да им се случи. Не бихме искали стоката да се повреди. — Предложението за допълнително възнаграждение му се понрави. Щеше да бди неотклонно над двамата.

Ейвъри плати на Блек нечуваната сума, която той поиска за Катрин. След това тръгна към къщи. Надяваше се, че Вивиан ще одобри това, което бе извършил. Докато пътуваше, се питаше дали вече беше дошла новината за изчезването на Алекс и Катрин.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джералд ругаеше яростно, докато обхождаше приемната зала в замъка Хънтингтън малко преди разсъмване на следващия ден. Късно през нощта прислугата бе изпратила съобщение в странноприемницата, в която бе отседнал, с което го известяваше за отвлечането на Алекс и Катрин, и той спешно пристигна в имението, за да предприеме необходимите мерки, преди Ейвъри да дойде от Лондон или докато херцогът се завърнеше. До неговото пристигане прислугата беше претърсила околността за следи, но той бе настоял да претърсят всичко отново, за да са сигурни, че не са пропуснали нещо. За негово голямо огорчение, резултатът беше същият. Не бяха открили нищо. Тези, които ги бяха отвлекли, си бяха свършили добре работата.

Сега, докато очакваше пристигането на близките от семейството, мислите му бяха съсредоточени върху собственото му благосъстояние и той бе извън себе си от гняв.

Цялото му бъдеще бе градено около брака му с Катрин и се питаше какво ще прави сега. Грижата за собствената му личност бе и си остана неговата най-важна задача.

Вивиан и Ейвъри бяха потънали в мълчание, докато пътуваха с каретата си към Хънтингтън. Приели ролята на загрижени родители, тръгнаха от Лондон незабавно, след като бе дошло съобщението за изчезването на Алекс.

Лицето на Вивиан бе спокойно, тя се взираше през прозореца на каретата в мрака. Когато Ейвъри ѝ съобщи за усложнението, в първия момент се ядоса. Но после, след като бе имала време да помисли добре, бе променила отношението си. Бе осъзнала, че сега, когато Катрин я няма, всичко щеше да бъде много, много по-лесно. Щяха да убеждават един човек по-малко и в крайна сметка това означаваше още толкова много пари в джобовете им.

— Пристигнахме — проговори Ейвъри, нарушавайки мълчанието, когато каретата взе последния завой от пътя.

— Слава богу! Пътуването дотук винаги е скучно.

— Да, но този път, скъпа, резултатите си струват жертвите — изтъкна Ейвъри.

— Наистина си струват — съгласи се тя и му се усмихна лукаво. — Наистина си струват.

Когато каретата спря пред парадния вход, Ейвъри скочи пръв и помогна на Вивиан да слезе. Нощният въздух леко пощипваше, затова тя придърпа леката наметка по-плътно около раменете си, после се облегна на ръката на съпруга си и те заизкачваха няколкото стъпала до вратата. Искаше да изглежда като потресена от загубата на сина си майка, но с някакво перверзно удоволствие вътрешно се питаше какво ли щяха да си мислят слугите, ако знаеха, че тя е организирала всичко това.

Далтън, най-довереният прислужник на херцога, ги посрещна на вратата. Имаше уморен и напрегнат вид.

— Добър вечер, господарю, господарке. Лорд Ратклиф ви очаква в приемната зала.

— Благодаря, Далтън — отвърна Ейвъри. Пое наметката на Вивиан и я подаде на прислужника, после тръгна заедно с нея, за да се срещнат с годеника на сестра му. Той поздрави другия мъж, когато влязоха в залата.

— Радвам се, че най-после си тук — отвърна Джералд, облекчен от тяхното присъствие, после се обърна към поразително красивата жена на Ейвъри. — Здравей, Вивиан.

— Толкова се радвам, че си тук заедно с нас, Джералд. Това е такъв шок. Горкият Алекс — отвлечен! — Успя да го каже с почти отчаян глас. — И нашата скъпа Катрин... също отвлечена. Не мога да повярвам.

— Нито аз — бавно каза Ейвъри. — Не мога да си представя защо някой ще иска да им причини зло. Истинска трагедия. Какво е направено до този момент?

Джералд му разказа накратко за издирванията и за двете съобщения — до него и до херцога.

— Добре, добре. Можем само да се надяваме, че татко ще разбере какво трябва да направи.

— Ще разбере — убедено каза Вивиан. — Само се питам колко бързо ще дойде.

— Той е в Елингтън — информира ги Джералд.

— В такъв случай ще минат часове, може би ще стане обед, докато пристигне — каза Вивиан.

— Може би всички трябва да опитаме да си починем малко — предложи Ейвъри. — Нощта бе дълга, а денят обещава да бъде дори по-изтощителен. Джералд, ти в замъка ли си настанен?

— Не. Дойдох тук и разбрах, че баща ти е заминал. Наех стая в странноприемницата.

— Е, няма нужда да се връщаш там, щом ние сме тук. Ще кажа на Далтън да ти приготви стая.

— Благодаря ти, Ейвъри.

— Скъпа, готова ли си да се оттеглим за почивка? — обърна се Ейвъри към съпругата си.

— Мисля, че първо ще изпия чаша чай. Уморена съм, но и съм така разтревожена, че не знам дали ще мога да заспя веднага. Ще ми правиш ли компания?

— Не, аз ще отида горе. Ще се видим след няколко часа, Джералд.

— Естествено. И благодаря, Ейвъри.

Ейвъри кимна и ги остави сами. След като нареди на Далтън да приготви стая за Джералд, той се оттегли в спалнята си. Изпита чувство на огромно задоволство и заспа дълбоко, без да дочака Вивиан.

Отдавна бе минало обед, когато свитата на херцога се появи пред замъка. В момента, в който каретата спря, Едуард вече бе скочил на земята. Пътуването бе изтощително, но не изчака да му помогнат да слезе. Нямаше време... никакво време.

— Ваше Благородие — поздрави го Далтън, докато му отваряше входната врата. Откакто изпратиха съобщението, цялата прислуга се бе изреждала на пост в очакване на неговото пристигане и Далтън знаеше, че всички щяха да се успокоят сега, когато той се е върнал.

Едуард бе толкова разгневен, че не отвърна на поздрава му. Страхуваше се, че ако проговори, няма да може да овладее гнева си. Не можеше да си намери място от ярост, откакто научи за отвличането на Катрин и Александър и за откупа, поискан от похитителите им. Той много добре знаеше кой и защо ги е отвлякъл и се бе върнал тук да приключи този въпрос веднъж завинаги.

Далтън се озадачи, когато Едуард мина край него, без да му отговори, но лицето на херцога му каза всичко, което искаше да разбере. Въпреки това знаеше, че трябва да привлече неговото внимание.

— Ваше Благородие... — заговори той по-настойтелно. Думите му най-накрая успяха да пробият червената мъгла на гнева, спуснала се пред очите на Едуард.

— Да? Какво има? — попита троснато той, тъй като не искаше да прекъсват мислите му.

— Лорд Ейвъри е тук, Ваше Благородие — тихо отвърна Далтън, — заедно с лейди Вивиан и лорд Джералд Ратклиф. Бяха тук през цялата нощ и сега ви очакват.

В сивите очи на херцога припламна гняв.

— Нека почакат. Има нещо, което трябва да направя преди това. Ела с мен в кабинета ми.

— Да, Ваше Благородие — бързо каза Далтън. Винаги бе считал себе си за смел човек, но сега лицето на херцога бе така ужасяващо, че той с мъка успя да се овладее да не затрепери от страх. Радваше се, че гневът не бе насочен към него и му се искаше това положение да се запази. Побърза да се подчини на заповедта.

— Къде е бележката с условията на откупа? — попита Едуард, докато сядаше зад бюрото си.

— Ето тук. — Далтън повдигна писмото и му го даде. Едуард го взе, разгъна го и бързо го прочете.

Ако искате да ви върнем жената и момчето, оставете куфар с 200 000 лири на тротоара, близо до „Балуър Кросинг“, в петък в полунощ. Ако се опитате да ни изиграете, никога вече няма да ги видите живи.

Едва сдържайки нарастващия си гняв, Едуард смачка отвратителната бележка. Обля го гореща вълна, а след нея мъртворещи студ скова душата му. Потисна всички свои чувства и когато повдигна очи, за да погледне прислужника, изражението на лицето му бе спокойно и отговарящо на човек с неговото благородно потекло.

— Кажи на Ейвъри и съпругата му, че ще ги приема сега. А на Ратклиф кажи, че ще го приема после.

— Да, Ваше Благородие. — И Далтън бързо излезе.

Ейвъри се чувстваше доста уверен в себе си, докато се изтягаше лениво до Вивиан върху канапето в приемната. Всичко вървеше по плана. Трябваше само да чакат.

— Баща ти се върна, но ни остави да седим и да го чакаме тук. Мислиш ли, че се е случило още нещо, за което ние не знаем? — попита обезпокоена тя, влагайки двойко значение в думите си.

— Не, скъпа моя. Сигурен съм, че просто му е необходимо малко време да събере мислите си, преди да разговаря с нас. — Ейвъри винаги подценяваше баща си, а надценяваше собствените си възможности. Повдигна глава, когато Далтън се появи на вратата.

— Лорд Ейвъри, лейди Вивиан, Негово благородие ще ни приеме.

— Слава богу! — озъби се Вивиан. — Въпросът е на живот и смърт, а той ни кара да чакаме цяла вечност.

— Да, слава богу! — повтори Ейвъри и хвърли поглед, който според него във всички случаи щеше да убеди баща му, че е смъртно уплашен за живота на сина си и на сестра си.

— Лорд Ратклиф, херцогът ще разговаря с вас малко по-късно.

— Благодаря ти, Далтън — каза Джералд.

Прислужникът застана чинно, докато даваше път на Ейвъри и Вивиан да излязат, а после ги въведе при херцога, след което дискретно напусна кабинета.

Едуард се виждаше само като силует зад бюрото, обърнат с гръб към помещението, отправил поглед навън през опирация в пода и тавана панорамен прозорец. Чу Ейвъри и Вивиан да влизат, но не промени веднага позата си. Остана неподвижно в изчакване. Искаше да ги накара да гадаят какво беше настроението му. Когато най-накрая се обърна и видя разтревожените им лица, гневните пламъци в погледа му проблеснаха още по-силно. Трябваше да напегне цялата си воля, за да се въздържи да не скочи.

— Татко, аз... — Ейвъри се надяваше да определи насоката на разговора и да му каже колко притеснени са с Вивиан за съдбата на Алекс и Катрин. Но баща му нямаше намерение да му предостави такава възможност.

— Мълчи! — заповяда му той с безизразен глас.

— Но...

Едуард забеляза внезапното объркване върху лицата им и беше доволен. Щяха да изпитат и нещо много по-лошо от объркване.

— Изтърпях много през годините, Ейвъри, но този път ти отиде твърде далеч — изръмжа разярено той.

Ейвъри се съвзе малко от ледения прием на баща си.

— Не разбирам за какво говориш. Вивиан и аз се чувстваме смазани от случилото се. Алекс е наш син. Ние го обичаме и ние...

— Струва ми се, че си забравил, че аз те познавам, Ейвъри. Познавам те по-добре от всеки на тази земя. През цялото време подозирах, че ще опиташ да извършиш нещо подло и мерзко, но никога не съм мислил, че ще паднеш толкова ниско. Единственото ми утешение е, че ти се провали, и то напълно.

— Какво говориш? Мислиш, че аз... че ние... — И двамата с Вивиан придадоха на лицата си израз на възмущение.

— Твърдя, че ти си отговорен. Знам какво си направил! Ако все още цениш жалкото си съществуване, ще върнеш Алекс и Катрин тук преди стъмване. Разбра ли ме?

— Греша! Ние не знаем нищо за... — опита се да декларира невинността си той, но баща му го прекъсна.

— Не подценявай повече интелигентността ми, като продължаваш да отричаш! — сръза го херцогът и ги изгледа унищожително. — А сега се махайте от очите ми! И двамата!

И Ейвъри, и Вивиан пребледняха при гневния му изблик. Синът имаше намерение да продължи да доказва своята невинност, но реши да му покаже позицията си с действия. Двамата с Вивиан се изправиха едновременно.

— Татко, този път греша — заяви студено Ейвъри и заедно със съпругата си напуснаха кабинета му.

Едва когато ги чу да излизат от сградата, Едуард си позволи да се отпусне. Загледа се неவிждащо в пространството на кабинета, тялото му пулсираше от гняв и изтощение. Сега само трябваше да чака. С цялата си душа и сърце се молеше всичко да свърши след няколко часа, за да може отново да чуе как галещият слуха му смях на Катрин и Алекс отеква из целия замък. Едуард прокара трепереща ръка по лицето си, след това повика Далтън.

— Да, Ваше Благородие?

— Искам да изпратиш един от най-верните си мъже да проследи сина ми. Искам да знам къде ходи и с кого се среща. Разбра ли ме?

Далтън бе озадачен от неговото нареждане, но каза:

— Веднага, Ваше Благородие.

Едуард кимна уморено.

— А сега покани лорд Ратклиф.

Докато чакаше младежът да дойде, херцогът се питаше каква част от това, което ставаше, трябваше да знае той. Реши да му каже колкото се може по-малко и продължи да се моли Катрин и Алекс да се върнат скоро.

— Казах ти, че нещо не е наред! — тросна се ядосано Вивиан, когато седна на седалката срещу съпруга си.

— Просто не проумявам как е разбрал... откъде е научил.

— Той не знае нищо, глупако! Блъфираше те! Не мислиш ли, че ако знаеше какво се е случило, досега и двамата щяха да са тук?

— Права си.

— Знаеш, че съм. Слава богу, че излязохме, преди да сме провалили всичко. А сега ще покажем на стареца, че не е толкова умен, за каквото се смята — каза студено Вивиан, разтреперана от бушуващите в нея страсти.

— Как?

— Връщаме се в Лондон и ще започнем собствено мащабно издирване. Ще направим така, че всички да разберат за него. Ще наемем дори наши собствени хора.

— Аз трябва да отплавам с „Делфин“ утре — тревожеше се Ейвъри, мислейки, че отсъствието му ще се забележи и хората ще станат подозрителни.

— Не се тревожи, ти пак ще заминеш с „Делфин“. Нищо няма да възпрепятства нашите планове. Ако някой попита къде си, ще кажа, че си навън и участваш в издирването.

— Знаеш, че баща ми няма да се предаде лесно.

— Нито пък ние ще го сторим.

Размениха погледи, изпълнени с решителност. Знаеха какво искат и знаеха как ще го получат.

— Ами откупа? Мислиш ли, че ще плати?

— Ще плати, защото до петък той ще бъде един много отчаян човек. Можеш ли да се погрижиш да бъде прибран и по-късно тайно донесен при мен?

— Ще уредя това, преди да отплавам.

— Чудесно. — Вивиан се усмихна сатанински при мисълта за страданието, което щяха да причинят на херцога. — Може би когато всичко приключи, месец или два след това, ще бъде време да помислим за наследяването на титлата от теб.

— Какво искаш да кажеш? — Ейвъри потърси очите ѝ и изпита истински страх, когато видя алчното изражение върху лицето ѝ.

— Искам да кажа, че със сигурност би било трагедия, ако херцогът претърпи злополука скоро след загубата на единствената си дъщеря и единствения си внук.

— Мисля, че счетохме за твърде опасно да предприемаме каквото и да било от този род — възрази боязливо той. Едно бе да отвлечат Катрин и детето, които бяха почти беззащитни, а съвсем друго бе вече да се саморазправят с толкова влиятелен човек като херцога.

— Бях готова да се обзаложа, че изгаряш от желание да се отървеш от него, особено след начина, по който разговаряше с теб тази вечер — дразнеше го Вивиан.

— Не можеш да убиеш някого просто така. Освен това ще имаме много пари, когато приберем откупа. Ще можем да живеем доста сносно години наред, а после...

— Сносно?! Ти се задоволяваш да живееш сносно? — попита тя. — Аз искам да бъда херцогиня Хънтингтън, Ейвъри, и няма да чакам цяла вечност!

Той се огъна след нейната тирада.

— Нека първо се погрижим за Катрин и Алекс, а после ще мислим за останалото.

— Ще се погрижим, Ейвъри. Ще видиш. — Докато произнасяше тези думи, очите ѝ заблестяха с фанатичен пламък. Сега нищо не можеше да я спре.

— От колко време сме тук, лелю Катрин? — попита Алекс, след като се сви до нея върху кушетката.

— От близо два дни, Алекс — отвърна уморено тя и обгърна с ръка малките му рамене, за да го успокои.

Малката душна каюта без прозорци, в която бяха затворени, се бе превърнала за тях в мъчителен призрак на неизвестността. Въпреки оскъдната светлина, хвърляна от слабия пламък на единствената лампа край кушетката, помещението бе тъмно и потискащо. И двамата се измъчваха от мисълта за бъдещата си участ. Не можеха да спят, тормозени от тревога за това какво им готвеше бъдещето. Дрехите им бяха измачкани, а под очите им се появиха тъмни сенки.

— Защо се забавиха толкова? Каза ми, че ни държат, за да получат откуп и веднага щом дядо им даде парите, ние ще бъдем свободни.

Неговите въпроси измъчваха Катрин вече ден и половина. До този момент баща ѝ със сигурност бе научил, че са отвлечени и беше платил парите. Защо още не ги освобождаваха?

— Скоро ще ни пуснат. Ще видиш — каза Катрин, придавайки на гласа си повече увереност, отколкото самата изпитваше.

Предубежденията на баща ѝ за Ейвъри продължаваха да не ѝ дават мира и колкото и да се стараеше, не можеше да не се запита дали брат ѝ има нещо общо с тази история, въпреки че досега нямаше основание да смята, че е замесен. Моряците, които бяха дошли да ги развържат и донесоха храната им, не разговаряха с тях. Катрин се чувстваше откъсната от целия свят. Това я плашеше и страховете ѝ се засилваха с всяка измината минута.

Бе мислила да се опитат да избягат, но единствения път, когато успя да погледне през вратата, която морякът, донесъл им храна, бе оставил отворена, тя зърна въоръжени постове в коридора. Бяха в капан и разбра, че трябва да чакат и да се надяват, че скоро ще ги освободят.

— Дядо няма да позволи да се случи нещо лошо с нас — съгласи се Алекс и се сгуши по-близо до нея. — Твърде много ни обича.

— Наистина ни обича, миличко. Вероятно вече е тръгнал, за да ни прибере.

Притисна детето до себе си и отправи безмълвна молитва за спасение.

— Какво искаш да кажеш с това, че си изгубил Ейвъри? — Едуард се наведе да погледне в лицето Джеймс, човека, изпратен от Далтън да проследи сина му.

— Съжалявам, Ваше Благородие, но той изчезна — обясняваше Джеймс. — Първите тридесет и шест часа лесно го следвах, но после внезапно потъна някъде.

Херцогът едва се владееше. Първият ден бе достатъчно мъчителен. Всяка минута се равняваше на часове, докато чакаше Ейвъри да върне Алекс и Катрин вкъщи. Когато нощта се спусна, а след това дойде утрото и те все още не се бяха върнали, Едуард беше бесен. Увеличи броя на хората, участващи в издирването, и заедно със своя банкиер бе приготвил парите за откупа. Нито за миг не допусна, че някой друг, а не Ейвъри е отговорен за случилото се, но въпреки това добре разбираше, че няма право да излага на риск живота на Алекс и Катрин. Щеше да плати сумата и да ги освободи.

— Искам да се претърси всеки сантиметър в града. Искам къщата им да е под постоянно наблюдение. Искам да знам всяко движение на онази жена до появата на сина ми. Не се тревожете за разходите. Изпълнявайте!

— Да, Ваше Благородие. — Успокоен, че се е разминал само с порицание, Джеймс забърза навън, за да изпълни нарежданията на херцога.

Гласове, долитащи от коридора, непосредствено до вратата на тяхната каюта, изтръгнаха Катрин и Александър от дрямката. Скосиха веднага и седнаха на кушетката, вперили очи във вратата, в очакване да разберат дали някой ще ги посети. Когато ключът се превъртя и вратата се отвори, помислиха, че е някой от моряците, които им носеха храната. И двамата бяха изненадани, когато видяха Ейвъри да влиза в каютата.

— Татко! — Алекс не можеше да повярва, че баща му стои на прага и почти изхвъркна от кушетката, изгарящ от желание да го прегърне. Най-после бяха спасени.

Катрин обаче имаше усещането, че знае какво означава неговото появяване. Тя се изправи, опитвайки се да не показва своята надежда, че той наистина е дошъл да ги освободи. Предпазливостта ѝ се

оправда, когато Ейвъри погледна злобно нетърпеливото малко дете и то спря по средата на разстоянието, отделящо го от баща му.

— Стой там, където си, Алекс! — грубо заповяда Ейвъри. Сатанинска усмивка разтегна устните му, когато наведе очи към детето. — Какъв досадник си — каза той, а след това погледна към сестра си. — Катрин, радвам се, че изглеждаш добре.

— Какво искаш, Ейвъри? Ако не си дошъл да ни отведеш у дома, тогава защо си тук? — Докато говореше, тя вече имаше свой отговор на въпросите, тъй като усети, че корабът започва да се движи, бавно отделяйки се от кея. — Ейвъри! Къде отиваме?

Той се изсмя арогантно, когато видя ужаса, изписан върху красивото ѝ лице.

— Предприех мерки, за да понапълня джоба си, сестричке. Толкова е тъжно, че ти се замеси, но... — Повдигна безразлично рамене.

Неспособна да се владее повече, Катрин опита да се нахвърли върху брат си. Той бързо я неутрализира, като изви китките отзад на гърба ѝ и я задържа неподвижна.

— О, о, малка моя, трябва да внимаваш да не се насиниш — смъмри я той. — На тези, които ще те купят, няма да им хареса, ако стоката е повредена.

— Не мога да повярвам! Какво си направил?

Сега бе ред на Алекс да се нахвърли отгоре му. Не можа да помогне на леля си преди, но сега щеше да го направи. Коравосърдечното отношение на баща му бе унищожило и последните остатъци нежност, които бе пазил към него в своето чувствително детско сърце. Алекс врхлетя с решителността на възрастен човек и започна да го удря с малките си юмручета:

— Пусни я! Чуваш ли, пусни я!

С горчив смях Ейвъри пусна ръката ѝ и едновременно с това го удари с всичка сила.

— Ти, малък...

— Ако го докоснеш още веднъж, ще намеря начин да те убия със собствените си ръце — заплаши го Катрин и притисна Алекс до себе си.

— Няма да имаш тази възможност — изсмя се злорадо той. — Напускаме Англия и вие никога няма да се върнете!

— Но татко със сигурност ще...

— Ти никога няма да го видиш отново, Катрин! — Забеляза как погледът ѝ се стрелва към вратата и предугади нейните намерения. — Откажи се, скъпа. Отвън има стража. Освен това в момента излизаме от пристанището и аз не мога да гарантирам безопасността ти, ако се опиташ да излезеш от тази каюта. На кораба има много мъже, чиито намерения едва ли ще бъдат почтени... ако разбираш какво имам предвид.

— Ах, ти...

— Спести си думите, тъй като твоите проклетия едва ли ще ми повлияват. След няколко дни и двамата ще започнете нов живот, далеч оттук. А дотогава не искам да чувам, че сте създавали неприятности на някого от този кораб. Ако ли не, то ще си платите за това. Достатъчно ясен ли бях?

— Съвсем ясен. Остави ни, Ейвъри. Що се отнася до нас, аз вече нямам брат, а Алекс — баща.

Ейвъри се обърна и напусна каютата с чувството на всемогъщ човек. Способен беше да постигне всичко, което поискаше, и никой не можеше да застане на пътя му.

ПЕТА ГЛАВА

Моментът беше настъпил. Петък, късно следобед. Едуард се взираше в бележката, която тогава бе смачкал, а после бе изгладил отново, за да прочете условията още веднъж, за последен път. Изкушаваше се, о, как се изкушаваше да изпрати хората си да заловят тези, които щяха да вземат парите за откупа, но страхът му за сигурността на Катрин и Александър бе толкова голям, че го възпря. Молеше се и се надяваше, че един ден нямаше да съжалява за това свое решение.

— Далтън? — Бавно повдигна зачервените си очи към своя най-верен слуга. Почти не бе почивал след отвлечането и лицето му издаваше неговата умора.

— Да, Ваше Благородие? — веднага се отзова Далтън. Никога преди не бе виждал херцога в такова състояние и бе готов да направи всичко, за да му помогне.

— Малко след полунощ ще тръгнеш за Лондон. Искam дъщеря ми и внук ми да се върнат и това, изглежда, е последната ми надежда.

Далтън кимна разбиращо. Детективите, наети от херцога, не бяха успели да открият нищо през четиридневното издирване, организирано след похищението. Всички нишки, всички следи ги бяха довели до задънена улица. Сякаш лейди Катрин и лорд Александър бяха изчезнали яко дим от лицето на земята. Странното отсъствие на лорд Ейвъри продължаваше да подхранва подозренията на херцога, но не успяха да открият никаква връзка между сина му и отвлечането. Колкото и ужасно да бе, Далтън разбираше, че до този момент на Негово благородие не му оставаше друга възможност, освен да плати откупа.

— Да отида с него? — предложи Джералд. Той беше заедно с Едуард през по-голямата част на това изпитание и искаше да помогне и сега, ако бе възможно.

— Не — отвърна рязко херцогът. — Ще бъде прекалено рисковано. Похитителите ще очакват да видят някого от моето

домакинство, а не искам да предизвиквам тяхното раздразнение. Ще бъде най-добре, ако останеш тук. В уреченото време Далтън ще отиде сам.

— Да, Ваше Благородие — притеснено каза прислужникът. Отговорността бе голяма, но за него бе чест, че му поверяваха тази задача. — Както вие наредите.

— Пригответи се да тръгнеш в единадесет часа и петнадесет минути. Така ще разполагаш с достатъчно време, за да стигнеш до „Балуър Кросинг“ и да оставиш парите.

Тримата мъже приеха това решение и потънаха в мълчание. Знаеха, че часовете след залез-слънце, прекарани в очакване до полунощ, щяха да текат мъчително бавно, а още по-мъчително щеше да бъде очакването на Катрин и Александър.

Облечен само с широки три четвърти панталони и яркочервен тюрбан на главата, Мухамед Ибн Аббас, най-жестокият от северноафриканските пирати, бе олицетворение на силата, застанал прав на палубата на своя кораб и зареял взор из ширините на Атлантика, скръстил златистокафявите си ръце върху потъмнелите от слънцето мускулести гърди. Той беше зъл, коравосърдечен човек, който изискваше пълно и безпрекословно подчинение от своите хора. Екипажът му се състоеше от корсари, които уважаваха грубата сила, затова се отнасяха към него с неизменна лоялност. Мухамед знаеше, че няма да се осмелят да го предадат, защото той унищожаваше всеки опит за бунт, като незабавно наказваше сурово изменника.

Мухамед бе доволен от живота си на пират, въпреки че считаше това плаване пагубно за своите планове. Бяха потеглили от родното алжирско пристанище преди няколко седмици, а до ден-днешен не бяха завзели нито един кораб. Мъжете му ставаха неспокойни, а и той самият. В пристъп на авантюризъм бе насочил кораба си към Атлантическия океан и сега плуваха край бреговете на Франция в неуморно търсене на плячка.

— Принц Мухамед! — поздрави капитан Селим, вторият по чин от екипажа и негов най-добър приятел, когато се присъедини към него. — Не мислиш ли, че вече стигнахме достатъчно далеч на север?

— Глупости, приятелю, излишно се тревожиш. Някъде наоколо ни очаква безценна награда, почти усещам това — рече гордо

Мухамед.

Селим обаче не бе толкова уверен.

— Вече няколко дни плаваме в тези води и още не сме забелязали нещо, което си струва да атакуваме. Как можеш да си толкова сигурен?

Капитанът на кораба се обърна и изгледа смразяващо събеседника си.

— Нима се съмняваш в мен след всичките тези години?

Бе виждал този поглед и реши, че трябва да отстъпи.

— Никога не съм се съмнявал в теб.

— Чудесно. Значи сме единомдушни. Ще продължим да търсим плячка в тези води, докато не намерим такава, която да е достойна за нас.

Селим кимна утвърдително и плъзна поглед по морската шир. Някъде там имаше кораб с големи богатства и той знаеше, че Мухамед ще го открие.

— Капитан Блек! — извика морякът. — Кораб в открито море.

Блек не се разтревожи особено. Плаваха в един от най-оживените морски участъци, така че не бе нещо необичайно да видеха друг морски съд.

— Под какъв флаг плава?

— Френски, сър — отвърна морякът, след като провери.

— Продължаваме, но за всеки случай внимателно го наблюдавайте — нареди капитанът.

— Да, сър.

На долната палуба на „Делфин“ Ейвъри се наслаждаваше на своята победа. Погледна джобния си часовник и лицето му придоби доволно изражение. След няколко часа щяха да стигнат до острова. Приблизително по същото време, когато корабът щеше да акостира и той щеше да се освободи от Алекс и Катрин, в Англия щеше да се получи откупът. Предстоеше една наистина славна нощ.

— Капитане, изглежда, другият кораб постепенно ни настига — информира капитан Блек морякът на вахта, докато наблюдаваше все повече приближаващия морски съд. Нотки на безпокойство се прокрадваха в гласа му.

— Дай да погледна — каза Блек. Взе телескопа от стоящия до него помощник-капитан и съсредоточи погледа си върху кораба, който

бързо ги настигаше.

До този момент Блек винаги бе считал себе си за стар морски вълк. Знаеше, че е много повече от добър капитан, по това, което видя през насочения към другия кораб телескоп, смрази кръвта му. Палубата на кораба гъмжеше от пирати. С приближаването им той успя да различи, че едни бяха въоръжени с пистолети, а други — с ятагани. Изглеждаха толкова зли и жестоки, колкото бяха и разказите за тях. Блек изпита истински ужас. Първата му мисъл бе да заповяда „пълна пара“, но разбираше, че вече бе твърде късно. След по-малко от час корсарите щяха да ги настигнат. Нямаше накъде да бягат, а още по-малко — къде да се скрият.

— Капитан Блек, няма ли да се опитаме да ги избегнем или поне да подготвим оръдията за стрелба?

„Делфин“ бе въоръжен с три оръдия, но капитанът си даваше сметка, че те изобщо не можеха да конкурират огневата мощ на пиратския кораб.

— Не, ако се опитаме да окажем съпротива или да ги отблъснем, ще ни избият.

— Но, капитане...

— Достатъчно! — Обърна гневни очи към Уонсън. — Чувал съм разкази за това как постъпват пиратите с оказалите им съпротива.

Обърна се да погледне пиратския кораб, който се бе приближил още повече, докато бяха разговаряли. Дори да се движеха с пълна пара, нямаше да избегнат съдбата си.

— Кажете на екипажа, че не искам да се съпротивлява. Когато завземат кораба, няма да се бием, разбрано?

— Да, капитане. Ами пътниците?

— Аз ще се оправя с тях. Погрижете се за корабния екипаж, мистър Уонсън.

След тези думи Блек го остави сам и тръгна към долната палуба, за да потърси мистър Смит и да го осведоми за надвисналата опасност.

Почукването на вратата на каютата му изненада Ейвъри. Надяваше се, че някой от екипажа идва да му съобщи, че бяха пристигнали по-рано на мястото на срещата. С голямо нетърпение очакваше края на сделката. Щеше да се чувства много добре с толкова голяма сума в джоба си.

— Да? Какво има? — попита Ейвъри, когато отвори вратата. Изненада се, като видя капитана, но не се разтревожи, а реши, че бе дошъл за последни делови уточнения. — Капитан Блек... моля, влезте.

— Няма време за любезности, мистър Смит — отвърна Блек.

Най-после Ейвъри забеляза изопнатото му от напрежение лице и се намръщи.

— Какво не е наред?

— Съвсем скоро корабът ще бъде превзет — лаконично отговори капитанът.

— Тогава сме пристигнали...

— Няма да „пристигнем“, сър.

— Какво? — невярващо попита Ейвъри.

— Ще бъдем превзети от пирати.

— Трябва да направите нещо, капитан Блек! Не можете да допуснете това да се случи.

— Боя се, че нищо не може да се направи.

— Отблъснете ги.

— Няма да рискувам живота на екипажа си, като оказвам съпротива на по-силен противник. Знам какви хора са онези. Те нямат милост. Приемат единствено пълната победа. Съветвам ви да подготвите себе си и своите „гости“ за неизбежното.

— Какво искате да кажете? — попита Ейвъри, обзет от паника.

— Искам да кажа, че по всяка вероятност ние ще бъдем оковани и отведени в Северна Африка. Възможно е до една година да бъдем освободени и върнати в Англия срещу откуп. — Замълча, за да даде време думите му да бъдат разбрани. — А сега моля да ме извините. Имам и други задължения, които трябва да изпълня.

— Капитане, настоявам да предприемете нещо. За бога, човече, бийте се! Платих ви, за да пътувам безопасно! — Обезумял, Ейвъри се пресегна и сграбчи капитана за лакътя, за да му попречи да си отиде.

Блек се извърна яростно и се освободи от него.

— Не смейте да ме докосвате, мистър Смит! Да не би да си мислите, че се радвам да загубя кораба и екипажа си? Това е единственият начин да останем живи. Ще бъдем продадени в робство, но е възможно, ако изобщо имаме късмет, да бъдем върнати в Англия.

— О, господи... — Ейвъри целият трепереше.

— Съвземете се! — Блек го изгледа с отвращение, като видя как трепери, после излезе.

Докато гледаше след него, Ейвъри не можа да се овладее. Щяха да бъдат завзети от пирати, а после един Господ знаеше какво щеше да стане с него! Трябваше да се спаси. Трябваше да направи нещо! Но какво? Мислите му препускаха, но не можа да намери път за спасение. Погледът му шареше из каютата в търсене на някакво скривалище — и тогава той го видя... Докато отиваше да се скрие от главорезите, които щяха да завладеят кораба, Ейвъри нито за миг не помисли за сестра си или за сина си. Както винаги, мислеше единствено за себе си.

В своята каюта Катрин и Алекс седяха в очакване на онова, което според тях бе краят. Бяха усетили, че корабът спира и бяха предположили, че са стигнали мястото, където Ейвъри щеше да осъществи своя коварен план. Катрин бе приседнала на ръба на кушетката и люлееше Алекс на коленете си. Спомни си за Джералд и почувства дълбока, примирена тъга при мисълта, че вероятно никога нямаше да го види отново. Сега Алекс бе всичко, което тя имаше, и затова се притисна към него, изпълнена със страх пред перспективата да бъдат разделени.

Катрин трябваше да обясни на племенника си каква участ ги очакваше. Сблъсъкът с Ейвъри ѝ налагаше да му каже каква според нея е истината. Алекс бе изслушал храбро нейното обяснение, но тя разбираше, че той все още е много малък и не може да си даде сметка какво ще се случи с тях.

— Лельо Катрин? — произнесе тихо името ѝ Алекс.

— Да, миличък? — попита тихо тя и го целуна по челото. Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че ще ѝ го отнемат и ще го подложат на отношение, което тя не смееше дори да си представи. Той бе едно невинно създание и тя го обичаше именно такъв. Но щеше да пожертва собствения си живот, (а да спаси живота на момчето.

— Ще видим ли отново татко?

— Така мисля. Защо? — Въпросът му я озадачи.

— Просто се надявах, че няма да ни се наложи. Знам, че му харесва да ти причинява болка и да те наранява и аз не искам повече да се виждаме.

Тя не разбираше защо той я защитава и това само засилваше обичта ѝ към него.

— Той наранява всички, Алекс. Жесток човек е. Ще ми обещаеш ли нещо? — Опита се да говори малко по-тихо, за да направи този разговор по-поносим за детето.

— Какво? — Повдигна глава и я погледна с изпълнени с обожание очи.

— Когато пораснеш, да бъдеш добър и силен. Искам да помниш колко страшен човек е бил твоят баща и да направиш всичко възможно, за да не приличаш на него.

— Не разбирам. Той не е страшен... — Лицето му придоби объркано изражение.

— Не на външен вид, съкровище, а вътрешно, което единствено има значение. Всички ние избираме да бъдем добри или лоши. Някои хора, подобно на твоя баща, избират злото. Важно е значи да се опитаме да не правим същия избор като тях. Сега разбираш ли?

Алекс кимна с цялата сериозност, възможна за едно изправено пред мъчителен проблем седемгодишно дете.

— Добре. — Катрин го притисна към сърцето си. — Сигурна съм, че ще бъдеш прекрасен човек. Нали знаеш, че дядо ти с нетърпение чака да станеш достатъчно голям, за да му помагаш!

— И аз също — отвърна той щастливо. — Двамата с дядо ще прекарваме чудесно, докато се грижим за всичко. Ще видиш. Когато порасна, ще бъда добър като него.

— Сигурна съм, че ще е така. — Тя насърчаваше неговите мечти, защото знаеше колко скоро те щяха да бъдат разбити.

— Но, лельо Катрин...

Внезапно гласът му прозвуча толкова нещастно, че тя се запита какво ли го тревожеше.

— Какво, миличък? — Продължи да го държи в обятията си, изпълнена с обич към малкото топло телце, сгушило се до гърдата ѝ.

— Искаше ми се само да си взема корабчето... — въздъхна детето.

Катрин сподави желанието си да извика от съчувствие. Прехапа устни, за да не потекат сълзите по лицето ѝ.

— Сигурна съм, че то ще си бъде пак там и ще те чака, когато се върнем у дома.

Алекс се замисли.

— Права си. — Опита се да ѝ се усмихне. — Дядо ще го пази... Лельо Катрин, мислиш ли, че дядо е добре? Тревожа се за него.

— Убедена съм, че е добре и ако го познавам истински, в момента е зает да ни търси. Той ни обича и няма да престане да ни търси, докато не ни открие.

— Надявам се да ни намери бързо. Мъчно ми е за него.

— На мен също — отвърна тя с натежало сърце.

Седяха така в каютата, прегърнати силно, когато чуха първия изстрел.

— Това беше оръдеен изстрел...

— Оръдеен изстрел ли? Защо някой ще стреля по нас?

— Не знам. Аз... — Кръвта се оттегли от лицето ѝ, когато чу трополене на крака, отекващо по горната палуба, още няколко изстрела и приглушените викове на умиращи мъже. Бе чувала достатъчно разкази, за да разбере какво означаваше всичко това. Пирати! Бяха нападнати от пирати!

Мухамед обичаше първите мигове на нападението, когато корабите заставаха борд до борд, абордажните куки политаха във въздуха, а те се прехвърляха на другия кораб, за да го обявят за свой. Доставяше му удоволствие да вижда ужасените лица на моряците, които щяха да бъдат поробени, и особено харесваше момента, когато със сила отнемаше управлението на кораба от неговия капитан. Чувстваше се могъщ, когато знаеше, че вселяват безграничен ужас в сърцата на хората. Приятно бе да знаят, че разказите за тяхната жестокост бяха стигнали до всички краища на света. Понякога легендите бяха достатъчни, за да накарат екипажа на кораба да капитулира напълно, без да оказва съпротива. Този път обаче нещата не стояха така.

Когато Мухамед и Селим поведоха хората си към палубата на „Делфин“ с пистолети и ятагани в ръце, неколцина глупави моряци от екипажа на Блек не се подчиниха на неговата заповед да се предадат без съпротива. Извадиха пищовите си и стреляха по групата връхлитащи корсари, успявайки да убият двама от хората на Мухамед, преди самите да бъдат повалени със светкавична бързина от безмилостните удари на ятаганите на Мухамед и неговия помощник-

капитан. Останалите от екипажа на „Делфин“ трепереха в очакване, не знаейки дали ще живеят, или ще умрат от ръцете на страшните нападатели.

Мухамед нареди на своите хора да претърсят кораба. Предвождани от Селим, част от корсарите се пръснаха по горната палуба, а другите слязоха долу да претърсят трюма и каютите за някакви ценности. Трети се заеха да оковават във вериги и обрат личните вещи на моряците, които бяха пленени. Всичко, което можеха да вземат от екипажа — от оръжието до обувките, беше ценно за пиратите, тъй като бяха единствената плячка, която задържаха за себе си. Другите ценности на кораба трябваше да бъдат грижливо описани, а по-късно значителна част от тях — предложени като дар на емира на Алжир, когато се върнеха в родината си. Едва след като владетелят получи своя дял, членовете на екипажа можеха да получат някаква друга награда за своите кръвожадни усилия.

Докато Мухамед даваше нареждания на горната палуба, долу ярост обземаше Селим. С изненада и раздразнение установи, че в трюма няма ценни товари. Страхуваше се да съобщи новината на Мухамед и се чудеше как да го направи, когато попадна на заключената каюта, в която бяха Алекс и Катрин. Усмихна се на своите хора, а след това разби вратата със силен и добре премерен удар.

Катрин изпищя. Нямаше намерение да го прави, но видът на пирата, по чийто ятаган още се стичаше кръвта на убития моряк, я накара да се вледени от ужас. Двамата с Алекс се хвърлиха един към друг и останаха така прегърнати още известно време.

— Я... какво намерихме тук? — пошегува се със своите хора Селим. — Тревожихме се, че на кораба няма богатства, но не сме знаели какво богатство да търсим, а?

Корсарите му отвърнаха с искрено одобрение и се тълпяха зад него, опитвайки се да зърнат жената.

Алекс не можеше да повярва, че това се случваше наистина. Беше чел толкова много за пиратите и ето ги лице в лице с мъжете, на които се бе възхищавал и от които в същото време се бе страхувал. Не знаеше как да реагира, докато те не обявиха своите намерения.

— Според мен Мухамед, нашият принц, ще се зарадва, като види това. Хванете я и я отведете на палубата!

Когато един от мъжете се приближи, за да хване Катрин, Алекс се изправи, отскубна се от ръцете ѝ и застана неустрашимо пред пиратите.

— Не! Не можете да я вземете!

— Замълчи, Алекс... — умолително рече Катрин, като се опита да го накара да спре, преди да бъде убит.

— Е, е-е, какво е това пък сега? Едно малко петле е посмело, отколкото всички от екипажа, взети заедно? — Селим се разсмя и втренчи очи в малкото момче, което дръзваше да ги предизвика. Щеше да е лесно да го убие, но той бе човек, който уважаваше храбростта. Един ден този тук щеше да порасне и да се превърне в достоен мъж, ако оживееше дотогава. — Отведете и двамата. Ще ги покажем на принц Мухамед.

Един от пиратите повдигна Алекс, хвана под мишниците и понесе навън ритащото и пищящо дете. Катрин ги последва, трепереща от ужас, докато вървеше пред мъжете по коридора. Когато излязоха навън, видя телата, върху които пиратите бяха излели гнева си, видя кървищата и почувства, че ѝ се гади. Погледът ѝ се плъзна тревожно по палубата в търсене на някакви следи от Ейвъри, но него го нямаше. Питаше се къде ли бе той, когато доведоха нея и Алекс, за да се изправят пред Мухамед.

След като видя двата обезглавени трупа, валящи се на палубата, Алекс се уплаши още повече, но реши да не издава страха си пред пиратите. Стоеше вцепенено до Катрин, но посрещна смело и хладнокръвно погледа на пиратския капитан, когато повдигна очи към него.

— Тя и момчето бяха единствените трофеи на кораба, Мухамед — обърна се към него Селим.

— О, но тя е награда с голяма стойност — съгласи се капитанът, докато очите му с възмутителна циничност се плъзнаха по светлата коса и по стройните, съблазнителни извивки на тялото ѝ. Алекс удостои само с бегъл поглед. — Защо сте се занимали и с детето?

— Той е храбро момче. Опитва се да защити жената и счетох неговата смелост интригуваща — обясни Селим.

Този път Мухамед обърна унищожителния си поглед към момчето с по-голям интерес. Загледа се в него за миг, после заяви:

— Отведете и двамата в моята каюта. Мисля, че това са трофеи, за които емирът няма нужда да знае.

Последното нареждане предизвика тревога у Селим. Не беше мъдро да укриваш имущество от емира и цял се разтрепери при мисълта за отказа да се подчинят на владетеля. Малик ел Мансур не бе станал емир на Алжир, позволявайки на подчинените си да крадат от неговия дял от плячката. Той бе горд и могъщ господар, който имаше агенти навсякъде. Въпреки това Селим знаеше много добре, че не трябва да оспорва заповедите на Мухамед в присъствието на екипажа. Той побърза да изпълни нареждането на господаря си и да заведе жената и момчето в неговата каюта. По-късно, когато останеха само двамата, щеше да постави под въпрос своята правота, запазвайки я само за себе си. Въпреки че тя не струваше колкото неговия живот, а Малик със сигурност щеше да убие Мухамед, ако той се опиташе да укрие от емира полагащата му се плячка.

Част от хората на Селим, които продължиха да претърсват за ценни предмети, нахлуха в каютата на Ейвъри и започнаха да изпразват всичко в нея. Ейвъри трепереше от страх, свит в сандъка, в който се бе скрил. Ръцете и цялото му тяло се обливаха в пот. Чуваше как варварите тършуваха навсякъде и отчаяно се молеше да му бъде спестен краят, който със сигурност щеше да настъпи. Когато капакът на сандъка отхвъркна и глупавото му убежище бе открито, той чу смеха им и изпита истински ужас.

— Не ме убивайте! — крещеше, докато се опитваше да се изправи.

— Моли за пощада, а ние дори още не сме го заплашили — процеди през зъби един от пиратите.

— Може би трябва да разберем какво се опитва да скрие.

Безпощадно силни ръце го извадиха от сандъка и свалиха бижутата и дрехите му, като го оставиха да стои пред очите им бос и само с едни панталони върху себе си.

— Моля ви, не ми причинявайте болка! Моля ви, не... — Докато ридаеше и се молеше за живота си, сълзи на унижение се стичаха по страните му. Паднал на колене пред пиратите, Ейвъри молеше за пощада.

Няколко минути по-късно на един от корсарите му омръзна да слуша неговите молби и го накара да млъкне с един-единствен

смъртоносен удар на своя ятаган. Останалите погледнаха безразлично към обезобразеното тяло на мъртвия англичанин, после излязоха от каютата. Не изпитваха никакви угризения заради убийството. Мъжът бе по-малодушен и от жена и не заслужаваше да живее.

ШЕСТА ГЛАВА

Катрин и Александър бяха отведени и заключени в мебелираната със спартанска скромност каюта на Мухамед. Съдейки за пиратите от приказките, които бяха чели двамата с дядо му, Алекс бе смятал воините на океана за вълнуващи, но след като видя опустошението и смъртта, които те сееха на борда на кораба „Делфин“, момчето разбра, че те са опасни и ужасяващи мъже.

— Лельо Катрин, какво според теб ще направят с нас? — Детето вдигна доверчиви очи към нея. Дълбоко в сърцето си той бе убеден, че докато двамата са заедно, не можеше да им се случи нищо лошо.

Катрин много добре знаеше каква участ ги очаква. Ледени тръпки преминаха по гърба ѝ при спомена за това как и бе погледнал пиратът, преди да нареди да ги доведат тук. Копнееше Джералд да я спаси, но разбираше, че бе глупаво да си го мисли, както бе глупаво да допусне, че Ейвъри ще им се притече на помощ. От нея зависеше да останат живи и да се завърнат невредими у дома.

— Не знам, Алекс — отвърна тя със свито сърце. — Чувала съм, че понякога връщат пленниците на близките им в Англия срещу откуп. Така че когато татко научи къде сме, той ще им плати, за да ни освободят.

Алекс погледна към нея, а по лицето му нямаше и следа от страх.

— В известен смисъл на нас ни провървя, че пиратите ни плениха, нали, лельо Катрин?

Неговото мнение я изненада.

— Какво искаш да кажеш?

— Като стана така, поне ще се върнем у дома, при дядо.

Алекс бе толкова наивен, че Катрин не можа да удържи на желанието си да коленичи, да го притегли по-близо, да го притисне силно до сърцето си и да го целуне.

— Добре. Искам да остана с теб. Не искам никога да се разделяме.

— И аз искам да останем заедно и ще направя всичко възможно — обеща от все сърце Катрин.

Когато „Делфин“ бе вече изцяло под негов контрол, Мухамед остави на борда му неколцина моряци, а след това заедно със Селим се върнаха на неговия кораб. Бе решил да задържи пленницата само за себе си, но деликатното предупреждение на Селим го бе разколебало.

— Знаеш, че никога не бих оспорил решението ти, принц Мухамед, но този път съм принуден да го направя, за да те предпазя.

— Какво има? — попита Мухамед, а мислите му все се въртяха около красивата жена в каютата му.

— Жената...

— Какво за нея?

— Знам, че я искаш за себе си, но помисли си какво ще стане, ако наистина я задържиш. — Селим замълча, за да му даде време да разбере добре думите му. — Знаеш, че Малик е всемогъщ. А също така знаеш, че той има хора навсякъде. Не би ли било по-благоразумно да изчакаш първо да се срещнем с него и да разделим плячката и тогава да я обявиш за твоя?

Мухамед го погледна замислено. Думите на Селим, въпреки че не му харесаха, не бяха лишени от смисъл. Малик действително бе опасен противник. Беше разбрал това през всичките тези години, през които се опитваше да го победи и да заеме неговото място като емир на Алжир. Властта му се простираше върху всичко, а поддръжниците му бяха многобройни. Ако дори един-единствен човек кажеше на Малик, че укриваше плячка от него, щеше да бъде незабавно убит.

— Може би си прав. Няма да взема жената сега, въпреки че дяволски ми се иска да я имам. Ако Малик не попита за нея, когато му предаваме неговия дял, ще знам, че тя е моя и мога да постъпвам с нея както искам.

— За пореден път доказваш своята проникателност. Убеден съм, че един ден мечтата ти да управляваш Алжир ще се осъществи.

Мухамед му се усмихна.

— Хайде да слезем долу. Нека се убедим, че си заслужава риска заради нея да измамим Малик. Нямам намерение да изпробвам чувството му за хумор заради една нищо неструваща жена.

Двамата мъже се спуснаха долу, тръгнаха по коридора, водещ към неговата каюта, и влязоха. Завариха Катрин и Алекс, изправени до илюминатора, да наблюдават какво става на „Делфин“. Когато чуха вратата да се отваря, и двамата се обърнаха стреснато, за да видят застаналите срещу тях поробители.

— Как ти е името, жено? — попита Мухамед, докато я изучаваше. В момента бе мръсна и неугледна, но той знаеше, че след като се измие, напарфюмира и облече подходящо, ще бъде украшение за харема на всеки мъж. Бе дълбоко убеден, че тя е безценен трофей. Желаше я и щеше да направи всичко възможно, за да я запази за себе си.

— Аз съм Катрин Уейкфийлд, дъщеря на херцог Хънтингтън, а това е Александър Уейкфийлд, внук на херцога — отвърна с достойнство тя. — Ако ви интересуват единствено парите, сигурна съм, че баща ми ще плати добре, за да ни върнете при него.

Пиратът изръмжа от удоволствие при тази новина. Сега вече знаеше, че няма да я отстъпи на никого. Първо, щеше да я задържи, докато ѝ се насити, а после щеше да я предаде на английското ѝ семейство срещу нечувано висок откуп. Сегашното положение на нещата го удовлетворяваше напълно. Само трябваше да я измъкне под носа на Малик. Отпрати безмълвна молитва към Аллах за успех в това начинание.

— Селим, отведи нея и момчето в съседната каюта и ги заключи. Ти ще отговаряш за нея, докато пристигнем в пристанището.

Катрин се бе подготвила за най-лошото и едва не припадна от облекчение, когато чу заповедта да бъдат отведени заедно. Не каза нищо, но въпреки това знаеше, че лицето ѝ издава чувствата, които я вълнуваха.

Мухамед се усмихна безмълвно, когато Селим изведе пленниците от каютата. *„Не си мисли, че не изгарям от желание да те притежавам, сладка моя. Денят, когато наистина ще бъдеш моя, ще дойде скоро...“*

Малик ел Мансур, смелият и безстрашен тридесетгодишен емир на Алжир, изслуша внимателно разказа за измяната, който неговият агент Фаид му донесе. Златистите му очи се присвиха, докато премисляше думите на своя информатор как неговият отколешен

съперник Мухамед Ибн Аббас, който току-що бе акостира в пристанището, щял да донесе дължимото на емира, опитвайки се да задържи пленената от него красива жена и детето ѝ за себе си. Говореше се, че тя е невероятно красива и благородна, безценно украшение за леглото на всеки мъж, че семейството ѝ е много богато и готово да плати скъпо, за да си върне обратно нея и момчето. Малик знаеше, че жената трябва да е изключителна, щом Мухамед поемаше такъв огромен риск да я укрие от него. Усмихна се лукаво при мисълта за удоволствието, което щеше да си достави, като затруднеше и унижеше своя съперник.

— Какво ще ми наредите, емире? — попита Фаид, готов на убийство заради емира.

— Нищо — бавно рече Малик. — Ще продължиш да мълчиш. Сам ще се разправя с Мухамед.

— Да, Ваше Величество. — Фаид се поклони и излезе.

Останал сам, Малик се изправи и започна да крачи из стаята. Той беше висок чернокос мъж със също толкова черна брада, с широки рамене и гърди. За неговата физическа сила и мъдрост се носеха легенди. Не беше обикновен човек. Това, което бе направил през седемгодишното си управление на Алжир, бе по силите само на далновиден и силен лидер. Мнозинството от хората му се възхищаваха, а тези, които го мразеха, бяха малцина. Въпреки това малкото негови врагове образуваха опасна групировка.

Северноафриканската държава Алжир бе несигурно и опасно място за живот, особено за нейния владетел. Властта тук се печелеше със сила и интриги и винаги имаше хора, които само изчакваха възможност, за да свалят настоящия владетел. Такива бяха отношенията между Мухамед и Малик. Откакто Малик бе станал емир, Мухамед постоянно се бе опитвал да заеме неговото място на трона. Всичките му опити бяха осуетени благодарение на бдителността на Малик и армия от предани негови последователи. Въпреки това неуспешните опити не обезкуражиха Мухамед. Те само бяха усилили решимостта му да продължи да се стреми към властта.

Като премисли внимателно сегашната ситуация, Малик разбра, че ще бъде най-добре да остави другия сам да се унижи. Осъзна, че всъщност очакваше с нетърпение посещението на Мухамед. Доволен от своето решение, той отиде да се преоблече в покоите си.

След малко повече от час и половина Малик най-после бе готов за срещата. Бе човек с предпочитание към семплото облекло и простотата в начина му на обличане само подчертаваше излъчваните от него мъжество и сила. Беше си сложил бял тюрбан и семпла, но елегантна бяла джелаба над широките панталони. Златен колан придържаше подобната на туника бяла роба около кръста, на който, прибран в ножницата, висеше неговият ятаган със златна дръжка, обкована със скъпоценни камъни. Докато очакваше пристигането на пирата в най-внушителната от своите зали за аудиенции, от цялата му фигура се излъчваше могъществото на върховен водач.

— Владетелю Малик, Мухамед Ибн Аббас с тук — тържествено оповести Фаид няколко минути по-късно.

— Доведете го.

След малко нахалният пират влезе в залата и се поклони ниско на емира.

— Поздравления, владетелю Малик. Дошъл съм да предложа вашия дял от плячката — каза Мухамед, почти уверен, че аудиенцията скоро ще свърши, а жената, която бе оставил заключена на кораба си, ще бъде негова. Още щом акостираха в пристанището, беше продал на търг „Делфин“ и товара му на добра цена и сега бе готов да предложи на Малик цели дванадесет процента от спечелените пари и няколко души от екипажа като роби — като полагащ се на владетеля дял от плячката.

— Какво си ми донесъл този път, Мухамед? Многобройни богатства от поредното успешно пътуване? — благо попита Малик. Стараеше се лицето му да изразява само лениво любопитство.

— Разбира се. Нима си чувал да се проваля в моите планове? — похвали се Мухамед, след това се обърна и извика: — Селим! Ела и покажи даровете за нашия емир!

Селим подкара пред себе си десетина души от екипажа на „Делфин“ с дрънчащи на глезените им вериги, заедно с огромен дървен сандък, в който бяха парите.

— За мен е голямо удоволствие да ви предложа тези дарове — великодушно каза Мухамед.

Малик се изправи и огледа трофеите.

— Благодаря ти за дела, Мухамед — каза той спокойно, помълча и добави: — Ами жената и детето?

С интерес наблюдаваше как кръвта се оттича от лицето на принца — пират, след което той се опита да скрие изненадата си, че емирът знае за тях.

— Оставих най-хубавото за най-накрая, разбира се — бързо отвърна Мухамед. Обърна се към Селим и нареди лаконично: — Доведи веднага жената и детето тук!

— Както заповядайте!

Макар да разбираше, че отсрочката, която бяха получили, е само временна, Катрин бе понесла връхлетелите я по време на пътуването несгоди и тревоги относително спокойно. Бе прекарала мъчителните часове в игри с Алекс и се бе опитала да го забавлява. Но когато пристигнаха в пристанището на Алжир, опасенията я връхлетяха отново. Бъдещето, от което така се бе страхувала, ставаше реалност. Не можеше повече да си затваря очите.

Когато Селим се върна неочаквано, за да ги вземе, Катрин успя да запази смелостта и достойнството си въпреки ужаса, който изпитваше.

— Ето — каза рязко Селим и ѝ подхвърли дълго бяло платно. — Покрий косата и долната част на лицето си.

Без да задава въпроси, тя направи каквото поискаха от нея, като през цялото време държеше Алекс до себе си. Нямаше да допусне да ѝ го отнемат, щеше да се бори за него.

— Да тръгваме — каза пиратът, отвори вратата на каютата и им направи път да минат пред него.

— Къде ни водиш?

— Съвсем скоро ще разбереш, жено. Следвай ме! — Тръгна по коридора към горната палуба, прекоси я и стигна до стълбата, по която се слизаше в малка лодка с весла. Скочиха в нея и той бързо и умело подкара лодката към брега. Докато пресичаха залива, Катрин се загледа в накачалите в безпорядък по брега снежнобяло варосани постройки, от които бе изграден този чуждоземен свят, и безпокойството ѝ нарастваше все повече.

— Изпратено ли е съобщение на баща ми, че сме тук?

Селим я изглежда студено, за да я накара да млъкне.

— Това не е твоя грижа, жено.

Катрин не проговори повече. Успя да зърне за миг закотвения в залива „Делфин“. Палубата му беше пуста, като изключим неколцината пирати, които го пазеха, и Катрин откри, че се пита какво ли се е случило с Ейвъри. Но прогони тази мисъл също тъй бързо, както се бе появила в главата ѝ. Човекът, когото някога бе наричала свой брат, вече не я интересуваше. Той бе по-мерзък от пиратите, които ги бяха пленили, и тя реши никога вече да не мисли за него. Безпокоеше я нищожната вероятност, че той може да е откупен преди тях. Питаше се какво ли би станало, ако той успее да стигне до Англия по-рано от тях, и какво ли щеше да разкаже на баща ѝ за нея и за Алекс. Тази мисъл я плашеше почти толкова, колкото и неизвестността за бъдещето.

Селим доближи умело лодката до кея и след това забързано ги поведе през улиците. Те бяха тесни и душни, препълнени от мъже и жени, които търсеха къде могат да купят най-изгодно от амбулантните търговци, чиито сергии бяха разпънати на самата главна улица. Камили и магарета допълваха вонята и няколко пъти трябваше да бягат, криволичейки, от препускащи животни, иначе рискуваха да бъдат прегазени. Катрин и Алекс следваха плътно корсаря, постоянно нащрек да не изостанат.

Селим не искаше да губи време в разглеждане на града. В главата му се въртеше само една мисъл — да отведе жената и детето възможно най-бързо в палата. Искаше му се да знае как владетелят е научил за тях, но в момента отхвърли този въпрос с вдигане на раменете. Малик бе емир. Той знаеше всичко, което се случваше. Без да намаля темпото, Селим хвърли поглед назад, за да се увери, че жената и момчето продължаваха да го следват. Нямаше да е добре, ако ги загубеше точно сега.

Палатът на емира бе разположен на малко възвишение в центъра на града. Великолепен, варосан в бяло, изграден от каменни стени комплекс, той блестеше ослепително под лъчите на следобедното слънце. И Алекс, и Катрин бяха впечатлени от неговия царствен вид. След като преминаха през аркообразния свод на входа във високата защитна външна стена, прекосиха потънал в буйна зеленина двор и накрая влязоха в сградата. Гледаха с широко отворени от почуда очи разкоша и богатствата на този палат. Прохладната сянка на покрития с мрамор под на външната зала рязко контрастираше на ослепителното

слънце и потискащата горещина на улиците. Извити дъгообразни прозорци с гъсто преплитащи се орнаментирани решетки допускаха минимално количество светлина и в същото време позволяваха дори най-слабият полъх на бриза да се усети в помещението. Красиви, богато украсени завеси скриваха стените и множество разнообразни нацъфтели растения на тропика изпълваха със зеленина залата. Стреснаха се малко, когато един мъж се появи безшумно от сенките, за да заговори със Селим.

— Емирът ви очаква — каза той, а когато Селим му кимна в потвърждение, мъжът им направи знак да го последват.

Катрин се питаше кой ли бе този емир и защо ги бяха довели тук. Не искаше надеждите да надделеят у нея, но дълбоко в себе си се надяваше, че кръвната връзка с херцог Хънтингтън им е осигурила специално отношение.

— Къде сме? — шепнешком попита Алекс, докато нервно я дърпаше за ръкава.

— Не съм сигурна, миличко, но имам чувството, че скоро ще разберем. — Опита се да говори спокойно и уверено, но когато хвана малката му ръчичка, не можа да се овладее и я стисна малко по-силно.

— Оттук — заповяда грубо пиратът.

Те се подчиниха и бяха въведени в преддверието към друга, просторна зала. Изчакаха, докато чува човека, който ги бе посрещнал, да съобщи за тях на някого, когото те не можеха да видят. Когато влязоха в залата, Катрин бе изненадана от външния вид на мъжа, седящ върху тапициран с плюш диван. Облечен целият в бяло, той бе наистина прекрасен мъж и ако не беше толкова разтревожена, тя вероятно щеше да го намери за красив, добре сложен и силен. Имаше тъмни коси и златисти очи. Но в този момент бе много изплашена, за да забележи тези му качества. Запази мълчание и остана нащрек, докато слушаше внимателно разговора между капитана на пиратите и другия мъж, който очевидно бе емирът.

— Ето жената и детето, Ваше Величество — с благ глас каза Мухамед. — Ако ви харесват, ваши са. — Трябваше да събере цялата си воля, за да не добави още нещо, но стисна зъби и мълчаливо зачака отговора на Малик.

Малик започна да изучава с нескрит интерес жената и детето. Първо огледа Алекс и реши, че е красиво, здраво на вид момче,

въпреки прашното му облекло. После погледът му се плъзна по жената, която според думите на неговия информатор бе „трофей“ с висока стойност. Роклята ѝ бе мръсна и измачкана. Парчето чисто бяло платно, което бе сложила като хаик, оставяше открити само очите ѝ. А те — какви очи бяха само! С цвета на водите на Средиземно море в слънчев ден — неизмеримо дълбоко, наситено синьо-зелено. Запита се какъв ли е цветът на косите ѝ и опита да си представи точния им нюанс.

— Свали хайка! — заповяда той и посочи към нея.

В първия момент Катрин не проумя значението на думата, но после разбра, че ѝ казваше да свали парчето плат, с което беше покрила главата си.

Малик беше земен човек. Той силно бе обичал първата си жена Лайла, майката на двете му деца, която бе починала при раждането на дъщеря му Талифа. След това бе притежавал много жени, но нито едно от тези същества до този ден не бе го карало да се чувства така, както се чувстваше сега, когато пленничката свали хайка и разкри пред очите му зашеметяващия водопад от коси с цвета на старо злато. Струваше му се, че някой го е ударил силно в гърдите — толкова трудно му бе да си поеме дъх.

Погледът му беше прикован върху нея. Дори мръсна и занемарена, каквато бе сега, той намираше тази жена красива. Почувства пареща топлина да приижда към слабините му и изведнъж мисълта, че този малък нещастник Мухамед щеше да я докосва, му се стори непоносима. Малик веднага реши — тя ще бъде негов!

Обърна отново поглед към Алекс. Забеляза приликата между жената и детето и за миг се замисли за съпруга, когото бе оставила сам. Внезапна тръпка на ревност премина по тялото му. Не одобрявайки това чувство, той го отрече пред себе си, като си наложи да не му обръща внимание. Съпруг християнин — това бе равносилно да бъдеш без съпруг. Той бе емирът и я желаше. Единствено това имаше значение. Много хора съществуваха само за да задоволяват желанията му и тази жена щеше да стане една от тях. За момчето още не бе решил. За какво му бе нужно то?

— Наистина си постъпил много умно, Мухамед. Ще взема жената като по право полагащ ми се дял от плячката.

— Да бъде волята ви, емире. — Мухамед се поклони ниско, скърцайки със зъби от яд и безсилие.

Катрин бе преживяла и изстрадала похищението, организирано от подлия ѝ брат, след това пленяването им от пиратите, а сега и наглия просташки поглед на този дебелак безропотно, но когато започнаха да говорят за нея, сякаш беше глуха и няма, просто някакъв предмет, който можеха да притежават или продават по свое желание, тя се възмути. Гневът ѝ, подсилен от страха за безопасността на Алекс, я извади извън равновесие. Нямаше да търпи това нито миг повече, без значение какви щяха да са последствията, защото в края на краищата какъв смисъл имаше да живее, ако изгубеше Александър.

— А какво ще кажете за моята воля? — попита Катрин и пристъпи гневно напред, а от надигащата се вътре в нея буря очите ѝ потъмняха и станаха тъмнозелени.

В първия миг Малик онемя, слисан от това избухване на една съвсем обикновена жена.

— Твоята воля? — повтори той и язвително повдигна вежди нагоре.

— Струва ми се, че и аз имам право на мнение, когато се решава съдбата ми. Не съм кон за продан или парче месо, което е предназначено за пазара. Аз съм Катрин Уейкфийлд, дъщеря на херцог Хънтингтън, а това дете тук е Александър Уейкфийлд, негов внук. Няма да допусна да се отнасят с нас по този начин.

Малик отново я изгледа, после отметна глава назад и се разсмя от сърце. Никога преди не бе предизвикван от толкова красива жена и той с изненада откри, че нейният характер започваше да го интригува. Трудно щеше да се поддаде на укротяване, но толкова по-добре — винаги беше обичал предизвикателствата.

— В името на Аллаха, Мухамед, опасявам се, че накрая ще съжалявам за решението си.

— Ще промените ли решението си, Ваше Величество? — попита корсарят обнадежден.

Сърцето ѝ спря да бие и Катрин затаи дъх, докато чакаше отговора. Трябваше да стисне треперещите си ръце, за да не издаде своето вътрешно объркване.

— Не — твърдо отсече Малик. — Тя ще остане!

Мухамед отново остана разочарован.

— Ще пожелаете ли да задържите и момчето?

Малик забеляза как през цялото време Катрин държеше момчето до себе си и почувства майчинската ѝ тревога, която вероятно бе причина за избухването ѝ.

— Да — отвърна той. — Детето ще остане.

Винаги проникателен и чувствителен, той забеляза ликуващото изражение, блеснало в погледа на Катрин и оживило за миг съвършените ѝ черти. Остана доволен, че интуицията отново му бе помогнала.

— В такъв случай моля за разрешение да се оттегля.

Мухамед излезе от залата, последван от Селим, а омразата му към Малик в този момент бе по-силна от когато и да било по-рано. Той бе пожелал англичанката за себе си и си даде обет, че един ден щеше да накара емира да плати скъпо за това, че му я бе отнел.

Малик бе доволен от развитието на събитията, но когато отново се обърна към Катрин, изразът на лицето му бе суров.

— Няма да оставя без последствие избухването ти, Катрин Уейкфийлд! Запомни това — изрече безстрастно емирът с леденостуден глас, тъй като искаше тя да знае от самото начало, че той е нейният господар.

Сега, когато бе уверена, че Алекс ще остане с нея, Катрин запази мълчание. В известен смисъл се чувстваше като победител, след като бе извоювала това.

— Виждам, че си се научила да държиш езика си зад зъбите — продължи иронично той, поставяйки я на изпитание. — Това е добре. То е важно качество за една жена.

Плесна два пъти с ръце и на входа се появи прислужник.

— Отведи жената в харема и се погрижи да се отнасят добре с нея.

Катрин пребледня. Бе чула да се разказват шепнешком легенди за хареми... как арабските мъже държат заключени жените си там и им позволяват да излизат навън само когато те, ги повикат. Душата ѝ се вледени и ако не бе твърдо решена да запази самообладание, щеше да извика името на Джералд. Отново си напомни, че личната ѝ безопасност няма никакво значение. Алекс беше безпомощният и неговата защита имаше за нея единствено значение. Тъкмо щеше да

рисува да си навлече неговото неодобрение, като го попита за момчето, когато прислужникът проговори:

— Да, емире. Какво ще наредите за детето?

— Отведете го в стаите на момчетата.

— Да, Ваше Величество. — След това ги изведе.

Малик проследи с поглед Катрин, докато тя излезе от помещението, и не можеше да не се възхити от гордата ѝ царствена походка. Наистина бе жена, достойна за неговите чувства. Докато очарован гледаше лекото полюшване на бедрата ѝ, той си напомни, че трябва щедро да възнагради Фаид за информацията, която му бе донесъл.

СЕДМА ГЛАВА

Едуард Уейкфийлд седеше на ръба на леглото в своята къща в Лондон и мрачно гледаше малкото корабче, което внимателно държеше на коленете си. Откакто Александър бе изчезнал, той не се разделяше с „Ятаган“, защото нямаше сили да се раздели с този последен съкровен спомен, останал от неговия внук.

Едуард винаги се бе считал за човек с остър ум и здрави нерви, но четирите безкрайно мъчителни седмици, които бяха изминали след плащането на откупа, без това да доведе до завръщането на Катрин и Александър, го бяха направили нервен и напрегнат. Беше напълно безсилен и нещастен. Направи всичко, което можеше: не бе останало нито едно кътче непретърсена земя, нито някой неразпитан. Чувстваше се съвсем безпомощен. Не можеше да направи абсолютно нищо, за да помогне на своята красива дъщеря и на милия си внук. Без да изпуска играчката от ръцете си, той се изправи и отиде до прозореца, за да погледне към мократа от дъжда улица.

Джералд помогна много на Едуард през цялото време, но тъй като седмиците минаваха, а нямаше вест от Катрин и Алекс, и той започна да губи надежда. Едуард разбра, че вярата на младия мъж да види отново своята годеница бавно умираше и това го натъжи. Неговите посещения ставаха все по-редки, колкото по-мрачни ставаха перспективите. Докато не попаднеха на нещо ново в издирването, щяха да имат все по-малко неща да си казват.

Едуард прокара уморено ръка по възпалените си очи. Въпреки че разбираше добре положението на младия Ратклиф, той бе твърдо решен да вярва в надеждата си за тяхното завръщане. Все пак напрежението от неизвестността вземаше своя дял. Бе спрял да се храни, тъй като не усещаше вкуса на храната, и бе започнал да се погубва с ирландско уиски. Алкохолът му даваше сили да посреща всеки нов и лишен от смисъл ден, но не бе успял да уталожи мъката на неговото изпълнено с болка сърце. Беше отслабнал, погледът му бе

празен и само връщането на Катрин и Алекс можеше да запълни тази празнота.

Смръщвайки чело, Едуард се отдръпна от прозореца. Тази сутрин бе получил отчаяно съобщение от Вивиан, в което тя молеше да я приеме, и сега очакваше нейното пристигане. Имаше слаба надежда, че може би Вивиан е получила някакви сведения, но трезвият му разум го предупреждаваше да не се увлича прекалено в надеждите си. Ако неговите добре обучени хора не бяха успели да открият никакви следи от похитителите, то как можеше да допусне, че наетите от нея детективи са имали успех?

Едуард твърдо бе вярвал, че Ейвъри и Вивиан са отговорни за сполетялото го нещастие, но когато синът му неочаквано бе изчезнал, без да вземе жена си със себе си, семената на съмнението бяха хвърлени. През последните няколко седмици Едуард се питаше дали не е сгрешил. Накара своите детективи да проверят дали изчезването не е инсценирано, за да спечелят отново неговото благоразположение, но сведенията го убедиха, че синът му наистина може да е станал жертва на непочтени интриги. Беше ли възможно Ейвъри да не е организиран отвлечането на Катрин и Алекс срещу откуп? Възможно ли бе да е тръгнал да ги спасява и същата ужасна съдба да е сполетяла и него? Да приеме Ейвъри в ролята на герой не бе реалистично, но докато Едуард не бе в състояние да докаже твърдо истинността на едното или другото, той не знаеше какво точно да мисли. Почукване по вратата на спалнята му прекъсна потока на мрачни мисли.

— Да? Какво има?

— Ваше Благородие, лейди Вивиан пристигна и ви очаква в приемната — осведоми го Далтън, докато влизаше.

— Кажете й, че ще слеза веднага — отвърна херцогът и си даде няколко минути отсрочка, необходими му да си наложи да разговаря спокойно с жената, която бе родила Александър. Внимателно постави „Ятаган“ върху масичката до леглото и слезе, за да я посрещне.

Вивиан бе очаквала с нетърпение срещата си с херцога. Знаеше, че този сблъсък е неизбежен още когато се убеди, че Ейвъри няма да се върне. Вивиан не знаеше какво е провалило предварително добре обмислените планове на мъжа й, но бе сигурна, че нещо ужасно е сполетяло Ейвъри. Нейните осведомители й бяха казали, че той се е качил на борда на кораба и бяха отплавали по разписание. От този

момент нататък липсваше информация. Само можеше да предполага какво се е случило в морето, но бе твърдо убедена, че Ейвъри би се върнал, ако имаше възможност. Той я обичаше безумно. Само някакво неопишуемо злощастие можеше да го задържи далеч от нея.

Мисълта за неговата измяна предизвикваше раздразнение у нея. Без него всички планове, които бе кроила, за да наследи титлата, отиваха на вятъра. Без него се губеше смисълът на целия ѝ живот. Никога не би могла да стане херцогиня. Все пак, докато оплакваше изгубеното си обществено положение, парите от откупа я утешаваха донякъде, а ако успееше да убеди херцога, че без съпруга си се е оказала в крайно затруднено финансово положение и се нуждае от неговата подкрепа във вдовството си, нещата щяха да се наредят сравнително добре. Херцогът може би просто щеше да я съжали и да откликне, като отпусне допълнителни парични средства, за да ѝ помогне в тези тежки времена. В края на краищата тя все още бе негова снаха, а необяснимото отсъствие на Ейвъри ѝ даваше необходимото доказателство, от което се нуждаеше, за да убеди свекър си, че тя не е замесена в похищението. Вивиан чу стъпки и повдигна очи в момента, в който Едуард влизаше в помещението.

— Здравей, Вивиан — поздрави той със студена сдържаност.

— Ваше Благородие, благодаря ви, че ме приемате — отвърна смирено тя. — Не бях сигурна, че ще се съгласите на тази среща след последното ни спречкване, но оттогава насам нещата толкова се промениха, че се принудих да дойда при вас. — Сълзи заблестяха в красивите ѝ очи и тя бе олицетворение на безпомощна жена. Отне ѝ почти един час упражнения пред огледалото да усвои това изражение и бе доста горда от плодовете на усилията си. — Знаете, че Ейвъри отсъства... че той изчезна през същата седмица, в която бяха отвлечени Катрин и Александър, докато бе навън и ги търсеше?

Едуард бавно кимна.

— Знам това, да.

— От деня, в който изчезна, нямам никакви новини от него, абсолютно никакви. Не получих бележка за откуп или за никакви други контакти с такава цел. — Дори в злочестината си Вивиан изглеждаше великолепа.

— В такъв случай не носиш новини за никого от тях?

— Нито дума — отвърна тя с точно премерени нотки в гласа си, изразяващи отчаяние. — Последното място, където Ейвъри ги търси, бяха кейовете. Накарах хората, които бяхме наели, да претърсят щателно района, но всяка следа, по която тръгвах, ги извеждаше в задънена улица.

— Разбирам — каза херцогът. — Моите частни издирвания също бяха неуспешни.

Вивиан си придаде убедително страдалческо изражение. Двамата с Ейвъри бяха предвидили, че херцогът нямаше да се спре пред нищо, за да открие Катрин и момчето. Сега се радваше, че се бяха погрижили добре да заличат собствените си следи в инсценировката.

— Провеждали сте издирване? — поразена попита тя. — Значи наистина сте вярвали... О, по-добре ще е да си ходя. Съжалявам, че ви обезпокоих... Ще успея някак...

— Вивиан... — Едуард произнесе името ѝ някак по-нежно. Подозренията му, че тя бе замесена, ставаха по-слаби. — Почакай, кажи ми защо си дошла?

Тя тъкмо се отправяше към вратата, когато той проговори и се спря неуверено на прага, сякаш наистина бе имала намерение да си тръгне. Погледна през рамо назад към него, както бе предварителният ѝ план, оставяйки размазаното си от грима и сълзите лице само да му покаже каква мъчителна агония преживяваше в този момент.

— Знам какво вероятно си мислите за нас... за мен... но грешите, Ваше Благородие — започна тя. — Ние не сме отвличали Катрин и Александър. Кълна се, не сме ние!

„Не бяхме ние, а няколко наети от нас мъже“ — каза си мислено тя.

Едуард въздъхна, най-накрая бе напълно убеден от сърцераздирателните ѝ думи.

— Вярвам ти, Вивиан, и моля да простиш жестокостта ми през онзи ден. Бях изнервен и отчаян човек. — Задържа погледа си върху нея. Никога не беше го интересувала, беше изразил неодобрението си към брака на Ейвъри с нея, но можеше напълно да разбере нейното нещастие. Не беше коравосърдечен човек, той бе човек на честта.

Едуард с тъга си даде сметка, че тази жена е най-близката родственица, която бе останала от семейството му, като изключеше няколко много далечни братовчеди, с които рядко или изобщо не

поддържаше контакти. Трябваше да застане до нея, независимо от миналите недоразумения помежду им.

— Не си сама, Вивиан. Ти си моя снаха. Аз ще се грижа за всичко.

Вивиан едва потисна вълнението, което изпитваше, да не се изпише върху лицето ѝ. Беше успяла. Той щеше да се погрижи за нея. Може би си бе струвало да загуби Ейвъри, за да спечели благоразположението на херцога.

Седнала на една каменна пейка до фонтана в центъра на отрупаната с нацъфтели растения градина, Катрин гледаше водните струи, докато Алмира, едрата прислужница, оставена на нейно разположение, за да я обслужва, разресваше косата ѝ. Ако не беше толкова бяла, Катрин можеше да мине за някоя от арабските жени в харема. Беше боса и носеше широка тюркоазно зелена долна рокля от копринен брокат, а над нея се спускаше на дипли изтъкана от червени и златисти нишки копринена наметка. Изглеждаше напълно спокойна, докато наблюдаваше плискащите се кристални води на фонтана, но в себе си водеше мъчителна борба с чувствата си. Когато за пръв път дойде тук, роклята и бельото ѝ бяха взети. Вместо тях ѝ бяха дали да облече традиционното облекло на северноафриканските жени, но тя не харесваше тези дрехи. Свободно падащите около тялото ѝ одежди ѝ се струваха чужди и я караха да се чувства уязвима. Бе поискала от Алмира да ѝ върнат роклята, но прислужницата отказа да го стори, като ѝ обясни, че роклята е съсипана и не може да се поправи. Катрин не ѝ повярва, но не можеше да направи нищо, тъй като бе истински затворник в харема.

Наложиха ограничения върху свободата ѝ на движение и тя бе затворена тук, подобно на другите жени на Малик. Катрин предполагаше, че ако смята себе си за пленница, трябва да се радва, че поне клетката ѝ е позлатена, тъй като самият харем бе много приятно място. Стаите бяха просторни, проветриви и хладни, а условията — повече от луксозни. Градините бяха прекрасни, а водоскоците и малките огледални езерца — многобройни. Откакто бе пристигнала тук, непрекъснато ѝ угаждаха и я глезеха, къпеха я и я мажеха с благовонни масла. Като изключим угнетяващото съзнание за невидимото присъствие и власт на емира, което витаеше навсякъде

около нея, Катрин почти се наслаждаваше на престоя си през последните няколко седмици. Не знаеше какво бъдеще я очаква. Изпратил ли бе вече владетелят на Алжир съобщение до баща ѝ? Скоро ли щеше да бъде получен откупът, за да се завърнат те у дома, или той имаше други планове за тях... за нея? А най-лошото от всичко бе, че още я измъчваше мисълта, че е възможно Мухамед да е върнал вече брат ѝ срещу откуп. Отчаяно се надяваше херцогът да получи по-скоро съобщението за тях и се молеше да бъдат върнати у дома колкото се може по-бързо. Липсваха ѝ имението Хънтингтън, баща ѝ, а най-много от всички — Джералд, нейната единствена любов.

Още през първия си ден тук бе помислила за бягство, но трезвият разум и практичността бяха надделели. Всеки опит би бил безумие, като се има предвид, че Алекс живееше в друга, отдалечена от харема част на палата, който бе толкова голям, че тя нямаше и най-малка представа къде се намираха неговите стаи. А освен това навсякъде имаше стражи и дори да успееше да изведе Алекс от палата, пак щеше да бъде една самотна англичанка с малко дете в Алжир. С болка трябваше да признае пред себе си, че е принудена да изчака баща ѝ да плати откупа. Това бе единственият изход.

Малик бе изпратил съобщение за нея, с което ѝ разрешаваше да прекарва с Алекс по един час всеки ден, и тя беше благодарна за това. Фактът, че емирът позволява да прекарват известно време заедно, правеше тревогите ѝ малко по-поносими и той не ѝ се струваше вече толкова голяма заплаха. От своя страна, Алекс, изглежда, добре се приспособяваше към новия си начин на живот, въпреки че всеки ден я питаше дали няма новини от дядо му. Колкото и угнетяващ да бе сегашният им живот, той бе далеч по-добър от съдбата, която Ейвъри готвеше за тях.

— Много си красива — отбеляза прислужницата, докато прокарваше гребена по спускащите се като водопад къдрици на Катрин, прекъсвайки нейните мисли.

— Благодаря, Алмира — отвърна унило тя. Бе толкова разстроена, че изобщо не се чувстваше красива.

Алмира долови скритите нотки на нещастие в гласа ѝ.

— Имаш голям късмет — укори я нежно, — знаеш ли?

— Изобщо не мисля така — малко саркастично отвърна Катрин.

— Ако имах късмет, сега щях да съм в Англия.

— О, не, ти си късметлийка! — настоя Алмира, без да обръща внимание на забележката за родината ѝ. — Другите... — Посочи с глава към двора, където трите жени и няколко прислужнички на Малик се бяха скупчили. — Знаеш ли, те всички ти завиждат... както ти завиждам и аз.

— Да ми завиждат? За какво?

— Малик поръча ти да отидеш при него по време на вечерята — каза тя многозначително, а очите ѝ припламнаха възбудено при тази мисъл.

— Няма за какво да ми завиждат — продължи Катрин, сякаш не бе чула Алмира. — Не си ли им казала, че обичам друг и единственото ми желание е да си отида оттук?

Алмира сви рамене в красноречив жест.

— Казах им, но те не ми вярват. Мислят, че лъжеш.

Катрин бе шокирана и хвърли бегъл поглед към скупчените жени само за да установи, че те я наблюдаваха, а изразенията върху лицата им трудно биха били определени като дружелюбни. Въздъхна.

— Ревността тук е начин на живот. Всяка от тях желае да бъде любимката на Малик, но откакто Лайла почина, той не е показвал специално отношение към никоя.

— Коя бе Лайла? — Любопитството ѝ бе разпалено и Катрин не можа да се сдържи да не зададе този въпрос.

— Тя беше първата му жена и както се говори, единствената, която е обичал истински. Роди му две деца — Хасим, по-голямото от двете, момче, и Талифа, малко момиченце. Беше голямо нещастие, когато почина при раждането на Талифа преди три години. — Алмира замълча, а очите ѝ се замъглиха от сълзи при спомена за слабичката, но одухотворена и изпълнена с живот Лайла. После, сякаш изплюваше думите, добави със злоба: — Останалите не мислеха така. Всяка искаше да заеме нейното място и смъртта ѝ ги зарадва.

— Колко жестоко!

— Трябва да бъдем внимателни. Особено ако започне да показва предпочитанията си към теб...

— Не трябва да се безпокоиш за това. Те не ме интересуват. Ще се радвам да спечелят неговото разположение.

Алмира прикри усмивката си, предизвикана от думите на Катрин. Вече дълги години служеше в замъка на Малик и през цялото

време тайно го бе наблюдавала отстрани. Трудно вярваше, че вече се е родила жената, която може да му устои. Но, от друга страна, емирът никога преди не бе имал жена като Катрин в харема си.

— Хайде, по-добре да се върнем в твоите покои и да довършим приготовленията. Той скоро ще изпрати да те вземат — окуражи я прислужницата.

Докато напускаха градината, Катрин се разкъсваше между очакването от срещата си с Малик, за да разбере дали са установили контакт с баща ѝ, и ужаса при мисълта какво ли очакваше да получи той от нея. Желаше само Джералд и никого друго. С нетърпение очакваше да свърши този кошмар и двамата с него да се оженят.

— Ето, облечи това тази вечер. — Алмира ѝ подаде ефирна, изработена от копринен бял сатен дреха, когато се върнаха в нейната спалня.

— Бих предпочела нещо не толкова разголващо — свенливо каза тя.

— Ще изглеждаш прекрасно в нея.

— Ще отида с дрехите, с които съм облечена сега.

— Малик няма да остане доволен, тъй като това е ежедневно облекло — отказа да отстъпи Алмира. — Ще отидеш с тази рокля. Тя е подходяща за вечерно време.

Алмира внимателно остави настрана белия сатен, след което помогна на Катрин да се съблече.

Катрин не каза нищо, тъй като разбираше, че единствената ѝ утеха е, че не трябва да се появи пред него без никакви дрехи, което никога нямаше да направи. Като се бореше с желанието си да избяга, тя позволи на Алмира да ѝ помогне да облече костюма, а след това да постави изящен, изтъкан от златни нишки колан около тънката ѝ талия. После прислужницата ѝ донесе няколко златни гривни и колиета, които тя сложи, добави още малко парфюм и напъха стъпалата ѝ в чифт изящно изработени сандали. Накрая се изправи и се отдръпна назад, за да се наслади на резултатите от своите усилия.

— Наистина си красива. Малик ще остане доволен — оповести тя, когато се убеди как северноафриканската традиционна рокля ѝ подхожда до съвършенство — така добре подчертаваща изяществото на тялото и грациозността на движенията ѝ, а златните бижута допълваха сменящите оттенъка си коси.

— Сигурна съм, че това е от изключителна важност — каза Катрин със сарказъм, който другата жена не долови.

Дойде прислужник, който им даде да разберат, че Малик я очаква и Алмира изведе Катрин от харема под недоволните погледи на другите жени. Прекосиха двореца, докато стигнат до личните покои на емира.

— Влизай. Той те очаква.

Катрин бе нервна, много нервна, но бе решена да призове на помощ цялото си самообладание. Още от деня, когато я бе взел от Мухамед, бе дал ясно да се разбере, че няма да търпи никакво неподчинение от нейна страна, но в същото време тя нямаше намерение да бъде абсолютно покорна. Бе благодарна за доброто отношение към нея и Алекс, но все пак бяха тук против волята си. Изправи решително глава, пое дълбоко въздух, за да успокои напрегнатите си нерви, и пристъпи в покоите на Малик.

— Добре дошла, Катрин. Заповядай, влез — поздрави я той, без да се изправя от мястото си в средата на стаята, където беше полулегнал, опрян на меки възглавници. Многобройни изкусителни блюда бяха наредени върху ниска мраморна маса, която бе поставена така, че да бъде в обсега им, без да е необходимо да стават от местата си.

Катрин благодари на емира и продължи да го наблюдава внимателно, като си повтаряше, че трябва да се изправи пред него без страх. Обутите ѝ в сандали крака издаваха едва доловим шум, докато вървеше по полирания мраморен под. Сега оценяваше целия си опит в кралския двор, защото благодарение на него тя можеше да се наблюдава отстрани през следващите няколко часа.

Малик с нетърпение бе чакал нейното идване. Тази вечер се бе подготвил за това, което трябваше да бъде романтична среща, обличайки съвсем къси панталони в леко турски стил, пясъчнокафяви ботуши от мека кожа и дълга яркоцветна риза, която бе разкопчана и оставяше на показ мускулестите му гърди и голите силни рамене. Сега седеше спокойно, леко опрял едната си страна върху възглавниците, с крак, небрежно изпънат на пода, и ръка, отпусната върху коляното. Около врата си носеше тежка златна верижка с окачен на нея амулет. Въпреки широките дрехи и отпуснатото положение на тялото, той

имаше властно излъчване. Това бе също толкова естествена негова черта, както цветът на косата и очите му.

Докато Малик наблюдаваше как Катрин се приближава, желанието да я притежава отново забушува у него. Копринената одежда, която носеше, сякаш нежно галеше прелъстителните извивки на тялото ѝ и той помисли, че сигурно сънува. Беше получил сведение от харема, че тя е красива, но сега намираше, че е далеч по-прекрасна, отколкото си бе представял.

— Заповядай в моето скромно жилище — обърна се към нея Малик с дълбок топъл глас, докато величествено показваше с ръка помещението.

Катрин бе толкова притеснена от тази среща, че изобщо не обърна внимание на мястото, където се намираше. Тя дори не огледа прстичко украсената, но внушителна зала, съсредоточила всичките си усилия да запази присъствие на духа и да не издаде страха си. По-късно щеше да забележи аркообразните прозорци, през които се излизаше на тераса, откриваща изглед към градините под нея и стените, украсени с мозайки от керамични плочки, пресъздаващи бойни сцени, и покрити с живописно изпъстрени гоблени. В този момент единствено от значение бе да посрещне Малик със спокойствие и достойнство.

— Изглеждаш много красива тази вечер — каза любезно той, след като ловко се изправи на крака и ѝ протегна ръката си. — Седни, моля те.

— Благодаря, емире. — Разбирайки, че е невъзможно да избегне неговия допир, Катрин постави ръката си в неговата, за да му позволи да ѝ помогне да седне. Това обикновено докосване бе така наелектризиращо, че ако не бе добре възпитана, щеше да отдръпне ръката си. Смутена, тя повдигна очи към него, като очакваше да открие, че той изпитва същото усещане. Но за нейно учудване, той изглеждаше съвсем спокоен. Мислено разтърси глава, за да възвърне самообладанието си, докато се настаняваше на възглавниците, и се почувства много облекчена, когато той пусна ръката ѝ.

— Името ми е Малик. Можеш да ме наричаш така. Без да се съобразяваш с етикета.

— Малик...

Той кимна одобрително, когато чу името си, произнесено от нейните устни. Един ден, скоро, Малик се надяваше да я чуе как вика неговото име, докато я люби... Ядосан на себе си, той бързо прогони мислите си.

— Тази вечер съм поръчал многобройни и разнообразни ястия, за да ти доставя удоволствие. Надявам се, че ще ги харесаш — каза емирът с топла усмивка, а очите му срещнаха и задържаха нейните с прекалена интимност.

Улови се, че се вира в очите му и намира цвета им за най-необикновения, който някога е виждала. При първата им среща те ѝ се бяха сторили кехлибарени, но сега имаха цвета на потъмняло старо злато. Грациозността и незастрашаващото му присъствие я правеха малко по-спокойна, но все още чувстваше, че трябва да е предпазлива. Отвърна на усмивката му, но в нейната нямаше топлота.

— Оценявам вашата добронамереност и предвидливост, но бих искала да поговорим за някои неща, преди да започнем да се храним.

Нейната молба го изненада. Той бе планирал вечер на чувствени наслади, а тя искаше да разговарят! За какво можеха да разговарят? Тя беше жена.

— Например? — попита той, като прикриваше изненадата и любопитството си.

— Ами първо, бих искала да знам дали изобщо сте изпратили съобщение на баща ми. Двамата с Алекс сме нетърпеливи да се завърнем в Англия, а знам, че баща ми ще изпрати парите за откупа веднага щом разбере къде сме — започна тя съвсем делово.

Още от самото начало Малик бе разбрал, че Катрин е много интересен тип жена. Никоя друга, след Лайла, не бе дръзвала да го разпитва за плановите му и тази проява на смелост от страна на Катрин само възбуди неговия все по-нарастващ интерес към нея. И тъй като не бе човек, който одобрява лъжата, бе убеден, че истината трябва да се казва колкото се може по-рано или веднага. Като си каза, че целта напълно оправдава средствата в конкретния случай, отговори спокойно:

— Вече е изпратено съобщение.

— Добре. Мислиш ли, че ще мине много дълго време, докато бъдем освободени? — продължаваше да настоява тя, разбрала с

облекчение, че баща ѝ скоро щеше да научи, че тя и Алекс са живи и здрави.

— Трудно е да се отговори точно — колебливо каза той. Използваният от нея израз „бъдем освободени“ дълбоко го нарани, но той отхвърли вероятността да го е казала с умисъл. Тя не беше негов заложник. Сега беше една от неговите жени. Нима той не се бе погрижил да се отнасят добре с нея? Не беше ли удовлетворявал всяко нейно желание? Желаете Катрин така, както не беше желал никоя жена след Лайла и щеше да я има. Докато седеше тук, обърнат с лице към нея, той забеляза как платът на бялата рокля галеше нежно гърдта ѝ, както на него му се искаше да направи в този момент, и как разкошните ѝ коси меко падаха по раменете, изкушавайки го да прокара пръсти през златистите кичури. С усилие на волята Малик отново върна мислите си към нейния въпрос и продължи: — Понякога са необходими два-три месеца. А сега ще похапнем ли?

— Малик... — заговори отново тя, като се питаше защо погледът му стана изведнъж така умислен, — има още нещо. Питам се дали...

— Да? — Започваше да губи търпение.

— Дали е възможно да получа обратно роклята си?

— Смяташ, че нашите дрехи са неподходящи? — Отвърна на въпроса ѝ с въпрос, а през това време погледът му се плъзна по нея, очертавайки линиите на финото ѝ тяло под алжирските одежди. — Знаеш ли, те са много подходящи за местния климат. Понякога тук става доста горещо.

Думите му прозвучаха достатъчно безобидно, но мислите му далеч не бяха невинни, защото отново се опитваше да си представи как ще изглежда тя без дрехите си, легнала удобно на широкото му меко легло.

— Не смятам да оставам тук дълго, за да се убедя в това, затова наистина бих предпочела да ми върнете роклята и да обличам нея.

— Боя се, че това е невъзможно — отговори Малик, като отхвърли мисълта да я вижда отново в тези тежки европейски дрехи. — Тя бе повредена, затова бе изгорена.

Катрин прехапа устни. Това беше единствената ѝ рокля, единственото, което я свързваше с нейния дом, а сега бе безвъзвратно загубена.

Малик видя нещастното изражение в очите ѝ и почувства как го пронизва вина. За втори път се безпокоеше. Питаше се защо нейната мъка го кара да се чувства виновен. В края на краищата тя бе само една жена...

— Заповядай, опитай от печеното агнешко — заговори Малик и ѝ предложи от сочното месо.

Разбрала, че няма какво повече да си кажат, тя опита по малко от храната. Беше вкусна и когато пред тях започнаха да слагат блюдо след блюдо, установи, че наистина се наслаждава на изкусните деликатеси.

Докато часовете минаваха, а Катрин и Малик споделяха ястията и питиетата, той успя да я предразположи и тя постепенно се освободи от страховете си. За своя изненада Катрин откри, че той е интересен и високообразован човек. Разговорът им бе интелектуален и изпълнен с предизвикателства, които засегнаха много теми от различни области.

Той постоянно поддържаше интереса ѝ със своите възгледи — до края на вечерта тя изпитваше уважение към него и дори започна мъничко да харесва този мъж.

Докато мнението на Катрин за Малик се променяше, неговото мнение по отношение на нея само се затвърди. Фактът, че тя бе жена, която градеше своето мнение на основата на образование, здрав разум и вроден интелект, го очарова. По някои от темите, които обсъждаха, Малик я намираше за по-находчива и прозорлива от част от своите съветници. Това откритие го изпълни със задоволство. Сега не само я желаше силно, но бе започнал и да я уважава. Тя беше жена със свое собствено мнение. Жена, която си струваше да бъде спечелена. Въпреки това той осъзна, че единственото ѝ желание бе да го напусне и да се завърне у дома. С известно раздражение се запита какъв ли човек е нейният съпруг.

— Имаш красив дом — отбеляза тя, след като слугите бяха отсервирали и последното блюдо.

— Неговото великолепие бледнее до теб — галантно отвърна той, а тонът му говореше, че наистина мисли така.

Катрин с неудоволствие усети, че се изчервява.

— Прекалено си любезен.

— Ти си първата, която мисли така — бе отговорът му, придружен от изразителен смях. — Много хора не биха се съгласили с теб.

— Мислех, че хората те харесват.

— Всеки човек има врагове. Много е важно да не се доверяваш изцяло на никого. Това е най-добрият начин да останеш жив и да се задържиш на власт.

Тя вдигна глава и едва сега видя наредената дъска с шахматни фигури върху масата.

— Играеш ли шах? — Идеята я очарова, защото ѝ разкриваше още една страна от неговата личност.

— Да.

— Аз също... малко — допълни тя.

Малик бе смаян от новината, че тя познаваше тази игра и бе още по-изненадан да узнае, че се канеше да изиграе една партия с него. Винаги бе считал шаха за чисто мъжка игра.

Един час по-късно младата жена му доказа, че е сгрешил. Стратегията на Катрин бе отлична и той бе напълно разгромен. Никой преди не бе го побеждавал. Лицето му се смръщи.

— Ти си много добра. — Това бе трудно признание от негова страна, но то само засили респекта, който изпитваше към Катрин.

— Ти също — каза тя. Партията бе интересна и тя трябваше да използва всичките си умения и опит.

— Скоро пак ще поиграем.

— Ще бъде истинско удоволствие за мен, но мисля, че наистина е време да се прибирам в покоите си.

Малик също стана от масата. Лицето му бе замислено, когато я изпроводи до вратата и изпрати един прислужник да я заведе обратно в харема. Единственото, което искаше, бе да се люби с нея, а ето че сега я оставяше да се върне в харема, без изобщо да я е докоснал. Помисли си, че е луд, защото никога досега не си бе отказвал жената, която желае.

Едва сега Малик осъзна колко се бяха променили чувствата му към Катрин през тази вечер. Тя не приличаше на никоя от жените, които бе срещал, и тъй като силно я желаше, искаше тя доброволно да дойде при него. Колкото и приятно да бяха прекарвали, ако искаше да я люби тази нощ, трябваше да я насили. Малик знаеше, че това щеше да отнеме известно време, но той твърдо бе решил, че ще я обладае, без да прибегва до принуда.

Докато стояха на прага и си пожелаваха лека нощ, Малик повдигна ръка и нежно я докосна по бузата. Това бе първото им физическо докосване, откакто бе държал ръката ѝ в началото на вечерта, и същото наелектризиращо напрежение премина и през двамата. Беше го усетил и преди, но бе прикрил своята реакция. Направи същото и сега, дори когато видя очите ѝ да се отварят широко от изненада под тръпките на вълнение и нега, преминаващи по цялото ѝ тяло при неговия допир. Малик се усмихна.

— Лека нощ, Катрин.

След това предаде Катрин на прислужника, който чакаше отвън, и отново потъна в покоите си. Тя неочаквано се почувства някак самотна без него и докато прекосяваха палата на път към харема, мислите ѝ изцяло бяха заети с Малик и загадката, която бе той за нея. През цялата вечер се бе държал като истински джентълмен и тя наистина бе открила, че го харесва.

Прибра се объркана в спалнята си и се опита да заспи.

ОСМА ГЛАВА

През следващите дни Малик често канеше Катрин в покоите си. Всяка вечеря беше обилна, следваше интересен разговор и завършваха с партия шах. И двамата добре владееха тънкостите на тази игра и Малик трудно успяваше да отблъсква нейните смели атаки на шахматната дъска. Накрая всеки печелеше толкова игри, колкото и другият, и така и двамата оставаха доволни.

След всяко нейно посещение желанието на Малик ставаше все по-силно. И най-малкото докосване до нея разпалваше чувствата му. До този момент успешно се владееше, но нейното присъствие го караше да усеща кръвта като разтопено олово във вените си. Струваше му се, че в мислите му постоянно витае нейният образ, предизвиква го, възбужда го, кара го да мисли за ласките ѝ в най-неочаквани моменти и го прави неспособен да се заеме с каквото и да е. Знаеше, че няма да издържи дълго.

Малик си повтаряше, че ако може да я обладае само веднъж, магическата сила, която тя имаше над него, щеше да отслабне. Проблемът бе в това, че през всички вечери, които бяха прекарали заедно, тя нито веднъж не бе показала с нещо, че го желае. Говореше предимно за общи неща. Струваше му се, че тя е напълно доволна от установилите се помежду им отношения, а това го довеждаше да умопомрачение.

Малик осъзна, че въпреки многото часове, прекарани в разговор, в действителност той знаеше много малко за Катрин. Изведнъж се ядоса на себе си. Негов главен принцип, когато приемаше предизвикателство, бе да опознае изцяло своя противник, а този път бе пропуснал да го спази. Заблуждението му бе толкова голямо, че бе запратил принципите си по дяволите и изцяло се бе съсредоточил върху чувствата си. Той се замисли как може да научи всичко за нея, преди да се срещнат тази вечер. Малик знаеше и откъде трябва да започне. Ако подходеше правилно, синът ѝ Алекс може би щеше да му помогне.

С цялата увереност на човек с неговото положение Малик излезе от приемната зала, където бе седял досега, и тръгна към крилото, където се намираха стаите на момчетата. Нямаше начин да загуби битката за Катрин.

Когато Алмира влезе, Катрин седеше в спалнята си.

— Катрин, Малик е изпратил да съобщят, че иска да отидеш при него довечера — изрече на един дъх Алмира, силно развълнувана от новината. Не харесваше другите жени в харема и се радваше, че ги пренебрегваха.

Новината на прислужницата помрачи настроението на Катрин и тя не отговори веднага.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита жената, видяла напрегнатото изражение на лицето ѝ. — Болна ли си?

В първия момент Катрин едва не излъга, щеше да каже „да“, за да не отиде при него тази вечер, но изненадващо за самата нея това, което я възпря да излъже, бе фактът, че в действителност очакваше с нетърпение отново да види Малик. През времето, когато не бяха заедно, се улови да мисли за него поне десетина пъти и да си спомня незначителни думи или жестове при общите им вечери. Бе ѝ много трудно да признае пред себе си, че през няколкото седмици от тяхното запознанство мислеше за него и той не ѝ бе безразличен. Само въздъхна.

— Не, не съм болна.

— Тогава да отиваме в банята. Трябва да започнем още сега, ако искаме да бъдеш свършена за Малик. Трябва да оценяваш голямата чест, която ти оказва, като те кани тази вечер при себе си.

Нейното нетърпение плашеше Катрин. Но напоследък много неща я плашеха. Снощи например, когато Малик не бе изпратил да я вземат, прекара времето си сама в своите стаи и се опитваше да мисли само за Джералд и разменените помежду им целувки в деня на нейното отвлечане. Беше се справила добре, но само докато се унесе в сън, в който вместо лика на нейния годеник, се появяваше образът на Малик. Той бе нахълтал в нейните съкровени спомени и оттам ѝ се усмихваше победоносно, докато поемаше ръката ѝ с най-обикновен жест, който я караше да се вълнува дори в съня си. Недоумяваше какво става с нея. Обичаше Джералд, а не Малик.

— Може би Малик ще те направи четвъртата си жена... — каза ѝ Алмира, докато излизаха от стаята.

Тези думи я разтърсиха до дъното на душата ѝ и тя ги опроверга, може би прекалено разпалено:

— Изобщо не искам да ставам негова жена! Обичам друг мъж. Джералд е единственият, когото някога ще пожелаая и от когото ще имам нужда...

— Но твоят Джералд не е тук, а Малик е. Вероятно англичанинът не е толкова смел или не е толкова красив... — понечи да попита Алмира.

— Аз обичам Джералд! — настоя Катрин, като я прекъсна. Не искаше да я слуша как хвали Малик. Сама знаеше какъв прекрасен човек е той — любезен, мил, интелигентен... Ядосана, тя го прогони от мислите си.

Прислужницата замълча и осъзна, че любовта няма голямо значение. Докато отиваха към банята, тя мислеше за предстоящата вечер. Първоначално, когато каза на Катрин, че Малик я кани при себе си тази вечер, бе видяла как в очите на Катрин припламнаха искри на интерес. Алмира се питаше колко дълго момичето щеше да отрича пред себе си своята страст.

Хасим Ибн Малик, мургавият красив единадесет годишен син на Малик и неговата покойна жена Лайла, играеше в градината с двамата си приятели Мустафа и Уруй, когато Алекс отиде да се присъедини към тях. Хасим повдигна очи, когато чу по-малкото момче да приближава, и веднага погледна настрана. Гордостта му повеляваше да се държи така, сякаш изобщо не забелязва присъствието на Алекс, но истината бе, че малчуганът предизвикваше неговото възмущение. Баща му никога преди това не бе оставял християнски пленник да живее в замъка като равен с тях и постъпката му го караше да недоумява. Когато Уруй му каза, че се носи мълва, че майката на Алекс скоро щяла да стане следващата жена на емира, всичко си дойде на мястото и Хасим започна да ревнува. Не искаше да дели баща си с никого и мисълта, че това малко момче може би изведнъж щеше да се превърне в негов брат, го измъчваше непрестанно.

Алекс видя момчетата да играят и се приближи към тях предпазливо. Беше виждал Хасим и останалите и ги харесваше, но му

се струваше, че те правят всичко възможно да го избягват, откакто той бе дошъл в двореца. Ако не се чувстваше самотен, вероятно нямаше да излезе да ги потърси... Единствената компания, която бе имал през тези няколко седмици на престоя им тук, бяха кратките им срещи с леля Катрин. Затова когато чу гласовете на играещите отвън момчета — а те сякаш наистина се забавляваха, на него му се прииска да отиде при тях. Когато приближи, почувства, че те нарочно се преструват, че не забелязват присъствието му, а той не разбираше защо постъпват така, когато никога не бе направил нещо, с което да ги ядоса или обиди.

— Може ли да се включа в играта? — попита Алекс, подтикван от самотата си. Щеше да е хубаво отново да тича и да се смее. Тяхната игра много приличаше на гоненица, а той бе много добър в родината си.

— Ти не можеш да играеш! Прекалено малък си и прекалено бавен — грубо му каза Хасим, а след това го загърби, сякаш Алекс изобщо не съществуваше.

— Не, не съм! Почти на осем години съм и се обзалагам, че мога да тичам не по-зле от вас — предизвикателно възрази той, готов да им покаже колко бързо може да тича. — Гледайте! — Забравяйки всичките си проблеми, Алекс се втурна напред просто заради самото удоволствие да потича. Изведнъж му се стори, че сякаш бе минала цяла вечност от времето, когато бе пускал лодката да плава в езерцето и бе играл в парка на имението Хънтингтън. Стрелна се обратно към трите момчета, спря пред тях и сложи ръце на хълбоците си. Дишаше тежко, но се усмихваше, когато се обърна към тях: — Нали видяхте?

— Изобщо не си бърз — каза с пренебрежение дундестият Мустафа.

— Прибери се в двореца, бебчо! — подразни го Уруй.

— Не съм никакво бебе! Нека и аз да играя, моля ви!

Въпреки че знаеше, че Алекс е тичал доста по-бързо, отколкото бяха очаквали, Хасим не можеше да отстъпи и да загуби уважението на своите приятели. Той стрелна малчугана с презрителен поглед.

— Прекалено си малък, за да се мериш с нас.

— Не, не съм. Обзалагам се, че ще победя Мустафа в надбягване — предизвикателно каза Алекс. Той само искаше да играе с тях и бе твърдо решен да направи всичко, което бе необходимо, за да ги накара

да го включат в играта. Наистина мислеше, че ще спечели, защото въпреки че Мустафа бе с една глава по-висок от него, той бе и много по-тежък.

— Мустафа, какво ще кажеш? Искаш ли да се надбягваш с това бебе? Ще бъде лесна победа за теб — попита подигравателно Уруй.

Когато за втори път го нарекоха „бебе“, Алекс сви в юмруци отпуснатите си до бедрата ръце и повдигна решително брадичката си. Непреклонната му решимост и устременост щяха да станат негови характерни черти, когато израснеше и се превърнеше в мъж, и той мислено се закле, че каквото и да се случи, ще спечели надбягването. Въпреки това, докато чакаше отговора на Мустафа, не каза нищо в своя защита.

— Ще го изпреваря! — прие предизвикателството по-голямото момче. — На какво разстояние предлагаш да се надбягваме, Хасим?

— До конюшните и обратно — отсъди той, после се обърна към Алекс: — Знаеш къде са конюшните, нали?

Алекс кимна и посочи самостоятелната сграда в най-далечния край на двора, където емирът държеше своите триста коне.

— Там.

— Тогава тръгвайте! — извика Хасим.

Двете момчета се изненадаха от така неочаквано дадения старт и след първоначалното колебание и двамата затичаха с всички сили напред.

Хасим и Уруй бяха учудени, когато по-нисичкият Алекс успя да пробяга успоредно с Мустафа цялото разстояние до конюшните. Спогледаха се недоумяващо, когато темпото на Мустафа започна да отслабва, а Алекс набра преднина. Хасим бе впечатлен от скоростта на малчугана, но не искаше да го признае, наблюдаваше как двамата бегачи тичат с всички сили към тях и не можеше да не забележи, че Мустафа е изморен и целият почервенял.

Мустафа нямаше намерение да изгуби от едно седемгодишно момче. Когато избраната финална точка на пробега се показа пред погледите им и Алекс започна да взема преднина, той разбра, че трябва да действа, и то бързо. С едно прикрито лъжливо движение протегна крака си напред и хладнокръвно спъна малчугана, който политна и се просна по лице на земята. Мустафа нададе доволен вик и продължи да тича победоносно.

Алекс изобщо не разбра какво се случи. В един момент тичаше с пълна скорост, с крачка преднина пред Мустафа, а в следващия легеше паднал на земята и не можеше да си поеме въздух. Вдигна очи и с мъка проследи как по-големият триумфално пресече финалната точка.

Алекс чуваше одобрителните възгласи и смеха на другите момчета и гняв разтърси цялото му тяло, докато се опитваше да си поеме въздух. Без да обръща внимание на болката в гърдите и на сълзите в очите си, той се изправи на крака. Бе понесъл достатъчно унижения. Без изобщо да се замисли, че е сам срещу трима, Алекс се нахвърли с наведена напред глава и юмручета, едно сипеци неспирни удари по противниците.

— Вие сте нечестни! — извика той, а няколко от ударите си стовари върху задъхания Мустафа и въртящия се Уруй, преди Хасим да успее да го хване и усмири.

— Не само че си бебе, но си и глупав — продължаваше да му се подиграва Мустафа. — Още си пеленаче. Да повикам ли майка ти от харема, за да се погрижи за своето малко момченце?

Хасим разбра, че ситуацията става неконтролируема и стрелна заплашително Мустафа, за да го накара да млъкне. Но сега Алекс нямаше намерение да спира.

— Тя не ми е майка, това е леля ми Катрин! — Той се отскубна от хватката на Хасим и се нахвърли ядосано върху него, защото той бе водачът на малката групичка. — Но тя ме е научила да бъда честен и смел, а това е нещо, което вашите майки изобщо не знаят! Те са отгледали банда лъжци и измамници!

Хасим не можеше да търпи някой да обижда майка му и целият настръхна.

— Никой не те е мамил, сам се спъна в собствения си крак — отвърна му той, защото не бе видял нечестния номер на Мустафа.

— Не е вярно! И ти си същият като онези двамата! Всички сте еднакви! Не умеете да печелите, без да излъжете! — заяви Алекс. Извън себе си от възмущение, той се завъртя и удари Хасим с цялата си сила. Ударът свари момчето неподготвено и го замая.

Хасим реагира инстинктивно и ожесточено отвърна на удара му. Знаеше, че Алекс бе много по-малък, но казаното от него го бе засегнало дълбоко, а последвалата физическа болка бе последната капка, от която чашата преля. Не можеше да го остави да се измъкне

безнаказано. Но в момента, в който го удари, Хасим видя баща си да приближава към тях с лице, потъмняло от гняв. Неочаквано почувства как тръпка на унизителен срам преминава по цялото му тяло, когато срещна осъдителния бащин поглед. Испита още по-голямо унижение, но не се уплаши. Изпъна тяло и посрещна това, което го очакваше, без да се опита да скрие какво е направил.

Малик застана зад Алекс и го усмири.

— Спокойно, малкия! — каза той с успокояващ глас.

— Не ме наричай така! — настръхна Алекс и се опита да се освободи от хватката на емира. — Пусни ме! Искам да им покажа...

— Какво да им покажеш? Че не знаеш кога е по-добре да се оттеглиш от бойното поле? Истински мъдрият знае кога обстоятелствата са на негова страна и кога не са. А точно сега, бих казал, че имаш всички шансове да изгубиш битката с моя син. Може би след пет или след десет години отново ще ти се иска да го предизвикаш.

— След пет години няма да съм тук! — разпалено отвърна детето, като бършеше с лакът кръвта, която се стичаше от отока на разранената му устна.

— Ще видим, Серад. Ще видим. Никой не знае какво му готви бъдещето — каза Малик със загадъчен глас.

— Казвам се Алекс — упорстваше детето с високо вдигната брадичка и свити в юмруци ръце.

— Отсега нататък ще се наричаш Серад.

— Не искам да ме наричат с никакво друго име.

— Серад означава „безстрашен“, Алекс. Това име наистина ти подхожда. — Замълча и погледна с гордост сина си. — Всеки, който дръзне да предизвика Хасим, трябва да е много смел. Синът ми е много добър борец.

— Серад? — Алекс поруменя, когато повтори бавно името, за да провери как звучи то на неговия език.

Малик кимна одобрително.

— Подхожда ти.

Докато Алекс размишляваше за своето ново име, Малик насочи вниманието си към своя син и с бащинска обич сложи ръка на рамото му.

— Хасим, твърде много се гордея с теб, за да допусна ти и твоите приятели да постъпвате така. — Погледна към Мустафа, а очите му показваха гнева му. — И, Мустафа, на достойния човек никога не му се налага да мами. Ако загубиш в нещо, нека това да бъде, защото другият е бил наистина по-добър, което малкият Серад щеше да докаже, ако ти не бе го спянал преднамерено.

Мустафа го погледна виновно.

— Да, Малик емир. — Двамата с Уруй поискаха разрешение да си тръгнат и напуснаха градината под пронизващия му поглед. Днес нямаше да има повече игри.

Когато момчетата си отидоха, Малик сведе усмихнат поглед към Алекс, вече Серад.

— Помни винаги, Серад, че трябва да прецениш силните и слаби места на врага преди битката, а не след нея.

Алекс стоеше чинно изправен, докато слушаше емира, и едва забележимо кимна. Въпреки че устната му пулсираше от болка, че беше ядосан и обиден, той нямаше намерение да показва пред този човек своите чувства.

Малик обаче прочете обърканите му мисли.

— А също така никога на мрази, Серад — поучи го той. — Омразата е безсмислено чувство. Онези, които мразиш, не ги е грижа и ти единствен ще носиш нейното горчиво бреме. Вместо това, съсредоточи усилията си, за да спечелиш, независимо какъв е конфликтът и каква е наградата. Най-добрият начин да отмъстиш на враговете си е да им докажеш, че ти си по-силен от тях.

— Да, сър — малко затруднено от подпухналата си устна отвърна момчето.

— Добро момче. А сега тичай да се погрижиш за устната си, по-късно ще поговорим отново. А, Серад?

Алекс погледна въпросително към него.

— Не се тревожи за момчетата. Те вече няма да ти създават неприятности.

— Аз сам ще се справя — заяви Алекс, тъй като не желаше емирът да го покровителства.

— Не съм и очаквал друго от теб.

Погледите им се срещнаха и изведнъж Алекс почувства, че нещо го свързва с този мъж. В очите му той видя мъдрост, вяност и сила и

разбра, че Малик е човек, на когото можеше да разчита, мъж като неговия дядо. Алекс му се усмихна с болка, но резултатът бе нещо по-близо до гримаса, после се обърна и се скри в двореца.

Докато вървеше, Алекс непрекъснато си повтаряше своето ново име Серад. Не без чувство на гордост реши, че то много му харесва.

Малик гледаше как Серад се отдалечава и кимна одобрително. Момчето беше смело, всеки би се гордял да го нарече свой син. Когато настъпеше време да вземе прекрасната Катрин за своя жена, щеше да осинови и Серад. Взел това решение, той насочи цялото си внимание към Хасим, който продължаваше да стои до него.

— Предполагам, че има причина за твоето поведение, затова няма да го обсъждаме. Искам да знаеш, Хасим, че момчето не представлява заплаха за теб в нито едно отношение. — В думите му имаше много нежност и той остана доволен, като видя, че синът му се поотпусна.

— Да, сър.

— Добро момче. А сега тичай, но не забравяй, че малкият е много самотен и има нужда от приятели. Няма да ми е неприятно, ако се държиш любезно с него.

Хасим проумя много неща и въпреки че продължаваше да негодува срещу нахълтването на Алекс в техния живот, трябваше да зачита бащиното мнение.

— Ще стане ли той мой брат? — почти смотолеви Хасим, когато се обърна да си тръгва.

— Възможно е, сине, и мисля, че изборът няма да е лош. На него със сигурност не му липсват храброст и дързост.

Хасим кимна замислено при спомена за това колко безстрашно се бе хвърлило момчето срещу него и приятелите му. Докато тичаше, почувства как у него се заражда уважение към малчугана.

Малик се усмихна на себе си, докато гледаше сина си, и усмивката му стана още по-открита при мисълта за Катрин. Реша, че посещението при децата наистина е много мъдър ход от негова страна и съжаляваше, че не е дошъл тук по-рано. Сега, когато знаеше истината за връзката между Катрин и Алекс, всичко му се струваше по-разбираемо. Тя бе леля на момчето, а не негова майка. Въпреки че бе заявила, че обича друг, никога не бе го наричала свой съпруг. Удоволствие изпълваше Малик при мисълта, че тя може би е все още

девствена. През цялото време бе очаквал от нея да му отвърне като жена, притежаваща опит с мъжете и любовта. Откритието, че тя вероятно бе непорочна, обясняваше всичко.

Докато отиваше към една скамейка в средата на градината, Малик се замисли за родителите на Серад, но отхвърли тези мисли с повдигане на рамене. Сега момчето бе тук и щеше да остане тук също като леля си.

Когато мислите му отново се върнаха към Катрин, Малик реши, че тази нощ ще я притежава. Достатъчно дълго бе отлагал. Откритието, че може би е непорочна, му показваше, че трябва добре да се подготви. Тя се нуждаеше от някой, който да я научи на изкуството да се люби, и той щеше да бъде нейният учител. Мисълта за това породи гореща вълна, обляла цялото му тяло, която го учуди със своята сила. Погледна нагоре към небето и по разположението на слънцето разбра, че денят скоро щеше да си отиде. Това го зарадва, защото означаваше, че часовете до идването на Катрин при него бяха малко. Изправи се и тръгна към двореца. Имаше толкова много неща да се правят, а разполагаше с малко време.

Катрин последва Алмира до уединеното място, където бяха баните към харема, а там ги очакваше друг прислужник — Раджи. Той и Алмира ѝ помогнаха да се съблече, а после я заведоха до вградената, облицована с мрамор вана. Катрин все още смяташе за непристойно да се показваш гол пред други и затова бързо се потопи в очакващата я топла вода, радостна, че може да скрие тялото си от любопитните погледи на слугите.

Докато одобрителният поглед на Алмира следеше как Раджи мие косата ѝ с най-голямо старание, се наложи да направи същото и с тялото ѝ. Катрин трябваше да се бори с желанието си да се отпусне и да се наслаждава на внимателното отношение към нея. Трябваше да потиска и нарастващото вълнение пред срещата си с Малик. Когато Раджи свърши, Алмира ѝ помогна да излезе от ваната и избърса тялото ѝ с кърпи.

Масажистът бе евнух на име Кхалил и той бе извикан да дойде при тях. Когато Кхалил я посети за първи път в харема, тя се бе противила, защото никога преди не бе докосвана така от мъж. Но сега, когато бе изпитала върху себе си многократно неговите умели ръце,

осъзна, че е нетърпение очаква масажа. Кхалил вършеше работата си с такава нежност и уважение, че както и при Малик, с всеки изминат ден ставаше по-спокойна с него.

Кхалил я поздрави радостно и започна да върши чудесата си с нейното тяло. С точни и умели движения той започна да масажира кадифено гладката кожа на краиниците ѝ, докато оживи всеки сантиметър от плътта ѝ. Когато спря, Катрин помисли, че вече е свършил, но този път той направи нещо ново — втри прекрасно ухаещо благовонно масло във всяка пора на кожата ѝ. От него усети по цялото си тяло леко пощипване и когато той се оттегли, тя се почувства напълно отпусната и спокойна.

Костваше ѝ огромно усилие да си припомни защо бе тук. Каза си, че този начин на живот не може да я очарова, че трябва да върне Алекс в Англия и че там, не на последно място, я очаква Джералд.

— Ще останеш много доволна, като видиш какво ще облечеш за посещението при Малик тази вечер — каза ѝ Алмира, докато я увиваше в огромна хавлия.

Върнаха се в спалнята, където, поставено върху леглото, лежеше дълго блестящо парче тюркоазно зелена коприна, избродирано със златни нишки. Невъзможно бе Катрин да сдържи вика на възхищение, който се изтръгна от устата ѝ, и тя прекоси бързо стаята, за да го докосне.

— Красиво е — прошепна, докато галеше фината материя. — Цветът е изключително...

— Същият като цвета на очите ти — подсказа уверено Алмира, след като го взе и го повдигна към светлината. — Ще ти стои прелестно. Но преди това трябва да използваме парфюма... — Прислужницата остави настрана коприната и взе малкото кристално шишенце, съдържащо любимото на емира ухание — силно упоителна мускусна смес. Съблече хавлията на Катрин и обилно я намаза. — А сега... коприната...

Алмира взе отново фината материя и започна да я увива около Катрин с изкусна вещина. Накрая прихвана краищата ѝ с обкована с бижута тока върху лявото рамо, като остави дясното прелъстително разголено.

Ефирната материя беше прохладна като нежна ласка по тялото ѝ и Катрин не можа да предотврати тръпката, която премина от главата

до петите ѝ. Огледа се, удивена от себе си, и свенлива руменина обля страните ѝ, когато забеляза, че гърдите ѝ потрепват под увитата около снагата ѝ материя. Тази дреха бе по-разголваща от всички рокли в стил „неглиже“, които някога бе виждала, и тя знаеше, че не бива да се появи пред Малик в такъв вид.

— Трябва да ми дадеш да облека още нещо — настоя тя. — Не мога да отида с това.

— Защо не? — попита объркана прислужницата, защото намираше, че роклята ѝ стои съвършено.

— Тази е прекалено... — Катрин замълча в търсене на точната дума. Когато усилията ѝ не се увенчаха с успех, само измърмори: — Просто не мога да облека тази, това е!

Отговорът на Алмира, макар изречен със спокоен глас, я убеди, че нямаше място за увещания.

— Малик изпрати тази рокля с изричното желание да бъдеш облечена с нея. Не можеш да му откажеш.

— Но...

— Изглеждаш великолепно — прекъсна я тя. — Ще покориш сърцето му.

— Не искам да покорявам сърцето му!

— Трябва да сложиш бижутата... — Алмира изобщо не я слушаше. Донесе няколко златни гривни, инкрустирани със скъпоценни камъни, и ги сложи на китките ѝ. — Така, трябва ти само сандали и ще бъдеш съвършена. — Донесе чифт златни сандали, които подхождаха на роклята ѝ, и помогна да ги обуе, след това отстъпи назад възхитена.

Катрин бе като видение. Косата ѝ бе разпусната и падаше на раменете, образувайки прелестен златен ореол. Копринената рокля прилепваше плътно към извивките на тялото ѝ, загатваше леко твърдия, повдигнат бюст и заоблените бедра.

Алмира се усмихна.

— Наистина си прекрасна жена. Погледни се в огледалото и ще се убедиш, че съм права.

Катрин пристъпи към огледалото и не можа да повярва, че зашеметяващата жена, която виждаше в него, бе самата тя. Това беше по-странна жена... една прелъстителка... жена, която сякаш познаваше мъжете и техните желания.

Сърцето ѝ заби малко по-ускорено, когато осъзна, че посещението тази вечер при Малик можеше да се окаже много по-различно от предишните ѝ срещи с него.

— Време е. Сега трябва да те заведем при емира. Той те очаква.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Облечен с бяла джелаба, широки панталони и златен колан, които му стояха много добре, Малик крачеше из своите стаи, изгарящ от нетърпение в очакване на нощта. Отиде до аркообразно извития прозорец, за да погледа двора, докато чакаше Катрин. Застана там и се захласна в малките изкуствени езерца и феерията от цветове, а Лайла отново се прокрадна в мислите му. Малик си спомни за своята жена с нежна обич. Сети се как обичаше да стои край езерцето в двора, а също така и каква неизмерима болка беше изпитал при нейната загуба. Беше се заклел, че никога вече няма да обича. Взе три други жени за съпруги, за да задоволява своите биологични нужди, но никога не бе изпитвал истински чувства към някоя от тях.

Англичанката се бе появила в неговия живот и изведнъж Малик изпита усещането, че сякаш дълги години е спал и сега се събужда. Предвкушаваше удоволствието от предстоящата вечер и едва се съдържаше на едно място в очакване на Катрин. Те дълго щяха да запазят спомена от тази нощ в своите сърца.

— Владетелю Малик? — прекъсна приятните му мисли Али, един от неговите слуги, застанал на вратата.

Повдигна очи към мъжа.

— Жената е тук — съобщи му Али.

— Тогава я доведи при мен и започвайте да сервирате.

Малик се отдръпна от прозореца и зачака Катрин да влезе. Гледаше неспокойно към преддверието и чу едва доловими стъпки. След това тя се появи пред него...

Малик се загледа с възхищение в очарователната красавица, която стоеше пред него, и разбра, че изборът му е правилен. Тюркоазнозеленото подхождаше до съвършенство на цвета на очите ѝ. Безценен бисер, диамант, чиято красота не можеше да се сравни с нищо. Обгърната в наситено синьо-зелена коприна, която оставяше оголено едното ѝ рамо, с падащи като водопад златисти коси, образуващи ореол около главата ѝ, Катрин бе възплъщение на всичко, за

което един мъж можеше да мечтае. Малик изпита силен копнеж да зарови ръце в тези светли къдрици и да обсипе с парещи целувки устните, шията и оголеното ѝ рамо.

— Здравей, Катрин. — Изрече името ѝ с много нежност и ѝ протегна ръка.

В мига, когато пристъпи в помещението, тя отново изпита силата на неговото обаяние. Добрите му тъмни очи караха кръвта ѝ да препуска лудо във вените.

— Добър вечер, Малик — поздрави Катрин, почти останала без дъх, като пристъпи предпазливо напред.

Докато вървеше, морскозелената рокля изкусително загатваше едва прикритите под нея прелести. Повдигането на гърдта ѝ, изящството и крехкостта на талията и меките извивки на бедрата — всичко това го подтикваше да пристъпи към действие, но той се овладя. Предстоящите часове щяха да бъдат много специални и за двамата им и той нямаше да насилва естествения ход на нещата. Твърдо бе решил, че до края на вечерта тя ще бъде негова и ще го желае също така неистово, както я желаете той.

— Този цвят много ти отива. Изглеждаш прелестно — каза ѝ Малик, когато тя постави ръката си в неговата.

Докосването на ръката му предизвика лека приятна тръпка по цялото ѝ тяло.

— Благодаря ти — отвърна тя развълнувано.

— Ела... — И с широк жест посочи към мястото, където се хранеха. — Прислугата веднага ще започне сервирането на вечерята. Да седнем...

Малик я поведе към възглавниците и притегли Катрин да седне до него. Седяха съвсем близо един до друг, ръката му почти докосваше нейната, а единият му крак притискаше леко нейния.

— Липсваше ми, Катрин — каза ѝ той, като се наведе още по-близо към нея.

Близостта му почти я хипнотизираше. Тя искаше да изрече, че той също ѝ е липсвал, но силите ѝ стигнаха само дотук. Кракът му изгаряше като нажежено желязо бедрот ѝ и тъй като бе съвсем непосветена, нямаше ни най-малка представа какво означава присвиването на стомаха, болезненото усещане дълбоко в нея.

Малик се разколеба, тъй като искаше да я чуе да казва, че той също ѝ липсва, но когато тя не откликна веднага на думите му, направо я попита:

— Аз липсвах ли ти?

На Катрин ѝ се струваше, че той чете мислите ѝ и когато руменина заля страните ѝ, отговори:

— Да, липсвах ми нашите разговори, партиите шах...

Отговорът ѝ задоволи Малик. За първи път тя му показваше по някакъв начин, че се наслаждава на времето, което прекарваха заедно. Едва се сдържа да не я прегърне и целуне още тук и още сега. Но вместо това, с достойно за възхищение усилие на волята Малик се възпря, като си каза, че по-късно щяха да имат достатъчно време за любов. А точно в този момент единственото му желание бе да ѝ доставя удоволствие.

Влязоха прислужниците и започнаха да сервират вечерята, прекъсвайки мигновението на близост помежду им, а това зарадва Катрин. В погледа му бе видяла нещо, което бе накарало сърцето ѝ да забие учестено, и тя имаше нужда от малка почивка, за да си поеме дъх. По време на вечерята разговаряха за незначителни неща и се наслаждаваха на препеченото, пикантно приготвено агнешко, на питиетата от ментов чай и кафе, на сладкишите, потопени в мед, и на турските шербети, приготвени от подсладени и изстудени плодови сокове.

Въпреки че Катрин все още не бе свикнала да се храни с пръсти, храната бе така вкусна, че тя яде до насита. Малик забеляза, че вечерята наистина ѝ доставя удоволствие и това го зарадва. Откри, че е доволен да ѝ предлага приятни изживявания. Обилно сиропираният сладкиш, от който ядеше, бе истински деликатес и той ѝ предложи едно малко парченце. Тя понечи да го вземе от неговата ръка, но той не ѝ позволи.

— Не... Ето така — тихо каза той и поднесе хапката към устните ѝ, за да я поеме тя направо от неговите пръсти.

Докато захапваше парчето сладкиш между зъбите си, Катрин неволно вдигна очи към него и изражението му я накара да се изчерви. В погледа му имаше нещо толкова интимно, че тя извърна очи настрани, но само за да ги спре върху устните му и да се запита какво ли е усещането да ги целуваш. Чувства, за чието съществуване никога

преди не бе и подозирала, сега бушуваха в нея, но това не я правеше нервна. Опита се да мисли за Джералд, но присъствието на Малик оказваше толкова силно влияние върху сетивата ѝ, че Джералд ѝ се струваше само една далечна бледа сянка на мъж в нейните мисли и чувства.

Малик бе уловил признаци на чувствен отклик в погледа ѝ, преди тя да сведе очи, и позна усещането за голяма победа. Скоро тя щеше да му принадлежи.

— Катрин...

Името ѝ бе като милувка и очите ѝ потърсиха неговите, когато той се наведе по-близо до нея. За миг тя бе абсолютно уверена, че ще я целуне, но вместо това, той внимателно протегна напред ръка, за да отстрани една трошичка от ъгълчето на устата ѝ. Прониза я почти идентично на разочарование усещане, но когато възвърна самообладанието си, се запита дали не губи разсъдъка си.

— О... благодаря... — Изведнъж изтрезня и се почувства глупаво. Защо изобщо си помисли, че той ще я целуне, когато по време на всички техни срещи се бе държал като истински джентълмен? Защо си мислеше, че трябва да го стори? Но дори когато си задаваше този въпрос, тя не можеше да отрече, че е основателен. Искаше ѝ се да я целуне. Притеснена, тя се върна към десерта си, допивайки шербета от своята малка стъклена чаша.

Когато и последното блюдо бе отсервирано, навън бе почти тъмно. По нареждане на Малик слугите донесоха горящи със слаб пламък лампи, които заляха помещението с мека светлина.

— Хареса ли ти храната? — любезно попита емирът.

— Всичко бе великолепно.

— Добре. За тази вечер съм планирал нещо специално.

— Какво?

Той се обърна към слугите и нареди:

— Време е за танцьорките. Изпратете ги!

— Танцьорки?

— Мисля, че ще ти харесат. Много са добри. Гледай — каза Малик, докато се наместваше по-близо до нея, и посочи към вратата.

В стаята влезе само един музикант, седна в срещуположния край на помещението и започна да свири някаква весела мелодия на своята тамбура. Катрин откри, че тихата нежна музика на малкия струнен

инструмент е доста приятна. Когато музикантът неочаквано ускори ритъма на мелодията до почти неистово темпо, две леко облечени танцьорки, обгърнати от шеметно ярки цветове, с бурни движения влязоха, танцувайки, в стаята.

Катрин никога преди не бе виждала нито такова облекло, нито такива танци. Очарована гледаше как жените обикалят из стаята в екзотичен танц, който изискваше да се движат части на тялото, за които Катрин дори не бе и подозирала, че е възможно да се движат. Костюмите или онова, което бе останало от тях, бяха направени от най-ефирни прозирни материи, оцветени ярко, а движенията на тези жени бяха толкова умели и бързи, че позволяваха на наблюдаващия ги да зърне само за част от секундата голите им тела. Това още повече възбуждаше. Златни гривни бяха нанизани на ръцете и глезените им и звънтенето придаваше още по-магически ефект на техните движения. Катрин ги наблюдаваше омагьосана и се изненада, когато музиката неочаквано спря, а жените паднаха на пода в почтително очакване мнението на Малик.

— Харесват ли ти моите танцьорки? — попита емирът, знаейки предварително какъв ще е отговорът. Беше наблюдавал Катрин през цялото време, докато те танцуваха, и бе забелязал нейното възхищение.

— Прекрасни са — призна тя, широко усмихната.

Това бе първата истинска усмивка, с която го даряваше, и за миг сърцето му спря да бие. Тогава осъзна, че искаше да я прави постоянно щастлива, да се усмихва отново и отново. С шумно плясване на ръцете той нареди:

— Продължавайте!

Музиката отново зазвуча и танцьорките бавно възкръснаха, за да танцуват за своя господар — емира.

Малик усети, че вече не може да съдържа желанието си. Внимателно протегна ръка да отстрани една руса къдрица от голото рамо на Катрин, а после нежно постави ръката си върху него.

Макар че предишните милувки на емира разпалиха чувствената стихия у нея, Катрин с нищо не се бе издала. Този път обаче не можеше да прикрие неистовото желание, от което пулсираше цялото ѝ същество. Повдигна очи и срещна неговия изпълнен с неѝ поглед, който бе накарал по-рано кръвта ѝ да забушува. Катрин си каза, че

веднага трябва да си тръгне, но да го напусне сега бе равносилно на това да спре да диша. Искаше да знае повече за този мъж... много повече.

— Тази нощ, Катрин, ще останеш — простичко рече Малик, докато пръстът му описваше огнена пътечка по ключицата ѝ. Цялото му тяло изгаряше от необходимостта да я притежава. Отчаяно искаше да я положи на земята, тук и незабавно, и да я обладае. Искаше да даде и на двамата удоволствието, което знаеше, че могат да преживеят, но успя да обуздае напиралците си желания и бавно се обърна, за да наблюдава ритмичните движения на танцьорките. — Те изпълняват танца на любовта, Катрин — дрезгаво прошепна Малик в ухото ѝ. — Поръчах го за теб.

Ритъмът на музиката ставаше все по-възбуждащ, а движенията на танцьорките — все по-еротични. Катрин искаше да извърне очи от техния чувствен танц, но не можеше. Вече бе хваната в паяжината на страстта, която те плетяха около нея и Малик. Всички мисли за бъдещето на Алекс изведнъж излетяха от главата ѝ. Разбра, че можеше да мисли само за тази нощ... и за Малик.

Катрин се обърна към него и в този миг вече бе загубена. Бе смятала Джералд за привлекателен, но това бе, преди да се срещне с Малик. Само докосването на ръката му до нейното рамо прогонваше всички мисли от главата ѝ, оставяйки място единствено на удоволствието. Една последна искрица здрав разум я подтикваше да побегне, да се освободи от влиянието на омагьосващата му близост, но нямаше сили да го стори. Някакво напрежение започваше да я изпълва отвътре, напрежение, което тя не можеше да назове и което трябваше да бъде облекчено. И то облекчено единствено от Малик.

Музиката заглъхна и танцьорките и музикантите незабелязано излязоха. Катрин и Малик бяха сами в обляната от приглушена светлина стая, вплели погледите си, всеки от тях съзнаващ само присъствието на другия.

Малик мълчеше. Не искаше да развали магията. Бавно наведе глава и потърси устните ѝ. Това беше лека, едва докосваща целувка, нежен допир, който трябваше да я подкани и окуражи.

Катрин почувства тази целувка с цялото си същество. Изстена, изплашена от бушуващите в нея чувства.

— Трябва да тръгвам... — каза тя, но не помръдна.

— Желая те, Катрин. Остани при мен... — Гласът му бе топъл и съблазняващ.

Когато устните му потърсиха нейните — този път с чувствен плам, Катрин разбра, че не може да си тръгне. Неволно заплака, когато, усети, че той я полага да легне върху възглавниците, но нямаше сили да се съпротивлява. Искаше това! Само колко силно го искаше.

— Красива си, златна моя. По-красива от всички жени, които съм срещал — казваше Малик, докато очертаваше с горещи целувки устните, шията и оголеното ѝ рамо.

С опитни пръсти Малик разкопча токата на рамото ѝ и бе възнаграден за търпението си, когато коприната се свлече на пода. Катрин никога не бе изпитвала нещо подобно. Дъхът ѝ се спря на гърлото при първото докосване на устните му до гърдта ѝ и тя чу, че вика неговото име.

— Малик...

Това бе чакал той през всичките тези седмици — да я чуе да изрича неговото име сред агонията на страстта си.

Сякаш идвайки някъде издълбоко, предупредителните думи на Алмира, че никоя жена не може да устои на Малик, изплуваха в мислите ѝ. Но в момента те нямаха значение. Катрин сякаш потъна в някакъв чувствен водовъртеж, когато неговите ръце започнаха да даряват с ласки цялото ѝ тяло. Докосването му я изпълваше с екстаз и подтиква на крещящото в нея желание да го притежава, тя отвърщаше на неговите изгарящи целувки.

— Все още ли искаш да си тръгнеш, Катрин? — питаше я Малик с дрезгав шепот.

Разбра, че той ѝ дава възможност да си тръгне, но тялото ѝ се нуждаеше от някакво загадъчно освобождаване, което, изглежда, само той можеше да му даде. Опита се да го целуне, за да заглуши този неприятен въпрос, но това не бе достатъчно за Малик. Той хвана внимателно, но здраво брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Отговори ми, Катрин! — помоли я той с тих, но ожесточен глас. — Все още ли искаш да си тръгнеш? — Не искаше да получи от нея нищо, което тя доброволно не би му дала.

Катрин, трепереща от възбуда, гореше от страст. Нямаше избор. Желаше Малик... отчаяно го желаше.

— Не!

Нейният отговор бе всичко, за което бе мечтал. Той се наведе, притисна устни към нейните, ръцете му неуморно и нежно даряваха ласки, от които тя се извиваше нагоре към него. Той я притисна в обятията си и от този момент нататък тя потъна в забравата на удоволствието.

Съвсем скоро действителността отново се стовари върху Катрин. Лежеше неподвижно, все още прегърнала Малик, и се питаше какво е направила. Беше дала своя най-ценен дар — непорочността си — на Малик, мъж, когото едва познаваше... човек, който първо имаше намерение да ѝ се насити, а после да я използва, за да получи откуп.

Катрин се опита да го намрази, но бе прекалено честна, за да успее. Трябваше да обвинява единствено себе си. Той дори ѝ бе дал възможност да си тръгне. Беше постъпил честно, точно както тя самата бе очаквала от него. Но също така бе убийствено вълнуващ, бе събудил у нея чувства, за които тя дори не подозираше, че може да изпита, и я бе накарал да го пожелае толкова силно, че нищо друго да няма значение.

Една пареща сълза се плъзна от ъгълчето на окото ѝ и остави издайническа следа върху бузата. Бе останала при Малик по своя собствена воля и му бе дала това, което бе пазила за Джералд и тяхната брачна нощ. Сърцето ѝ плачеше за загубената непорочност и за прекършеното бъдеще, което някога бе мислила, че ще ѝ принадлежи.

Джералд стоеше пред едно огледало в своята спалня в Лондон и нагласяше коприненото си шалче. Бе научил от старите си приятели, че много млади госпожици са пристигнали в Лондон за откриването на сезона и че много от тях са с големи зестри — обстоятелство, което повишаваше интереса към всяка неомъжена девойка. Когато накрая остана доволен от възела на своето шалче, той си сложи сакото, подпомаган от камериера, и напусна дома си, отправяйки се към семейство Алмак. Твърдо бе решил да открие най-състоятелното от момичетата и да го направи своя жена колкото се може по-скоро. Някои неща не можеха да чакат. Рядко се сещаше за Катрин, а когато го правеше, си спомняше за нея само за да оплаче загубата на една богата и обещаваща избраница.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Катрин произнесе името му замислено, когато седнаха да вечерят заедно.

Той се изненада от сериозния ѝ тон и я погледна въпросително.

— Какво има, Катрин? Нещо не е наред ли?

— Точно това искам да разбера — отвърна малко напрегнато тя. — Изминаха четири месеца. Няма ли никакви новини от баща ми? — Искаше да подхване тази тема от известно време, но продължи да се надява, че скоро ще научи, че откупът е платен. Но въпреки това вече започваше да се отчайва. Минаха месеци, а той не ѝ казваше нищо. Тревогите ѝ бяха свързани и с Алекс, защото той се променяше. Под влияние на живота в двореца английското у него постепенно изчезваше. Всеки ден му напомняше за неговия дядо и за наследството му, но разговорите им все по-често се въртяха около Хасим и другите му приятели и какви планове крояха те за бъдещето, а не за живота, който беше останал назад, в миналото им.

Малик внимателно се взря в нея. През цялото време знаеше, че ще настъпи този момент и се беше подготвил за сблъсък, който според него бе неизбежен.

— Никога не е имало съобщение! — отвърна прямо той.

— Ами другите пленници от нашия кораб? Беше ли откупена свободата им? — попита тя. Тревогата, че брат ѝ можеше да се върне в Англия преди тях, не я напускате.

— Да, повечето от тях бяха върнати още през първите два месеца.

— Не разбирам... Сигурна съм, че ако баща ми знаеше в какво положение се намираме, веднага щеше да установи контакт с теб — настояваше Катрин. — Може би ще ми позволиш аз да напиша съобщението, тогава бих могла да му кажа...

— Време е да ти кажа истината, Катрин — твърдо заяви Малик. Искаше да сложи край на играта на криеница, да ѝ каже какво изпитва

към нея и да я направи своя жена. Искаше тя да остане при него, да отгледа Алекс като свой син и да ѝ даде своя свят.

— Истината? — Тя замълча, почти се страхуваше от това, което щеше да последва. — Каква истина, Малик? Случило ли се е нещо на баща ми в Англия? Някакви проблеми ли има у дома?

Малик се изправи и се отдалечи на няколко крачки. Когато се обърна към нея, лицето му беше мрачно.

— Не знам нищо за твоя баща. Никога не съм се свързвал с него.

— Не разбирам... — каза тя и се намръщи. — Ти изпрати писмото. Ти каза...

Вдигна ръка нагоре, за да я накара да замълчи, готов да ѝ признае изцяло как я бе излъгал.

— Знам какво казах, Катрин. В онзи ден бях готов да кажа всичко, за да намаля твоите опасения и да ти помогна да свикнеш с живота си тук.

— Да свикна с живота си тук? — втрещена повтори тя. — Малик, аз нямам живот тук. Моят живот е в Англия.

Нейните думи го нараниха и предизвикаха раздразнението му. Беше дошла в неговото легло. Бе откликвала на ласките му, когато се любеха, и все още продължаваше да мечтае за Англия и за мъжа, който, изглежда, бе неин съпруг! Нима случилото се помежду им не значеше нищо за нея? Как бе възможно да докосва тялото ѝ, без да се докосне до душата ѝ?

— Изобщо не смятам да те връщам в Англия, Катрин. Никога не съм имал такова намерение — отвърна Малик.

— Какво каза? — Катрин се изправи, беше бледа, стоеше и се взираше в лицето му. Очите ѝ се присвиха, а изражението ѝ бе обвиняващо.

— Казвам, че никога не е имало писмо. Не съм поискал откуп от баща ти. От първия миг, когато те видях с Мухамед, аз те пожелах само за себе си и няма да допусна ти или Алекс да си отидете.

— Не мислиш наистина всичко, което каза! — Гневни сълзи напиреха в очите ѝ. Чувстваше се така, сякаш я бяха премазали.

— Всяка моя дума е истина.

— Аз те смятах за добър и честен човек. Но ти си по-лош дори от Мухамед! — изрече Катрин. — Ако бях останала при него, може би щях да съм вече в родината си!

— Не си помисляй и за минута дори — върна я Малик към страшната истина. Нейните обвинения и сравнението, което бе направила между него и тази пиратска змия Мухамед, дълбоко го нараниха. — Мухамед щеше да те изнасили, без да се замисли, а после щеше да те отстъпи на другите. Когато красотата ти се похабеше и ти нямаше да можеш да му носиш пари, едва тогава щеше да те върне в Англия срещу откуп.

Катрин гледаше гневно Малик. Сега виждаше една страна от характера му, която не бе познавала по-рано. Проявяваше се като деспотичен владетел, тираничен и неподдаващ се на увещания самодържец, който добре знаеше какво иска и го постигаше по всеки възможен начин. Сърцето ѝ се затвори за него.

— Никога няма да ти простя това — каза тя с пресипнал, изпълнен с болка глас.

— Да ми простиш какво, Катрин? — разгорещено попита Малик. — Никога няма да ми простиш, че те спасих от онази свиня Мухамед? Или това, че задоволявах всяко твое желание и удовлетворявах всичките ти нужди? Това, че те обсипах с подаръци и се отнесох с уважение към теб?

Знаеше, че е прав, но не можеше да отстъпи. Не и сега, когато болката ѝ бе толкова голяма, а надеждите ѝ — напълно опропастени.

Когато тя не каза нищо в отговор на неговото избухване, Малик продължи:

— Извинявам се за всички мои недостатъци.

При тези думи очите ѝ припламнаха възмутено.

— Ти ме излъга, Малик!

— Аз те желях, Катрин, и това не се е променило. Няма да се извинявам за това. — Направи последно усилие, за да я успокои. — Ще ти дам всичко, което поискаш.

— Единственото, което искам от теб, е моята свобода.

Един мускул на брадата му затрепери от усилието да сдържи гнева си. Нима бе невъзможно тази жена да бъде спечелена?

— Много добре разбираш, че това е единственото, което не мога да ти дам.

— Не можеш или няма да ми дадеш? — предизвика го тя със свито сърце.

— Няма значение, Катрин. Ти си моя и ще продължиш да ми принадлежиш. Стани моя жена.

Кръвта ѝ се смрази, когато разбра, че никога нямаше да си отиде оттук, очите ѝ издаваха нейните мисли.

— Аз съм сгодена за лорд Джералд Ратклиф. Той е единственият мъж, за когото някога ще се омъжа.

Нейният отказ го подразни.

— Очевидно никога не си отвързала с такава взаимност на твоя английски лорд, както отвърна на мен — с мъжка арогантност отвърна Малик.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо тогава все още бе непорочна, когато дойде тук?

Задъха се от ярост при неговите думи.

— Бях недокосната, защото Джералд бе мъж на честта — отвърна на удара тя с желание да го засегне. Но дори когато го казваше, разбираше, че Малик е прав. Ласките и целувките на Джералд никога не бяха предизвиквали такива чувства у нея, каквито той бе успял да събуди.

Малик изсумтя подигравателно при нейните думи.

— Нито един мъж на честта не може да те накара да изпиташ онова, което аз те накарах да почувстваш — заяви той, приближи се и я притегли към себе си. Смяташе, че тя е много красива, когато е ядосана, и дори в този момент той пак я желаше. Устните му властно обсебиха нейните. — Омъжи се за мен, Катрин!

Ако не бе толкова ядосана и притеснена, Катрин щеше да усети как вътре в нея отново се събуждаше неистовото ѝ желание към Малик. Отскубна се от прегръдката му.

— Нямам никакво намерение да ставам една от твоите жени. Нас никога няма да ни свързва брак.

— Никога не казвай „никога“, Катрин. Това означава много, много време.

— Ще чакам колкото е необходимо, Малик — решително отвърна тя.

Изглеждаше така прекрасна, изправена срещу му и упорито отказваща да приеме всяко негово предложение, че той се изкушаваше да я повали върху възглавниците и да я обладае още тук и сега. Вътрешно бе убеден, че тя ще отстъпи пред страстта, която споделяха,

и не би могла да откаже, но също така разбираше, че можеше да го намрази, ако сега я насилеше. Щеше да бъде търпелив и да дочака своето време. Бе убеден, че тя скоро ще се примири.

— Вечерята ни изстива — напомни той, твърдо решен да не продължава този спор. — Няма причина да оставяме хубавата храна на прасетата.

— Изведнъж установих, че изобщо не ми се яде. Ако ме извиниш, ще се прибера в стаите си.

— Не, няма да те извиня — отвърна Малик. — Много искам да ми правиш компания. Ако нямаш апетит, тогава ще седиш до мен, докато аз вечерям.

Катрин стисна зъби и замълча. Облегна се на възглавниците и седеше мълчалива и изпълнена с негодувание, докато той зае мястото си до нея. Нямахше по-голямо мъчение от това да понесе неговата близост точно в този момент. Всичко, което искаше, бе да избяга, но сега знаеше, че това бе невъзможно. Освен...

Докато седеше там, в главата ѝ започна да се оформя план. Бягство! Бе мислила за това още когато бяха пристигнали в двореца, но тогава бяха твърде изплашени. От доста дълго време бе в двореца и можеше добре да се ориентира. Катрин знаеше, че няма да е лесно, но това не бе важно. Щеше да вземе Алекс и двамата щяха да се върнат у дома! Нямахше да чака повече.

— Сега можеш да се оттеглиш, Катрин — каза ѝ Малик малко по-късно, когато бе приключил с вечерята. — Ако искаш. Това е.

Неговите думи върнаха мислите ѝ към настоящето.

— Благодаря. Лека нощ! — Изправи се с кралско достойнство.

— Лека нощ, Катрин. — Малик я наблюдаваше как излиза и се питаше за какво ли мисли сега тя. Знаеше, че много му е сърдита, но вярваше, че гневът ще отмине. Той ѝ беше предложил целия си свят. Бе убеден, че ако ѝ даде малко време, тя ще се вразуми.

Катрин чувстваше изгарящия му поглед върху гърба си, докато се отдалечаваше, и когато накрая се скри от очите му, изпита истинско облекчение. За нея бе голяма утеха да се завърне в своите стаи. Беше се опасявала, че може да я накара да се любят тази нощ, а се страхуваше да си помисли, че само едно негово докосване бе достатъчно, за да се отпусне в прегръдките му.

— Рано се връщаш тази вечер — забеляза изненадана Алмира, когато Катрин се прибра в покоите си. През няколкото седмици, през които бяха заедно, Алмира бе започнала да се привързва към тази млада англичанка.

— Да, връщам се — отвърна лаконично Катрин. Много ѝ се искаше да може да сподели проблемите си с тази жена и да се обърне за помощ към нея, но усещаше, че все още не може да ѝ се довери напълно. В края на краищата прислужницата бе една от тях.

— Добре ли си?

— Уморена съм. Мисля, че веднага ще си легна — излъга Катрин. Искаше Алмира да я остави сама, за да обмисли в детайли своя план. Нямаше да чака следващия ден, за да осъществи бягството. Щеше да вземе Алекс и щяха да тръгнат още тази нощ. Все някъде щеше да се намери някой, който да им помогне. Сигурно имаше църква в града, където можеха да намерят убежище.

Когато облече нощницата и халата си и Алмира се бе прибрала в своята стая, Катрин се поизправи и седна в леглото си, продължавайки да чака и да мисли. Бе много важно двамата с Алекс да се измъкнат сега, защото ако Ейвъри бе вече върнат в Англия, което според нея бе загатнал Малик, никой не знаеше какви лъжи можеше да наприказва на баща ѝ. Трябваше да върне Алекс в Англия и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Луната изгря късно тази нощ. Катрин изчака тя да достигне своя зенит и да го премине, преди да пристъпи към изпълнение на плана си. Когато се увери, че в харема всичко утихна, облече своята най-обикновена, тъмна на цвят рокля и чифт непретенциозни, но много удобни сандали. След това покри главата си с хаик и се измъкна от стаята, като се оглеждаше наляво и надясно, докато притичваше от сянка до сянка. Стараеше се да не я забележат и се движеше съвсем безшумно.

Вътрешното ѝ напрежение нарастваше непрекъснато, докато излезе от харема и мина край дремещите пазачи, а после пресече пустата градина и се отправи към крилото на момчетата. Тук задачата ѝ ставаше много опасна. Не знаеше точно в коя от стаите е Алекс, затова запристъпя с още по-голяма предпазливост. Цялото крило имаше един пазач, но той, изглежда, бе прекалено зает със собствените си мисли. Когато някой го извика от другия край на коридора и той

отиде да разбере за какво го търсеха, Катрин използва възможността, от която се нуждаеше. Стрелна се напред и започна да наднича във всички стаи, докато най-накрая намери малкия си племенник дълбоко заспал в стаята в дъното на коридора.

— Алекс! Събуди се! — прошепна тя тихо.

— Какво има? — попита сънено Алекс. — Лельо Катрин? Какво искаш? Защо си тук?

— Ш-ш-шт... — постави предупредително пръст върху устните си. — Дойде време да си отидем у дома. Връщаме се в Хънтингтън Хаус.

— Така ли? — Седна в леглото и разтри очи, за да се събуди. — Дядо тук ли е? Дойде ли най-после да ни отведе?

— Не, миличко, боя се, че той не е тук сега, но ние ще отидем при него. Ела да се облечем.

— Но...

— Алекс — каза тя рязко, — не ме разпитвай! Просто побързай!

Леля му Катрин никога преди не му се бе карала и това го стресна и накара да побърза. Скори и облече панталоните, джелабата и сандалите, които съставяха неговото обичайно облекло през последните няколко месеца. Имаше силен слънчев загар и лесно можеше да мине за арабско момче, ако не бяха сивите му очи.

— Готов съм.

— Добро момче. Сега трябва да бъдем много предпазливи и много тихи. Никой не знае, че си отиваме.

— Дори и Малик ли? — Това го изненадваше.

— Най-малко Малик. Хайде да го направим като на игра, съгласен ли си? Да видим кой от нас двамата ще успее да стигне пръв до конюшните, без да вдигне никакъв шум. Разбра ли?

— Разбира се — отвърна той, нетърпелив да опита.

Катрин го хвана за ръка и безшумно излязоха от крилото на момчетата, като внимателно избягваха всички места, където можеше да има стража. Когато достигнаха вратата, водеща към голямата градина, Катрин почувства, че свободата е съвсем близо. Трябваше само да прекосят този последен открит участък и щяха да се озоват до конюшните и близо до един изход от землището на двореца. Скоро щяха да излязат оттук и да бъдат свободни. Щяха наистина да поемат пътя към своя дом.

Малик не можеше да заспи. Лежеше в празното легло и мислеше за случилото се между него и Катрин. През цялото време бе знаел, че истината ще е много болезнена за нея и се бе оказал прав. Мислеше, че предложението му да се омъжи за него ще смекчи гнева ѝ, но се бе излъгал. Реакцията ѝ го изненада. Всяка от жените, които познаваше, щеше да се почувства поласкана и удостоена с голяма чест, ако разбере, че той я желае, но това не важеше за Катрин. Бе един от малкото случаи в живота му, когато грешеше по отношение на свой „противник“, и това го тревожеше. Ако искаше да спечели, трябваше да опита с нова стратегия.

Изправи се, повика един прислужник и даде нарежданията, за които искаше да е сигурен, че ще бъдат изпълнени още на сутринта. След това, все още измъчван от безпокойство, излезе на терасата, гледаща към градината.

Нощта бе топла и приятна. Луната се бе спуснала ниско над хоризонта и милиони звезди блещукаха в небето. Малик копнееше за Катрин. Съжали, че я бе наранил, но той искрено вярваше, че един ден тя ще мисли за Алжир като за своя родна страна. Искаше я за своя жена. Сега осъзна, че е глупаво да ѝ предлага женитба. Бе я накарал да излезе извън себе си от гняв и като знаеше колко е горда, просто бе абсолютно невъзможно да приеме предложението му още тогава.

Малик се усмихна при спомена за своята темпераментна английска красавица. За първи път след смъртта на Лайла изпитваше дълбока привързаност към жена. В действителност спомените му започваха да избледняват, откакто Катрин непрестанно бе в мислите му. В началото бе смятал, че след като веднъж я обладае, влечението му към нея ще отслабне. Сега обаче му се струваше, че след като я бе имал, я желал още повече. И желал не само тялото ѝ. Искаше я цялата за себе си.

Любов... Тази дума бе толкова неразбираема за него. Беше направил другите жени свои съпруги без никаква мисъл за любов, но Катрин бе различна. Тя бе покорила сърцето и ума му. Но дали той я обичаше? Малик не трябваше да мисли дълго, за да си отговори. За него тя бе също толкова важна, както самият живот. Ако искаше да намери покой, трябваше да я убеди да остане при него и да стане негова жена.

Малик си спомни нейната забележка, че няма да бъде „една от съпругите му“, но той не бе посещавал, нито канил при себе си никоя от другите си жени от пристигането на Катрин до този момент. Ако това щеше да му помогне да я спечели, щеше да я отдели от другите, а той вече никога нямаше да ги посещава.

Въпреки че това решение го накара да се почувства по-добре, все пак не премахна изцяло тревогата му от начина, по който се бяха разделили. Ако самият той не беше толкова горд, щеше да нареди отново да му я доведат, но не можеше да направи това. Щеше да я остави известно време сама. Щеше да издържи до следващия ден, когато отново ще я види. Утре щеше да направи всичко, което бе по силите му, за да изличи завинаги Англия от нейните мисли и да я направи своя.

Когато се обърна, за да се прибере в стаята си, стори му се, че с периферното си зрение забеляза някакво раздвижване в градината под терасата. Погледна надолу, напрегна очи, за да различи нещо в тъмнината и задебна в очакване. Когато нищо не се случи в продължение на няколко минути, той си каза, че му се е привидяло. Нощните птички продължаваха да пеят, а те винаги се смълчаваха, когато се случваше нещо необичайно. Върна се в самотното си легло, легна отново и се опита да заспи. Сънят най-накрая го споходи, но сънищата му бяха населени от една неуловима Катрин, която винаги бе близо до него, но никога дотолкова, че да може да я хване с ръка.

Катрин и Алекс се притиснаха един към друг в мрака на градината. Тъкмо щяха да прекосят откритото пространство, когато Малик излезе на терасата. Ужас обхвана Катрин и тя сграбчи Алекс и го повлече обратно към сигурното прикритие на сенките. Треперещи и отчаяни, те бяха чакали няколко дълги минути, преди тя да набере достатъчно смелост и да погледне към мястото, където бе Малик. Не можеха да ги заловят сега! Не и когато бяха почти свободни!

Катрин почувства неизмеримо облекчение, когато видя Малик да влиза обратно в стаята си, но се запита какви точно бяха чувствата ѝ в този момент. Бе ѝ се сторил умислен и самотен. Мина ѝ мисълта, че може би съжالياва за случилото се между тях тази вечер и тъгува за нея, но веднага я отхвърли като нелепа. Той имаше други жени и ако почувстваше нужда от компания, бе достатъчно само да повика някоя

от тях, за да задоволи своето желание. Те със сигурност веднага щяха да се отзоват на милувките му.

Отхвърли мислите за Малик, хвана Алекс за ръка и отново тръгнаха. Когато той не я последва веднага, тя погледна към него и срещна разширените му от ужас очи.

— Всичко е наред, Алекс. Малик си отиде. Само трябва да бъдеш тих.

— Но аз харесвам Малик — прошепна той. — Защо трябва да се крием от него?

— Искаш ли пак да видиш дядо си?

Той кимна.

— Тогава трябва да се махнем оттук.

Катрин изчака, докато се увери по погледа му, че разбира нейните думи, после го прегърна силно и го поведе. Промъкнаха се в тъмната конюшня и въпреки че един кон се размърда неспокойно при тяхното изненадващо появяване, не се вдигна голям шум. Преминаха изключително предпазливо и стигнаха до външния вход, който им осигуряваше достъп до улиците на Алжир.

Катрин спря, за да скрие под хайка цялото си лице, с изключение на очите, после отключи и отвори вратата. Помисли да вземат един кон, но бързо отхвърли тази възможност. Бе дошла тук само с дрехите на гърба си и щеше да си отиде по същия начин. От Малик не искаше да взема нищо друго — само свободата си. Разбираше също така, че една жена с дете на гърба на кон щеше да прави по-силно впечатление, отколкото сама жена и дете, които вървят пеш, а единственото нещо, което желаше, бе да останат незабелязани. Трябваше да се скрият в града, това бе единствената им надежда за спасение.

Катрин и Алекс излязоха безшумно от конюшната и затвориха вратата. Като държаха главите си ниско наведени, потънаха в лабиринта на алжирските улици.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тесните улички бяха мрачни и злокобни и Катрин водеше забързано Алекс, докато дворецът се изгуби от погледите им. Едва тогава, сигурна, че бяха на безопасно разстояние, Катрин спря, за да си поеме дъх. Все още бе напрегната, ръцете ѝ трепереха и не ѝ достигаше въздух.

— Успяхме, Алекс! — възкликна тя с пресипнал глас.

— Аз наистина бях много добър в играта да не се вдига шум.

— Беше чудесен! Ако имаше такава игра, ти щеше да я спечелиш!

Детето засия при тази похвала.

— Достраша ме в градината, когато се появи Малик. Помислих си, че ни видя.

— И аз помислих същото, но, изглежда, не ни е видял.

— Какво ще правим сега, лельо Катрин? — простичко попита Алекс.

— Ще се опитаме да намерим църква. Там все ще има някой, който да ни помогне да се върнем в Англия.

— Какво ще стане, ако не намерим такъв човек? — обезпокоено повдигна към нея очи Алекс.

Тази мисъл бе спохождала и нея, но тя се бе опитала да я отхвърли.

— Ще открием — отвърна тя с увереност, която много би искала да притежава. — Може би ще успеем утре сутринта. А сега трябва да се отдалечим на колкото е възможно по-голямо разстояние от двореца. После, когато стане светло, ще започнем да търсим църквата.

— Добре — съгласи се момчето, вярващо безпрекословно на леля си Катрин. Тя му бе давала смелост през всичките им изпитания и той знаеше, че тя няма да допусне да им се случи нещо лошо. Замисли се и добави: — Обичам те, лельо Катрин.

При неговите думи очите ѝ се напълниха със сълзи и тя изведнъж коленичи и го прегърна.

— Аз също те обичам, Алекс! — Дълбока, покъртителна въздишка се изтръгна от гърдите ѝ. Когато го пусна, и двамата се почувстваха много по-добре. — Хайде сега да тръгваме. Искаме да се върнем в Хънтингтън Хаус. Не искаме Малик да ни настигне и да ни върне в двореца.

Нейното отношение озадачаваше Алекс, защото той самият много харесваше емира. Докато вървяха, детето попита с приглушен глас:

— Мислех, че Малик ще ни помогне да се завърнем у дома.

— И аз така мислех, съкровище, но тази вечер разбрах, че той иска ние да останем тук завинаги.

— О! — Лицето на Алекс стана замислено, докато той преценяваше тази възможност. — Ще бъде забавно да останем тук, но по-добре е да се върнем вкъщи. Дядо ни чака, а ние вече отсъствахме твърде дълго. Но ще ми бъде мъчно за Хасим. Той ми харесва. Сега, когато сме приятели, си прекарваме чудесно.

— Е, може би някой ден отново ще го срещнеш.

— Надявам се да е така, но точно сега искам само да бъда с дядо... и да си взема корабчето. Много ми се иска дядо да е запазил „Ятаган“.

— Сигурна съм, че го е запазил.

Замълчаха, докато вървяха забързано през старата, оградена със стени част на града. Минаваха под арки и край затворени дюкянчета. След като бяха вървели близо час и половина, Алекс започна да се уморява.

— Добре ли си? — попита го Катрин, когато забеляза, че забавя крачки.

— Уморих се — бавно отвърна момчето. — Не можем ли да починем малко?

В желанието си да остави между себе си и Малик колкото се може по-голямо разстояние Катрин бе забравила, че нейният спътник е само на седем години. Тя намали темпото, за да се огледа. През една арка зърна скрита градина с плискащ фонтан по средата. Врата от ковано желязо препречваше входа, но когато провери, тя се оказа отворена. След един бърз оглед на обстановката, за да се увери, че няма никой, тя въведе Алекс в градината.

— Ще останем тук, докато съмне.

Той кимна, прекалено уморен, за да говори.

Отидоха в един ъгъл на градината, заслонен от буйно израсли храсти, а после седнаха на земята и опряха гърбове на каменния зид, скриващ малкото оазисче от погледите на минувачите. Александър се намести в скута ѝ и те се отпуснаха там, сплели ръце един около друг. Алекс заспа почти веднага. Катрин бе решена да остане будна и да е нащрек да не би някой случайно да ги забележи, но след около час и половина и тя не бе в състояние да държи очите си отворени и миг повече. Въпреки че се бореше според своите сили, недоспиването през последните нощи си каза своето и тя се унесе в дълбок сън, който напълно я лиши от представата за местонахождението ѝ.

Викът се понесе из замъка рано сутринта, когато прислугата отиде да събуди момчетата. С изненада откриха, че малкия Серад го няма и започнаха да претърсват целия дворец, мислейки, че той просто се е събудил по-рано и е излязъл да си поиграе. Когато издирването не даде резултати и Алмира влезе в покоите на Катрин и установи, че я няма, всички обезумяха. Излезе тичешком от харема, за да уведоми Малик.

Малик не бе спал добре тази нощ. Сънищата му, които Катрин бе обсебила, го караха да се чувства така, сякаш не е мигнал цяла нощ. Когато чу слугата си да разговаря с някого в предната стая, бързо стана и се облече.

— Какво има? — попита, като влезе при разговарящите.

— Ами... — започна слугата, но Алмира го прекъсна.

— Катрин, господарю Малик! Изчезнала е!

— Изчезнала? Какво говориш?

— Когато отидох сутринта, за да ѝ помогна за утринния тоалет, леглото ѝ бе празно. Проверих наоколо, но не открих нищо. Сякаш се е изпарила като дим.

Малик измърмори някакво проклятие, после попита:

— Ами момчето? Серад?

Точно когато задаваше въпроса си, на вратата се появи Хасим.

— Татко, Серад е изчезнал. Изглежда, е излязъл през нощта.

Емирът стоеше неподвижно пред тях, а мислите му препускаха бързо, докато решаваше какво трябва да предприеме. Обърна се към своя слуга:

— Извикайте моята стража. Искам да се претърси отново палатът сантиметър по сантиметър. Ако не ги намерят до час и половина, ще претърсим града.

Слугата и Хасим забързаха да изпълнят заповедите.

— Не мислите, че е взела момчето и е отишла сама в градината, нали? — попита със страхопочитание Алмира миг по-късно. Не бе подобаващо тя да говори, но се тревожеше за Катрин и се страхуваше дори да помисли, че може би е в опасност.

— Не съм сигурен какво може да направи Катрин точно сега — троснато отвърна Малик. — Не каза ли нещо или не постъпи ли някак необичайно снощи?

— Не, владетелю Малик — отвърна почтително прислужницата. — Чаках я, когато се върна. Учудих се колко рано се прибира, това бе всичко, което си казахме. Стори ми се уморена, но иначе бе добре. Когато я оставих сама снощи, тя си беше легнала.

Малик изруга, ядосан на себе си, че не е предвидил това. Бе преценявал постъпките ѝ според тези на всички други жени, които познаваше, и сега още по-ясно разбираше, че тя е различна. Беше горда, твърдоглава и притежаваше воля и интелект, присъщи на мъжете. Най-накрая бе срещнал жена, равна на него във всяко отношение. Като бе избягала, тя бе направила точно това, което би направил и той самият, ако се намираше в същите обстоятелства. В този миг Малик се закле никога вече да не я подценява.

— Върни се в харема и я потърси отново. Ако откриеш нещо, ела при мен.

— Да, господарю Малик.

Малик излезе от покоите си и се запъти към конюшната. Там завари човек от личната си охрана да разговаря с коняря.

— Владетелю Малик, изглежда, някой е оставил отворена вратата на конюшната снощи. Икбал се кълне, че лично той е залостил вратата, преди да си тръгне.

Емирът кимна и нареди на коняря да оседлае коня му.

— В града ли ще търсим? — попита пазачът.

— Веднага щом разбера какво са научили останалите, ще тръгнем за града. Тази жена с твърдоглава и глупава и човек не знае какви неприятности може да си навлече.

Малик знаеше, че ако местата им бяха разменени и той бягаше с малко дете със себе си, щеше да потърси закрилата на някое свято убежище, а за Катрин такова убежище би бил някой християнски храм.

Когато неговите хора му докладваха, че няма никаква следа от жената и детето в землището на двореца, той се приготви да тръгне към града. По негова заповед се разделиха на групи, за да проверят всички църкви в района.

— Хасим, ти ще яздиш с мен — нареди Малик.

— Да, татко — отвърна момчето, зарадвано, че го считат достатъчно голям, за да го включат в издирването.

— Този, който я върне жива и здрава в двореца, ще получи богато възнаграждение — съобщи Малик. — Внимавайте да бъде невредима във всички случаи. Ще убия онзи, който се отнесе лошо с нея. Ако търсенията ви се окажат безплодни, ще се срещнем отново тук. Ако усилията ни не дадат резултат, тогава ще опитаме нещо друго.

— Да, владетелю Малик.

Сигурен, че е разбран добре, той възседна любимия си жребец — едър черен кон на име Мансур, което означаваше „великолепен“, какъвто наистина бе, и го подкара навън от конюшната. Хасим и охраната го последваха с решителни и сурови лица — като лицето на самия Малик.

Глъчката от гласовете на балкона над тях най-после изтръгна Катрин от съня ѝ. Когато се събуди, тя запремига объркано и се опита да си спомни къде се намира и какво прави тук. Действителността бързо изплува в съзнанието ѝ и тя припряно започна да буди Алекс.

— Алекс, събуди се. Спахме достатъчно дълго и наоколо е пълно с хора — говореше му забързано тя.

Момчето се събуди веднага, а обърканото изражение на лицето му бързо се смени от израз на разбиране.

Побързаха да излязат от градината, преди някой да ги е видял. Като съдеше по положението на слънцето, реши, че е изгряло преди няколко часа. Страхът, че тяхното отсъствие вече е забелязано в двореца, я измъчваше, но нямаше да се остави този страх да я парализира. Трябваше да намерят безопасно укритие, и то много бързо.

Улиците, които през нощта бяха толкова пусти, сега гъмжаха от хора. Търговците бяха отворили своите дюкянчета и вече преследваха

купувачите. Катрин не бе вечеряла и гладът започна да я измъчва, но си наложи да не мисли за това. Нямаше значение колко пресни изглеждаха плодовете и зеленчуците върху сергиите, тя нямаше пари, а не би и помислила да открадне.

След като изминаха, както им се струваше, неизброимо число улички, най-после стигнаха до място, което им осигуряваше добър панорамен изглед на прострелия се чак до морето град под тях. Някъде в далечината Катрин съзря кръст върху покрива на една сграда.

— Алекс, виж. — Посочи към сградата. — Почти сме успели!

Промениха посоката на движение, за да се насочат към църквата. Настроението ѝ бе ведро за първи път от много месеци насам. Сърцето ѝ пееше от радост. Искрено вярваше, че скоро ще бъдат на път към родината и ще види отново баща си и Джералд. Забързаха напред, горящи от нетърпение да достигнат до закрилата на храма.

Едва в последния момент, когато стигнаха до пресечката преди църквата, видя няколко от хората на Малик да разговарят със свещеника. Катрин бързо отстъпи назад, като изблъска Алекс зад себе си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от умора след дългия преход, който бяха направили, за да бъдат свободни, и внезапния ужас, който я обзе.

„Помисли, Катрин! Мисли!“ — повтаряше си тя, докато двамата с Алекс бавно се отдалечаваха от църквата. Сигурно имаше някакъв начин да се измъкнат от Алжир. Трябваше да има някакъв начин!

— Какво става? — попита Алекс. — Защо не отиваме към църквата?

Тя бързо му обясни и Алекс не зададе други въпроси.

Катрин разбираше, че положението им е много опасно. Не можеше да отиде в джамия. Духовниците там бяха верни на Малик. Не можеше да отиде и в църквите, тъй като те явно бяха под наблюдение. Кейовете оставаха единственото място, където можеше да потърси убежище. Заложил своите слаби надежди на малката вероятност, че на пристанището може би има английски или някакъв европейски кораб, който извършва редовни търговски курсове, и капитанът може би ще им помогне. Тръгна към кейовете, здраво стиснала ръката на Алекс.

Няколко часа по-късно Малик и неговите хора се срещнаха при входа на двореца.

— Открихте ли нещо? Някаква следа? — попита той.

— Нищо, владетелю Малик, но имаме обещанието на свещениците да следят внимателно и да ни уведомят, ако отидат при тях — докладваха хората му.

Той изруга. Знаеше, че Катрин е някъде тук, из този град, и независимо дали го осъзнаваше или не, се намираше в голяма опасност.

— Тогава ще претърсим пристанището.

След като уточниха мястото на срещата след приключване на издирването, отново се разделиха.

— Мислиш ли, че ще ги открием, татко? — попита Хасим.

— Надявам се. В тази страна една беззащитна жена не може да оцелее дълго. Докато е светло, нищо не може да им се случи, но когато падне нощта, за тях ще стане много опасно.

— Тогава ще трябва да побързаме. Не искам да се случи нещо лошо на Серад.

— Значи сте станали добри приятели.

Хасим кимна с глава.

— Ти беше прав, татко. Сега, когато го познавам, го харесвам. Той е храбър и умен за дете на седем години.

Малик едва не се засмя при забележката на Хасим за възрастта на Серад, тъй като самият той бе твърде млад.

— Да се надяваме, че ще бъдат достатъчно умни, за да не си навличат неприятности, докато ги открием.

— Не ми изглеждаш много ядосан — отбеляза момчето.

— Ядосан съм, но се и тревожа за тях.

— В такъв случай ти също ги харесваш?

— Прав си — призна Малик пред сина си. — Искам те да останат да живеят при нас.

— Това ме радва.

Не казаха нищо повече, докато насочваха конете си по улиците, водещи към пристанището.

Катрин хвана Алекс по-здраво, когато навлязоха в района на пристанището. Добродетелните алжирски жени никога не биха дръзнали да се разхождат на такова място и тя усещаше погледите на мъжете върху себе си, докато вървяха по улиците. Като се молеше да са в безопасност, Катрин се взираше в лицето на всеки мъж, когато

срещаха, с надеждата да открие едно, което е достатъчно състрадателно, но всички я гледаха с подозрение.

Неочаквано, сякаш изникнала от нищото, груба ръка я сграбчи за лакътя отзад и тя насила бе обърната с лице към най-големия и най-грозния мъж, когото някога бе виждала. Имаше топчесто, подобно на пай лице. Очите му гледаха студено, бяха изцъклени и черни, а малкото зъби, които имаше, бяха позеленели и изгнили.

— Пусни ме! — заповяда му тя. — Как смееш да ме докосваш!

Алекс бе изпуснал ръката ѝ, но продължаваше да се държи за полите на роклята ѝ.

— А, значи говориш английски, така ли? Предположих, че не си от местните. Нито една порядъчна жена няма да дойде тук.

— Търся един човек.

— Е, ето че го намери. Името ми е Граймс — захили се похотливо насреща ѝ той.

Отчаяна, Катрин реши да се позове на чувството му за чест.

— Мистър Граймс, дойдохме тук, защото се нуждаем от помощ. Ще ни помогнете ли? — Недвусмислено погледна надолу към Алекс, така че този страховито изглеждащ човек да обърне внимание на факта, че е с дете. — Трябва да напуснем Алжир. Трябва да се върнем в Англия.

— Да предположим, че аз мога да ви върна, какво ще спечеля от това? — попита уклончиво той, а лигите едва не започнаха да се стичат от устата му, докато я оглеждаше. Макар че виждаше само очите ѝ, можеше да каже, че си я бива, мръсницата, дори като я гледаше в широкото облекло на жените от Северна Африка.

— Сигурна съм, че ще получиш богато възнаграждение, ако успееш да ни качиш на някой кораб, отплаващ за Англия. Трябва на всяка цена да се върнем вкъщи. — Наблюдаваше лицето му и когато то не стана по-мило, тя се изплаши, че той може би само си играеше с нея и нямаше абсолютно никакво намерение да им помогне.

— И кой точно ще даде парите?

— Баща ми. Той е херцог Хънтингтън.

— А моят е Негово височество престолонаследникът — присмя ѝ се той. Без да пуска ръката ѝ, започна да я влачи след себе си. — Хайде. Ела да пийнем по едно питие и да обсъдим по-подробно това.

— Какво правиш? Свали ръцете си от мен! Къде ме водиш? Не искам да пия — съпротивляваше се Катрин, забила пети в земята и внимаваща да не изпусне Алекс.

— Разбира се, че искаш. Ще те поуспокои. После можем да поговорим повече и да планираме какво трябва да се направи, за да те измъкнем оттук — продължаваше да я влачи той и жадно облиза устни, когато се взря в разширените от страх очи над долната част на хайка.

— Никъде няма да ходя с теб — каза Катрин. — А сега ме пусни!

Нейните думи само вбесиха мъжа. Той я сграбчи за рамото с намерение да я принуди да тръгне с него, но по една случайност хвана хайка и го издърпа от главата ѝ. Погледът му я обходи с нескрит интерес, преди отново нетърпеливо да я повлече след себе си.

— Идваш с мен! Да тръгваме... — Искаше я. Тя беше красива... и руса.

— Казах не! — започна неистово да се бори с него Катрин. — Никъде няма да ходим заедно!

— О, да, ще дойдеш! — И я зашлеви с такава сила, че главата ѝ се отметна назад.

Алекс се хвърли срещу мъжа, но той лесно се освободи от момчето, сякаш то бе някакво досадно насекомо.

— Не! — извика Катрин, помислила, че племенникът ѝ се бе наранил и неочаквано изпитала страх за собствения си живот. Опита се да се отскубне, за да отиде при Алекс, но мъжът я държеше здраво. Той продължи да я влачи против волята ѝ, като насила я разделяше от момчето.

— Млъкни! — озъби се той и се отдръпна леко назад, за да я удари повторно, но шумът от препускащи конски копита го накара да спре. Вдигна очи и видя Мансур, който препускаше с всички сили към него. На гърба на коня видя един воин да размахва страховито ятагана си. Неописуем ужас прониза Граймс и надавайки вик, блъсна Катрин и се втурна да бяга. Но вече бе много късно. Извитото острие на ятагана изсвистя с безпощадна скорост и сложи край на едно окаяно съществуване.

Катрин бе паднала тежко на земята и двамата с Алекс, занемели от ужас и възхищение, видяха как Малик посече злия мъж.

— Малик! — Дори и в най-безумните си мечти не бе допускала, че някога ще се зарадва да го види отново, но ето че сега се радваше. Копнееше да се хвърли в обятията му и да познае блаженството на неговата прегръдка.

Насъбралите се да гледат Граймс и Катрин се разпръснаха във всички посоки, изплашени и смразени от кръвопролитие.

Малик хвана поводите на коня си и се приближи до Катрин. Тя бе успяла да се изправи на крака и Малик се наведе, за да я прихване през кръста и да я качи на седлото пред себе си.

— Серад, ти ще яздиш заедно с Хасим — нареди Малик с каменно изражение на лицето. Беше толкова напрегнат, че не знаеше дали да натупа Катрин, или да я притисне до сърцето си. Усещането за нейното слабо, треперещо тяло, притиснато до него, го накара да изгуби разсъдък си. Бе се страхувал, че никога вече няма да я види. Мислеше, че я е изгубил завинаги. Мълчаливо изрече благодарствена молитва за нейното щастливо завръщане.

— Да, Малик — отвърна Алекс, докато се изправяше на крака, а после се затича към коня на своя приятел. Хасим му помогна да се качи и седна зад него.

— Алекс... — най-накрая успя да каже Катрин. Искеше да се увери, че той беше добре.

— Името му е Серад. Отсега нататък ще го наричаш с това име — изръмжа Малик.

— Той се казва Алекс. Той е бъдещият херцог Хънтингтън — възрази тя и сълзи заблестяха в очите ѝ, когато осъзна, че нямаше смисъл да воюва с Малик. Битката беше свършила и тя бе я загубила. Те никога нямаше да напуснат Алжир. Горчива болка изпълваше сърцето ѝ при тази мисъл, но в същото време откриваше, че да се чувстваш сигурна в прегръдките на Малик бе наистина божествено усещане. Това съвсем я объркваше.

— Неговото име е Серад! — прогърмя гласът на Малик. — Той ще израсне тук заедно с Хасим, за да стане един от нас. Не искам да чувам, че ще бъде възпитаван по английски маниер. Ти няма да му говориш за вашия дом, за вашето наследство или пък за вашето семейство. Що се отнася до вас двамата, животът ви започва от деня на пристигането ви в двореца.

— Но...

— Ако разбере, че не спазваш това мое желание, ще ви разделя и ти никога вече няма да го видиш. Разбра ли ме?

Страховитият поглед, който ѝ хвърли, я убеди, че говори сериозно и тя потрепери пред неговата сила.

— Да — едва успя да каже със задавен глас.

— И тъй като момчето ще се казва Серад, ти също ще имаш ново име. Никога вече няма да се обръщат към теб с английското Катрин. Давам ти името Раби и отсега нататък ще използваш само него. Не желая никога вече да чувам другите ти имена. — Сякаш за да подчертае своите нареждания, Малик заби пети в корема на Мансур и той премина в галоп.

Още тогава Катрин реши, че бъдещото ѝ щастие зависи изцяло от способността ѝ да се примири с онова, което бе безсилна да промени. Само се надяваше, че ще успее. Знаеше, че няма да ѝ бъде никак лесно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пролетта на 1807 година

Осемнадесет години по-късно в Бостън

Лейди Уейкфийлд, Здравето на Негова светлост херцог Хънтингтън сериозно се влоши. Макар състоянието му в момента да не е критично, не се знае дали Негова светлост ще се възстанови напълно. Ще Ви уведомя в случай, че настъпят някакви промени.

Искрено ваш: сър Хенри Таунсенд, адвокат

Вивиан прочете отново бележката, за да осмисли по-добре съдържанието ѝ. Когато вдигна поглед, лицето ѝ имаше загрижен вид. Никога не забравяше, че един ден херцогът ще умре, а това нямаше да ѝ се отрази благоприятно. Тя не обичаше Едуард. Просто от много години я бе взел под свое покровителство и ѝ отпускаше доста солидна сума всеки месец. Ако към тези пари прибавеше и скрития от нея откуп и не харчеше много, нямаше защо да се притеснява за дохода си. Независимо от това, сега на Вивиан ѝ се струваше, че обезпечеността ѝ е застрашена. Нямаше ни най-малка представа дали Едуард я бе включил в завещанието си, а това много я тревожеше. Като вдовица на единствения му син тя безспорно имаше право да наследи нещо, но то сигурно нямаше да е много. Най-вероятно след смъртта му стандартът ѝ на живот щеше да зависи от благоволенieto на новия херцог Хънтингтън, а както изглеждаха нещата, трябваше да стане чудо, за да се върнат Ейвъри и Александър от оня свят. Ето защо титлата щеше да наследи един далечен роднина, който нито я познаваше, нито се интересуваше от нея. Ако не вземеше мерки, животът ѝ, осигурен от парите на семейство Уейкфийлд, можеше скоро да свърши.

Вивиан замислено присви очи и се сети за налудничавата идея, която ѝ бе хрумнала преди това за младия и красив тъмнокос актьор

Дейвид Маркъм. Бе го срещнала в един театър в Бостън и бе успяла да оцени не само неговия изключителен актьорски талант, но и удивителната му прилика с Ейвъри. Тогава ѝ бе дошла наум една идея, която сега искаше да осъществи. В действителност това бе доста скандален план, с който щеше да се изложи на голяма опасност, но тя желаше да приеме риска. Без съмнение нямаше да изгуби нищо, ако опитаеше — в случай че Едуард се поминеше.

Вивиан трябваше да действа незабавно. Написа набързо няколко реда на един детектив и извика прислужницата си. След като нареди на момичето да предаде писмото, Вивиан седна в очакване на отговора. С малко късмет това нямаше да трае дълго.

Дейвид Маркъм изглеждаше унил. Седнал сам в бара до кея, той отпиваше от уискито си. Тази сутрин се бе събудил с мисълта, че положението му не можеше да се влоши повече, но явно бе сгрешил. Първо бе изгубил родителите си, загинали при пожар преди шест месеца в дома им. После, за свое нещастие, Дейвид откри, че баща му е направил големи дългове за сметка на семейния бизнес — една малка бакалия. Кредиторите се нахвърлиха като хищници върху имуществото, преди още родителите му да са погребани. Така Дейвид остана без средства, а трябваше да плати още няколко дълга, направени от баща му. Доскоро се справяше, като всяка седмица даваше на кредиторите известна част от парите, които печелеше като актьор, но предния ден го сполетя нещо ужасно — внезапно му съобщиха, че пиесата няма да се играе повече и той оставаше без работа.

Дейвид отпи голяма глътка от питието, за да удави мъката си. Емоционалното напрежение през последните месеци го бе съсипало. Чувстваше се самотен и отчаян. Кредиторите очакваха парите си, а той нямаше какво да им даде. Бяха му останали само няколко костюма и малко лични вещи, които държеше в стаята си в порутения пансион, в който живееше. Беше само на двадесет и шест години, а имаше усещането, че животът му е свършил.

Момичето зад тезгяха се приближи до него и му предложи още пиене. След като обърна няколко питиета, Дейвид се поддаде на чара ѝ и не се подвоуми да я последва. Олюлявайки се, той се заизкачва към стаята ѝ.

Дейвид не се застоя дълго при нея. Върна се в пансиона и под въздействието на силния алкохол заспа непробудно. На следващата сутрин съвсем се смути и обърка при появата на полицаите, дошли да го арестуват за убийство на момичето. Бяха я намерили удушена в стаята ѝ. Никой не обърна внимание на твърденията му, че е невинен и той бе отведен в затвора. Обзет от отчаяние и ужас и все още със силен махмурлук, Дейвид бе заключен в килия. Започна да се увещава, че не бе възможно да е извършил това престъпление. Обаче срещу него имаше неоспорими доказателства и след няколко безсънни нощи едва не повярва, че наистина е убил момичето.

Изгубил всякаква надежда, Дейвид седеше самотен в килията. До него долетяха гласове, но той не им обърна почти никакво внимание. Не можеше да призове никого за свидетел, защото никой не го бе видял да се връща в пансиона — и не можеше да предложи сериозно алиби.

— Маркъм, свободен сте — намръщено каза полицаят, който отключи решетъчната желязна врата.

Дейвид се слиса. Не разбираше защо след толкова много обвинения срещу него го пускаха на свобода.

— Дамата, чиято репутация пазехте, дойде и ни разказа къде сте били онази нощ — рече недоволният офицер. Бе решил, че е намерил убиеца, но свидетелските показания на жената доказваха обратното. — Свободен сте.

Дейвид се смая. Каква дама? Какво ставаше тук?

— Тя ви чака в каретата си отвън.

На Дейвид все още му бе трудно да проумее думите му.

— Значи ми вярвате? И мога да си тръгна?

Полицаят кимна утвърдително.

Дейвид реши да не оспорва споходилия го късмет. Не знаеше коя е загадъчната жена, спасила живота му, но възнамеряваше да разбере това веднага и да ѝ благодари.

Вивиан седеше в каретата си и тайно наблюдаваше през прозореца. Когато младият мъж излезе от затвора и се насочи към нея, тя се усмихна. Скоро планът ѝ щеше да се осъществи и всичко се дължеше на съобразителността ѝ.

Бе се охарчила доста, но сега, когато погледна Маркъм, разбра, че си заслужава.

— Заповядайте, господин Маркъм. — Вивиан тихо покани приближилия се до каретата Дейвид. Озадачен, че не може да разпознае жената, проговорила на чист английски, той се поколеба, преди да отвори вратичката. — Качете се при мен.

Дейвид присви очи, за да огледа по-добре спасителката си в тъмната карета. Тя се бе облегнала назад, но той успя да различи нейната внушителна осанка.

— Благодаря — каза той и с лекота се качи при нея.

— Може да затворите вратата.

Дейвид я послуша и седна срещу ѝ. Вече можеше да я огледа по-добре и разбра, че първоначалното му впечатление е правилно. Макар и с няколко години по-голяма от него, тя бе една прелестна жена. Също така осъзна, че никога не бяха се срещали. Не я познаваше изобщо и се учуди защо го бе спасила от затвора.

— Познавам ли ви? — попита той и наруши настъпилото мълчание.

— Не — вяло отговори Вивиан, наслаждавайки се на мисълта, че подобно на някой силен хищник, щеше да се нахвърли върху жертвата си, — но аз ви познавам.

— Не ви разбирам. Откъде ме познавате? Защо идвате да ме освободите от затвора? Какво им казахте?

Вивиан нехайно сви рамене.

— Че сте прекарвали цялата нощ с мен и че не е възможно да сте били с момичето.

— Но нали имаше свидетели, които са ме видели в кръчмата с нея, и аз наистина бях там.

— Имам свидетели, които са ви видели с мен.

Тези думи поразиха Дейвид и той присви очи. Несъмнено целеше нещо, щом го освобождаваше с лъжа.

— Какво искате от мен?

— Ще ви направя едно предложение, господин Маркъм — студено отвърна Вивиан.

— Какво предложение?

— Да речем — делово. Имам свободно място за актьор. Търся млад мъж с черти като вашите — висок, тъмнокос, красив... — Тя се наведе напред, за да види по-добре очите му. Силно се развълнува, когато откри, че са сиви — точно като очите на Александър. На

прекрасните ѝ устни се появи злорада усмивка. — И сивоок. Още от началото знаех, че сте подходящ за ролята.

— Почакайте. Това е малко объркващо. — Дейвид не знаеше коя е тази жена и какво желаше. — Твърдите, че ме познавате и сте дошли да ме освободите от затвора, за да изиграя желана от вас роля?

— Предчувствах, че сте схватлив — отвърна тя с известно лицемерие. — Искам да заемете мястото на моя изчезнал син.

— На вашия син? Но защо? — попита той с недоумение.

Вивиан се засмя ехидно.

— За пари, разбира се. На карта е заложено голямо богатство и ако не намеря наследника — сина ми Александър, — ще загубя всичко.

— Къде е синът ви?

— Преди осемнадесет години изчезна в морето, но не открихме тялото му. Продължаваме да го търсим, но шансовете да го намерим са нищожни. А херцогът е стар и болен. Ако умре без наследник, херцогството ще премине в ръцете на някакъв далечен роднина. Аз искам парите и титлата и ще ги получа чрез вас.

— Нима вие сте роднина на херцога? — Дейвид беше изумен.

Първоначално тя замълча, но после уверено продължи:

— Позволете ми да се представя. Казвам се Вивиан Уейкфийлд. Едуард Уейкфийлд, херцог Хънтингтън, е мой свекър.

Дейвид пребледня. Независимо от това, че беше роден и отгледан в Америка, бе чувал за английските благородници и за огромните им богатства.

— Сигурно се шегувате?

— Не, говоря съвсем сериозно — отвърна тя. — Гледах ви на сцената, Маркъм. Убедена съм, че ще се справите.

— Какво точно трябва да направя? — Достойнството не му позволяваше да приеме веднага.

— Ще отидем заедно в Англия, където ще ви представя под новото ви име. Ще разкажете, че като дете сте били заловен от пирати и продаден в робство, но най-после сте успели да избягате по море. След това сте дошли в Америка, където по чудо хората, на които съм била възложила да ви издирват, са ви намерили и така сме се срещнали. Трогателна история, нали?

— Да, но това не е ли незаконно?

Вивиан го прониза с убийствения си поглед.

— Господин Маркъм, веднага мога да променя показанията си и да призная, че излъгах. За нула време ще ви тикна обратно в затвора. Ясно ли ви е?

— Напълно.

— Добре — усмихна се тя. — Всъщност всичко е много просто. Ще живеете в разкош и ще разполагате с повече пари, отколкото може да похарчите до края на живота си.

— Ще разполагам с пари? — повтори той думите ѝ и се замисли за дълговете на баща си.

— Да, но аз ще ви ги отпускам — сръза го Вивиан. — Официално вие ще получите парите, но в действителност те ще бъдат мои. Ако се споразумеем, веднага ви обещавам, че до края на живота ви няма да ви липсва нищо.

Досега Дейвид бе постигал всичко с труд и честност. Мисълта да ограби богатството на херцога го стресна. Ако откажеше, тя щеше да изпълни заплахата си, а това би го погубило. Щяха да го обесят за престъпление, което не е извършил. Страхуваше се, че лейди Уейкфийлд знае твърде много неща за него, без той да я познава изобщо. После реши, че това не е от значение. Единствената възможност беше предложението ѝ. Като погледна нещата от добрата им страна, Дейвид си помисли, че вън от затвора би могъл да намери човека, убил момичето, и да докаже своята невинност. Струваше си да опита.

— Какво искате да направя? — попита той, превъзмогнал угризенията си.

— Отсега нататък следвайте моите наставления и никога не ми противоречете — категорично каза тя.

В първия момент Дейвид замълча, но после ѝ отговори сдържано:

— Съгласен съм.

— Добре. — Вивиан чукна два пъти по тавана на каретата и те потеглиха.

— Къде отиваме?

— Вкъщи.

— Но багажът ми е в пансиона!

— Той не ни е нужен. Искам да забравите миналото си. Дейвид Маркъм е мъртъв. Изчезнал е завинаги. Сега вие сте моят син

Александър Уейкфийлд — бъдещият херцог Хънтингтън. Възнамерявам да ви запозная доста подробно с новото ви „минало“.

Дейвид погледна през прозореца и си помисли, че думите ѝ го свързват с нея по-здравно от въжета и вериги.

Следващите два месеца отлетяха неусетно за Дейвид, който прекарваше цялото си време с Вивиан. Тя непрекъснато го учеше на добри обноски и етикеция. Повтаряше му историята на рода Уейкфийлд и му обясняваше в какви отношения е бил не само с херцога, но и с леля си Катрин и Ейвъри. Описваше му някои изражения, характерни за Александър, и го караше да ги упражнява пред огледалото. Около шестата седмица Дейвид започна да играе ролята на бъдещия херцог леко и непринудено и това задоволи възискателната Вивиан.

След това тя се зае да го учи на други важни неща, които щяха да му помогнат да заприлича повече на Александър. Застави Дейвид да наизусти разположението на стаите в замъка Хънтингтън, за да е запознат с обстановката там, и неколккратно му напомни за силното влечение на Александър към морето. Заведе го на шивач и поръча да му ушийт цял гардероб дрехи. Вивиан не пестеше пари. Всичко това смущаваше Дейвид, защото съвестта му не бе чиста. В този ден отиваха на последна проба при шивача.

— И така, Александър, коя беше любимата ти играчка? — препита го Вивиан. Още първата вечер бе престанала да го нарича Дейвид, за да му помогне да свикне с името Алекс. Той вече ѝ отговаряше без колебание и това я радваше.

Дейвид се замисли. По неизвестни причини не можеше да си спомни тази подробност.

— Пушка? — Това прозвуча повече като въпрос, отколкото като отговор и за награда „майка му“ го сръза:

— Стотици пъти съм ти казвала, че любимата ти играчка като дете бе едно корабче. Дядо ти го подари и ти буквално спеше с него. Сигурна съм, че ще стане въпрос за него — затова бъди готов да отговориш.

Дейвид се засрами.

— Извинявай. Този факт ми изглеждаше незначителен.

— На нас може да ни се струва маловажно, но ние трябва да убедим хората, нали? — попита саркастично тя и го погледна гневно.

Нещата вървяха гладко и Вивиан не искаше някоя малка грешка да провали всичко. — Трябва да бъдем предпазливи. Нашите истории трябва да са достоверни. Необходимо е да ти повярват. Ако ли не... — Тя не довърши изречението си.

Дейвид почти усети как примката се затяга около врата му и решително я погледна.

— Ще се справя. Избра ме, защото съм добър актьор. Никой няма да се усъмни в мен.

Доволна от отговора, тя добави:

— Преди три седмици изпратих писмо в Англия, с което уведомих херцога за неочакваното ти завръщане от царството на мъртвите. Убедена съм, че Едуард ще иска да провери всичко, преди да те приеме за Александър. Предполагам, че в близките една-две седмици ще получим отговор от него или от негов представител.

— И си се погрижила никой да не разбере нещо за истинската ми самоличност? — Дейвид се притесняваше, че някой може да го разпознае. Но с Вивиан нямаше нужда да се безпокои за това.

— Уредила съм всичко. Историята ни е измислена безупречно, но за всеки случай съм намерила свидетели, които ще я потвърдят под клетва. — Вивиан се усмихна отново. По обичайния си нечестен път бе обезпечила всички възможности. Сега оставаше Едуард да повярва на Дейвид. Тогава животът ѝ щеше да стане такъв, какъвто винаги си го бе представяла.

Дейвид се умълча. Намираще за доста тъжен факта, че бе изчезнал безследно, а нито един от приятелите му — приятелите на Дейвид Маркъм — не е забелязал това. Дори да им бе направило впечатление отсъствието му, нямаше да се поинтересуват за него. Почувства се още по-самотен от преди.

Файтонът спря пред дома на шивача и Дейвид слезе, за да подаде ръка на Вивиан. Малко по-късно тя седеше във външната стая на ателието и чакаше „сина си“ да се появи в един от новите костюми. Дейвид се показа и Вивиан едва успя да прикрие изненадата си от невероятната му прилика с Ейвъри. Той бе облечен в сив фрак, ушит по последна мода, с червена жилетка, бяла риза, подходяща вратовръзка и тесни сиви панталони. Ако Едуард съдеше само по външния вид, нямаше изобщо да се усъмни във верността на думите му.

— Какво ще кажеш? — попита я Дейвид и се приближи.

— Мисля, че изглеждаш великолепно, Александър — отвърна тя.
— Гордея се със син като теб. — Следващите й думи бяха предназначени само за него: — Остава ни само едно изпитание, за да постигнем целта си.

— Дядо? — попита той.

— Да, дядо ти.

— Не мога да понасям това проклето чакане — оплака се на Далтън вече седемдесет и две годишният Едуард, който седеше в едно кресло в спалнята си и през прозореца наблюдаваше пътя пред замъка. Краката му бяха завити с одеяло, за да не настине, а на тоалетката до него имаше бутилка със сироп, който докторът му бе предписал да пие три пъти дневно, за да подсили разклатеното си здраве и да повдигне духа си. И двамата знаеха, че вестта за появата на Александър му бе помогнала повече от всяко лекарство. Преди това животът му бе омръзнал, но сега пак виждаше смисъл в него.

— Близо двадесет години очаквам този миг, а ето че последните няколко часа ми се струват по-дълги от всякога.

— Разбирам ви напълно, Ваша Светлост — каза съчувствено остарелият Далтън и застана до него. Заедно с херцога бе изстрадал болезнената загуба на лейди Катрин и малкия Алекс и сега изгаряше от нетърпение да види момчето. Мъчно му бе за лейди Катрин, но и той бе прочел обяснението на Таунсенд за сполетялата я участ.

— Не може да ми излезе от ума... — Едуард погледна своя прислужник и Далтън успя да долови сянка на съмнение в очите му.

— Как лейди Вивиан успя да го открие след толкова много време, а вие не можахте? — продължи мисълта му Далтън.

— Точно така — тъжно каза херцогът. — Никога не престанах да се надявам, но...

— Всичко ще е наред, Ваша Светлост. Нали сър Таунсенд изпрати човек да проучи въпроса?

Едуард кимна утвърдително.

— Според него Вивиан не лъже.

Едуард се сети за доклада на Хенри, който потвърждаваше всичко и подчертаваше неуморните усилия на Вивиан да намери Александър. Тя се бе преместила в Америка, за да бъде по-близо до следователите, наети от нея. Те открили бъдещия херцог и го срещнали

с майка му. Това бе трогателна история за всеотдайната и безгранична любов на една майка. Но Едуард все още се съмняваше в истинските подбуди на снаха си. Той я подпомагаше финансово, защото тя принадлежеше към семейството, и се радваше, че не бе опетнила името Уейкфийлд. Въпреки това херцогът никога не изпита нежни чувства към нея и беше убеден, че Вивиан също не го обича.

— В такъв случай днес е празник. Ваша Светлост.

Потъналият в мрачни мисли херцог изглеждаше много стар, но при думите на Далтън лицето му светна. Усмивката му и възвърналият се блясък в очите му го правеха по-млад. След изчезването на Катрин и Александър Далтън остана единствената му утеха. Понякога Едуард се чудеше дали би се справил без него.

— Имаш право, Далтън. Щом хората на Таунсенд твърдят, че е вярно, значи наистина е така. Той е много старателен и аз безрезервно му вярвам. Ще вдигнем голям празник, когато внукът ми се върне. — Дълго сподавяни сълзи замъглиха погледа на Едуард, но той побърза да ги изтрие.

— По дяволите, човече, защо се бавят толкова! — извика, за да прикрие чувствата, бушуващи в него, и отново се обърна към прозореца в очакване на Александър.

Каретата на херцога се носеше от Лондон към имението Хънтингтън. Вивиан седеше до Александър, а сър Хенри Таунсенд заемаше мястото срещу тях. Тя бе нервна, но даваше да се разбере, че състоянието ѝ се дължи на вълнението от завръщането на сина ѝ в родния дом, а не на страха, че Дейвид може да бъде изобличен.

— Толкова се вълнувам, Алекс — сподели тя и му се усмихна майчински. — Нямам търпение да видя изражението на дядо ти, когато те види. Той ще бъде толкова щастлив...

След като насълзи очите си достатъчно за случая, Вивиан кокетно ги избърса с дантелена кърпичка.

Дейвид изпълняваше своята роля безупречно. Изглеждаше едновременно нервен, притеснен и възбуден.

— Дали ще ме познае? — попита той и погледът му зашари между адвоката и Вивиан. — През изминалите години се промениха доста неща. Аз също съм...

— Не се притеснявай — успокой го тя и го потупа по ръката. — Дядо ти ще те познае веднага. Толкова много приличаш на баща ти...

— Наистина, лорд Александър. Няма нужда да се безпокоите за това. Херцогът ще открие лесно семейните черти у вас — увери го Хенри.

— Добре. Изгарям от нетърпение да видя отново дядо. Доста време мина.

— Ужасно съжалявам за вашия съпруг и за лейди Катрин — съчувствено каза Таунсенд на лейди Вивиан.

— Благодаря ви, сър Хенри. На двамата с херцога не ни бе лесно, но сега, когато Александър се върна, всичко ще се оправи.

— Убеден съм в това — вдъхна й вяра той. Вивиан и Александър му бяха разказали за Ейвъри, който сигурно е бил хванат от същите неизвестни разбойници, докато е претърсвал доковете след отвлечането на Катрин и момчето. Александър си спомняше само как са ги заключили в една каюта без люк на борда на някакъв кораб. Корабът потеглил от Лондон, но той не бе разбрал какъв курс поема. Младежът не си спомняше ясно всичко, но въпреки това разказът му впечатли Таунсенд. В края на краищата тогава е бил само на седем години. Истинско чудо бе, че се появи отново. За нещастие никой не можеше да разбере каква участ е сполетяла лейди Катрин и лорд Ейвъри. По думите на Александър, когато пиратите заловили кораба, той бил откъснат от леля си и баща си и никога повече не ги е виждал, нито чул нещо за тях.

Въпреки този тъжен факт, Таунсенд знаеше, че херцогът ще се зарадва да види отново внука си. Освен това вярваше, че тази среща ще възвърне желанието му за живот. Бе станал свидетел на бавното влошаване на състоянието на херцога през последните няколко години, когато у него угасна и последната искрица надежда да види децата си живи. Сега Хенри се надяваше здравето на Негова светлост да се подобри.

— Александър, виж! Ето имението Хънтингтън! — възкликна Вивиан и посочи към величествения замък, изникнал пред очите им.

— Да, лорд Александър, вече сте си у дома — добави Таунсенд, доволен от този развой на нещата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейвид се извърна към прозореца на каретата, за да види имението Хънтингтън, и онемя. Привидно спокойното изражение на лицето му едва не изчезна пред приказната гледка на красивия замък, достатъчно голям да подслони повечето жители на Бостън. Заобиколена от идеално поддържани поляни и цветни градини и построена от най-хубавите тухли и каменни блокове, сградата имаше внушителен вид. Дори в най-налудничавите си мечти Дейвид не си бе представял дома на семейство Уейкфийлд толкова прекрасен. Знаеше от Вивиан, че херцогът е богат, но никога не се бе замислял за размерите на богатството му. Дейвид се втрещи при мисълта, че ако планът на Вивиан се увенчае с успех, всичко това ще бъде „негово“ един ден.

— Изглежда ли ти познато? — невинно го попита Вивиан, сякаш е въпроса си целеше да събуди спомените му.

— Донякъде... — отговори Дейвид е добре премерено объркване, което прозвуча непринудено. — Май най-добре си спомням градините. Сигурно съм играл из тях.

— Така е — съгласи се тя. — О, толкова се радвам, че се върна жив и здрав. Не можеш да си представиш какво означава това за мен — щастливо въздъхна Вивиан и дари „сина си“ с поглед, изпълнен с нежност и обожание. Тя не лъжеше — без Алекс богатството щеше да се озове в нечийи други ръце.

Хенри ги наблюдаваше и се радваше. Най-много от всичко желаше щастието на своя стар приятел и вярваше, че завръщането на Александър ще подпомогне това.

Дейвид погледна Вивиан с безпокойство, но тя му отвърна с тържествуваща усмивка.

— Притеснен ли си, Алекс? — попита го.

— Много — кимна той.

— Успокой се. Вече си у дома. Всичко ще се нареди.

След като каретата спря пред входа на замъка, тримата слязоха и се заизкачаха по стълбите. Далтън излезе да ги посрещне.

— Добре дошли у дома, лейди Вивиан. Добър ден, сър Таунсенд — поздрави ги старият прислужник и се вгледа в „Алекс“. За миг той се втренчи в младежа, за да огледа по-добре чертите на лицето и сивите му очи. Накрая явно повярва, че това е внукът на господаря му и неволно се усмихна. — Вие сигурно сте лорд Александър. Добре дошли у дома. Липсвахте ни. — Необичайно за сдържания му характер, Далтън ги приветства доста сърдечно.

— Здравейте. Вие сте Далтън, нали? — усмихнато отговори Дейвид и си припомни думите на Вивиан за най-възрастния и най-влиятелния от слугите на херцога.

— Точно така, сър.

— Радвам се, че се върнах.

— Къде е херцогът, Далтън? — прекъсна го Вивиан.

— Очаква ви в кабинета си, Ваше Благородие.

— Благодаря. Хайде, Алекс, нека те заведе при дядо ти.

— Убедена съм, че гори от нетърпение да те види отново. Ще дойдете с нас, нали, сър Хенри? — попита го тя, когато забеляза, че той леко изостава.

— Няма да се бавя, лейди Вивиан. Може би Негова светлост желае да остане насаме с вас за известно време.

Вивиан го дари с очарователна усмивка.

— Благодаря, сър Хенри. Това е много любезно от ваша страна.

Далтън поведе Вивиан и Дейвид по широкия коридор към кабинета на херцога. Дейвид с мъка се овладяваше да не оглежда заобикалящата го обстановка. Вивиан му бе описала бляскавия разкош на замъка, но той го бе подценил в съзнанието си. Цялото обзавеждане — от обюсонските килими по пода до кристалните полилеи и портретите на предците на херцога — издаваше добър вкус, богатство и приемственост. Вече разбираше огромното желание на Вивиан да наследи имението и парите.

Дълбоко в съзнанието си Дейвид почувства угризения и си помисли, че никога няма да бъде истински Уейкфийлд, но бързо се отърси от това хрумване. Съсредоточи се върху предстоящата среща, защото осъзнаваше важността ѝ. Трябваше да убеди херцога, че е Александър. Припомни си всички уроци на Вивиан: за семейната

история, за изразенията и обноските, характерни за Александър като дете, за огромната любов на херцога към внука му. Макар да бе уверен в себе си, Дейвид беше нащрек. Когато Далтън спря и почука на една врата, той разбра, че е дошло време да действа. Пое дълбоко дъх и се приготви да посрещне бъдещето, предопределено за него от Вивиан.

Едуард видя каретата пред входа и едва успя да овладее силните си чувства. Бе едновременно изплашен и развълнуван. Приковал поглед върху вратата на кабинета си, Едуард очакваше през нея да влезе момчето, което доскоро смяташе за мъртво.

За него срещата с Алекс след толкова много години щеше да бъде най-щастливият миг в живота му... освен ако този младеж не се окажеше самозванец. Херцогът се ядоса на недоверчивостта си и се намръщи. Независимо от писмените доказателства на Вивиан, той все още имаше известни съмнения. Тогава Едуард реши да следва инстинктите си, които щяха да му покажат дали този младеж е Алекс или не. Беше сигурен в това.

В коридора се чуха стъпки и херцогът се разтрепери. За да не се издаде, стисна с ръце одеялото в скута си. Скоро... много скоро.

Далтън почука на вратата.

— Ваша Светлост, лейди Вивиан и лорд Александър са тук.

— Нека влязат, Далтън — отвърна той, без да откъсва очи от вратата.

Старият прислужник отвори широко вратата, за да направи място на двамата да преминат.

— Вивиан... — промълви херцогът, когато тя се приближи до него. Забеляза, че е все още така красива и чужда. Усмивката на устните и миловидното изражение на лицето ѝ не можеха да прикрият коравосърдечния ѝ характер.

Вивиан не бе виждала свекър си от много години и болнавият му вид я шокира. Явно дните му на този свят бяха преброени. При тази мисъл Вивиан изпита задоволство от плана си. Не издаде изненадата си. Наведе се и го целуна по набръчканата буза.

— Радвам се да ви видя отново, Ваша Светлост — каза тя. После се изправи и развълнувано продължи: — Доволна съм, че днес ви нося добри новини. Наетите от мен хора най-после успяха да открият Александър. Все още ми е трудно да повярвам, че Алекс — единственият

ми спомен от Ейвъри — се върна. Александър, ела да поздравяш дядо си. Отдавна не сте се виждали.

Херцогът извърна своите проникателни сини очи към високия младеж, застанал малко по-назад от Вивиан, и го прониза с поглед. Дъхът му спря, тъй като тъмнокосият и сивоок Алекс би изглеждал точно така сега. Макар да призна изумителната му външна прилика с Ейвъри, Едуард все още не можеше да го приеме безрезервно.

— Радвам се да те видя, момчето ми — бавно изрече херцогът и се усмихна.

— Дядо... — отвърна Дейвид, а в очите му се четяха топлина и обич.

Дейвид понечи да приклепне до стареца, но Едуард го възпря и се опита да стане. Едва когато на помощ му се притече Далтън, той успя да се изправи на крака и погледна Дейвид в очите. Младежът не се изплаши от сериозния му поглед. Бяха изминали почти деветнадесет години, откакто херцогът бе видял внука си за последен път, и Дейвид не се изненада от щателното оглеждане. Беше възможно най-добре подготвен за тази среща. Вивиан го бе предупредила за недоверчивостта на стареца и той мълчаливо отвърна на погледа му в очакване на неговата реакция.

Вивиан също изглеждаше спокойна. Тя не се изненада от колебанието на херцога, макар да се бе надявала, че той ще приеме „Алекс“ веднага. Бъдещето на херцогството бе заложено на карта и очевидно старецът щеше да си помисли добре, преди да вземе крайно решение.

— Радвам се, че се върна — каза Едуард и разтвори широко обятия, за да прегърне младия мъж. Насъбраното напрежение се стопи.

Дейвид пристъпи към дядо си и се хвърли в прегръдките му. Изведнъж усети уязвимостта на стареца и изпита чувство на срам. Херцогът изобщо не изглеждаше грубиян, какъвто го бе обрисувала Вивиан, и Дейвид се упрекна, че се забърка в измамата. Окончателно осъзна, че ако всичко вървеше по плана, той щеше да бъде принуден да носи името Александър Уейкфийлд до края на живота си. Дейвид Маркъм бе мъртъв или щеше да е мъртъв, ако се опиташе да оживее отново. Сега беше Александър Уейкфийлд и по думите на Вивиан — никой не можеше да докаже обратното.

— Липсвахте ми, дядо — развълнувано каза Дейвид и си представи, че пред него стоят мъртвите му родители.

— Беше едва на седем години... когато изчезна — промълви Едуард и го пусна. После бавно седна в стола си.

— Знам. Забравил съм много неща, но си спомням за вас. — Изведнъж му се прииска наистина да е така.

— Седни и ми разкажи какво се случи. Интересувам се най-вече от Катрин и баща ти — подкани го той.

Дейвид започна да разправя старателно скалъпената от Вивиан история. На някои места се впускаше в подробности, а на други говореше по-общо, точно както го бе учила тя, докато най-последно свърши.

— Значи са ви нападнали пирати — умислено отбеляза Едуард. Макар да не се усъмни в думите на младежа, нещо в тях го притесняваше и той не повярва веднага на тази история. Милостивият господ знаеше колко много желае това момче да е Александър, но съмнението не му даваше мира. — Едно време пиратите ти харесваха.

— Не и сега — отвърна Дейвид категорично.

— Естествено — каза херцогът с усмивка. — Далтън, готова ли е закуската?

— Да, Ваша Светлост. Сър Таунсенд ви очаква в трапезарията и ако желаете, може да се преместите там.

Прислужникът се притече на помощ на херцога, но Дейвид го изпревари.

— Далтън, имате ли нещо против аз да му помогна?

Разбраха се с поглед и Далтън великодушно отстъпи. Едуард одобрително погледна Александър и се облегна на силната му ръка, за да измине така краткото разстояние до трапезарията.

Следващите няколко часа преминаха в разговори и всеки изминат миг правеше на стареца все по-голямо впечатление. По-късно измореният херцог се извини и се оттегли в стаята си, за да си отпочине преди вечеря.

— Ваша Светлост... — започна Далтън с известно колебание, щом останаха насаме. — Май не сте напълно сигурен, че този младеж е нашият Александър. Тревожи ли ви нещо? Аз мисля, че е той.

— Не знам, Далтън. Не съм бил никога толкова объркан — сподели той, докато слугата му помагаше да се намести в леглото. —

Когато споменах за пиратите, Алекс изобщо не реагира, а забрави и за корабчето...

— За играчката ли става въпрос, Ваша Светлост? — Далтън знаеше много добре за какво говори господарят му. Александър не се бе отделял от корабчето си до момента, в който изчезна.

— Да. Въобще не попита за нея — намръщи се херцогът. — Може би е бил твърде малък, за да си го спомня.

Когато Далтън слезе долу, другите все още бяха в трапезарията.

— Искате ли да ви заведе до вашите стаи? — запита той.

— Сър Таунсенд, тази вечер ще останете тук, нали?

— Да, Далтън, благодаря ви.

Старецът им показва стаите. Дейвид остана последен.

— Заповядайте, лорд Александър — каза Далтън и отвори вратата на стаята от детството му.

Дейвид влезе вътре и видя, че отговаряше на описанията на Вивиан. Стори му се, че херцогът не е променил нищо в нея, откакто истинският Алекс бе изчезнал. Дейвид погледна косо слугата.

— Нищо не е променил...

— Да — потвърди Далтън. — Веднага си тръгвам. Ако се нуждаете от нещо, дръпнете звънеца. Вечерята ще бъде сервирана в седем и половина.

— Благодаря, Далтън.

Старият човек излезе и Дейвид остана сам в спалнята на момчето, чиято самоличност си бе присвоил. Чувстваше се като натрапник, като пришълец. Обходи стаята, пипна масивния гардероб от орехово дърво и огромния креват с балдахин.

Внезапно му се прищя да подиша малко чист въздух и излезе. Не искаше да привлича вниманието върху себе си и затова се движеше безшумно из замъка. Описанията на Вивиан за сградата му бяха помогнали много и той без затруднение я обхождаше: разглеждаше портретите по стените и надничаше през прозорците, за да свикне с разположението на градините и поляните. Спомни си, че истинският Александър е обичал да ходи на огледалното езеро и излезе от замъка, след което тръгна по една павирана пътека, заобикаляща сградата. След няколко минути се озова в края на цветната градина и покрай висок плет се спусна по склона. Най-после стигна до езерото.

Дейвид седна на обраслия с мъх бряг и зарея поглед над водата. Предполагаше колко скъпо е било това място за седемгодишното момче, което всеки ден е играло тук. Усети, че съжالياва за изчезналия и вероятно мъртъв Александър. Намираше за ужасно тъжен факта, че детето е било откраднато от любящия му дядо и си обеща да се опита да бъде възможно най-добрият внук.

Както седеше самотен и умислен, изведнъж чу гласове, които идваха от другата страна на плета:

— Мати, видя ли го? Забеляза ли колко е красив? — Задъхан женски глас с ирландски акцент попита невидимата си събеседничка.

— Да, мис Тес — отговори жената на име Мати, но гласът ѝ прозвуча неодобрително.

— Не го ли намираш прекрасен? — въздъхна Тес.

— Хубав е като баща си — каза Мати с пренебрежение.

— А това лошо ли е? — Тес бе изненадана.

— Много млада си, за да го помниш. Не беше тук по времето на лорд Ейвъри. Да се надяваме, че поговорката „Крушата не пада подалеч от дървото“ не се отнася за сина му.

— Не те разбирам.

— Негова светлост е добър и разбран човек — поучително каза Мати, — но синът му Ейвъри изобщо не приличаше на него. Беше нехранимайко, петнеше името на семейството си. Създаде доста неприятности на херцога.

Тези думи изумиха Дейвид, но той не се обади.

— Какво е сторил?

— Носеха се слухове, че играе комар и тем подобни. Разбира се, никой не бе напълно сигурен в това. Далтън знае всичко, но не иска да ни каже. Запомни, че не бе добър човек и херцогът направо се отърва от него.

— И мислиш, че лорд Александър е такъв?

— Времето ще покаже, Тес, но на твое място не бих го гледала така, сякаш е завърналият се Спасител. Не си за него, момиче. — Двете жени се отдалечиха и гласовете им заглъхнаха, без да разберат, че са подслушани.

Отначало разговорът им забавляваше Дейвид, но информацията за „баща му“ го смая. Шокира го фактът, че Ейвъри е бил пройдоха, а Вивиан никога не бе споменавала за недостатъците на любимия си

съпруг. Това обясняваше до голяма степен начина, по който тя манипулираше и използваше хората. Вероятно се бе учила от съпруга си, а може би двамата бяха замесени от едно тесто. При тази мисъл той се почувства по-зле. Стана и тръгна към къщата, за да се приготви за вечеря. Вътре неволно се запита коя от прислужничките е Тес.

Следващите няколко дни минаха спокойно. Вивиан изглеждаше напълно доволна от развитието на нещата. Дейвид усещаше, че двамата с херцога се разбират доста добре, но забеляза, че старият благородник никога не се обръщаше към него с малкото му име. Наричаше го моето момче или синко, но никога Александър. Единствено това му подсказваше, че не е напълно приет.

Дейвид свикна да ходи до езерото всеки следобед и това му доставяше удоволствие. На третия ден от пристигането си се мотаеше на брега, когато забеляза, че херцогът се приближава към него по пътеката край плета.

— Предчувствах, че може да те открия тук. Далтън ми каза, че всеки ден се разхождаш — обясни му Едуард, без да сваля поглед от него.

— Харесва ми тук. Толкова е тихо и спокойно...

— Отвялякоха те от това място. Спомняш ли си нещо? — Погледът му не трепна. Несигурността го бе уморила. Далтън беше сигурен, че това е Алекс. Вивиан и Таунсенд също. Защо той все още се съмняваше?

— Не съвсем. Спомням си само, че ме беше страх и... — Дейвид се престори, че загрижено рови в паметта си, за да си припомни подробности от една отдавна отминала неприятна история. В този момент погледна Едуард и забеляза малкото корабче в ръката му.

— Но това е моят кораб! Ти си го запазил! — Бе страшно благодарен на Вивиан, че многократно го бе предупреждавала за тази играчка и пристъпи напред, за да я вземе от херцога, който му я подаваше.

— Спомни си... — с облекчение въздъхна Едуард и премина към следващото изпитание, с цел да получи последното необходимо доказателство. Забеляза, че младежът държи кораба така, сякаш бе съкровище. — Още ли искаш да изпишеш онова име върху него? Възнамерявахме да го направим заедно.

Дейвид нямаше ни най-малка представа за избраното от Александър име и очевидно Вивиан също не го знаеше. Като прикри добре внезапно обзелия го страх, той бързо премисли и отговори:

— Още желая да му дам име, но сега искам да го нарека „Завръщане“, дядо. За мен е важно само това, че се върнах и вече сме заедно.

На Дейвид не се налагаше да крие истинските си чувства зад актьорската маска. Херцогът започваше да му харесва. Той бе истински джентълмен — почтен и пряк — и това го правеше напълно различен от Дейвид. Погледите им се срещнаха.

Едуард се взря в него, защото знаеше, че е дошло време да вземе решението си. Искаше му се това да е Александър. Момчето наистина си спомняше за корабчето. Този факт би задоволил всеки друг на негово място, но той се смущаваше от това, че младежът явно не се сеща за името „Ятаган“, което бе означавало толкова много за тях двамата. Едуард бе склонен да му повярва и затова най-накрая отхвърли обзелите го опасения. Александър би изглеждал точно така сега. Дори бе запазил някои изражения и жестове от детството си. Не си спомняше името на една играчка, измислено от него преди около деветнадесет години, но това не доказваше, че е мошеник.

Херцогът пристъпи към внук си и положи своята разтреперана набръчкана ръка на широките му плещи.

— Прав си, Александър. Единственото важно нещо е, че сме отново заедно...

В този миг Дейвид разбра, че старецът му е повярвал. Вместо да се радва, той се почувства нещастен. Когато се наведе и пусна кораба да плава по гладката водна повърхност, дойде му наум една спасителна мисъл: да се стреми с всички сили да направи херцога щастлив през останалите дни от живота му. Трябваше да стане херцог, с когото Едуард би се гордял. Дължеше това на стареца.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Александър... — отекна гласът на Едуард от салона, където бе седнал. От няколко седмици възнамеряваше да проведе този разговор с внука си и повече не можеше да отлага, тъй като до ушите му започнаха да стигат слухове за успеха на младежа сред жените.

— Да, дядо? — На вратата се появи Дейвид, облечен във вечерен костюм. Точно излизаше, за да прекара вечерта с новите си приятели в Лондон.

— Искам да поговоря с теб.

— Разбира се. Тръгвах към клуба, но това може да почака. За какво става въпрос? — Без да се притеснява от присъствието на херцога, той се настани в креслото срещу него. Бяха се сблизихи през последните няколко седмици и Дейвид обичаше да му прави компания.

— Трябва да ти кажа нещо много важно — започна Едуард с известно затруднение.

Дейвид усети, че херцогът е нервен и това го озадачи.

— Нещо лошо ли се е случило?

— А, не, всичко е наред.

Дейвид зачака нетърпеливо.

— Дочух за големия ти успех сред младите дами — спомена Едуард.

Дейвид се засмя.

— В Лондон има много красавици, дядо, и мисля, че моята титла ги привлича. — Беше открил едно от преимуществата на новото си име — невероятно огромния му успех сред жените.

— И ти им харесваш, синко. Именно това ме подтикна към този разговор...

Дейвид го погледна въпросително.

— Преди много години — ти беше още бебе — с моя добър стар приятел Алфред Лорънс, маркиз Рейвънсли, подписахме тайно брачен договор между теб и неговата внучка, Виктория Лорънс. — Тук той спря.

В първия миг Дейвид замълча, за да може да осмисли новината.

— Искаш да кажеш, че договорът е още в сила?

— Да, момчето ми, ти си сгоден.

Дейвид примижа изненадано. Нима трябваше да се ожени за момиче, което не бе виждал никога?

— Богатството на маркиза е почти равностойно на нашето. Бракът ви е много изгоден и за двете семейства.

— Но аз не я познавам... — възнегодува смаяният младеж.

— Ще се срещнете.

— Тя в Лондон ли е?

— Не. В момента живее с родителите си в Индия. Малко след твоето завръщане разговаряхме с Алфред и той потвърди съгласието си да се ожените. Съобщили са на Виктория за твоята поява.

— Разбирам.

Едуард предположи, че внукът му е обзет от паника и съчувствено се засмя.

— Не се притеснявай, Александър, всичко ще се оправи. С Алфред възнамеряваме да обявим скоро вашия годеж, но вие няма нужда да бързате да сключвате брак. Можете да прекарате известно време във взаимно опознаване, за да прецените дали си подходите.

Дейвид изглеждаше смутен. Изведнъж се оказа сгоден за жена, която никога не е виждал, нито пък бе чувал нещо за нея. За него бракът беше сериозно нещо. Родителите му се бяха обичали много и той също се надяваше да има щастлив брак като техния. Не искаше да се жени за пари или обществено положение, но явно сега нямаше право на избор. Беше длъжен да приеме.

— Не се притеснявай за момичето — увери го херцогът. — Алфред ми изпрати този малък портрет на Виктория. Тя, изглежда, е доста красива млада дама. Убеден съм, че ще ти хареса. — Старецът му подаде миниатюрата и наблюдаваше как внук му я разглежда.

— Имаш право, дядо. Наистина е много привлекателна — съгласи се Дейвид, без да откъсва очи от красавицата с гарваново черна коса и зелени очи.

— В такъв случай всичко е наред — каза Едуард и не даде възможност на младежа да се изкаже по въпроса. — Изненадан съм, че майка ти не си спомня за това наше намерение. Но, разбира се, ние

взехме това решение малко преди да те отвлекат и тя вероятно го е забравила.

— Ами Виктория? Какво смята тя?

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за нея. Ти си най-добрата партия в Англия. Всяка жена би пожелала да ти стане съпруга.

— Да, сър.

— Много добре. Ще изпратя писмо на Алфред, за да му поръчам да състави окончателно брачен договор. След това може да съобщи на внучка си за официалното обявяване на годежа. Добре ще е да приложи твой портрет в писмото си до Индия. Имаш ли готов?

— Не, сър.

— Тогава веднага ще поръчаме да ти направят. След като го изпратим, завръщането на годеницата ти ще бъде само въпрос на време. Поздравявам те, Александър. Сигурен съм, че няма да съжаляваш за решението си — щастливо рече Едуард. Замисли се за съвършения си план и на сърцето му олекна. Бъдещето, някога тъй мрачно, изглеждаше многообещаващо. Животът бе хубав.

— Благодаря, сър. Съобщихте ли това на майка ми?

— Не. Прецених, че е редно да си поговорим първо по мъжки.

— В такъв случай ще я уведомя тази вечер.

Междувременно една прислужничка се бе измъкнала от орловия поглед на Далтън и се навърташе около вратата на кабинета, за да подслуша разговора им. Няколко минути след това тя вече тичаше към кухнята, за да разнесе мълвата за годежа на Александър. Целият персонал, освен Тес — младата камериерка — се зарадва на новината.

Тес бе красиво ирландско девойче с хубава кожа, лъскава коса и лъчезарни светлокафяви очи, чийто постоянен блясък издаваше добродушния ѝ нрав. Сякаш нож прободеше сърцето ѝ, когато чу за сгодяването на лорд Александър, и за пръв път в живота си изпита силна болка.

Тес се влюби в него от пръв поглед — още в деня на пристигането му в имението — и както всяко невинно момиче, мечтаеше и той да я забележи. Няколко пъти я бе поздравил с усмивка и това я обнадеждаваше. Старият херцог не ѝ обръщаше никакво внимание, а ето че лорд Александър дори ѝ бе проговорил.

Тес се разстрои при мисълта, че никога нямаше да успее да привлече вниманието му и да вкуси от целувките му. Побърза да скрие

нещастieto си и се измъкна от кухнята. Достатъчно трудно ѝ беше да овладее чувствата си дори и без подигравките и презрението на по-възрастните прислужнички. Мати знаеше за любовта на Тес към лорд Александър и щеше да сметне желанието ѝ да стане член на семейство Уейкфийлд за пълна глупост. Тес съзнаваше, че обичта ѝ към младия господар е безнадеждна, но не можеше да заповяда на сърцето си какво да чувства. Скри се в дъното на парка, далеч от замъка, и мълчаливо заплака за несподелената си любов.

В ранните утринни часове Дейвид се прибра от комарджийската си нощ. Забеляза, че в стаята на Вивиан свети и тихо почука на вратата ѝ, преди да се качи да си легне. Тя още носеше вечерната си рокля, когато му отвори.

— Влез, сине. Разбрах, че имаш новини за мен — посрещна го Вивиан е широка и алчна усмивка.

— Говори ли с дядо?

— Да, в началото на вечерта, и съм изключително доволна от развоя на нещата. Един брак между семействата Лорънс и Уейкфийлд ще събуди завистта у хората в града. — Мисълта за богатството и престижа, свързани с този съюз, я вълнуваше. — Не можеш да си представиш колко съм доволна от теб, Александър. След сватбата ще получим повече пари, отколкото някога съм мечтала да имам. Справяш се отлично. Продължавай в същия дух.

— Нямам голям избор, нали?

— Не — заяви тя, а в очите ѝ се четеше намерение да го убие, в случай че се разколебае. — Не, сине.

Дейвид си тръгна много смутен. Когато влезе в стаята си и започна да се съблича, си наложи да мисли за добрите страни на тяхното споразумение. Въпреки усилията си, все още не можеше да се примири с тази женитба. Свали вратовръзката си и я захвърли настрана. После извади малкия портрет на красивата си годеница, която имаше пълно основание да вярва, че ще се омъжи за Александър Уейкфийлд. Чувството му за вина се засили.

Лейди Виктория Лорънс бе висока и грациозна млада жена с абаносовочерна коса и изразителни зелени очи. На лицето ѝ винаги сияеше усмивка. Облечена в бледозелена рокля, която подчертаваше

цвета и блясъка на очите ѝ, тя се разхождаше по палубата на „Чайка“, за да подиша малко чист въздух и да се полюбува на слънцето заедно с компаньонката си — самоуверената мис Едит Джоунс.

Неуморимата мис Джоунс, която непрекъснато се притесняваше за състоянието на нежната си кожа, бе разтворила чадъра си, за да се предпази от яркото следобедно слънце — това се повтаряше всеки ден, откакто бяха отпътували от Индия. Плаването бе дълго и изнурително, но те знаеха, че наближава краят му, защото бяха прекосили екватора и температурите вече бяха умерени. С приближаването си към Англия вълнението им от завръщането в родината растеше с всеки изминат ден.

— Пътуването е към своя край, мис Виктория — уверено отбеляза мис Джоунс, щом спряха до перилата на борда и зареяха поглед в сините води.

— Да, Джоунс, не е ли прекрасно?! — възкликна Виктория с лъчезарната си усмивка, а смарагдовозелените ѝ очи се оживиха от искрената радост при мисълта за предстоящия ѝ живот.

— Наистина е чудесно — съгласи се събеседничката ѝ. Надали някой друг се радваше повече от нея, че се връщат в Англия. — Трябва да ти призная нещо: въпреки привързаността ми към теб и твоите родители, едва не отказах да дойда с вас в Индия. Англия е била и винаги ще бъде моят дом и затова ми беше много мъчно да я напусна.

— Струва ми се, че отплавахме от Англия много отдавна...

— Наистина беше отдавна, скъпа. Преди три години — припомни мис Джоунс, но после се усмихна, за да смекчи острите си думи. — Знаеш ли, по време на престоя ни в Индия ти се промени доста.

— Пораснах — каза Виктория гордо. Напуснала Англия като млада госпожица, току-що навършила деветнадесет, сега тя се връщаше в разцвета на младостта си. Радваше се, че вече може да участва в различни развлечения, които ѝ бяха забранени преди — балове, приеми и забави. Гореше от нетърпение да стъпи на родна земя. Радваше се, че отново ще види дядо си, маркиз Рейвънсли. Обожаваше го и затова много тъгуваше по него.

— Добре ще е да запомниш нещо: там няма да бъде като в Индия. Вече няма да можеш да яздиш кон по мъжки, няма да можеш да стреляш и да участваш в неразумни ловни приключения — занарежда

компаньонката ѝ. — Скоро ще станеш херцогиня Хънтингтън. Ще се наложи да се държиш като кралска особа.

Виктория направи недоволна гримаса, след което избухна в смях. Изобщо не забеляза как някои мъже от екипажа я изгледаха. Беше толкова красива, а нейният приятен и жизнерадостен смях въздейства като балсам на отегчените им души.

— Естествено, Джоунс, имаш право, но всичко това ми доставяше голямо удоволствие. Особено ловът на тигри.

— Е, може би един ден, като се омъжиш, ще ти се удаде възможност да отидеш пак в Индия, но засега е най-добре да се преструваш, че никога не си правила тези неща.

— Мислиш ли, че дядо ще има нещо против?

— Дядо ти смята, че не си способна да извършиш нищо лошо. Имам предвид годеника ти, на когото може да не се понрави фактът, че съпругата му язди по-добре и стреля по-точно от него.

Строгото изражение изчезна от лицето на Джоунс и тя дяволито погледна Виктория.

— Самолюбието на мъжа, скъпа, е деликатно нещо. Трябва да се научиш да се справяш с него.

— Преди да се справя с мъжа, трябва добре да го опозная, а аз знам толкова малко за Александър. Ще ми се да бях имала възможност да го видя преди обявяването на годежа. Ами ако...

— Що се отнася до годеника ти, няма защо да се безпокоиш — каза мис Джоунс.

— Сигурна ли си? — попита Виктория, убедена, че Джоунс ще ѝ каже самата истина. Възрастната жена никога не премълчаваше мнението си, без значение дали бе желано или не, ако сметнеше, че то ще ѝ бъде от полза.

— Напълно. Дядо ти те обича и никога не би рискувал бъдещето ти. Щеше да откаже договора, ако не харесваше младия Уейкфийлд. Можеше да го направи, ако се усъмнеше в нещо.

Виктория въздъхна.

— Права си. Доверявам се на дядо, а и Александър е доста хубав... — Тя вдигна медальона, окачен на златна верижка около врата ѝ, отвори го и се вгледа в образа на годеника си.

— Много е красив — потвърди Джоунс — и отгоре на това е дяволски богат. Той е чудесна партия. Помисли само колко много жени

веднага биха пожелали да се разменят с тебе. Един ден ще станеш херцогиня.

Виктория се засмя на ентузиазма на приятелката си.

— Сигурно. Но не се ли страхуваш, че мога да се изплаша?

— Съвсем не — отвърна мис Джоунс и придоби сериозен вид. — Ти си отгледана и възпитана с мисълта да станеш високопоставена дама и колкото и да се стараеш да избегнеш това, един ден то ще ти се случи, скъпа. Сигурна съм. — Едит окуражително я потупа по ръката.

Спогледаха се приятелски. Изведнъж чуха как един от моряците извика на капитана, че е забелязал кораб на хоризонта. Двете жени впериха очи в посоката, показана от мъжа, и успяха да различат неясните очертания на бели платна. Развълнуваха се, тъй като отдавна не бяха срещали друг кораб, и решиха да останат на палубата.

— Принц Серад! Погледнете на север! — прокънтя гласът на наблюдателя на борда на „Ятаган“.

Серад веднага прекъсна разговора със своя пръв помощник Тарик и се обърна, за да види какво е забелязал постът. Като съзря френския търговски кораб, усмихна се и белите му зъби блеснаха на фона на черната му брада. Двадесет и седем годишният Серад бе добре сложен, красив мъж. Беше доста як, а ръстът му надвишаваше шест фута. Имаше широки плещи и силно развити мускули — явно резултат от суровия моряшки живот. Кръстът му бе тесен, а краката — дълги и прави. При плаване носеше само бяла чалма и шалвари, отрязани до коленете, за да може да се движи по-свободно, и затова бе доста почернял от слънцето. Приличаше на пират, който се наслаждава на своя живот, изпълнен с приключения на борда на „Ятаган“. Управлението на кораба и ограбването на бавни търговски кораби му доставяха най-голямо удоволствие.

— Хайде да ги пресрещнем, момчета. Вдигнете френското знаме и заредете оръдията. Корабът им сигурно е претоварен, тъй като по-голямата му част е под водата. Няма да успее да ни избяга. — Възнамеряваше да вземе този плавателен съд със себе си в Алжир, защото Малик би се зарадвал много, ако той се върне с хубава плячка.

Моряците на борда на „Чайка“ станаха подозрителни, когато забелязаха, че другият кораб продължава да се движи към тях.

— Не ми харесва това, Джак. Изобщо не ми харесва — изръмжа капитан Дювал под носа си, докато наблюдаваше „Ятаган“. — Още не мога да прочета името му, но имам чувството...

— Да променя ли курса, за да видим как ще реагира?

— Да, завий силно наляво. Нека опитаме... — Капитан Дювал вдигна далекогледа си, за да огледа още веднъж отсрещния кораб. Не знаеше какво точно се надява да отрие, но безопасността на екипажа и на пътниците на неговия кораб бе от първостепенно значение. Нямаше право да ги излага на риска. Може би това бе просто друг търговски кораб, но не биваше да се осланя на тази вероятност. Трябваше да бъде подготвен за всичко.

Екипажът изчака реакцията на отсрещния кораб и когато той също промени своята посока на движение, разбра, че бяха изпаднали в беда. Капитан Дювал продължаваше да го наблюдава и изпита истински ужас, щом успя да разчете името „Ятаган“ от едната страна.

— Вдигнете всички платна, Джак! Това е „Ятаган“. Трябва да се измъкнем оттук! Бързо!

— Да, господин капитан!

Като разбраха, че прословутият „Ятаган“ е по петите им, моряците трескаво заработиха. Лошата слава на пиратския кораб изплаши екипажа. До моряците бе достигнала мълвата за жестокостта на тези пирати и те осъзнаваха каква ще е участта им, ако попаднат в ръцете им. В случай на съпротива щяха да ги убият, а ако се предадяха — щяха да ги закарат в Северна Африка, за да ги продадат в робство. Ужасени и от двете перспективи, те положиха неимоверни усилия да спасят кораба и себе си.

От борда на „Ятаган“ Серад наблюдаваше как „Чайка“ се опитва да избяга.

— Явно са чули за нас — отбеляза Тарик.

— Надявах се да се изплашат от лошата ни слава и да се предадат без борба, а не да бягат и да откриват огън.

— Може би носят скъп товар — предположи Тарик усмихнато.

— Тогава защо рискуват да стреляме по тях и да загубят всичко? — възрази Серад. — Капитанът им е глупак. — После се обърна и извика на хората си: — Изстреляйте един снаряд над носа на кораба. Може би това предупреждение ще успее да ги спре.

Едно от двадесет и четирите оръдия на „Ятаган“ гръмна и снарядът полетя във въздуха, падайки точно пред бягащата „Чайка“.

Никой не обръщаше внимание на Виктория и мис Джоунс, които с недоумение и интерес наблюдаваха трескавата дейност на екипажа в настъпилия хаос. Едва след изстрела на противника те разбраха накъде отиват нещата.

— Боже мой, Джоунс, това сигурно са пирати! — възкликна Виктория и се напрегна, за да огледа по-добре другия кораб.

— Трябва да слезем долу, мис Виктория! И то веднага! — настоя възрастната ѝ приятелка. Бързо сви чадъра си и хвана Виктория за ръката. В този миг капитан Дювал вдигна очи и ги видя.

— Мили дами, върнете се в каютите си и не мърдайте оттам, докато не дойда при вас!

Усетила заповедническата нотка в гласа му, Виктория се отказа от желанието си да зърне пиратите и отстъпи пред настояването на Джоунс да се оттеглят.

— Какво ли ще направи капитанът? — попита Виктория, след като вече бяха на безопасно място. Ококорените ѝ очи гледаха въпросително, а сърцето ѝ биеше силно от обзелото я вълнение.

— Капитан Дювал ще ги победи! — настоя мис Джоунс и за да придаде по-силен ефект на думите си, тропна с чадъра по пода. Според нея само страхливец не би могъл да ги победи, а никой капитан не трябваше да се бои. Смяташе, че капитаните са смели и решителни хора.

Джоунс тъкмо изрече тези думи, когато се чу още един залп. Двете жени притичаха до прозорчето, за да видят какво става навън.

— Те са толкова близо! — изплашено възкликна Виктория, тъй като разстоянието между двата кораба бе много късо. Изтръпна при вида на големия брой оръдия на противника. Много ѝ се искаше да вярва, че капитан Дювал ще удържи на натиска, но доколкото знаеше, на търговския кораб имаше само четири топа.

— Френският кораб не се предава, принц Серад! — извика един от пиратите.

— Целете се в платната — мрачно заповяда Серад. Не желаше да му нанася тежки повреди, които щяха да му попречат да преплава

разстоянието до Алжир.

Чуха се още няколко залпа. Пиратите нададоха радостен вик, тъй като снарядите раздраха платната и счупиха главната мачта.

— Пригответе се за нападение! — нареди Серад.

На борда на „Чайка“ настъпи паника. Никой не пострада при залпа, повредил платната и мачтата, но самият кораб стоеше неподвижно във водата. Екипажът осъзна безсилието си и зачака своя край.

Капитан Дювал обаче беше бесен. Той се обърна към подчинените си и нареди:

— Пригответе оръдията! Ще отвърнем на удара! Няма да се дадем без бой на тези главорези! Ще ни запомнят!

Макар да разполагаха само с четири топа, моряците жадуваха да им се удаде поне възможността да отмъстят на нападателите си. Не бяха свикнали да се бият в морето, но все пак успяха да изстрелят две гюлета по пиратите. Едното пропусна целта и цопна в океана, но другото улучи „Ятаган“. Удари кораба близо до кърмата, но нанесе само някои леки повреди.

Серад нямаше никакво намерение да изважда „Чайка“ от строя, но също така не можеше да позволи на никого да обстрелва „Ятаган“ безнаказано.

— Унищожете оръдията им, преди да са успели да ни ударят тежко, и се прицелете в кормилото! — заповяда той с неохота.

Няколко оръдия гръмнаха и пометоха топовете на „Чайка“, като по този начин разбиха защитата на французите. Пиратите съзнаваха, че са надвили противниците си и смело се изравниха с техния кораб.

Разбойниците бяха приготвили куките за абордаж, пушките и ятаганите. Както винаги, Серад поведе хората си. Той с лекота метна куката и се прехвърли на съседния кораб. В пояса на шалварите си бе пъхнал зареден пистолет, а в ръката си стискаше ятаган. С не по-малко свиреп вид екипажът му го последва. Пиратите ревяха с пълен глас, като с оглушителните си викове целяха да всеят ужас в сърцата на жертвите си.

Капитан Дювал стоеше на палубата на своя кораб. Ненавиждаше нападателите си. Въпреки желанието на екипажа му да се отбранява, бе дал изрична заповед никой да не посяга, нито да стреля. Би било пълно безумие да се опълчат на по-добре въоръжените си противници.

Няколко от неговите хора бяха убити по време на стрелбата и той не искаше да излага на опасност живота на другите.

Дювал гледаше с явна омраза пирата, който пръв се бе прехвърлил на борда и сега вървеше към него. Пред очите му притъмня, но той овладя яростта си. Тези голи до кръста, въоръжени с ужасните варварски саби, които с един замах можеха да отсекал нечия глава, стояха малко по-високо от животните според него. Пиратите отговаряха напълно на представите му за тях и той осъзнаваше, че ако милее за живота на своите пасажери и моряци, трябва да сдържа гнева си.

— Вие ли сте капитанът? — попита Серад и заедно с Тарик се приближи до Дювал.

— Да, аз съм капитан Дювал.

— Казвам се Серад и съм капитан на „Ятаган“. Не постъпихте умно, като се опитахте да ми се противопоставите. — Той разгледа напрегнатите лица на екипажа и пораженията, нанесени от неговите оръдия. — Няколко от моряците ви са мъртви, а и корабът сега е вън от строя.

— По-добре да отиде на дъното на океана, отколкото във ваши ръце — отвърна лаконично Дювал.

— Ако не внимавате какво говорите, желанието ви може да се изпълни. Но тогава и вас ще ви сполети същата участ — отвърна Серад и светлите му очи блеснаха, когато се взря в лицето на французина. Усети как Дювал изтръпва и остана доволен. След като го сплаши с поглед, Серад заповяда на хората си да слязат в каютите и да приберат всички ценни вещи оттам, за да ги натоварят на „Ятаган“. Самият той остана на палубата, за да ръководи оковаването във вериги и прехвърлянето на френския екипаж на неговия кораб.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Долу първоначалното вълнение, обзело Виктория, отстъпи място на истински страх. Двете с мис Джоунс бяха чули последните гърмежи на топовете и победоносните викове на пиратите, щурмуващи техния кораб. Сгушени в койката на Виктория, те чакаха и се молеха капитан Дювал и екипажът му да успеят да отблъснат корсарите.

— Защо ли не си взех пистолета? — прошепна Виктория, когато доловиха шум от стъпки по коридора.

— Може да е капитанът.

— Но може и да не е той. Ако имах оръжие, щяхме да се отбраняваме.

— С него щеше да спреш само един пират, Виктория — смъмри я Едит Джоунс, — но ако съдя по шума навън, надали щеше да ни помогне много. — Дори в този труден момент тя бе удивително спокойна.

Млъкнаха, защото стъпките спряха точно пред тяхната врата. Двете се притиснаха плътно и притаиха дъх. Някой натисна бравата, но щом разбра, че е заключено, яростно заблъска с рамо, докато здравата дървена врата поддаде.

След като вратата им бе разбита, Виктория и мис Джоунс уплашено впериха очи в пиратите. Едри, широкоплещести и почти голи, те нахлуха в стаята, размахвайки зловещите си ятагани.

— Я виж какво има тук — каза Наджип с похотлива усмивка.

— Принц Серад ще бъде много доволен. Младата може да успее да го утеши за загубата на техния кораб... — съгласи се Хасан.

— Хайде да ги заведем горе, за да покажем на Серад, че не всичко е загубено.

Страшният Наджип се опита да сграбчи Виктория, но Джоунс, която мислеше единствено как да защити девойката, кипна и се нахвърли върху него.

Никой от мъжете не бе обърнал голямо внимание на възрастната жена. Смятаха, че безпроблемно ще завлекат двете по стълбите, за да

ги предадат на главатаря си. Но грешаха. Джоунс тресна Наджип с чадъра по главата и го извади от равновесие.

— Махай се оттук, гадино такава! — извика Джоунс храбро. Но те се окопитиха и бързо овладяха положението.

Хасан я грабна и я метна през рамо, докато тя риташе и крещеше. Джоунс изписка от изненада, че се отнасят така с нея, но продължаваше да стиска здраво чадъра си.

Като видя колко грубо се държат с компаньонката ѝ, Виктория ѝ се притече на помощ.

— Пуснете я! — извика тя, но усилията ѝ се оказаха напразни.

Съвзелият се от внезапния удар на Джоунс Наджип хвана Виктория и също я преметна през рамо.

Когато пиратът я изнесе на палубата, Виктория едва успя да вдигне глава и да се огледа наоколо. Надяваше се да види някой, който би могъл да ѝ се притече на помощ, но за неин ужас, целият екипаж на „Чайка“ бе нареден до перилата, зорко пазен от разбойниците. Отделен от своите моряци, капитан Дювал беше вече на другия кораб.

Виктория с мъка осъзна, че няма кой да я спаси. Боеше се да не изгуби самообладание, но твърдо реши да не плаче пред тези мъже. Сети се за баща си, който често ѝ напомняше, че само трезвомислещият човек съумява винаги да се измъкне от трудни и опасни ситуации, и затова се опита да погледне спокойно на нещата. Каза си, че няма да умре. Ако пиратите искаха да ги убият, досега щяха да го сторят. Думите на двамата грубияни ѝ подсказваха, че двете с Джоунс имаха някаква стойност за главатаря им. Щеше да разчита на това и нямаше да позволи на тези злодеи да я изплашат. Не трябваше да им показва страха си, тъй като щяха да го използват срещу нея. Твърдо реши да се владее.

Изведнъж, без предупреждение, Наджип спря и я пусна на земята. В първия миг Виктория се олюля, но после се окопити и се огледа, за да разбере къде се намират.

Застанали настрани от другите, Серад и Тарик наблюдаваха прехвърлянето на хората и стоката от пленения кораб на „Ятаган“. Принцът не забеляза Хасан и Наджип, защото беше с гръб към палубата. Тарик обаче ги видя и в момента, в който двете жени безцеремонно тупнаха на земята, на лицето му се появи широка усмивка.

Пиратите се извърнаха към тях, за да разберат реакцията на капитана си. Рядко пленяваха красавица като по-младата и знаеха, че всеки би пожелал да я задържи за себе си. Горяха от нетърпение да видят какво щеше да направи Серад.

— Какво е това? — попита Тарик с явен интерес. Само един бегъл поглед към мис Джоунс му бе достатъчен, за да прецени, че тя не заслужава внимание. — Май мъжете са намерили добра плячка на кораба, а, Серад?

Серад се обърна, за да отговори на приятеля си и Виктория за пръв път зърна своя похитител. Беше висока, но Серад стърчеше доста над нея и за да го погледне в очите, трябваше да килне глава назад. Беше загорял от слънцето и носеше бяла чалма. Изпод нея се подаваха катраненочерни кичури коса, също като брадата, която очертаваше лицето му и придаваше по-голяма свирепост на дивашкия му вид. Ако беше романтично настроена, можеше да ѝ се стори красив със своите груби черти, но точно в този момент тя се страхуваше единствено за живота си и мислеше как да оцелее. Виктория не сваляше поглед от принца. Широкият му гръден кош не бе окосмен и по него се стичаше пот от горещината. Раменете му бяха силно развити. Този мъж имаше внушителна осанка и Виктория нервно преглътна в стремежа си да се овладее.

— Доста е хубава, нали? — каза Тарик и посегна да я докосне по бузата.

Джоунс зорко следеше движенията на двамата мъже и в момента, в който Тарик се опита да посегне на младото момиче, тя се нахвърли върху него. Едит препречи пътя на едрият мускулест пират и така силно го цапна по ръката с чадъра си, който размахваше като меч, че наистина му попречи.

— Само посмей да докоснеш Виктория и ще видиш...

— Джоунс, недей! — Виктория я хвана и я дръпна далеч от пирата, за да я предпази от него. Макар да знаеше, че ако искаха да ги убият, досега щяха да го направят, също така съзнаваше, че не е нужно да предизвикват съдбата или да насилват и без това несигурния си късмет.

Възмутеният Тарик имаше толкова смешен вид, че Серад отметна глава назад и се заля от смях.

— Май са англичанки, а не французойки, а? Дребната жена се оказа истински хищник и изобщо не е беззащитна. Кога най-после ще се научиш да не подценяваш врага си, Тарик?

Това унижение нарани самолюбието му и той заплашително пристъпи към Джоунс.

— Успокой се — непринудено каза Серад на приятеля си и сложи ръка на рамото му, за да го възпре. — Тя е просто една старица.

Серад още не бе успял да огледа двете жени и затова се обърна към Виктория, покровителствено застанала пред мис Джоунс. Опита се да прикрие удивлението, предизвикано у него от младото момиче. Беше най-голямата красавица, която някога бе срещал. Всичко у нея му се струваше прекрасно — от буйната ѝ коса с цвят на абанос до нежните, но пищни извивки на стройното ѝ тяло. Вперил очи в нея, Серад с изненада откри, че ако бе капитан на френския кораб, и той би направил всичко възможно да предпази това прекрасно момиче от беда.

— Истинско съкровище е — подметна Тарик и сладно погледна Виктория. — Струва колкото цялата ни плячка, събрана през този месец.

— Така е — съгласи се Серад, без да откъсва безизразните си очи от нея.

Виктория не искаше да играе ролята на покорна жена и смело погледна Серад. Неговите сиви студени очи я изплашиха. Той я оглеждаше нехайно, а това всяваше повече ужас в сърцето ѝ, отколкото ако явно я заплашваше с насилие. Виктория никога не бе срещала мъж е толкова силно излъчване.

— Къде да ги настаня? Да заповядам ли да ги заведат при останалите пленници? — попита Тарик.

Серад за пръв път усети у себе си загриженост за състоянието на пленен от него човек. Не желаше да подлага двете жени на жегата и унижението, което хората от „Чайка“ щяха да понесат на път за Северна Африка. Пътуването в трюма на кораба щеше да се окаже истински ад за окованите във вериги.

— Не, те ще останат в моята каюта.

— В твоята каюта? — изненада се Тарик.

Серад никога не бе вземал част от плячката за себе си.

— Струват скъпо — спокойно обясни той и отмести поглед от Виктория.

Виктория се ядоса. Нима той възнамеряваше да ги държи в каютата си? Вбеси се от думите за цената им. Но предпочете да се преструва, че погрешно е разбрала намеренията му. Високо изправи глава и невъзмутимо каза:

— Виждам, че сте човек с добри обноски и изключително здрав разум, капитан Серад. Капитан сте, нали?

Серад се изненада от нейната самоувереност.

— Да, казвам се Серад и съм капитан на „Ятаган“.

Виктория леко кимна.

— Капитан Серад, оценявам загрижеността ви за нашето удобство, като позволявате на мен и на моята компаньонка, мис Джоунс, да използваме каютата ви.

Добре схванала истинското намерение на главатаря на пиратите, Джоунс рязко дръпна Виктория за ръката, но младата дама не обърна никакво внимание на предупреждението ѝ.

Серад не можеше да проумее дързостта и прямотата на това съвсем младо момиче. Единствената англичанка, с която бе имал вземане-даване, бе леля му Раби. В Северна Африка жените се показваха рядко, и то само с разрешение на мъжете си, и продумваха само в случай че някой ги заговореше. Безспорно поведението ѝ бе нещо ново за него. То събуди смътни спомени в душата му. Но той трябваше да запази уважението и предаността на екипажа си. Никоя жена не можеше да се измъкне безнаказано, след като му е говорила по този начин.

— Точно така, вие ще бъдете в моята каюта, но няма да сте сами. — За да я постави на мястото ѝ, той наблегна на последните думи.

Джоунс стисна Виктория още по-силно. Младата жена пак не ѝ обърна внимание. Рискът беше твърде голям, за да се предаде без съпротива.

— Сър, вие сте капитанът и нашата безопасност е изцяло във ваши ръце — отвърна Виктория с високо вдигната глава. — Вие носите цялата отговорност за нас.

— Права сте — съгласи се Серад с престорена благост и се почуди на наивността ѝ: тя изцяло зависеше от него и трябваше да му се подчинява.

Виктория съзнаваше, че съдбата им е в негови ръце, но нито за миг не искаше да го навежда на мисълта, че тя ще му се подчини.

— Добре, значи се разбираме — опери се надменно тя. — Вижте какво, аз съм лейди Виктория Лорънс. Маркиз Рейвънсли е мой дядо. Той има огромно влияние върху краля и никак няма да се зарадва, ако нещо лошо сполети мис Джоунс или мен. — Дори самата тя се стресна от дръзките си думи.

Тарик я зяпна с недоумение. Серад не би простил никому, посмял да му държи такъв тон.

Без съмнение това бе най-непокорната жена, която Серад бе срещал, но ако се поддадеше на чара ѝ, щеше да изгуби уважението на своите приятели. Серад мълчаливо вдигна куката, която лежеше наблизо, и я запрати право в платната на „Ятаган“.

— Какво правите? — попита Виктория с ококорени очи.

— Лейди Виктория Лорънс, щом като твърдите, че безопасността ви е в мои ръце, би трябвало да сторя нещо за вас, нали? — прошепна ѝ той. После с плавно движение обгърна кръста ѝ и я притисна до себе си.

— Пуснете ме — възпротиви се тя.

Серад едва не се присмя на уплахата ѝ. Зарадва се, че бе успял да проникне зад маската ѝ. Екипажът му го познаваше като енергичен човек и той потвърди мнението им за характера си. Без да пророни нито дума, Серад здраво хвана въжето и прехвърли себе си и Виктория на борда на „Ятаган“.

В момента, в който Серад се отдели от земята, Виктория инстинктивно обви ръце около врата му, за да не падне по време на полета им във въздуха. Притискайки я до голите си гърди, той я държеше здраво за кръста. Виктория усещаше силата му и бе благодарна за сигурността, която Серад ѝ вдъхваше. Вятърът вееше роклята ѝ и тя едва не извика, когато прелетяха над тясната ивица от открито море между двата кораба.

С удивителна лекота се приземиха на пиратския кораб, но Виктория още не можеше да си поеме дъх. Беше доволна, че Серад не я пусна веднага, тъй като краката ѝ трепереха от вълнение. Но след малко се съвзе и се отдръпна от него. Когато вдигна глава, видя, че капитанът на пиратите я гледа с веселите си сиви очи.

Подигравателното му отношение нарани самолюбието ѝ. Мис Лорънс се освободи от прегръдките му и гневно го погледна.

— Благодаря ви за „безопасното“ пътуване — каза тя саркастично.

Серад очакваше, че Виктория ще се разплаче, но проявата на смелост от нейна страна спечели уважението му. Стоеше пред него с ръце на хълбоците и изглеждаше още по-красива, ако това изобщо бе възможно. Възнамеряваше да ѝ отговори, когато женски вик разцепи въздуха.

— Пусни ме, грубиян такъв! — извика мис Джоунс.

Виктория и Серад се обърнаха и видяха как Тарик прекосяваше „Чайка“, носейки на ръце крайно възмутената мис Джоунс. Тя направи няколко опита да го удари с чадъра си, но той успяваше да я възпре, а това още повече я ожесточаваше.

— Не я удряй! — възкликна Виктория. Затича към ръба на палубата, за да се притече на помощ на приятелката си, но Серад я задържа за ръката. Младата дама се извърна към него. На лицето ѝ се четеше безпокойство.

Серад долови загрижеността ѝ. Кимна в посока към Тарик и каза:

— Гледай.

Тарик постави дребната жена, чадъра и всичко останало на един сандък и като пристъпи назад, нареди:

— Дърпай!

— Но какво прави той с нея? — попита Виктория.

Серад не успя да ѝ отговори, тъй като екипажът на „Ятаган“ вече бе затегнал въжетата около мрежата, поставена под сандъка със стоката от френския кораб.

Джоунс изписка от изненада, когато заедно със сандъка се отдели от палубата и полетя към пиратския кораб, здраво увита в мрежата.

— Защо ме прехвърляте като товар? — попита мис Джоунс, като се опитваше да запази достойнството си дори в това опасно положение. — Внимавайте, диваци такива! Та аз съм дама! Хей ти — извика тя на пирата, който чакаше сандъкът да се спусне, за да я отведе на мястото, отредено за нея на борда на „Ятаган“, — внимавай! Не искам да ми се случи нищо лошо!

Тарик бе проследил прехвърлянето на старата жена и се усмихна с облекчение, щом тя благополучно се приземи на отсрещната палуба. Самият той я последва едва тогава. Не искаше да виси във въздуха заедно с тази старица. С младата жена — да, но със старата — никога! Предпочиташе да преплува до Алжир, отколкото да бъде с нея. Веднъж вече изпита на собствения си гръб болезнените ѝ удари и нямаше намерение да ѝ позволи отново да го наложи с проклетия си чадър. Най-накрая Серад пусна ръката на Виктория, при което тя се отскубна от него и се затича към приятелката си. Ако не бяха изпаднали в това ужасно положение, видът на Джоунс би разсмял Виктория. Едит наистина будеше смях — качена на огромния сандък, заплашително размахваше чадъра си, за да прогони насъбралите се около нея пирати.

— Махайте се! Не ме пипайте! Сама ще слеза... — пропъди ги тя с висок глас, праметна краката си от едната страна на сандъка и едва-едва успя да слезе от него без чужда помощ. С достойнство и грация Джоунс оправи роклята си и приглади косата си. После вдигна очи и видя, че Виктория е застанала до нея.

— Добре ли си?

— А ти?

— Струва ми се, че съм добре — отвърна Виктория и за пръв път се замисли за това.

— Аз също, макар средствата им за транспортиране да са доста първобитни, да не кажа и нещо повече — намусено каза тя, когато застанаха в средата на палубата.

Капитан Дювал наблюдаваше това, охраняван от един пазач до срещуположната бордова ограда. Негодуванието от загубата на кораба и безсилието да помогне на жените го влудяваха. Той хвърли зъл поглед на своя пазач.

— Заведи ги в моята каюта и постави охрана пред вратата — нареди Серад на Тарик, когато, с гръб към Дювал, приближиха двете жени.

Тази заповед вбеси Дювал. По-добре беше да умре, отколкото да се подложи на унижението да му вземат кораба и да е виновен за ужасните страдания на жените. Озлобен, той удари нищо неподозиращия пазач, изтръгна ножа от ръката му и се нахвърли върху Серад и Тарик с намерението да ги убие.

Серад и помощникът му тъкмо се бяха присъединили към англичанките, когато чуха ахването на Виктория и видяха ужаса и уплахата в разширените ѝ очи. Тарик се обърна пръв и забеляза втурналия се към тях капитан Дювал. Той гледаше кръвожадно, а в ръката си стискаше нож, насочен към гърба на Серад. Тарик веднага се опита да избути приятеля си и сам да се справи с нападателя, но не бе достатъчно бърз. Преди да успее да се намеси, Дювал замахна с ножа и наръга принца в горната част на ръката.

Виктория и мис Джоунс не можаха да сподавят ужасените писъци, които се изтръгнаха от тях. Изплашени, те се притиснаха една в друга и се загледаха в опасния ръкопашен бой.

— Не докосвайте жените! — изкрещя Дювал, докато се бореше с пирата. Той се опитваше да се откопчи от него, за да се нахвърли отново върху Серад.

Но Тарик го превъзхождаше. Макар схватката да продължи само няколко мига, в крайна сметка по-силният победи. Тарик стовари силния си юмрук в тила на французина и го просна на земята.

— Но той е мъртъв! — възкликнаха двете жени, без да откъсват очи от тялото на Дювал.

— Жив е — отвърна Тарик с неприязън и измъкна ножа от ръката на изпадналия в безсъзнание мъж. — Но щеше да си получи заслуженото, ако бе умрял.

— Благодаря ти, приятелю — каза Серад на Тарик, при което двамата се спогледаха многозначително. Не за пръв път някой се опитваше да убие принца и съзнаваха, че това нямаше да е последният опит. — Свалете го долу и го оковете във вериги. Не искам да се мярка на палубата, преди да стигнем брега.

— Да, капитан Серад — отговори двама от хората му в един глас и изпълниха заповедта.

Виктория и мис Джоунс безпомощно гледаха как отнасят Дювал. Серад видя изражението на лицата им и това още повече го ядоса.

— С моя екипаж сме си дали клетва за вяност — каза той с леден и осъдителен глас, след което продължи: — От негова страна беше неразумно да не ни се подчини.

Виктория впери очи в Серад и страхът и гневът в душата ѝ нараснаха.

— Дювал е храбър мъж, който се опита да ни помогне — защити го тя.

— Как щеше да ви помогне, ако го бяхме убили? — надсмя й се той, ядосан от цялата история. Този мъж му струваше френския кораб, а сега едва не го уби без причина. Серад не можеше да повярва, че постъпката му е продиктувана единствено от желанието да защити жените. Виктория бе красавица, но не си заслужаваше да умре за нея. Идеята му се стори абсурдна и той се обърна към Тарик.

— Заведи ги долу — нареди той. — Имаме още много работа, а изгубихме доста време.

Виктория реши, че е по-добре да мълчи. Не продума изобщо, когато Тарик ги поведе към каютата на Серад и ги остави в нея.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Виктория и мис Джоунс застанаха в средата на каютата и се спогледаха, след което неспокойно извърнаха очи към заключената врата. Виктория мълчаливо се втурна и натисна вратата, но за свой най-голям ужас откри, че тя наистина бе здраво затворена. Отвън се чуха гласове и младата англичанка разбра, че Тарик е изпълнил нареждането на Серад и е поставил охрана. Бяха в капан. Страхът и безсилието ѝ прераснаха в ярост и тя сви ръцете си в юмрук.

— По дяволите! — избухна Виктория.

— Мис Виктория — смъмри я Джоунс, — опомнете се. Една дама не трябва да използва такъв език.

— Точно сега не се чувствам кой знае каква дама! — възрази Виктория с неприсъща за нея острога.

— Но ти си дама и никога не трябва да го забравяш. Мисля, че се справи блестящо на палубата.

Необичайните за мис Джоунс похвални думи донякъде утешиха Виктория. Усети, че вътрешно се поуспокои.

— Не знаех как трябва да се държа, но не исках да разберат, че се страхувам.

— Ти беше страхотна. Дядо ти много би се гордял с теб.

Мисълта, че това би се понаравило на дядо ѝ, я зарадва, но не успя да заличи бушуващите в нея силни чувства.

— Дори и да съм се представила като истинска дама, това не променя нещата, нали? Корабът ни е пленен и ние сме задържани против волята си.

— Но можеше и да сме мъртви — убедително заяви Джоунс. — И двете знаем колко кръвожадни са тези хора. Все пак смятам, че се справихме добре. Не ни сполетя чак толкова голямо нещастие.

— Засега — добави Виктория двусмислено, тъй като се сети за думите на Серад. Намерението му да споделя каютата си с тях двете я подтикна към действие. Изобщо не вярваше на този мъж. — Трябва да се измъкнем оттук, Джоунс! — Погледът ѝ зашари из скромно

обзаведената каюта, като се спря на широкото легло, на бюрото, на стола и на големия моряшки скрин до стената.

— И къде ще отидем, ако успеем да се освободим? — изтъкна Джоунс напълно логично и вбеси Виктория. — Освен това нямам желание да плувам до Англия.

— Не можем да тръгнем с тях!

— Какво друго предлагаш? — продължи възрастната дама. — Докато сме заедно, ще бъдем горе-долу в безопасност. Съдейки по приказките за пиратите, предполагам, че ще ни върнат вкъщи, щом близките ни платят откупа за нашето освобождаване. Дотогава най-вероятно ще ни държат някъде под ключ.

— Но това може да продължи месеци!

— Сигурно си права. Затова нека с достойнство изчакаме този момент.

Виктория осъзна, че Джоунс има право, но това я ядоса още повече. Не искаше Серад да се навърта около нея. Желаете да избяга възможно най-далеч от него. В този момент погледът ѝ се спря на скрина и наум ѝ дойде една спасителна идея.

— Сигурно има някакъв начин да се преборим с тях...

— Мис Виктория, не ми харесва изражението ви. От опит знам, че решителният ви вид предвещава неприятности.

Без да я изчака да се доизкаже, вироглавата млада жена започна да действа. Прекоси стаята и се озова пред сандъка на Серад, вдигна капака.

— Но, мис Виктория! Какво правите? — изплашено извика Джоунс.

— Просто не мога да се примиря с нашето положение — отвърна тя лаконично и затършува из личните вещи на пирата. В стремежа си да открие нещо, което би могло да им помогне да избягат, Виктория безразборно хвърляше най-различни неща от сандъка.

Старата жена погледна нервно към вратата.

— Ами ако влезе и те свари...

— Не ме интересува! Трябва ми оръжие срещу него. — Виктория продължи да рови из съдържанието на скрина. — Сигурно има нещо, което бихме могли да използваме за защита.

— Видя какво се случи с Дювал, когато се хвърли с нож върху Серад.

— Дювал постъпи неразумно, като нападна главатаря на пиратите пред собствените му хора.

— Капитан Дювал е джентълмен — изсумтя Джоунс.

— Да, но едва не умря. Ако намеря пистолет, ще принудя тези варвари да ни пуснат.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Ще измисля нещо. Не се безпокой!

— Наистина се притеснявам. Забрави ли как изгуби равновесие и падна от коня си по време на лова на тигри миналата година? Доколкото си спомням, щеше да бъдеш вечерята на тигъра, ако баща ти не бе пристигнал навреме и не бе стрелял точно.

Виктория се почувства неловко.

— Ако не бях изпуснала пушката си при падането, нямаше да се наложи баща ми да ме спасява. Сама можех да застрелям звяра.

— Но не успя и лесно можеше да загинеш. Ами когато...

— Престани, Джоунс! — прекъсна я младата жена. — Няма да се откажа. Ще намеря начин да се измъкнем.

Виктория несъмнено бе твърдо решена да го стори. Мис Джоунс продължи да я наблюдава с нарастващо безпокойство и се зачуди каква е следващата стъпка на повереницата ѝ. След като прерови целия сандък, Виктория недоволно тръшна капака.

— Само дрехи... — В момента всички негови неща лежаха пръснати из каютата и по пода.

Без да обръща внимание на създаденото от нея безредие, Виктория тръгна към бюрото и провери съдържанието на всички чекмеджета. Небрежно захвърли настрана чертежите и картите от плота на бюрото и продължи да търси. Внезапно откри, че едно от чекмеджетата е заключено и това я обнадежди. Тук сигурно има нещо важно! Сигурно! След като разби ключалката, тя го отвори и вътре намери пистолет. Веднага взе оръжието и развълнувано го размаха.

— Остави го обратно! Ще погубиш и двете ни!

— Ще проверя дали е зареден. — Доволна от успеха си, Виктория не обърна внимание на Джоунс. Оръжието възвърна самочувствието ѝ. Можеше да стреля с него и ако се наложеше, щеше да го използва.

— Мис Виктория... — Джоунс тъкмо се опитваше да ѝ каже да прибере пистолета, когато вратата на каютата се отвори внезапно.

Серад бе имал намерение да остане заедно с Тарик на палубата, за да наглежда прехвърлянето на последния товар от „Чайка“, но раната на ръката започна да му създава повече проблеми, отколкото бе предполагал. Болеше го много и въпреки опита му да я стегне с една кърпа, не спираше да кърви. Слезе в каютата си, за да я превърже както трябва. След като освободи охраната, влезе вътре и намери стаята си в пълен безпорядък. Ужасен и смаян, Серад се спря. Видът на каютата му го вбеси и той заплашително затръшна вратата след себе си.

— Какво става тук? Какво си мислите, че правите? — извика той, вперил суровия си поглед във Виктория, която, от своя страна, стоеше с ръце на кръста зад бюрото. Пиратът се досети, че е оставил пистолета си в заключеното чекмедже и се зачуди дали го е намерила. Но тази вероятност не го притесни много, тъй като все още смяташе англичанката за разглезена дама. Дори да бе открила оръжието, надали можеше да борави с него.

Мис Джоунс се сви при вида на ядосания пират, но когато той застрашително тръгна към Виктория, тя не се поколеба да му препречи пътя. Само с един замах на ръката Серад я отстрани и Джоунс се оказа безсилна да го спре. За него тя бе просто като досадно насекомо.

— Не мърдайте оттам! — заповяда му Виктория и насочи пистолета към него. — Стрелям точно и ако се наложи, ще го докажа.

Серад се ядоса, а и ръката го болеше. Трудно можеше да повярва, че тази жена със смарагдовозелени очи е същата наивна и изискана красавица, с която си бе имал работа на палубата. Стоеше от другия край на бюрото с пистолет, насочен право в сърцето му, и с твърдото решение да го убие в случай на необходимост. Той се изненада от уменията ѝ да стреля и се надсмя над себе си, че я бе подценил.

— Какво искате да постигнете? — попита Серад с престолено спокоен глас и спря на няколко крачки от бюрото.

— Възнамерявам да ви принудя да пуснете „Чайка“ и нас на свобода.

— Само с един куршум? — подигравателно попита Серад.

— Един куршум стига, за да ви убия.

— Добре, ще ме убие. И после какво ще направите?

— О, аз не смятам да ви убивам, ако не ме принудите.

— Звучи доста успокоително — пошегува се Серад, който нарочно се опитваше да я ядоса. Искаше да я раздразни силно, за да я накара да сгреша. Усмихна ѝ се широко.

— Радвам се, че намирате това забавно — отвърна Виктория смело, макар да изтръпна от безизразната му усмивка.

— Едва ли е толкова забавно. Гледам доста сериозно на заплахата за живота ми.

— Това не е заплаха, а обещание — отвърна тя уверено. — А сега се обърнете и застанете до вратата. Ще се качим на палубата и вие ще заповядате на хората си да освободят всички пленници от френския кораб.

— Ами ако не ви се подчиня?

— Ако не ми се подчините, ще ви застрелям.

— После ще ви убият.

— Вие също няма да сте жив.

Разделени от пистолета, те мълчаливо се гледаха и всеки преценяваше решителността на противника си.

— Като пуснете на свобода всички, ще се качим на борда на „Чайка“. За да сме сигурни, че хората ви няма да стрелят по нас, ще вземем и вас. Като наближим английския бряг, ще ви оставим на една от лодките на кораба.

— Добре сте го намислили. — Серад не си направи труда да ѝ каже, че „Чайка“ бе въвн от строя и не може да плава. Но това не бе от значение, тъй като нямаше намерение да ѝ позволи да стигне до палубата с пистолет, насочен в гърба му. Беше негова пленница и трябваше да се примири.

— Не се бавете, а тръгвайте! — нареди му тя и кимна с глава към вратата. — Джоунс, отвори и огледай коридора. Не искам неприятни изненади.

Виктория заслужаваше похвала. Засега набързо замисленият ѝ план имаше изгледи да успее. При тази мисъл Джоунс се втурна да отвори вратата и надникна в коридора. Нямаше никой.

— Чисто е.

— Добре. Стой далеч от него. Не искам да те използва за прикритие. Хайде да тръгваме, капитане!

Серад едва се сдържа да не ѝ каже, че нито един мъж с достойнство не би се крил зад гърба на жена, но замълча. Предпочете

да я остави да се притеснява за всичко. Така щеше по-лесно да отвлече вниманието ѝ.

Пиратът се обърна, а светлите му очи се присвиха силно, докато оглеждаше каютата, за да прецени положението си. Бюрото му пречеше да действа още сега, но се надяваше да успее да я изненада и да изтръгне оръжието от ръцете ѝ по-късно, щом стигнеха до вратата. Бе въпрос на време и малко късмет. Макар да беше добър стрелец, лейди Виктория си оставаше жена. Както вървеше към вратата, Серад изведнъж зърна една от своите ризи — явно захвърлена от младата англичанка, докато е тършувала из нещата му. Тя бе паднала в долния край на леглото, близо до изхода на каютата, и Серад се досети по какъв начин да отвлече вниманието на Виктория. Прииска му се да не го болеше ръката, защото се опасяваше, че това може да го забави. Трябваше да реагира мигновено.

Виктория изчака Серад да се приближи до вратата и чак тогава излезе иззад бюрото. Осъзнаваше, че не трябва да сваля пистолета от него. Той би се възползвал от всяка нейна проява на слабост, а това би погубило Джоунс и нея.

Докато се подготвяше да ѝ отнеме оръжието, Серад успя да овладее яда си. По-късно щеше да има достатъчно време да се ядосва на глупостта си. Най-важното нещо сега бе да стане отново господар на положението.

Въпреки бдителността на Виктория, светкавичните му действия я изненадаха. Преструвайки се, че свива наляво, Серад се стрелна надясно и сграбчи ризата от ръба на леглото. Без да губи нито секунда, той я размаха и така отмести дулото на пистолета от себе си.

Изплашената Виктория разбра, че трябва да стреля, преди пиратът да я нападне, и обезумяла и отчаяна, изстреля единствения си куршум. Но вече беше късно. Оловото не попадна в целта, а се заби в облицованата с дърво стена.

Серад бе свикнал да се бие с много по-силни, много по-предпазливи и опитни мъже, с които Виктория не можеше да се сравнява. След изстрела той се хвърли върху нея и я събори на земята. Тя още не можеше да си поеме дъх от внезапното нападение, но продължаваше да се бори, здраво стиснала пистолета — единствената ѝ надежда за свобода. Но Серад я превъзхождаше по сила. Големите му ръце се вкопчиха грубо в китката ѝ. Тя се стараеше да не изпусне

оръжието, но натискът, упражнен върху ръката ѝ, застрашаваше да счупи костите ѝ. Най-накрая пистолетът падна от изтръпналите ѝ, почти парализирани пръсти.

— Няма да дойда с вас! Няма! — извика Виктория, като го удряше с юмруци.

Серад използва цялата тежест на тялото си, за да я притисне на пода и най-после успя да хване и двете ѝ китки. Но като капак на всичко, точно когато бе решил, че е успял, върху главата му се стовари силен удар. Джоунс се бе върнала с чадъра си, за да вземе участие в схватката.

— Пусни я, дивак такъв! Веднага я пусни! — На мис Джоунс изобщо не ѝ пукаше какво щеше да стане с нея. Виктория бе рискувала заради всички, но явно пиратът щеше да я накара да плати скъпо за това. — Накажете мен, ако трябва, но не пипайте мис Виктория! — заяви и продължи да налага Серад с чадъра.

— Достатъчно, жено! — изрева Серад и пусна едната ръка на Виктория, за да изтръгне проклетия чадър от ръцете на старицата. На младата жена се удаде възможност да причини болка на похитителя си и се възползва от това. С всички сили тя замахна към него, но Серад вече бе подготвен да очаква и неочакваното от тази красавица. Парира удара ѝ и отново хвана двете ѝ ръце. После с възмущение захвърли чадъра в другия край на каютата точно когато двама от неговите хора нахълтаха вътре, въоръжени до зъби.

— Принц Серад! Чухме изстрел и помислихме, че имате неприятности! — Изумено зяпнаха безстрашния си капитан, който лежеше върху красивата англичанка, наблюдаван от възрастната ѝ компаньонка.

— Всичко е наред — процеди през зъби Серад и се изправи на крака, като дръпна Виктория със себе си. Здравно стиснал китките ѝ, той смяташе да я държи дори като разговаряше с другите двама. — Отсега нататък тези жени ще бъдат разделени.

— Не! — извикаха двете в един глас. Но Серад бе категоричен. Поотделно можеше да ги контролира по-лесно, а заедно бяха опасни.

— Заведете старата жена в килера за провизии и я заключете. Погрижете се да се чувства удобно, но като излезете, проверете дали не сте оставили отключено.

— Да, принц Серад. Желаете ли още нещо?

— Не. Вървете.

— Но аз трябва да остана с мис Виктория! Това е мое задължение! Не можете да ни разделите! — бурно възрази Джоунс, когато пиратите я отвеждаха.

Серад свирепо стрелна Джоунс с очи, без да обръща внимание на виковете ѝ във вратата.

— Искam си чадъра! Върнете ми чадъра! — приплака тя, когато затвориха след нея вратата на каютата.

Останал насаме с Виктория, Серад насочи цялото си внимание към нея. Ранената ръка го болеше адски. Все още в лошо настроение, продължаваше да стиска ръцете ѝ.

Виктория се боеше от него. Опитът ѝ да се освободи не се бе увенчал с успех. Страхуваше се да мисли какво наказание щеше да ѝ наложи. Като преглътна нервно, се приготви да посрещне последствията възможно най-спокойно. С малкото гордост, останала в душата ѝ, тя го погледна в очите и долови гнева в тях. Но Виктория не се изплаши.

Серад се вторачи в нея и се удиви на смелостта и самолюбие то ѝ. Изненада се, че тя не изгуби кураж дори след поражението си. Ако Виктория бе мъж, той би гледал на нея като на равностое н съперник, но тя бе най-обикновена жена. Като такава трябваше да си знае мястото — а то не включваше неподчинение — и той реши да я превъзпита.

Виктория се изнервяше още повече от напрегнатото, продължително мълчание и от непроницаемото изражение на Серад. Искаше ѝ се да изкрещи, но потуши това свое желание. Чакаше, осъзнавайки добре незаинтересоваността му за нетърпението ѝ да разбере участта си.

Серад я прониза със сивите си очи така, сякаш искаше да надникне в душата ѝ. Това усещане я разстрои и изплаши. От сборичкването косата ѝ се бе развързала и безразборно падаше по раменете ѝ. Серад понечи да я докосне, но тя се отдръпна от страх да не я удари. Много се изненада, когато той нежно приглад и назад косата ѝ, за да разгледа по-добре лицето ѝ. Не усети никаква грубост или заплаха при движението на ръката му. Не бе очаквала такава реакция от негова страна.

Първоначалното ѝ отдръпване го подразни. Никога не бе удрял жена и сега не се канеше да го направи.

— Не ми доставя удоволствие да бия жени — заяви той с явно възмущение. — Съществуват много по-добри начини да укротиш една дама. — Серад се усмихна и бавно плъзна погледа си по слабите ѝ рамене, скрити под високата яка и дългите ръкави на роклята ѝ.

— Никога няма да успеете да се справите с мен — възрази Виктория, полагайки усилия да не трепери. Не бе убедена в значението на думите му, но се досещаше за смисъла им.

Серад се засмя, но после стана сериозен.

— Значи не признавате поражението си. Запомнете това, лейди Виктория Лорънс: сега аз съм вашият господар. — За да засили ефекта от думите си, той стисна още по-здраво ръцете ѝ. — Вие сте моя пленница, моя робиня. Докато не реша да се разделя с вас, ще правите каквото ви казвам. Ще ми слугувате и ще изпълнявате всяка моя заповед.

— Никога! — възрази тя, опитвайки се да прикрие ужаса си под маската на силен гняв.

Серад се намръщи на нежеланието ѝ да признае надмощието му. В яда си грабна ръцете ѝ и плътно я притисна до себе си. Искаше да я накара да осъзнае безсилието си пред него. За нещастие женствените ѝ форми възбудиха страстта в неговото силно мускулесто тяло съвсем не навреме.

— Сега съм твой господар и мога да правя с теб каквото си пожелаея. Запомни това! — Той разтърси китките ѝ, след което я отблъсна, силно раздразнен от физическата близост на телата им. Дълбоко в себе си Виктория трепереше от страх, но с нищо не издаваше слабостта си. Очакваше следващата му реакция. Без да помръдне от мястото си, младата жена го следеше зорко.

Серад се отпусна тежко в стола зад бюрото. Ръката го болеше много и той се облегна назад, без да откъсва намръщения си поглед от нея. Тя едновременно го предизвикваше и влудяваше. Бе свикнал да си има работа с жени, изгарящи от желание да му угодят. Но тази беше различна. Всъщност, замисли се той, тя малко напомняше за леля му Раби. Неизвестно защо, тази мисъл го разстрои и той предпочете да забрави за нея.

Виктория внимателно огледа капитана на пиратите и се опита да проникне в душата му. Начумереният му вид не ѝ позволяваше да разбере намеренията му. Отначало бе предположила, че веднага ще я убие заради нападението ѝ, но той изобщо не я нарани, въпреки предоставената му възможност. Виктория вече не знаеше какво да мисли. Напрегната и изплашена, стоеше пред него и чакаше, здраво стиснала ръцете си, за да не трепери. Сети се за хиляди ужасни неща, които той можеше да ѝ причини.

Най-накрая Серад се обърна към нея със строг, заповеднически тон:

— Почисти каютата! Искam всичко да е на мястото си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да почисти каютата? Очаквала да я сполети най-лошото, Виктория си отдъхна. В първия момент го погледна с недоумение, тъй като не можеше да повярва на ушите си.

— Размърдай се, красавице! — изрева Серад. Не беше настроен да продължава борбата с упорството ѝ. Смяташе се за победител и с това поставяше край на спречкването им.

Заповедническият му тон накара Виктория да се размърда. В душата ѝ се надигнаха противоположни чувства: от една страна, тя се вбеси от необходимостта да му се подчини, а, от друга, се зарадва, че се бе отървала толкова леко. Изобщо не бе предполагала, че щеше да я накаже, като я накара да подреди разхвърляните от нея дрехи, и това я поуспокои. Макар никога през живота си да не бе разтребвала, побърза да изпълни нареждането му.

Виктория пъргаво се разшета из малката каюта и започна да събира нещата, които безразборно бе изхвърлила от сандъка. Серад мрачно следеше движенията ѝ, а това определено я караше да се чувства неловко. Когато той най-накрая свали погледа си от нея и се зае да прави нещо друго, безпокойството ѝ намаля. Нарамила част от разхвърляните дрехи, тя клекна до скрина и започна да го подрежда. Не се обърна, когато Серад отвори едно от чекмеджетата на бюрото. По-добре беше да не му се набива на очи. Но като чу ругатнята му, Виктория стреснато се обърна и видя, че той се опитва да почисти раната си.

Забелязал внезапния ѝ интерес, Серад я повика:

— Ела тук, красавице.

— Казвам се Виктория.

— Виктория... — бавно изрече той. — Името ти отива, но не забравяй кой победи в нашия случай.

— Не всичко е загубено.

— Напротив — заяви той категорично. — Освен това отсега нататък ще те наричам Тори. Хайде, Тори, ела тук и се погрижи за

господаря си.

Виктория настръхна, но знаеше, че няма друг избор. Остави купчината дрехи и отиде до него.

— Какво трябва да направя?

— Не мога да видя раната добре и затова искам да я почистиш и да я превържеш здраво. Но внимавай да не ме заболи много — каза Серад, без да сваля поглед от нея.

За миг Тори се взря в доста гневните му сиви очи и остана смаяна. Студенината и строгостта им бяха изчезнали, но в тях имаше нещо, което я смути и обърка. По цвета на очите му личеше, че не е истински северноафриканец и тя се почуди откъде бе дошъл и защо е станал пират.

Тори се намръщи и приклекна до Серад. Не искаше нито да мисли, нито да се интересува от него. Той чисто и просто бе неин господар. Тя насочи вниманието си към дълбоката и грозна рана в задната част на ръката му, но дори допирът до неговата топла и твърда плът я развълнува. За да прикрие смущението си, тя язвително каза:

— Жалко, че капитан Дювал не се прицели малко по-ниско и по-наляво.

— Значи предпочиташ двамата с капитан Дювал да сме мъртви? Това би оставило теб и компаньонката ти на благоволенieto на моите хора... — Серад вече предугаждаше хапливите й забележки и бе готов да им отвърне.

— Те сигурно не са...

— Не са какви? — попита той. — Жестоки?

Той се извърна в стола, за да може тя да прочете истината в очите му, и Тори отново усети колко силно ѝ въздейства неговата мъжественост. Озоваха се лице в лице, когато Серад отвори уста, за да ѝ обясни какво щеше да се случи с нея, ако той бе мъртъв.

— Пиратите ми се подчиняват, защото съм им господар. Те са корсари — мъже, препитаващи се от грабежи. Свикнали са да бъдат без жена месеци наред в морето, но ако им се удаде възможността да се позабавляват с теб, за тях би било без значение това, че двадесетина мъже са ги изпреварили или още толкова чакат реда си. Даже и на скъпата ти закрилница, мис Джоунс, не би се разминало да изпита похотта им в удобен за тях случай.

Тори не успя да скрие удивлението си от ужасната перспектива, обрисувана от него.

— Ако не ти харесва тази участ, погрижи се добре за раната ми. Не желая да умра от инфекция, причинена от нож, само защото си решила да довършиш пъкленото дело на свидния ти капитан, вместо да ми помогнеш.

Тори се смая от прозорливостта му и незабавно се зае да промие основно раната. Намаза я с лекарството, което ѝ даде, и я превърза с широко и чисто парче плат. После си отдъхна, тъй като повече не се налагаше да го докосва.

— Ето, готово е.

Серад изобщо не бе гъкнал по време на работата ѝ и когато тя свърши, сви ръката си, за да се увери, че всичко е наред. Сякаш болката бе понамаляла.

— Спря ли да кърви?

— Да, но ако я натоварваш, пак може да прокърви — предупреди го Тори.

Серад кимна и стана. Взе празния пистолет и отиде до вратата. За момент се обърна и ѝ нареди да довърши разстребването на каютата. После излезе и се спря само за да заключи.

Тори впери очи в затворената врата и се зачуди дали беше ядосана или разстроена. Въпреки че изпълни заповедта му, той не ѝ благодари, нито ѝ обеща нещо за Джоунс. Тори с тъга се замисли дали някога пак щеше да види приятелката си. След това отиде до моряшкия скрин и започна да сгъва личните му неща. Изведнъж ѝ се прищя да разкъса всичките му дрехи в знак на отмъщение, но се въздържа. Нямаше да постигне нищо с предизвикателствата си и тъй като искаше да се събере възможно най-скоро с Джоунс, реши да подреди сандъка старателно.

Като приключи със сгъването и нареждането на дрехите, Тори се залови да приведе в ред разхвърляните от нея документи и карти. Любопитството ѝ надделя, когато погледът ѝ се спря на чекмеджето, от което бе взела пистолета, и тя се запита какво още има в него. Виктория прехвърли съдържанието му и откри едно миниатюрно изображение на русокоса жена. По една или друга причина тази находка я смая. Зачуди се за връзката на тази хубавица със Серад. После внимателно върна портрета на мястото му и довърши работата

си. Замислена за самоличността на жената, Тори се отдалечи от бюрото.

На път за палубата Серад опипа ръката си. Като видя, че превръзката не се е разхлабила и раната не кърви, той отиде до Тарик, който стоеше близо до румпела. Тарик го забеляза и приветливо му се усмихна.

— Стрелба ли е имало в каютата ти? — попита той, доволен от неловкото изражение на приятеля си.

— Да.

— Е, и? — подкани го Тарик, изгарящ от нетърпение да чуе истината, а не плъзналите между мъжете слухове.

— Както ти подцени старицата, така и аз омаловажих способностите на младата англичанка. Много е честолюбива... Прилича на арабската кобила, която купих преди няколко години.

— Дали ще е също толкова трудна за опитомяване? — пошегува се Тарик. — Доколкото си спомням, кобилата ти създаде доста неприятности... макар да не бе въоръжена.

Серад се ядоса на подигравките му.

— Конят ме хвърли само веднъж. Надали Виктория ще се опита да направи още нещо.

— Така ли? — Тъмните очи на Тарик светнаха закачливо. — Как можеш да бъдеш толкова сигурен? Тази жена ми изглежда враждебно настроена. На твое място бих внимавал за кожата си.

— Разчитам на теб, приятелю — отвърна Серад с усмивка. — Но наистина няма да има нужда. Тя се примири с положението си. Сигурен съм, че няма да ни създава повече неприятности.

— Внимавай, Серад. Не забравяй какво ме посъветва по-рано.

Принцът осъзна колко прав е помощникът му, но не каза нищо. Не искаше никой да разбере за хитростта на пленницата му. Достатъчно бе, че той знаеше. Трябваше да се справи сам с нея. Тя му принадлежеше.

Внезапно на палубата на „Чайка“ се разнесе вик. Френският екипаж още не бе прехвърлен на борда на „Ятаган“ и неколцина моряци бяха нападнали охраната в отчаян опит да избягат от ужасната участ, която щеше да ги сполети. Под яркото следобедно слънце блеснаха ножове и се чуха гърмежи, тъй като пиратите се опитваха да потушат бунта. В крайна сметка трима души от екипажа на капитан

Дювал бяха убити. Победените се примириха. С цел да предотвратят всякакви по-нататъшни опити за бягство хората на Серад прехвърлиха всички пленници на борда на своя кораб и ги натъпкаха в трюма, където окованите във вериги мъже щяха да останат по време на плаването до Алжир.

Едва след няколко часа целият товар от „Чайка“ бе прибран на „Ятаган“. Серад нареди на подчинените си да напуснат борда на повредения кораб и те побързаха да изпълнят заповедта му. Сега, когато пляката беше с тях, пиратите изгаряха от нетърпение да се върнат в родината си. „Ятаган“ незабавно вдигна платна и започна да се отдалечава от френския кораб.

— Няма да можем да стигнем бързо в Алжир — отбеляза Тарик, имайки предвид богатата плячка.

— Радвам се за нашия успех. Малик също ще е доволен. Но съжалявам, че изгубихме кораба. — Серад наблюдаваше как се отдалечават от „Чайка“.

Той мълчаливо изчака да стигнат необходимото за стрелба разстояние и нареди на екипажа си да даде залп с всички оръдия. Гърмежът на топовете разтърси „Ятаган“ и пиратите видяха как техният главатар изпълни обещанието си, като изпрати френския кораб на дъното на морето. Плавателният съд се разби на парчета и бавно изчезна под повърхността на водата. На мястото му останаха само отделни отломки — единствената следа върху гроба на някога славната „Чайка“.

Тори очакваше Серад с известно безпокойство. Още преди час бе приключила с разстребването на каютата и сега не й оставаше друго, освен да мисли. Затворничеството й я правеше безсилна. Но това не й попречи да възвърне борческия си дух. Физическата победа на Серад не означаваше, че тя е длъжна да се примири. Закле се да продължи да се бори с него с единственото си оръжие — разума си.

Часовете течаха мудро. Тори се заслушваше за стъпките на похитителя си, за да не я изненада с появяването си. Неочакваният тътен на оръдията я изплаши. Дъхът й секна, тъй като предполагаше, че пиратите стрелят по някой кораб, дошъл да ги спаси. Със свито сърце очакваше да чуе още гърмежи, както и победоносните викове на въображаемите спасители, но нищо не последва. Времето минаваше, а нищо не се случваше. Тори се натъжи при мисълта, че никой не е

дошъл да им помогне. Явно оръдията не бяха гърмели по тази причина.

Звукът от превъртането на ключа я стресна. Вратата се отвори и Тори предположи, че това е Серад. Но за нейна изненада, в стаята влезе непознат мъж с поднос в ръка.

— Казвам се Мала. Серад ми нареди да ви донеса това — съобщи пиратът.

— Той няма ли да се върне? — попита тя с надежда.

В отговор мъжът безразлично сви рамене. Нямаше ни най-малка представа за намеренията на своя капитан.

Тори жадуваше да говори с някого, за да научи повече за стрелбата и го запита за причините за гърмежите.

Макар да знаеше отговора, Мала ѝ отвърна рязко, за да я откаже от желанието ѝ да задава повече въпроси.

— Френският кораб бе негоден за плаване и затова го потопихме. — После постави таблата на бюрото и излезе.

Ключалката щракна и Виктория се почувства отново като в гробница. Отиде до бюрото и си взе малко от храната, но бе изнервена и яденето ѝ се стори безвкусно.

Изминалият ден бе дълъг и изпълнен с опасности и с падането на нощта Тори усети силна умора — следствие от боричкането със Серад. Леглото на пирата ѝ се струваше все по-привлекателно и на нея ѝ се прииска да легне в него и като се събуди, да разбере, че всичко е било само сън. Въздъхна и се приближи. Серад отсъстваше от няколко часа и очевидно нямаше да се върне скоро. Трябваше да си почине, за да го посрещне бодро по-късно. Внимателно опипа леглото, то ѝ се стори меко и примамливо и тя легна.

Обаче Тори не успя да заспи веднага. Имаше чувството, че Серад е до нея. Заобиколена от неговите вещи, не можеше да го прогони от мислите си. Спомни си за властната му натура и за усещането си при допира на ръцете им, когато тя се бе погрижила за раната му. Помисли си, че той бе имал възможността да убие Дювал и нея, но не го направи. Сети се и за нежното му докосване след сборичкването им. Най-накрая се унесе и в съзнанието ѝ изплува образът на жената от портрета заедно със сивите очи на похитителя ѝ... и Виктория се зачуди...

Серад и Тарик останаха на палубата, докато „Ятаган“ отплава, след което слязоха долу, за да отпразнуват успеха си. Както винаги, вечеряха заедно и едва късно през нощта Серад се оттегли в каютата си.

Той бе поръчал да занесат вечеря на Тори и сега очакваше да я намери нахранена, будна и тръпнеща от желание той да се върне, за да изпълни нарежданията му. Гореше от нетърпение да изпита покорството ѝ. През цялата вечер бе мислил за нея и бе решил да я задържи за себе си, вместо да я освободи срещу откуп. От известно време Малик му повтаряше да се замисли сериозно за женитба и да си направи харем и макар това изобщо да не интересуваше Серад, той с удоволствие би взел Тори за наложница. Не беше уверен дали тя ще се поддаде на намерението му, но според него чувствата ѝ нямаха значение. Очакваше смиреността, с която го бе изпратила, да продължи и в бъдеще.

Серад стигна до каютата си, отключи вратата и след като я отвори широко, предпазливо влезе. Не бе забравил за изобретателността на Тори. В стаята бе тъмно като в рог и той стъпваше предпазливо, нащрек за евентуално нападение от нейна страна. За своя изненада, не долови никакво движение и за миг се изплаши, че тя е избягала. Но неоснователният му страх се изпари, щом запали лампата. Храната стоеше почти недокосната, каютата бе в изряден вид, а Тори, сгушена в леглото му, спеше дълбоко.

Серад безшумно се приближи и впери очи в пленницата си. Беше по-смела и духовно по-силна от повечето мъже, които познаваше. Все пак в съня си тази опърничава англичанка изглеждаше невинна и красива.

Серад се възползва от момента и внимателно разгледа Тори. Всичко в нея бе прекрасно: от дългата мека и лъскава тъмна коса, развързана и съблазнително разпиляна около лицето ѝ, до извитите гъсти черни мигли. Устните ѝ молеха за целувка, а тялото ѝ можеше да задоволи всеки мъжки блян. На Серад му бе трудно да повярва, че тази нежна спяща красавица е същата съобразителна и хаплива жена, която го бе изкарала извън нерви преди това.

Усмихна се при мисълта за непрестанните предизвикателства на Виктория. Освен леля си, не бе срещал друга жена, достатъчно смела

да противоречи на мъж. Не знаеше дали това му харесва или не, но в едно беше сигурен — Тори не го отегчаваше.

Докато я гледаше, в душата му се събуди желание да я закриля. Това чувство го озадачи, тъй като от всички жени на света тя най-малко имаше нужда от покровител.

Тори се размърда. Сънуваше кошмари, свързани с нападението на Серад. Изведнъж се събуди, сякаш усетила погледа му. Отвори смарагдовозелените си очи и видя врага си, надвесен над нея. Той имаше развеселен вид и изглеждаше извънредно мъжествен и красив. Виктория се смути от собствените си мисли и от компрометиращото положение, в което я свари, и затова незабавно скочи, вперила гневен поглед в него.

— Значи се върнахте. — Ядосана на себе си за това, че бе заспала толкова дълбоко, Виктория не се сети какво друго да каже. Бе имала намерение да го посрещне бодро, а не сънлива и уязвима.

— Както трябва да се предполага. Та това е моята каюта — нехайно отвърна той, без да се отдръпне от леглото.

— Тогава си я задръжте и ми дайте друга.

— Ще живеем заедно тук, докато стигнем Алжир.

— Предпочитам да бъда с мис Джоунс. — Тя стана от леглото и отиде в другия край на стаята, за да избегне близостта на Серад.

— Трябваше да помислиш за това по-рано. Имах доброто намерение да ви оставя заедно.

— Ако обещаю да не създавам повече неприятности, ще я върнеш ли при мен?

— Така или иначе няма да ми създаваш повече неприятности, защото ако го направиш, компаньонката ти ще плати скъпо. — Той не я лъжеше.

— Разбирам. — Тори проследи с поглед как седна на леглото, току-що освободено от нея. — Твоите хора ще донесат ли друго легло за мен?

— Не ти ли беше удобно в моето? — попита той с лека усмивка.

— Като съм сама — да. Но ако заема леглото, къде ще спиш ти?

— Не смятам да споделям само каютата с теб. — Страстният му поглед се спря върху нея.

— Отивам в Лондон, за да се омъжа за годеника си. — Тори изрече тези думи с възможно най-умолителен тон.

Тази новина го стресна и неизвестно защо — го ядоса.

— Това е минало! Вече си моя пленница.

Смелостта ѝ се изпари. Можеше да я принуди да изпълни всяко негово желание. Знаеше, че може да я застави да направи и това. Не се овладя и очите ѝ се насълзиха.

Серад долови вътрешната ѝ борба и изведнъж отдавна заспалата му съвест се пробуди. Грабна одеялото от кревата и ѝ го хвърли.

— Настани се където искаш, но знай, че това легло е меко, а подът е много твърд и аз нямам никакво намерение да се откажа от спокойния си сън заради теб. — След тези думи легна, скръсти ръце под главата си и затвори очи. Без да погледне към нея, той ѝ заповяда да загаси светлината.

Отначало тя го зяпна изумено, но после побърза да угаси лампата. След това се отдалечи до скрина, постла единственото одеяло на пода и легна да си почине, ако това изобщо бе възможно.

Серад се удиви на собствената си постъпка. В каютата му лежеше най-красивата жена, която някога бе срещал, а той не се възползва от тази възможност. С недоумение поклати глава. Представи си какво биха казали Тарик и Хасим, ако знаеха истината. Опита се да разбере кое у Тори го възпираше да не следва първичните си инстинкти, но не намери отговора. Доста време мина, преди да заспи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

По навик Серад се събуди на зазоряване. Свали дългите си крака от едната страна на леглото и седна. Тори още спеше на пода. Наруга я за ината и гордостта ѝ, но после стана и отиде до нея. Без да пророни нито дума, внимателно я взе на ръце и се запъти обратно към леглото. Докато прекосяваше стаята, понесъл нежно Тори в прегръдките си, Серад чу, че тя промърмори нещо насън. Макар по принцип да беше луда глава, сега тя приличаше на малко котенце. Беше толкова топла и лека! Той се почувства в пълното си право да я държи така и това му се стори странно. Когато впери очи в нея, тя инстинктивно се сгуши в него. Дълбоко съжали, че трябваше да я занесе само до леглото.

За негова радост, Виктория не се разбуди, докато я освободи от прегръдките си. Зави я нежно със своето одеяло и се взря в нея, за да се увери, че не е будна. Сигурен, че спи дълбоко, той се зае със своите занимания. Първо се изми и облече чисти дрехи, след което хвърли последен поглед на пленницата си и излезе от каютата, за да поеме задълженията си. Заклучи вратата след себе си и почти съжали, че няма да може да се върне скоро.

Тарик се бе качил на палубата преди половин час и чакаше Серад. Когато приятелят му се появи с доволен и бодър вид, на лицето му се разля широка усмивка в знак на одобрение на бурната нощ, която според него Серад бе прекарал. Завиждаше му за изминалите приятни часове.

— Добро утро, Серад. Изглеждаш чудесно тази сутрин. Сигурно си спал добре?

— Дори много добре, приятелю — отвърна му със самодоволна усмивка, за да го заблуди. В никакъв случай нямаше да признае на Тарик или на някой от другите пирати, че не е спал с Тори и не е вкусил от прелестите ѝ през тази нощ. Щеше да им отговаря уклончиво, за да могат сами да си направят извода.

Познавайки много добре Серад и неговата слабост към красивите жени, Тарик изтълкува точно по този начин думите и

самодоволния израз на приятеля си.

— Известен си с успеха си сред жените и това допринася много за голямата ти слава — каза той одобрително.

Дълбоко в себе си Серад се намръщи, но външно прие комплимента, както подобаваше:

— Тори е великолепна. Твърдо съм решил да я задържа за себе си.

— И няма да я освободиш срещу откуп? — Тарик бе изумен.

— Не! — бързо отговори принцът, но после се зачуди на думите си.

— Трябва да е страхотна жена, щом си готов да се откажеш от парите, които ще получиш за нейния откуп.

— Така е — съгласи се Серад.

— Изненадан съм, че така леко подари сърцето си — отбеляза Тарик.

— Не съм казал това — поправи го той, обезпокоен от думите на приятеля си. — Но Тори е истинска наслада за очите, а притежава и други добри качества.

— Успя да обуздаеш тази англичанка по-бързо, отколкото опитоми кобилата си — похвали го Тарик.

Серад се усмихна отново и поясни:

— Виктория дори е по-умна. Прие господаря си по-бързо от коня.

И двамата се засмяха на това сравнение. Въпреки всичко, Серад се запита дали наистина бе укротил тази жена, или тя просто изчакваше удобен момент, за да му отмъсти. Независимо какво казваше на хората си, винаги трябваше да бъде нащрек с нея. Странно защо, не го привличаше мисълта да я надхитри.

Тори се чувстваше ужасно на твърдия под. Не бе пожелала да легне при Серад и затова безропотно понесе участието си. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да успее да заспи.

Силното чукане по вратата я стресна и тя изведнъж осъзна къде се намира. Макар да бе облечена, изпита неудобство и се смути силно, че щяха да я сварят в леглото на Серад. Объркана, сграбчи завивките и ги придърпа чак до брадичката си. В този момент ключът се завъртя и вратата се отвори. Появата на мъжа, който предната вечер ѝ бе донесъл яденето, я смути. Сега той носеше закуската.

Измореният вид на жената в леглото на Серад го накара да се усмихне под мустак. Всеки на кораба знаеше за огромния успех на принца сред жените и Мала вярваше, че тя бе изтощена от бурната любовна нощ. Ето защо реши да прибави и тази история към слуховете за сърдечните авантюри на Серад. Но уплашен, да не би да ядоса господаря си със свободното си държане към тази жена, той бързо извърна поглед от Тори и се зае със задълженията си. Остави подноса на бюрото, взе чиниите с неизяденото студено ядене от вечерта и мълчаливо излезе.

Силно озадачена, Тори наблюдаваше действията му. Как ли се бе озовала в леглото на Серад? Този въпрос не й даваше мира. Опита се да си спомни кога се бе преместила тук, но не успя. Това я поуспокои малко, тъй като поне разбра, че го е направила не по собствено желание. Въпреки това фактът, че лежеше в постелите на Серад, я смути и тя рязко отхвърли завивките и стана.

Апетитът ѝ се бе възвърнал, а и храната миришеше чудесно. Затова отиде до бюрото и опита яденето, като междувременно се зачуди как да прекара времето си през деня.

Десет часа по-късно Тори не преставаше да мисли за това. Целият ден бе преминал отегчително и вече не я свърташе на едно място. Бе изпрала някои от нещата си, но продължаваше да се чувства мръсна, тъй като носеше една рокля от двадесет и четири часа. Жадуваше да се изкъпе и да си облече чисти дрехи, но Серад не се бе връщал и тя не бе имала възможност да го попита за сандъка с личните ѝ вещи. Само Мала себе отбил при нея, но все така студено бе отхвърлил всичките ѝ опити да го заговори, докато ѝ оставяше обяда. Накрая Тори заживя с надеждата, че Серад ще се върне скоро и тя ще може да се преоблече.

Привечер Серад и Тарик стояха до корабния рул.

— Ако вятърът духа все в тази посока, след десет дни може да сме в Алжир — отбеляза Серад доволно.

— Изненадан съм, че напредваме толкова бързо, като се има предвид товарът, който носим.

— Май късметът е, с нас в това пътуване — замислено продума Серад, удовлетворен от скоростта на плаване.

— Чудя се как издържа да работиш цял ден на палубата. Ако аз бях капитанът и в каютата ми ме очакваше една красива англичанка,

бих си намерил доста занимания долу.

— Точно затова не си на моето място. — Серад се усмихна. — Знаеш, че корабът е най-важното нещо в живота ми.

Тарик наистина знаеше за безграничната любов на Серад към морето. Все пак прелестната англичанка безспорно заемаше равностойно кътче в сърцето му.

Тори нахлу в мислите на Серад точно когато той реши, че тя не представлява интерес за него. През деня често се сещаше за нея. На няколко пъти дори се изкушаваше от желанието да слезе в каютата си, за да провери какво прави тя, но никога нямаше да признае това на помощника си. Сега обаче усещаше, че е време да се върне при нея.

— Ще вечерям в каютата си тази вечер — сподели той с Тарик, напълно подготвен за усмивката, която се появи на лицето на приятеля му.

— Не знам защо, но изцяло подкрепям решението ти — отбеляза Тарик добродушно. — Ще се видим сутринта.

Серад потърси Мала, за да му поръча да донесе вечеря за двама в каютата му. После тръгна към нея. Беше объркан. Нито една жена, с която бе преживял приятни мигове, не бе успяла да го задържи за по-дълго време. А с Тори бе различно. Макар през целия ден да бе мислил за нея, още не можеше да проумее какво точно го привлича у тази жена. Вярно — бе обаятелна, но това само по себе си не я правеше изключителна. Любовниците, които бе имал, също бяха красиви. Принцът се зачуди дали ако се любеше с нея, тя щеше да продължава да го привлича все тъй силно, или щеше да ѝ се насити бързо, както бе станало с другите жени.

Серад спря, за да отключи вратата на каютата си. Намери Тори, застанала до прозорчето, вперила поглед в морето. Отново се удиви на нейната красота и елегантност. Погледът му бе изпълнен с копнеж. Почуди се как е могъл да прекара предната нощ с нея, без да я обладае. Запита се как ще се овладее и тази вечер. Когато Тори се обърна към него, Серад веднага смени изражението на лицето си.

Тя се зарадва на появата му. Почти през целия ден бе мислила за него против волята си. Бе се опитала да се убеди, че той не е непобедимият мъж, за когото го бе сметнала вчера — просто се бе изплашила от него. Но сега Тори осъзна колко се е лъгала. Серад я привличаше със своята красота и сила. Внушителната му осанка

изпълваше цялата каюта. От него се излъчваше сякаш животински магнетизъм. Тя се взря в неговите широки и почернели от слънцето гърди, изкушавана от желанието да го погали. Изведнъж се осъзна и отмести погледа си от Серад. Вътрешно оправда този свой порив с огромната си нужда от компания. Наложил си да си припомни, че този мъж е неин враг, а не приятел. Снощи се бе смилил над нея, но това не означаваше, че никога повече няма да се опита да я вкара насила в леглото си. Серад не бе възпитан английски благородник. Той беше варварин, известен като един от най-безмилостните и жестоки пирати, кръстосвали седемте морета.

Серад не забеляза вълнението ѝ.

— Радвам се, че не спиш и си готова да се погрижиш за мен — самодоволно каза той.

— Нима очакваше да съм в леглото?

— Това май не е лоша идея. Не бих възразил на такова посрещане — пошегува се Серад и я погледна страстно.

Тори настръхна при този намек.

— Предпочитам да спя на пода.

— Не мислеше така сутринта, когато те взех в прегръдките си и те занесох до леглото.

— Била съм заспала — защити се тя.

— Смятам, че си най-послушна, когато спиш — изтъкна мъжът и се замисли за приятното усещане да я държи в обятията си.

— В такъв случай ще направя всичко възможно да не заспивам — отвърна Тори с гордо вдигната брадичка и го погледна дръзко.

Серад скъси разстоянието между тях. Погледът му помръкна от неудържимото влечение, което изпита към нея.

— Нощите могат да се окажат доста дълги, когато тялото жадува за сън, а съзнанието отказва да му го даде — бавно изрече той, а в думите се криеше друг смисъл. Застана пред нея.

— Тялото и съзнанието ми действат еднородно — надменно отговори Тори.

— Ще видим — загадъчно вметна той и се надвеси над нея, за да я накара да го погледне в очите.

— Желает ли нещо? — невинно попита тя, тъй като искаше да смени темата на разговор. Едва не се разплака от унижение, когато Серад се засмя под мустак.

— Да, но всяко нещо с времето си — отвърна той със самодоволна усмивка и седна зад бюрото. — Тази вечер ще ям тук, с теб, затова побързай да се погрижиш за раната, преди Мала да е донесъл яденето.

Тори си отдъхна с отдалечаването му, но се разтревожи от заповедта да се заеме отново с раната му. Не искаше да докосва Серад, но нямаше друг избор. Без да промълви нито дума, тя отиде до бюрото и взе нужните инструменти, които бе оставила в едно чекмедже. Наведе се към него и свали превръзката от предната вечер. Раната не бе заздравяла, но не кървеше.

— Как изглежда? — попита Серад и погледна през рамо към раненото място.

— Малко по-добре, но все пак ще е по-разумно да не натоварваш ръката си през следващите няколко дни. Нужно е време, за да зарасне — предупреди го тя.

Серад изсумтя в отговор на съвета й. „Ятаган“ бе смисълът на живота му. Никога не би пренебрегнал задълженията си на кораба. Изобщо не трепна, когато Тори започна да промива раната. Само стегна леко тялото си, докато тя слагаше противовъзпалителното средство. Накрая Виктория отново направи стерилна превръзка. Удиви се на силната му воля — раната беше дълбока и вероятно болезнена.

— Утре трябва да сменим превръзката — каза тя.

Серад сви ръката си, за да се увери, че може да я движи свободно и в момента, в който англичанката понечи да се изправи, я сграбчи за китката.

— Една покорна робиня заслужава да бъде възнаградена за добре свършената работа. — Стана и подканващо плъзна длан по ръката й, за да я придърпа към себе си.

Тори се сепна от внезапното му докосване и погледна Серад с широко разтворени очи.

Той се вторачи в нея и потъна в смарагдовозеления й поглед. После нежно посегна към Тори и я притисна.

Близостта на техните разпалени от желание тела я накара да се опомни. Ужасена от чувствата, които Серад предизвикваше у нея, тя настръхна.

— Бих желала сама да избира наградата си.

За миг Серад долови сянка от страх в очите ѝ, но тя набързо я прикри под маската на самоувереност и събудената в него страст напълно изчезна. Той се озадачи от отношението си към тази жена. Желаете я. Защо се интересувахте от нейните мисли и чувства? Какво значение имаше дали я плашеше, или привличаше? Той се разстрои и се отказа да я насилва повече.

— Не искам свободата си и не ме моли да ви събера отново с компаньонката ти. Не мога да удовлетвори тези желания.

— Мис Джоунс добре ли е? — попита тя загрижено.

— Да — успокои я Серад.

— Тогава за награда искам да се изкъпя и преоблека с чисти дрехи — помоли Тори и на сърцето ѝ олекна.

Остана доволен от молбата ѝ. Хареса му мисълта да я наблюдава, докато тя се къпе, и макар да знаеше, че това ще се окаже голямо мъчение за него, той се съгласи.

— Ще получиш нови дрехи и ще видим дали можем да ти осигурим вана.

— Благодаря ти. — Тори за пръв път му се усмихна и по неизвестна причина той се зарадва на постъпката си.

Мала пристигна с вечерята и сложи малка масичка, за да се нахранят на нея, след което Серад го изпрати да донесе ваната, в която самият той се къпеше. Останали насаме, Виктория и принцът започнаха да се хранят.

Интимната вечеря правеше Тори неспокойна. Тя скришом го поглеждаше. Струваше ѝ се нелепо, че изпитва тъй силно влечение към него. Знаеше какъв е той. Въпреки това не можеше да отрече факта, че този мъж едновременно я плаши и омайва. Прииска ѝ се да научи повече неща за него.

— Серад? — смело подхвана тя.

Той въпросително я погледна.

— Да?

— Защо стана пират?

Не му се наложи да мисли дълго, за да ѝ отговори.

— От дете обичам морето и винаги съм искал да бъда капитан на кораб. Следвах традициите на моя народ и станах алжирски пират.

— Но ти не си истински северноафриканец. Всеки би разбрал това по сивите ти очи.

— Израснал съм в Алжир. Там е моят дом. — Гласът му я отказа да продължи тази тема.

— Женен ли си?

Серад я погледна с любопитство.

— Не, още не съм си взел съпруги.

— Съпруги? — промълви тя, стъписана от употребата на множествено число.

— Да, съпруги — повтори той с неоспоримо мъжко достойнство.

— Според нашата религия един мъж може да вземе толкова жени, колкото има възможност да си позволи. Освен това има право да държи наложници.

— Наложници? — Тори никога не бе чувала тази дума.

— Те са робини, които мъжът държи в харема си за лично удоволствие.

— Ти имаш харем?

— Прекарвам прекалено много време в морето.

За своя изненада, Тори се зарадва на тази новина.

— Щом не си женен, тогава коя е русокосата жена от портрета, който пазиш в бюрото си?

В първия момент той се стресна от въпроса ѝ, но после се сети, че сигурно е видяла портрета на леля му, когато е поддреждала нещата.

— Това е моята леля. Казва се Раби.

— Какви са родителите ти?

При този въпрос Серад се почувства неловко. Малик беше единственият баща, когото познаваше, а леля му — единствената майка. Нямаше никаква представа къде се намираха истинските му родители, а и не го интересуваше.

— Доколкото знам, те са мъртви. Отгледан съм от леля ми и Малик.

— Кой е Малик?

— Емирът на Алжир, а леля Раби е негова.

Думите му прозвучаха така, сякаш ставаше въпрос за неодушевен предмет, и Тори не можа да сдържи любопитството си:

— Какво имаш предвид под „негова“?

— Преди много години Малик е пожелал да я получи като подарък.

— Нима леля ти е била пленница като мен? — В очите ѝ се четеше ужас.

— Леля ми е щастлива с Малик — каза той в защита.

— Защо не е била откупена?

— Искал е да я задържи за себе си. — Това му се струваше много просто и той не можеше да си представи защо тя изобщо го питаше.

— Ами ако тя не е искала?

— Малик се грижи добре за нея и я е поставил над всички в дома си, а това е достатъчно.

— И това ти се струва нормално?

— Разбира се. Малик е емир.

— Явно пиратството наистина ти е по наследство.

— Сам реших да стана моряк, но, от друга страна, нямах избор. Още като момче желях да имам свой кораб, който да нарека „Ятаган“. — В съзнанието му изплуваха далечни и смътни спомени за едно корабче — играчка. Но Серад се отърси от тези мисли и се върна в настоящето. Беше доволен от сегашното си занимание и всичко друго бе без значение. Решен да прекара приятна вечер с прелестната си пленница, Серад усети, че става много сериозен.

— Сигурно се радваш, че си осъществил мечтата си. Жалко, че целта ти е да бъдеш пират и да грабиш спечеленото с честен труд от хората.

— По-силните и по-бързите оцеляват. — Той сви рамене и допълни: — Няма да е зле да внимаваш какво говориш, Тори. Още нищо не съм откраднал от теб.

— Открадна свободата ми.

— Жената никога не е свободна. От родния си дом тя отива в къщата на мъжа си. Още от първия си ден е обречена на един или друг вид робство.

— Грешиш.

— Така ли? А ти ли си избра годеника? — По изражението ѝ разбра, че бе прав. — Виждаш ли? Жената принадлежи на мъжа. Независимо дали е дъщеря или съпруга, мъжът може да прави с нея каквото си пожелае. Такъв е животът.

Тори кипеше от гняв.

— Винаги съм била господарка на себе си. Правила съм само това, което ми харесва.

— О? Значи не си безразлична към мъжа, избран за теб от баща ти?

— Аз го обичам — излъга тя, решена да не отстъпи в спора си със Серад. — Той е чудесен мъж. За разлика от твоите сънародници, той е нежен, мил и уважава жените — подчерта тя, за да му покаже, че годеникът ѝ притежава качества, които на самия него му липсват. — Изгарям от нетърпение да се върна вкъщи, за да се омъжа за него.

Похвалните думи за английския ѝ годеник го подразниха. Зарадва се, че точно в този момент Мала се появи с ваната и с горещата вода и прекъсна разговора им.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори едва успя да скрие нетърпението си, докато наблюдаваше как Мала и мъжете, дошли с него, поставяха ваната и я пълнеха с топла вода. Жадуваше да се изкъпе и затова с вълнение очакваше момента, в който щеше да измие мръсотията от немитото си няколко дни тяло.

Серад също следеше действията на хората от своя екипаж. Той крадешком погледна Тори и долови щастието в очите ѝ, което го накара да изпита удоволствие, че я дарява с тази малка радост. После отново насочи вниманието си към мъжете и видя, че бяха приключили с възложената им работа и в момента с жадни очи изпиваха пленницата. Той се ядоса, че те се любуват на Тори в тази интимна обстановка и ги изгони от каютата.

— Ето и възнаграждението ти — заяви той, когато останаха насаме.

— Благодаря ти — сдържано отвърна тя с надеждата, че той също ще излезе. — Радвам се, че държиш на думата си.

— Никога не бива да се съмняваш в това. Спазвам всяко свое обещание и не давам клетви, които не мога да изпълня — уверено отвърна Серад. Сякаш за да придаде по-силен ефект на думите си, той прикова сивите си очи върху нея, но после се обърна към очакващата я вана.

Дървената вана, пълна с топла вода, имаше доста примамлив вид и Серад се почуди каква щеше да бъде реакцията на тази красива англичанка, ако той пожелаеше да се изкъпе с нея. Идеята го поблазни, но тутакси се отказа. Някой друг път. Би било много по-добре да се къпе заедно с благоразположена жена, отколкото с непокорен дявол. Възнамеряваше да даде на Тори достатъчно време, за да може тя да свикне с новото си положение. Не трябваше да действа прибързано, нито да я насилва. Това не отговаряше на характера му.

Серад изведнъж осъзна, че се налага да излезе от каютата. Тръгна навън, като я осведоми, че скоро ще се върне.

Тори си отдъхна с облекчение. Бе се изплашила, че той има намерение да остане по време на банята ѝ, а не ѝ се искаше да се съблича пред него. С почти езическа наслада свали мръсната си рокля. След като я смачка на топка и я захвърли настрана побърза да влезе във ваната, за да се възползва от всяка секунда усамотение.

Тори не можа да се сдържи да не въздъхне от удоволствие в момента, в който се потопи в топлата вода. Облегна глава на ръба на ваната, затвори очи и остави на водата да успокои и измие душевните ѝ терзания. После отново въздъхна и избви всичките си мисли от главата. Нуждаеше се от време, за да възвърне вътрешното си спокойствие.

Междувременно Серад слезе в трюма, за да потърси пътническия сандък на Тори. След като тършува известно време, най-накрая го зърна сред плячката от „Чайка“. Тъй като изобщо не бе запознат със стила на обличане на англичанките, той се видя в чудо какво да избере. Прехвърляйки купища от дрехи, Серад в крайна сметка се спря на една рокля и някои лични принадлежности, от които според него тя щеше да се нуждае.

Серад се разкъсваше от противоречиви чувства, докато вървеше обратно към каютата си. Част от него искаше Тори да се е изкъпала и облякла в мръсните си дрехи. Другата, по-първична част от същността му предпочиташе тя да не е излязла от ваната.

Серад спря за малко пред вратата, но после влезе, без да чука. Тъй като бе отсъствал повече от половин час, искрено се надяваше, че вече е готова. За негова най-голяма изненада и удоволствие, тя все още се къпеше. Серад затвори вратата и спря, за да ѝ се полюбува. Тори бе с гръб към него и това му даде възможност да изпита истинска наслада от нейните нежни голи рамене и от пригладената ѝ назад мокра коса. Топла вълна заля тялото му.

Тори тъкмо бе измила косата си, когато чу вратата да се отваря. Като осъзна колко много време е минало и разбра, че Серад се е върнал, тя ахна от удивление. Удоволствието я бе погълнало толкова, че бе забравила за ограниченото време, с което разполагаше. Плахо се сниши в бързо изстиващата вода, прибра коленете си до тялото и кръстоса ръце върху гърдите, за да се скрие от погледа му.

— Серад, почакай! Не можеш да влезеш сега! Още не съм свършила.

В този момент нищо не бе в състояние да спре Серад. С усмивка на лице той самоуверено продължи към нея. Приковал поглед в изкусителната извивка на раменете ѝ, изпита неудържимо желание да целуне това нежно местенце.

— Това е моята каюта, Тори. Ако искам, ще остана — каза той с тих, но категоричен глас.

Видът ѝ го омайваше. Жадуваше да я грабне в прегръдките си и да я вдигне от ваната, а от нея да се стичат струйки вода. Копнееше да я занесе на леглото си и страстно да се люби с нея. Желаете да я обладае и да я направи своя. Опита да се овладее. По принцип бе деен човек, човек, който удовлетворяваше всяко свое желание и затова му костваше неимоверни усилия да се обуздае. Външно спокоен, Серад прекоси стаята и застана до ваната, за да може да ѝ се полюбува.

Тори долови страстния пламък в очите му. Май бе настъпил моментът... онзи момент, от който се бе страхувала от самото начало. Престраши се да го погледне в очите и с достойнство каза:

— Не исках да прозвучи като заповед. Просто имам нужда от още малко време, за да се облека. Ако обичаш, би ли оставил дрехите ми и излязъл, за да изчакаш за момент...

— Ами ако не искам да си облечена? — попита той и се наведе, след което прокара връхчетата на пръстите си по съблазнителната извивка на ключицата ѝ, после по-надолу... Следеше с поглед ръката си и щом стигна до скръстените ѝ ръце, спря.

Сякаш огън изгори кожата ѝ при неговото докосване, но Тори успя да се сдържи да не се отдръпне и по този начин да не рискува да се разголи повече. Нарочно пренебрегна предишния му въпрос и на свой ред го попита:

— Това означава ли, че няма да излезеш?

— Да — отговори той и все така усмихнат, се изправи над нея. — Смятам да остана, за да се порадвам на гледката. — Порази го фактът, че дори притисната до стената, тя не признаваше надмощието му. Нямахте съмнение, че бе красива и смела жена.

Тори си мислеше, че не губи нищо, като се държи нахално с него. Явно Серад уважаваше смелостта повече от всяко друго качество и затова, като го помоли да ѝ подаде хавлията, тя му хвърли презрителен поглед.

Серад първо огледа хавлията, после — Тори, но в края на краищата изпълни желанието ѝ. За награда успя да зърне нейната бяла закръглена гърда, когато тя протегна ръка, за да вземе кърпата от ръцете му. Серад с мъка удържаше надигащата се в него страст и затова реши да се отдалечи на по-безопасно разстояние. Сядайки зад бюрото, той опита да се отпусне и да изглежда спокоен, докато тя ставаше. Това съвсем не бе лесна задача.

Както седеше във ваната, Тори обви кърпата около себе си, след което плавно стана. Помисли, че се бе справила доста добре, имайки предвид обстоятелствата, но всъщност навлажнената хавлия я правеше още по-съблазнителна. Мекият плат прилепваше така плътно по приятните извивки на тялото ѝ, сякаш бе нейна втора кожа.

Серад призова цялата си воля, за да не стане от мястото си. Тори приличаше на русалка, изплувала от морската бездна. Бе родена изкусителка — макар да не целеше да го съблазнява с действията си, и никоя заучена игра на някоя наложница не би успяла да го възбуди повече. В крайна сметка именно нейното наивно и непринудено поведение го възпря да не задоволи разпалилата се страст. Тори не възбуждаше сластолюбието му умишлено. Още в началото му бе показала, че не иска да има нищо общо с него. Въпреки това Серад усети, че я желае по-силно от всяка друга жена.

В първия момент той реши да задоволи страстта си. Възнамеряваше да я обладае, но си спомни какво го бе посъветвала леля му в миналото: преди всичко трябва да бъдеш мъж с достойнство. Чуваше думите ѝ толкова ясно, сякаш тя стоеше до него, и това го подтикна да оправдае очакванията ѝ.

— Ще ми подадеш ли дрехите? — попита Тори, като излезе от ваната и самоуверено тръгна към него с протегнатата ръка, за да вземе роклята си.

Серад наблюдаваше как гордо вдигнала глава, тя вървеше към него без никакъв страх. Тори бе великолепна жена. Докато се бореше със себе си, на лицето му трепна мускул и той разбра, че трябва да излезе от каютата незабавно.

— Ето! — Серад рязко се изправи и пусна нещата ѝ върху бюрото, за да избегне допира с нея. Без да каже нищо повече, той излезе от стаята, като не се обърна назад.

Тори не можеше да повярва, когато видя, че Серад излезе. Остави я сама! Може би не бе чак такъв грубиян, за какъвто го смяташе. С повишено настроение тя прерови нещата, които ѝ бе донесъл. Зарадва се, като видя, че освен рокля, гребен и четка, се бе сетил да вземе и една от нощниците ѝ от сандъка. От страх да не би той да влезе всеки момент, Тори побърза да облече памучната рокля с висока яка и дълги ръкави.

Вече облечена, тя се поуспокои. Едва не бе изгубила самообладание, когато Серад я свари гола във водата, но сега, закрита от глава до пети, се чувстваше в безопасност.

В очакване на Серад Тори започна да крачи напред-назад из каютата. Но той не се върна и след известно време тя взе одеялото си от леглото и го постла на пода. Остави лампата да свети съвсем слабо и легна да спи.

Серад стоеше сам на палубата. Ръцете му толкова здраво стискаха перилата на бордовата ограда, че кокалчетата им бяха побелели. Независимо че желаше Тори, той се бе отказал от това удоволствие. Не можеше изобщо да разбере — от една страна, намираще постъпката си за глупава, а, от друга, смяташе, че бе действал правилно. При това нелогично заключение Серад тихо се наруга.

— Серад? Какво правиш тук? — Гласът на Тарик, долетял от тъмнината, го стресна.

— Излязох да подишам чист въздух, преди да си легна.

— В каютата ти сигурно е доста горещо, а?

— Много — отвърна принцът и тъй като не искаше да остане с приятеля си, пожела му лека нощ и се спусна по стъпалата към каютите.

Тарик го проследи с поглед и се усмихна, като си помисли кой го очаква долу.

Серад влезе в стаята си и видя, че Тори вече спи на пода. Предполагайки колко злочеста се чувства тя там долу, той се изкушаваше от мисълта да я вдигне и да я сложи в леглото си. Въпреки това се въздържа. Досега бе успял да се овладее, но не знаеше как би реагирал в момент на слабост, ако се озовеше в едно легло с нея. Като реши да я остави да спи сама, той угаси лампата, съблече се и легна.

Нощта му се стори страшно дълга, тъй като се чудеше какво да прави с Тори.

На път за Лондон английският кораб „Морска дева“ попадна на останките на „Чайка“ и на единствения оцелял от кораба малко след изгрев — слънце. Моряците положиха всички усилия да извадят ранения мъж от морето. Когато го изтеглиха на борда, мнозина се питаха дали ще преживее деня. Но късно следобед корабокрушенецът се съвзе достатъчно, за да може да говори, и разказа на капитана за пиратското нападение. Съобщи имената на взетите пленници и сподели за собствените си безрезултатни опити да се противопостави на морските разбойници. Обясни как са го ранили и оставили да потъне заедно с кораба, тъй като го помислили за мъртъв. Английският кораб заплува с пълна пара към Лондон, за да занесе новината за нещастieto.

Когато се качи на палубата на другата сутрин, Тарик се учуди, като видя Серад.

— Нощта ти е била доста кратка. Изненадан съм, че вече си поел задълженията си — отбеляза той и застана до приятеля си, който бе зареял поглед в морската шир.

Серад едва не се изсмя жлъчно. На него нощта му се бе сторила безкрайно дълга. Поне така му изглеждаше, когато напразно се бе опитвал да заспи. С цялото си същество бе чувствал близостта на Тори, спяща на пода. Никога през живота си не бе се радвал толкова много на разсъмването.

— Приятното трябва да се съчетава с полезното.

— Ти си много по-свестен човек от мен — ухилено каза Тарик.

— Уверен съм, че всички знаят това — отвърна Серад иронично и най-после се засмя. Харесваше Тарик и изведнъж се зарадва, че помощникът му го отвлича от мислите му. Бе се уморил да размишлява за тази загадъчна жена, която в момента спеше спокойно в каютата му. Серад отново погледна морето и попита приятеля си какво мисли за облаците на хоризонта.

— Има вероятност да се разрази буря — сподели той.

Съзрял образуващите се облаци, Тарик се съгласи.

— Нареди на екипажа да се заеме с подготовката на кораба. Сигурно ще ни върхлети днес следобед.

Тарик побърза да предаде заповедта на екипажа, а Серад потърси Мала. Не беше сигурен за времетраенето на лошото време, но поне можеше да предостави на Тори възможността да се порадва на слънцето, преди да забушува бурята. Като намери Мала, той му нареди да занесе закуска на Тори и след това да я изведе на палубата. Междувременно Серад също се включи в подготовката на „Ятаган“ за грозящата го опасност.

Тори бе вече станала, когато Мала почука на вратата със закуската. Тази сутрин отново се бе събудила в леглото на Серад, а не си спомняше как се е озовала там. Тя се чувстваше много добре в меките постели, но не искаше Мала пак да я свари в тях. Затова бързо скочи и се облече в чистите си дрехи. След като среса косата си, която бе принудена да носи пусната, използва времето да изпере нещата си във вече изстиналата вода на ваната. После ги просна из стаята и отново се зае с разтребване на каютата.

Мала се зарадва, че намери Тори станала и облечена. Той остави таблата със закуската на бюрото.

— Благодаря. — Тори умираше от глад, а храната миришеше вкусно. Затова веднага седна и започна да се храни.

Мала мълчаливо започна да събира масата и чиниите от предната вечер. Той направи няколко курса, за да изнесе нещата, също и ваната, и накрая доволно прецени, че каютата е подредена според очакванията на принц Серад. След това изчака англичанката да закуси.

— Принц Серад разреши да се качите на палубата, щом се нахраните.

— Аз съм готова.

— Принц Серад ви очаква.

От нетърпение отново да види слънцето Тори се затича по стълбите към палубата. Като излезе вън, дълбоко вдиша свежия морски въздух. Стори й се, че от цяла вечност не е чувствала галенето на топлите слънчеви лъчи, както и приятния ветрец, развяващ косите й. Тори се извърна с лице към лъчезарното слънце и затвори очи, за да се полюбува на прекрасното усещане.

— Мис Виктория!

Развълнуваният вик на Джоунс стресна замечтаната Тори. Тя се обърна и видя приятелката си, която с достойнство се опитваше да изкачи стълбите към палубата.

— Джоунс! — Тори прегърна дребната жена в широко разтворените си обятия. Не знаеше какво е накарало Серад да им разреши да се срещнат, но нямаше и да пита. Бе щастлива да види компаньонката си.

— Слава богу, че си жива! Не можеш да си представиш колко много се притеснявах за теб! — каза Джоунс. Силно притисна момичето в прегръдките си и без да я пуска, се дръпна назад, за да я огледа по-добре. Проницателните ѝ очи не пропуснаха нищо.

— Слава богу, че си добре! — отвърна Тори. Джоунс носеше същата рокля и имаше уморен и раздърпан вид, но иначе изглеждаше добре — явно не бяха се отнасяли зле с нея.

— Имайки предвид обстоятелствата, мисля, че съм добре. Но ти как си? Не спрях да се безпокоя от онази нощ, когато ни разделиха!

Тори успокоително я потупа по ръката.

— Добре съм. — Но като видя недоверчивия поглед на Джоунс, тя повтори по-убедително: — Наистина съм добре.

— Но ти остана сама със Серад... Още ли те държи в каютата си? — попита Джоунс, като мислеше за неприличната близост с него, на която бе подложена Тори.

— Да.

— Добре ли се отнася с теб? — В погледа на Джоунс се прочете безпокойство, когато се опита да разбере по изражението на повереницата си дали ѝ бе сторил някакво зло.

— Много добре, дори внимателно.

— И не те е насилвал да...

— Не! — рязко отсече Тори.

— Слава на небесата! — Джоунс явно си отдъхна. Страшно се бе изплашила за непорочността на повереницата си през онази нощ, когато я измъкнаха от каютата на Серад. Мисълта, че Тори е останала сама с един необуздан и жесток човек, без да има кой да я защити, не я оставяше на мира. Но страховете на Джоунс се разсеяха. Тя внимателно се взря в момичето и разбра, че то не я лъжеше. Зарадва се, че капитанът на пиратите се оказа мъж с известно достойнство, а не осквернител на невинни млади жени.

— Ами ти? Добре ли си? Аз също се безпокоях за теб. — На Тори ѝ бе неудобно да обсъжда Серад и смени темата на разговора. Достатъчно лошо бе, че живееха заедно и все повече започваше да гледа на него като на мъж. Безспорно не ѝ се говореше за това.

— Както знаеш, не ми бе много леко и през последните няколко дни страдах неимоверно много.

— Защо? Какво се е случило? — Тори се притесни, че ужасните неща, за които я бе предупредил Серад, са сполетели настойничката ѝ. — Пиратите ли те нараниха?

— Не, не става въпрос за физическо страдание, макар да се чувствам доста оскърбена от факта, че съм заключена в душен и тъмен склад без прозорци. Няма с какво да се измия и, както виждаш, нямам чисти дрехи. Не е човешко да не ми осигуряват минималните условия за поддържане на лична хигиена.

— Ще поговоря със Серад за теб.

— Ще ти бъда благодарна за това. Много мило от негова страна, че ни разреши да се видим. Как мислиш — дали ще ни позволи да живеем заедно?

— Не знам — отвърна Тори. — Мала каза, че той е на палубата, но не го виждам.

В този момент Джоунс случайно погледна към платната и зърна Серад, който с още един пират се катереше по въжетата. Докосна ръката на Тори и ѝ посочи нагоре.

— Наистина е тук.

Младата англичанка вдигна глава и видя как Серад се катери по четвъртитото платно високо над палубата и сърцето ѝ силно заби. Тя се удиви на неговите уверени, силни и грациозни движения, докато заедно с другия мъж работеше по такелаж. Но преклонението ѝ пред уменията му отстъпи място на страха от евентуалното му падане. Уплашена и безсилна, Тори наблюдаваше работата им.

Смути се от обзелото я вълнение, когато, притаила дъх, зачака Серад да слезе. Запита се защо се притеснява за него, но не може да намери отговора. Той бе пират — мъж, чиято цел в живота бе да плава в морето и да напада нищо неподозиращи кораби. Все пак Тори съзнаваше, че Серад има и други, положителни качества, а това само засилваше вътрешните ѝ противоречия и я объркваше още повече.

— Не мога да повярвам, че се излага на такава опасност — промълви Тори със сподавен глас.

Джоунс долови страха ѝ и я изгледа строго.

— Това е неговият кораб и аз съм сигурна, че го познава добре.

— Той наистина каза, че плаването е смисълът на живота му и че обича корабите и морето още от детството си.

— Явно този мъж е по-добър, отколкото предполагах първоначално. Доволна съм, че се отнася към теб с уважение сподели мис Джоунс. — Трябва да ти призная, че се опасявах от най-лошото, когато ни разделиха.

— Аз също — каза Тори. — Като видях какво се случи с капитан Дювал, очаквах сурово наказание. За щастие той се държа мило.

— Наистина ли?

— Накара ме само да оправя бъркотията, която бях създала в каютата.

— Изглежда по-добър човек, отколкото го смятах. Чудя се как е станал пират...

Прекъснаха разговора си, тъй като Серад се спусна по едно въже близо до тях. Бе ги забелязал отгоре и вече ги приближаваше.

— Благодаря, че ни разреши да се срещнем — първа заговори Тори.

— Много мило от ваша страна — добави мис Джоунс.

— Скоро няма да можете да се видите пак — строго каза той, тъй като безпокойството му от времето влияеше на настроението му.

— Но... — Тори предположи, че ги наказва отново.

За да я накара да замълчи, Серад побърза да обясни причината за това:

— Времето ще се промени — вероятно в близките часове. На свечеряване ще ни връхлети силна буря. Затова се порадвайте на няколкото спокойни часа, които ви остават.

Това обяснение удовлетвори и двете жени. Когато един от моряците го извика, те с поглед изпратиха Серад. Тори го наблюдаваше и не можеше да отрече, че той я привлича против волята ѝ. Мис Джоунс също го гледаше и стигна до извода, че Серад наистина е прекрасен мъж — естествено никога нямаше да го признае на Тори.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Силната буря се разрази малко след пладне. „Ятаган“ бе в пълна изправност и уверено си проправяше път през големите вълни, управляван от Серад. Плавателният съд се бореше със силния вятър, който ожесточено шибаше платната, но екипажът си бе свършил добре работата, като бе закрепил всички части и в крайна сметка нищо не се разби.

Часове наред Серад, Тарик и опитният екипаж водиха битка. Всеки знаеше задълженията си и безропотно ги изпълняваше. Представляваха едно цяло в борбата за оцеляване с природните стихии.

Макар Серад да бе съсредоточил вниманието си върху управлението на кораба, загрижеността за безопасността на Тори заемаше първостепенно значение в мислите му в особено опасните моменти. Ядоса се, че тя се прокрадва в съзнанието му точно когато бе зает с тази задача и се зачуди защо ѝ придава толкова голяма важност, като вместо да се притеснява за кораба, се безпокои за нея. Серад си наложи да мисли само за работата си на „Ятаган“ с утехата, че спасявайки любимия си кораб, ще спаси и Тори.

Тори седеше сама в каютата на Серад. Бе пътувала често с кораб, но никога не бе преживявала толкова силна и продължителна буря. Застанала до прозорчето, тя безпомощно наблюдаваше бушуващото море и нетърпеливо очакваше края на тази морска стихия.

С напредване на времето бурята не стихваше — напротив, даже се усилваше. Тори се чудеше как ли мис Джоунс понася това бедствие, но реши, че храбрата ѝ компаньонка вероятно се справя чудесно. Навън се здрачи и Тори запали една малка лампа за по-безопасно, тъй като възнамеряваше да изчака края на бурята.

Не бе обърнала голямо внимание на звуците, издавани от кораба, но с падането на нощта ѝ се струваше, че стенанията и скърцанията се усилват. Изтръпна, като си представи, че както е заключена в каютата, можеше да потъне заедно с кораба. Изведнъж скочи и отиде до вратата,

за да провери дали наистина е заключена. За своя най-голяма изненада откри, че е отключено и предположи, че Серад бе наредил на Мала да остави вратата така. Това я поуспокои.

Тори затвори вратата и седна зад бюрото. Слушайки развилнелия се навън вятър, тя си мислеше за Серад. Искаше ѝ се той да се върне, за да е сигурна, че не го грози опасност. Убеждаваше се, че единствената причина, поради която се тревожи за здравословното състояние и безопасността му, е, че ако нещо се случи с него, двете с Джоунс щяха да попаднат в ръцете на останалите пирати. Макар това оправдание да я задоволи, остана неспокойна и загрижена, защото нощта минаваше, а той не се връщаше.

Съмна, но сивите и зловещи облаци правеха новия ден мрачен. Морето се вълнуваше, но не бе бурно, както през нощта. Въпреки че от север духаше силен вятър и постоянно валеше дъжд, изглежда, най-лошото бе отминало.

— Имаш нужда от почивка — посъветва приятеля си Тарик, когато застана до него на руля.

— Прав си — отвърна капитанът. Наистина имаше нужда от почивка. Отначало борбата с бурята му се бе сторила безконечна, но вече всичко свърши. Новият ден бе настъпил, а „Ятаган“ бе цял-целеничък. Бяха преживели нощта. Бяха победили.

— Слез долу. Аз ще поема управлението.

— Ако времето се промени... — Серад вдигна очи към облачното небе.

— Ще те осведомя, но мисля, че няма нужда да се притесняваш. Положението няма да се промени. Бурята стихна.

Изтощен до краен предел, Серад слизаше по стълбите, изцяло погълнат от мисълта за Тори. Трябваше да се увери, че тя е добре. През целия ден си мислеше за нея. На няколко пъти по време на бурята положението бе ставало критично и в тези моменти Серад бе доволен, че бе наредил на Мала да остави каютата отключена. Той не искаше Тори да попадне в капан, в случай че „Ятаган“ изпаднаше в беда.

Принцът беше твърде уморен, за да се замисли на какво се дължи прекомерната му загриженост за тази жена. Вярно — той я желаше, но също така бе желал и други жени преди нея. Необяснимо защо, сърцето на Серад копнееше за младата англичанка и чувството сякаш се усилваше с течение на времето. Точно сега обаче това не го

вълнуваше. Единственото му желание бе да се върне в стаята си, да се увери, че тя е добре и после малко да поспи.

Серад влезе тихо в каютата си и намери Тори напълно облечена и седнала зад бюрото с ръце, скръстени върху него. Бе положила глава върху ръцете си и спеше дълбоко. Той още държеше бравата на вратата, когато спря, за да разгледа пленницата си по-добре. После влезе вътре и заключи след себе си. След това внимателно се приближи до бюрото, взе Тори на ръце и я понесе към леглото.

— Върна ли се? — промълви Тори, като усети, че се намира в прегръдките на Серад. През цялата нощ бе стояла будна, но преди няколко минути се бе унесла.

— Всичко свърши — прошепна младият мъж с дрезгав глас. — Вече си вън от опасност. — Не беше сигурен кого убеждава: себе си или нея.

— Добре — въздъхна тя и когато той я постави в леглото, бързо се сви на една страна и заспа.

Серад стоеше надвесен над нея и се чудеше дали да легне до нея или не, но най-накрая реши. Бе толкова уморен, че в никакъв случай нямаше да спи на пода. Съблече мокрите си дрехи и след известно колебание сложи чифт сухи панталони, след което се изтегна до Тори. Надали би успял да овладее страстта си преди двадесет и четири часа, но точно в този момент копнееше за сън.

Серад лежеше неподвижно, доволен, че е сложил Тори да спи до него, и затвори очи. След няколко минути вече спеше блажено.

Тори не разбра какво точно я събуди, но скоро ѝ стана много топло и почувства някаква тежест върху себе си. Тя лежеше настрани, с лице към каютата, когато отвори очи, за да се огледа наоколо. Чудеше се защо ѝ е толкова горещо.

В този миг погледът ѝ се спря върху една мъжка ръка, собственически обгърнала кръста ѝ. Тогава Тори забеляза, че тялото на Серад е плътно притиснато до нейното. Гърбът ѝ бе долепен до широкия му гръден кош, а бедрата ѝ свойски се гушеха в неговите.

Тори настръхна несъзнателно, при което ръката на Серад се затегна около нея. Макар това да не ѝ причини болка, тя се чувстваше прикована към него с железни вериги. Опита се да се отдръпне, но той не я пусна.

— Защо трябва да ставаш? — попита я с нежен и дрезгав от съня глас и плъзна ръка по корема ѝ, като спря пръстите си точно под гърдите ѝ, за да я подразни. Движението на Тори го бе разбудило и макар да нямаше ни най-малка представа как се бяха озовали в тази интимна поза, Серад нямаше нищо против да я държи така.

— Вече ти казах, че няма да спя с теб — категорично каза Тори и се опита да махне ръката му. Бе твърде неспокойна, за да се наслади на близостта им. Помъчи се да си спомни как бе дошла тук. Смътно си спомняше само за завръщането на Серад, но от силната умора не бе успяла да се събуди. Сега обаче беше будна и отчаяно се питаше откога лежи до него и как изобщо щеше да се измъкне оттук.

— Ти току-що го направи — пошегува се той.

— Не по моя воля.

— Но не се съпротивлява дълго — напомни ѝ Серад, който се любуваше на нежните извивки на тялото ѝ, плътно прилепнало до неговото. — В интерес на истината, не си спомням да си се съпротивлявала.

— Бях твърде уморена, но сега не съм. Пусни ме да се изправя! — извика Тори. Опита се да седне в леглото, но осъзна, че не само ръката му я обгръщаше, а и косата ѝ бе затисната под неговото рамо.

Серад се разсмя в ухото ѝ.

— Май с мен те свързват много неща.

Думите му я разтревожиха.

— Само защото съм принудена. — Тори отричаше чувствата, които близостта с него събуждаше у нея. Накрая прибягна до последния си коз и използва годеника си, за да се защити срещу Серад. — Обичам годеника си.

— Никой не говори за любов, Тори. — Той отхвърли извинението ѝ и похотливо прокара ръка по гърба ѝ чак до рамото.

— Аз говоря за любов. Тя е всичко за мен — настоя тя и се зачуди как бе възможно да се възбужда от докосването му, имайки предвид що за човек е той. — Моля те, пусни ме да стана... — прошепна тя уплашено, без да може да проумее кое я кара да се чувства така: страхът от Серад или усещанията, които този мъж предизвикваше у нея.

— Чакай да видя дали мога да ти помогна — отвърна пиратът, като пригладя нейната гъста и лъскава коса и се наведе напред, за да я

целуне по тила.

— Недей! — възкликна Тори и се изви настрани, за да му се изплъзне. Сякаш електрически ток премина по тялото ѝ при допира на устните му.

Серад се приповдигна на лакти и се наведе над нея. При това движение косата ѝ се освободи, но той тъй пламенно бе вперил поглед в нея, че тя не смееше да помръдне.

Серад плъзна погледа си по зачервените ѝ бузи и лъчезарните ѝ очи. Не се притесняваше от яда ѝ. Думите ѝ за любовта не значеха нищо. Повече не можеше да се въздържа. Трябваше да я целуне. Желаяше я. Бавно започна да се навежда към нея, без да откъсва очи от очите ѝ.

От устата на Тори се отрони само едно приглушено „не“.

После устните им се срещнаха и вече бе твърде късно. Отначало Серад я целуваше нежно, но като усети, че тя се поотпусна, отприщи горещата си страст, която досега бе потискал.

Жадно впил устни в нейните, принцът успя да я замае и тя му се подчини. Неговото силно и възбуждащо присъствие спря дъха ѝ и Тори се почувства така, сякаш някой отмъква душата ѝ. Знаеше, че трябва да се бори и да извика във въображението си образа на годеника си, за да черпи сили от него, но притисната в пламенните му прегръдки, не можеше да си представи Александър Уейкфийлд.

Тори нямаше богат опит в целуването — досега само един ухажор бе успял да си открадне няколко целувки от нея в една градина точно преди тя да научи за появата на Александър. Но онова неопитно и доста вяло изживяване съвсем не би могло да я подготви за тази зряла и страстна целувка. Серад не бе начинаещ. Той бе истински мъж — мъж, който имаше ясни цели и знаеше как да ги постигне.

Докато се целуваха, Тори усети как волята ѝ постепенно започна да отслабва. Съзнаваше, че трябва да се бори, но целувките му я хипнотизираха. Никога не си бе представяла, че на света съществува нещо толкова прекрасно. Несъзнателно склони ръце около врата му, за да го задържи при себе си. Тогава Серад се почувства победител. Изтълкува действието ѝ като знак на подчинение и като покана. Качи се отгоре ѝ и плътно долепи тялото си до нейното.

Усещането за присъствието на Серад върху нея бе съвсем непознато за Тори. Той ѝ тежеше, но това бе сладострастно и приятно

бреме. Разпаленото мъжко тяло я изгаряше през дрехите ѝ, дълбоко в себе си Тори изпитваше неудържимо желание да се притисне по-силно до него. Водена от инстинктите си, тя нетърпеливо започна да се движи, като неусетно затърка бедрата си в неговите крака в търсене на онова загадъчно изживяване, което би могло да облекчи появилата се у нея силна болка.

Серад никога не бе вкусвал тъй сладки целувки. Той бе покорил Тори, без да използва сила, и този факт подхранваше още повече мъжкото му самолюбие и самочувствие. Движенията ѝ го разпалиха толкова силно, че той едва се сдържа да не разкъса дрехите ѝ и да не я обладае веднага.

С разтреперани ръце Серад започна да разкопчава корсажа на роклята ѝ. Жадуваше да погали млечнобелите ѝ гърди, които бе зърнал по време на къпането ѝ. Той отдели устните си от нейните и обсипа шията и раменете ѝ с пламенни целувки. После отметна горната част от роклята ѝ назад и продължи да я дарява с горещи и ненаситни целувки по гърдите, вече скрити само под женската ѝ риза. Когато стигна до красивата златна верижка с медальона, сгъшен между гърдите ѝ, той спря.

Ласките на Серад ѝ доставяха все по-голямо удоволствие и я възбуждаха до полуда, но когато той започна да разглежда медальона и колието, Тори с ужас се върна към действителността. Мигновено посегна да хване портрета на Александър, скрит на сигурно място в медальона.

— Тори? Какво има? — попита Серад, усетил внезапната промяна в нея.

— Пусни ме да стана! — помоли тя и с всичка сила го блъсна. Това свари Серад неподготвен и тя успя да го отмести достатъчно, за да се измъкне от леглото. — Остави ме... не искам да ме докосваш. — Очите ѝ се разшириха от ужас, като си помисли за греха, който едва не стори. Хванала с една ръка медальона — олицетворение на съвестта ѝ, Тори тръгна с гръб към вратата на каютата, без да изпуска похитителя си от очи, тъй като се боеше да не я настигне.

Серад се засегна от неочакваното ѝ отскубване от прегръдките му. За миг я погледна с недоумение, което постепенно прерасна в чувство на гняв и раздразнение. Почти я направи своя. Не можеше да проумее кое я накара да избяга в последния момент.

Докато се бореше да овладее бурните си страсти, Серад забеляза, че Тори стискаше медальона си много здраво и разбра, че това бижу беше важно за нея. Той стана и прекоси стаята, заприличал отново на свиреп и див пират.

— Не се приближавай до мен... не искам да...

— Млъкни, Тори! — сряза я той.

Тя се подчини, макар в нейните красиви и напрегнати черти да се четеше страх. Не отстъпи, но разтреперано гледаше как той приближава към нея. Чувстваше се уязвима, безсилна и много изплашена. Тори съзнаваше, че не трябва да позволи уплахата да вземе връх над нея и се опита да го погледне предизвикателно, но нищо не се получи. Тя се страхуваше — страхуваше се от Серад, нейния пират — похитител, и от своята податливост на докосванията му.

Серад спря пред нея, без да откъсва поглед от гърдите ѝ. Тя се изненада, когато той протегна ръка и нетърпеливо разтвори юмрука ѝ, за да изтръгне медальона от него. Серад натисна закопчалката, за да я отвори, и се загледа в миниатюрния портрет, който Тори тъй свидно пазеше. Като видя образа на годеника ѝ, разбра какво се бе случило.

Серад безгласно наруга мъжа, чийто лик го гледаше от средата на златната дрънкулка. Тори явно обичаше този човек и искаше да се запази за него. Неспособен да изрази гнева си по друг начин, той изръмжа и яростно дръпна верижката от врата ѝ.

Тори проплака от ужас и болка, когато колието се скъса и единствената ѝ връзка с Александър бе прекъсната.

— Какво ще направиш с мен? — попита тя сподавено.

Той впери своите светли и студени очи в нея, но страхът в погледа ѝ го обезсърчи още повече.

— Нищо. — Малко след това извърна очи от нея, обърна се и излезе. Този път заключи вратата след себе си.

Без да помръдне, Тори го изпрати с поглед. Когато вратата най-после се затвори и заключи, тя се успокои. Облекчението ѝ бе толкова силно, че едва не се свлече на пода. Коленете ѝ омекнаха и тя се хвана за облегалката на стола. Не знаеше какво ще се случи по-късно, когато Серад се появеше отново, но засега бе въвн от опасност.

Серад се качи на палубата. Всяка клетка на тялото му го болеше от неудовлетворената страст по Тори. Отиде до перилата, без да обръща внимание на грейналото следобедно слънце и на относително

спокойното море. Взя се отново в медальона, за да разгледа по-добре любимия на пленницата си. Изведнъж забеляза огромната прилика между нейния годеник и себе си. Мъжът, покорил сърцето на Тори, също имаше тъмна коса и сиви очи. Това обаче с нищо не промени чувствата му и в пристъп на силен гняв, разпален от непознато досега усещане, Серад хвърли медальона в дълбините на синьо-зеленото море. С горчивина и задоволство той го проследи с поглед, докато изчезна във водата.

Тес беше нещастна. Първоначално се надяваше да преодолее чувствата си към лорд Александър, но през седмиците, изминали от обявяването на неговия годеч с още непоявилата се лейди Лорънс, любовта ѝ към него се усили. Откакто бе официално сгоден, той прекарваше повече време в имението Хънтингтън и бе непрекъснато пред очите ѝ. Не ѝ бе лесно да се откаже от чувствата си.

Всяка вечер, когато се мръкнеше, Тес се измъкваше незабелязано от замъка и сядаше до огледалното езеро, за да помечтае за Александър. Това място бе едно от любимите му кътчета в парка и тя живееше с надеждата, че някоя вечер той ще се появи.

И тази вечер Тес не направи изключение. Привършила по-рано със задълженията си, излезе и пое по обраслата с храсти пътечка към езерото. Разпери тъмната пола на прислужническата си рокля, седна на покрития с мъх бряг и свали бялото боне от главата си. После с въздишка махна фуркетите от косата си и развърза дебелата си лъскава плетка от омразното ѝ място на тила. Пръстите ѝ буквално летяха, докато разплитаха гъстата грива, след което Тес разтърси глава, наслаждавайки се на приятното усещане, създадено от падащата по раменете ѝ коса. Почувства се едва ли не като престъпница, защото всяка домашна прислужница бе длъжна да носи косата си винаги прибрана.

Внезапно долови шум от приближаващи се стъпки и сърцето ѝ заби силно от страх и вълнение. Може би лорд Александър идваше или някой друг... някой, който би я издал на Далтън. Притаила дъх, чакаше, без да помръдне.

Със сбърчено чело и навъсен поглед Дейвид слизаше по пътеката към езерото. Само тук, в уединението на парка, можеше да даде простор на истинските си чувства и затова сега имаше мрачен

вид. Беше много самотен. Часът за разплата бе настъпил, а той нямаше сили да го предотврати. Мисълта, че е пионка в ръцете на Вивиан, го изпълваше с гняв и възмущение. Трябваше да се ожени за една почтена жена, която го смяташе за пряк и честен колкото самата нея. Отдавна знаеше, че е добър актьор и съзнаваше, че би могъл да се превъплъти в най-различни образи, но измамата в цялата тази история го съсипваше все повече.

Когато пристигна тук с Вивиан, Дейвид ни най-малко не бе предполагал какви проблеми щеше да му създаде неговата съвест. Но той заобича херцога и Далтън, както и всички останали, а те явно много обичаха истинския Алекс. Участието му в тази жестока шега го караше да се чувства като подлец, но той много добре разбираше, че не може да се откаже, тъй като така щеше да се осъди на истинска смърт в Бостън — Вивиан щеше да се погрижи за това, ако Дейвид осуетеше плановите ѝ. Ето защо той мълчаливо страдаше в копнежа си за бягство, за истински приятел и за предишния си, много по-обикновен и почтен живот.

Когато стигна до езерото, Дейвид внезапно спря. Очакваше да прекара известно време сам, за да подреди мислите си и да се увери отново в необходимостта да продължи тази игра. Не очакваше да срещне някого. Затова се изненада, като видя Тес, която беше поразително красива.

— Добър вечер, Тес — поздрави я той, след като бързо се съвзе от изненадата.

При появата му тя тутакси скочи на крака.

— Добър вечер, лорд Александър.

— Какво те води тук? — попита Дейвид.

— Реших да се разходя в тази хубава вечер и така се озовах тук — обясни тя и си помисли, че не е далеч от истината. — Веднага ще се прибера, за да не ви притеснявам. Няма да се натрапвам... — допълни и тръгна, но той я спря с ръка. Сърцето ѝ силно заби при това докосване на ръцете им. Тя му отправи поглед, изпълнен с недоумение.

— Не, почакай. Наистина няма нужда да си ходиш.

— Но...

— Остани да си правим компания.

— Да си правим компания?

— Не хапя, Тес.

Тя не можа да се сдържи и се засмя.

— Нямах това предвид, лорд Александър.

Спогледаха се и седнаха на брега. Нещо у това момиче го привличаше, но каквото и да бе то — прямотата, естествената красота или приветливият ѝ вид, — на него му бе приятно да разговаря с нея.

— Безпокоите ли се за нещо, лорд Александър? — осмели се да попита Тес, забелязала напрегнатото му изражение.

— Не. Защо?

— Не знам. Просто изглеждате нещастен, това е всичко — добави тя.

Дейвид отклони разговора от себе си и двамата се впуснаха в дълъг и приятен диалог, в който обсъдиха много неща. След повече от час някой от къщата извика Тес по име. Тя с изумление откри колко дълго са били заедно. Далтън и другите нямаше да го одобрят.

— Трябва да тръгвам... — каза тя, при което бързо стана и тръгна към пътеката.

Дейвид също стана.

— Тес...

— Да? — Тя се извърна и го погледна.

— Беше ми много приятно — сериозно каза и се почувства така, сякаш някаква светлина угасваше в живота му.

— На мен също, но ако някой от другите прислужници разбере, че сме разговаряли... По-добре с да се преструваме, че не сме се срещали...

— Разбирам — отвърна той с усмивка, от която сърцето ѝ подскочи. — Лека нощ, Тес.

— Лека нощ, лорд Александър — отговори тя и изчезна нагоре по пътеката.

Дейвид я проследи с поглед.

— Приятни сънища — прошепна той в нощта.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бурята отклони „Ятаган“ от неговия курс и това отне на кораба още няколко дни, преди да стигне до целта си. Най-накрая пиратите съзряха западния бряг на Алжир и всички извикаха от вълнение.

По принцип, когато корсарите ограбеха някой кораб и го вземеха в плен, той обикновено влизаше в пристанището с обратно вдигнат флаг веднага след „Ятаган“. Но този път тяхната плячка се състоеше само от товара на френския кораб, без самия плавателен съд. Въпреки това алжирският екипаж беше доволен и искаше хората да разберат, че не се връща с празни ръце. Серад заповяда да се изнесе френското знаме на „Чайка“ и да се закачи наопаки, близо до техния флаг на мачтата. Така всеки щеше да разбере, че са имали едно успешно плаване.

Слухът за предстоящото завръщане на Серад и за неговия успех се разнесе бързо в Алжир. В двореца Малик и Хасим, който беше при баща си по това време, се зарадваха много на тази вест.

— Погрижи се оръдията в двореца да посрещнат „Ятаган“ със залп — нареди Малик, следвайки традицията на пиратите, когато разбра, че на кораба на Серад се вее френски флаг в знак на победата.

— Веднага ще го направя. После ще отида да посрещна Серад — каза Хасим на баща си. — Добре е, че ще видя брат си отново. — Откакто баща му бе обявил Раби за своя единствена жена, Хасим гледаше на Серад като на свой истински брат. Решителността и храбростта на по-малкото момче бяха спечелили неговото уважение и възхищение.

— Вярвам ти — отвърна Малик и се замисли колко много щеше да се радва Раби на завръщането на своя племенник. — Кажи на Серад, че ще го чакам в главната приемна зала.

Хасим излезе, за да изпълни нарежданията на баща си, след което побърза да посрещне Серад на кея. Докато чакаше „Ятаган“ да пусне котва, той мислено се пренесе в годините, прекарани заедно със Серад. Хасим често се питаше как би постъпил на мястото на

доведения си брат. Едва сега проумяваше колко трудно сигурно му е било да изгуби дома и семейството си на седемгодишна възраст и да бъде принуден да започне нов живот с тях. Хасим знаеше, че самият той не би успял да се приспособи толкова бързо, колкото Серад.

На борда на „Ятаган“ Серад и Тарик стояха до бордовите перила и гледаха появяващия се пред очите им Алжир. Най-напред различиха очертанията на двореца на емира, разположен високо на един хълм в укрепената и оградена със стена част на града, известна под името „Казба“. Самият град със своите бели сгради, проблясващи под яркото слънце, се простираше в подножието на Казба, точно до крайбрежието. Сред покривите на къщите се открояваха минаретата на джамиите и няколкото кръста, поставени върху християнските църкви. Радваха се, че си бяха у дома.

Когато от брега бе изстрелян приветственият залп, Серад се усмихна на Тарик:

— Заредете нашите оръдия. Ще отговорим на поздрава.

Всички топове на „Ятаган“ гръмнаха в знак на благодарност за посрещането им в града, след което пиратите продължиха към пристанището, горящи от нетърпение да стъпят на родния бряг.

Тарик се зае с приготвяне на плячката за представянето ѝ на емир Малик. Според друга традиция на пиратите пленниците и плячката щяха да минат по многолюдните алжирски улици на път за двореца, където щеше да бъде отдадена почит на владетеля. Тарик знаеше, че Серад обича да ходи при Малик възможно най-рано и затова искаше да подготви даровете, преди корабът да е завързан за пристана.

Серад се сети за Тори, която бе долу в каютата, и реши, че вече е време да я изведе на палубата. Отначало смяташе да я доведе той, но после се отказа. Щеше да изпрати Мала за нея и компаньонката ѝ.

Серад се опита да насочи вниманието си към предстоящата работа, но Тори вече бе обсебила мислите му и трудно можеше да я прогони оттам. Съвместният им живот след бурята бе мъчителен и за двамата. Тя отново започна да спи на пода, а той потърси утеха в самотното си легло. В съзнанието му все още гореше споменът за онзи провален от нея момент на близост и само един неин поглед бе достатъчен, за да закипи кръвта му.

Тори бе продължила да се грижи за раната му, но след като в продължение на три дни Серад се измъчваше от всяко нейно докосване, той вече нямаше сили да понася това. Затова в пристъп на яд я излъга, че раната е заздравяла и не го боли, само и само да избегне допира с младата жена.

Серад знаеше, че тя изобщо не предполага за силното си въздействие върху него. Завиждаше ѝ, че не забелязва как търпението му постепенно се изчерпва. Цялото му същество го подтикваше да задоволи страстта си към нея, но той не се поддаде на тази съблазън. Серад беше станал много мрачен и сприхав, особено след като я бе сварил да се къпе през онази нощ.

Все пак той се радваше, че стигнаха брега, тъй като Тори оставаше с него. Докато тя беше в ръцете му, той винаги щеше да я желае и естествено нямаше намерение да поиска откуп за нея. От една страна, неговите неудовлетворени страсти му причиняваха болка, но, от друга, страданието му щеше да бъде по-голямо, ако я заставеше да му се отдаде. Не виждаше никакво разрешение на този проблем.

— Викали сте ме, принц Серад? — попита го Мала.

— Време е да изведеш жените.

— И двете ли?

— Да. Няма нищо опасно в това. Дори и да се опитат да избягат, няма къде да отидат.

Мала кимна и побърза да изпълни нарежданията на своя господар. Най-напред отиде до каютата на Серад и отключи вратата. Вътре Тори гледаше през прозореца.

— Време е да се качите на палубата — съобщи ѝ Мала.

— Нима стигнахме Алжир? — попита тя сериозно и се извърна към него. Още от началото знаеше, че този момент щеше да настъпи един ден, но се питаше какво можеше да очаква от него. Какво щеше да стане сега? Дали щяха да ги съберат с Джоунс, или щяха да ги оставят разделени? Дали щяха да я заключат в някой тъмен и влажен затвор, докато бъде откупена, или Серад щеше да я прибере в дома си, за да я направи своя робиня?

— Да — отговори Мала лаконично. — Скоро ще слезем от кораба, за да поднесем своите дарове на Малик.

Обзета от ужас и отчаяние, Тори изведнъж се зачуди дали двете с Джоунс щяха да бъдат част от този подарък.

Идваше ѝ да се развика, да го принуди да ѝ каже бъдещата ѝ участ, но разбираше, че няма смисъл. Мала не знаеше нищо. Той само изпълняваше заповеди. Тори го последва със свито сърце.

Мала пое в друга посока, но девойката се зарадва, когато спряха, за да освободят Джоунс от мизерния малък килер. Неуморимата Едит излезе намусена от своя затвор, стрелна свирепост Мала с очи, след което сърдечно прегърна Тори.

— Как си, скъпо дете? — попита тя и започна да я оглежда критично в слабо осветения коридор.

— Добре съм. Вече сме в Алжир — съобщи ѝ Тори.

— Така и предполагам — отвърна мис Джоунс.

— Добре ли си?

— Горещо-долу — оплака се компаньонката ѝ. — Не е лесно за жена с моето обществено положение да свикне с това унижение, но успях да се справя. Благодаря ти. Случайно да носиш чадъра ми? — Тя погледна Тори с надежда.

— Не посмях.

— Разбирам — въздъхна Джоунс. Чувстваше се беззащитна без чадъра си, но не можеше да промени нищо.

— Трябва да тръгваме — грубо ги прекъсна Мала.

Старата жена му отправи унищожителен поглед и поведе Тори към стълбата.

— Тогава да вървим.

Без да обръща внимание на възрастната англичанка, Мала ги заведе на палубата.

Хасим избърза да се качи на борда на „Ятаган“ по мостчето, спуснато към кораба. Той забеляза Серад на палубата и се втурна да го поздрави.

— Серад! Братко! Радвам се, че се върна! Липсваше ми!

— И аз съм щастлив, че съм у дома. Как са леля и Малик?

— Чудесно. Малик те очаква в залата за аудиенции. Видях френския флаг. Беше ли успешно пътуването? — попита Хасим.

— Да — гордо отвърна Серад. — Превзехме френския кораб и прибрахме целия му товар.

— Ами кораба?

— Беше негоден за плаване.

— Разбирам. Аз... — Хасим точно се канеше да добави още нещо, когато погледът му съвсем случайно се плъзна покрай Серад. В този момент на палубата се появиха Тори, мис Джоунс и Мала. Макар Тори да бе облечена консервативно, както всяка европейка, Хасим така се омая от красотата ѝ, че остана с отворена уста.

Забелязал внезапната промяна в изражението на брат си и ненадейното му млъкване, Серад се извърна, за да види какво е привлякло вниманието на Хасим. Той се намръщи, като разбра какво бе разсеяло заварения му брат.

— Красива е. От френския кораб ли е?

— Да, тя... — започна капитанът на „Ятаган“, но Хасим не го слушаше.

В желанието си да я огледа по-добре, тръгна към нея.

Тори бе забелязала, че Серад говори с някакъв непознат и се зачуди за връзката между двамата. Чужденецът безспорно бе местен. Той имаше тъмни очи с цвят на шоколад, гарвановочерна коса и позагоряла кожа от тази на Серад. Чертите му бяха правилни, но не беше красив. Както по-късно щеше да разбере, този мъж носеше традиционната алжирска мъжка носия — туника с широки ръкави, шалвари и чалма.

Тори дочу, че този човек обсъжда красотата ѝ и се смути. Когато той уверено тръгна към нея, тя се стегна и извърна очите си от жадния му поглед.

Хасим застана пред нея и вдигна брадичката ѝ, за да разгледа по-добре лицето ѝ.

— Колко искаш за нея? — въодушевено попита той и веднага добави: — Ще я купя още сега.

На Тори ѝ се прииска да избяга, но не се помръдна и дръзко го погледна в очите.

Джоунс, която беше зад нея, се опита да ѝ се притече на помощ, но Мала я задържа и я дръпна по-надалеч, за да не ѝ позволи да се намеси.

— Не, Хасим, не я продавам — твърдо заяви Серад.

Тори изобщо не бе предполагала, че някога щеше да гледа на Серад като на спасител, но точно в този момент искаше да се хвърли в обятията му, за да благодари за отказа да я продаде.

Но Хасим не се предаде. Пусна брадичката ѝ и хвана една черна къдрица, която бе паднала над гърдите ѝ. Без да сваля очи от лицето на Тори, Хасим разтърка между пръстите си меката като коприна коса и продължи да се пазари:

— Кажи колко искаш, братко. Цената няма значение, когато перлата е толкова красива.

— Не я продавам — повтори Серад и се почуди защо започваше да се дразни от Хасим. Разбираше желанието на брат си да докосва косите ѝ — той самият отдавна копнееше да погали нейната мека, лъскава и дълга коса. Въпреки това Хасим го ядосваше.

Тори хвърли неспокоен поглед на Серад и се изненада от гневното му изражение. Тя не можеше да проумее с какво бе предизвикала неговото раздразнение.

Хасим пусна къдрицата на англичанката и се обърна към Серад, без изобщо да забележи недоволството му.

— Съобщи ми, ако промениш решението си. С нея харемът ми ще изглежда по-хубав и по-привлекателен.

После двамата братя ѝ обърнаха гръб и се отдалечиха от нея, сякаш тя вече не ги интересуваше. Останала съвсем сама на палубата, Тори се почувства унижена. Едва тогава осъзна ниското си обществено положение сред тях. Беше робиня на Серад. Ако искаше, той можеше да я продаде на онзи мъж, без да му трепне окото, а тя по никакъв начин не би могла да предотврати това. Серад бе неин господар.

Тори изтръпна от ужас. Преглътна обидата и се опита да преодолее обзелото я безпокойство и несигурност. Не знаеше какво ще стане с нея, но поне разбра, че похитителят ѝ възнамерява да я задържи за себе си.

От пристанището долетя жив ритъм от тръба и барабан и Тори се зарадва, тъй като това щеше да я развлече и откъсне от мислите за сполетялото я нещастие. Стана ѝ мъчно, като видя как пиратите подкараха окования екипаж на „Чайка“ по мостчето към кея. Зад тях моряци на „Ятаган“ носеха сандъци и куфари със заграбената плячка.

Тори гледаше с недоумение заобикалящите я, когато Мала и унилата мис Джоунс дойдоха при нея.

— Време е да тръгваме за двореца — каза Мала и ги заведе на опашката на насъбралото се множество от хора. Тори се огледа за Серад и най-накрая го зърна начело на окованите във вериги мъже

заедно с Хасим. Под ритъма на барабана и тръбата бавната процесия тръгна по тесните улички към портите на Казба и входа на емирския дворец.

Тори и Джоунс усещаха, че са център на внимание по време на шествието. Двете жени се бяха хванали за ръце от страх. Тори търсеше с поглед Серад, но вече не можеше да го открие, тъй като се бе изгубил в тълпата. Недоумяваше защо се чувства толкова изплашена без него.

Хасим и Серад влязоха първи в двореца и се запътиха направо към залата за аудиенции, за да се срещнат с Малик. Серад винаги се вълнуваше при срещите със своя баща — осиновител. Когато влезе в приемната и видя Малик, който седеше на канапе и разговаряше с един от съветниците си, пиратът си помисли колко малко се бе променил този мъж през всичките тези години. Само прошарените кичури коса по слепоочията издаваха истинската възраст на емира. Иначе той бе все така властният, силен и енергичен владетел, когото бе заварил преди много години, когато за пръв път се бе озовал в Алжир.

— Привет, Малик! — поздрави го Серад.

— Серад, синко! Добре дошъл у дома! Как си? Завърна се здрав и читав. — Малик стана и прегърна Серад.

— Благодаря, добре съм. Как е леля Раби?

— И тя е добре. Сигурно се надява да те види, като приключим тук.

— Непременно ще я посетя след това — обеща Серад.

През времето, прекарано далеч от дома, тя му бе липсвала много.

— Е, как мина пътуването?

— Доста успешно — похвали се той. Дори след толкова много години съвместен живот с Малик младият мъж все още изпитваше удоволствие да доказва качествата си пред този човек. За Серад еднинствена похвала от него струваше повече от десет кораба с плячка. — Попаднахме на френски кораб, но глупавият капитан се опита да избяга и бяхме принудени да стреляме. Накрая корабът се оказа негоден за плаване и се наложи да го потопим.

— За пореден път доказваш, че заслужаваш името си, Серад — каза Малик. Той все още се вълнуваше от успехите и способностите на младия мъж. — Нека да видим какви подаръци ми носиш днес.

Малик се намести в своето канапе със самочувствието на могъщ владетел, а Хасим и Серад застанаха от двете му страни. Заповедта бе

дадена и в залата влезе френският екипаж заедно с дела от плячката, предназначена за емира. Тори и мис Джоунс се появиха последни. Двете жени застанаха в отдалечения край на стаята, където не се чуваше разговорът между мъжете.

— Татко... — извика Хасим, когато видя, че баща му насочи вниманието си към него и Серад. — Брат ми е довел две специални пленнички. Предложих му да купя по-младата, но той отказа. Как мислиш — дали я е довел, за да я подари на теб, или най-после е попаднал на жена, която иска да задържи за себе си? — Хасим знаеше, че емирът не приемаше никакви жени в дар, откакто се бе запознал с Раби. Нарочно дразнеше Серад, за да види реакцията му.

— Е, Серад? — Малик го погледна с явно любопитство, а в пъстрите му очи проблясваше дяволит пламък. — Какво смяташ да правиш с нея: на мен ли ще я подариш или си хвърлил око на тази францужойка?

— Не е францужойка, Малик. Двете с компаньонката ѝ са англичанки. — Серад се помъчи да изглежда спокоен.

— Не отговори на въпроса ми.

— Така е — призна младият мъж и се засмя. Никога не успяваше да скрие нещо от този човек. — Не отговорих.

Малик и Хасим се надсмяха над опита му да заобиколи истината.

— Значи двете жени са част от моя дар? — подхвърли Малик и се вгледа в изражението на осиновения си син.

— Давам ти всички богатства от френския кораб, но жените оставям за мен — заяви Серад.

Забелязал пламъка в очите му, емирът кимна одобрително.

— Ето че най-после си хареса жена.

— Да.

— Красива е — съгласи се Хасим.

Малик с интерес огледа младата англичанка и нейната компаньонка, преди да попита сина си дали има намерение да иска откуп за тях.

— Не съм решил още. Може би ще ги уведомя след време, но засега смятам да ги взема в харема си.

— Разбирам — каза емирът и наистина бе така. В съзнанието му изплуваха спомени отпреди много години. Можеше да отгатне чувствата на Серад.

— Каква й е по-възрастната жена?

— Компаньонка — обясни принцът.

— В такъв случай вземи и двете с моята благословия. Отдавна трябваше да се замислиш за семейство и деца.

Серад искаше да поясни, че не възнамерява да се ожени за Тори, но съзнаваше, че няма да излезе нищо от един нов спор с тях. Малик вече говореше за други неща. Серад даде знак на Мала и слугата, следвайки дадените му наставления, бързо изведе Тори и мис Джоунс от залата за аудиенции.

Двете жени се изненадаха, че ги отпратиха толкова скоро и споделиха недоволството си с Мала.

— Няма ли да ни бъде дадена възможност да разговаряме с емира? Важно е да му кажем кои сме, за да уреди връщането ни у дома. Къде ни водите сега?

— В къщата на Серад. Ще живеете в харема му.

— В харем? — Мис Джоунс бе потресена.

— Но... — Тори направи опит да се възпротиви, но Мала я сръза:

— Няма смисъл да говорим повече. Такава е заповедта на Серад.

Двете англичанки замълчаха, тъй като осъзнаха, че бе безполезно да спорят с него. На идване не бяха обърнали внимание на обкръжаващата ги обстановка, но сега, когато Мала ги извеждаше от двореца, бяха изумени от явното богатство на алжирския владетел. Инкрустирани със злато мозайки красяха стените. Богато извезани гоблени висяха в широките и просторни зали. Лъскав мрамор покриваше подовите, а масивните дръжки на вратите бяха от злато и сребро. От време на време успяваха да зърнат вътрешните градини на двореца, които ги поразиха със своята буйна зеленина и бистри фонтани. Въпреки уплахата и несигурността си, те не можеха да отрекат цялата тази красота.

Мала ги заведе в двореца на Серад, който се намираше наблизо. Макар да отстъпваше по великолепието на дома на емира, той също бе просторен и разточително обзаведен. Преди да слезе от кораба, принцът бе наредил да предадат на прислугата му да подготви празния харем за пристигането на Тори и мис Джоунс. Мала ги предаде на две жени, които ги очакваха с нетърпение на входа на харема.

— Серад нареди да остана да ги пазя, докато се върне — предаде Мала. — Съобщете ми, ако имате неприятности.

— Добре — отвърна Ома, по-възрастната от двете прислужнички. После насочи цялото си внимание към пленените от господаря й жени и ги поздрави: — Добре дошли. Казвам се Ома, а това е Зена. Ние ще ви обслужваме. Влезте, за да ви покажа вашите стаи. Вече ви приготвихме вани и оставихме дрехи, за да се преоблечете.

Тори и Джоунс се спогледаха учудено и последваха двете прислужници. Никога не бяха влизали в харем и се удивиха на неговата красота. Всичко — от мраморния под до плочките по стените — бе в бяло. Големите сводести врати правеха харема по-просторен и позволяваха на свежия въздух да проветрява стаите. Имаше и вътрешен двор — само за Серад и неговите жени, в случай че той пожелаеше да се присъедини към тях. Няколко пътечки, оградени от цветя, храсти и дръвчета, криволичеха в него и водеха към фонтана и басейна в центъра.

— Е, мис Виктория, ако трябва да бъдем затворнички, то предполагам, че това е най-доброто място. Наистина е безспорен напредък в сравнение с кораба — отбеляза Джоунс.

Ома дочу забележката й и възрази:

— Но вие не сте затворнички в дома на Серад. Сега сте част от харема му, а това е голяма чест. Много жени мечтаят да са на ваше място. Трябва да бъдете горди и доволни, че ви е избрал.

Възмутената Джоунс се намръщи при тези думи.

— Щом не сме затворнички, тогава след колко време можем да си отидем?

— Да си отидете? Но защо? — Зена се изненада, че изобщо си мислеха за това.

— Желаем да се върнем в нашата родина Англия. Не искаме да останем тук. Серад ни отвлече от нашия кораб и ни доведе в Алжир против волята ни — обясни Тори.

— Не разбирам за какво говорите. Но знаем, че ви е оказана голяма чест и привилегия, като сте избрани да бъдете в харема на Серад, и наше задължение е да ви помогнем да се чувствате удобно — твърдо заяви Ома и отказа да слуша каквито и да с обиди за Серад. Беше стара, но не и сляпа. За нея Серад бе великолепен и прекрасен млад мъж. — Ето ги и ваните. Елате, ще ви помогна да се съблечете и

да се изкъпете. Може би, след като си починете малко и се нахраните добре, ще промените мнението си.

— Не вярвам — язвително каза мис Джоунс, макар да изпита истинско удоволствие от къпането.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Раби седеше на една каменна пейка до фонтана в средата на градината в харема и размишляваше за новините, които току-що бе получила от Алмира — най-голямата клюкарка в двореца. Бе притеснена и искрено се надяваше мълвата за Серад да се окаже лъжлива. Затова с нетърпение очакваше той да я посети, в което бе напълно уверена, за да може да разговаря насаме с него.

— Лельо Раби? — Серад извика името ѝ веднага щом влезе в райската градина. Знаеше, че тя ще го чака тук.

Раби се изправи, за да посрещне любимия си племенник.

Серад забърза към нея. Беше красива, както винаги, и едва сега той осъзна колко много му бе липсвала през дългите месеци на плаването. Серад се приближи до нея и я прегърна силно. Тя беше единствената майка, която познаваше, и той я обичаше повече от всичко на света.

— Липсваше ми. Толкова се радвам, че се върна — развълнувано каза тя. — Животът с доста скучен без теб. — Раби го гледаше с нескрито възхищение. Дълбоко в душата си все още го наричаше Алекс, независимо от наложените им в Алжир имена. Той бе станал чудесен мъж, красив като Ейвъри, но неговата воля и силният му характер го правеха хиляди пъти по-добър от баща му.

— Малик сигурно те обсипва с молбите си за игри на шах, за да не скучаеш и да нямаш много време да се притесняваш за мен — пошегува се Серад. — Доколкото си спомням, вечерта, преди да отплавам, здравата го натисна и той настояваше за реми.

Леля му и Малик бяха известни в двореца със своите партии шах, защото малко хора можеха да си позволят да предизвикат емира и да се измъкнат безнаказано след това.

— Не споделяй с Малик, че съм ти казала, но той успя да ме победи само няколко пъти по време на твоето отсъствие — добави тя иронично.

— Няма да те издам — обеща той усмихнато, горд от нейните способности.

— Добре. А сега ми разкажи за себе си. Как мина плаването и какви са тези слухове, които се носят? — Раби хвана ръката му и го придърпа да седне на пейката до нея.

— Какви слухове? — Серад попита с известна предпазливост, тъй като не беше сигурен какво е дочула.

— Говори се, че си взел пленнички за твоя харем. Вярно ли е? — Тя се молеше от все сърце да не е така. Макар да им бе забранено да говорят за Англия и за истинското му потекло, Раби се бе опитвала по най-различни и деликатни начини да му внуши по-цивилизовани разбирания за живота. Не искаше той да се превърне в жесток дивак и искрено се надяваше усилията ѝ да се увенчаят с успех.

Серад винаги се изумяваше от светкавичната бързина, с която слуховете се разпространяваха в двореца. Трябваше да каже истината на леля си, но не можеше да предугади реакцията ѝ.

— Да, вярно е.

Като чу неговия отговор, Раби пребледня.

— Но защо? — попита тя с болка в гласа, а сърцето ѝ се сви от мъка. — Или ги взе, за да бъдат на сигурно място, преди да платят откупа за тях?

Серад стана сериозен.

— Искам да задържа Тори. Старата жена е нейна компаньонка. Взех и двете, за да не ги разделям.

Сърцето я заболя. Явно всичките ѝ усилия бяха отишли на вятъра и той бе повече африкански пират, отколкото херцог. Примал я, като си спомни за своя страх и за обзелата я тъга, когато Мухамед я бе направил своя робиня, но това чувство отстъпи място на гнева ѝ. Не можеше, не трябваше да позволи това да се случи. Бе длъжна да помогне на двете жени.

— А ти съобразяваш ли се с желанията на тази „Тори“?

— Какво значение има? Тя е моя робиня — отвърна той съвсем сериозно.

Раби изтръпна от наглостта му и страшно се ядоса. Съзнаваше, че трябва да извади Серад от заблуждението му, но за тази цел се налагаше да призове благородството му, което според нея все още се таеше в душата на племенника ѝ.

— Обичаш ли я?

Той сви рамене, с което призна, че Тори го привлича.

— Разбирам — промълви Раби. — В такъв случай бих искала да помислиш по-сериозно какво ще правиш с нея.

— Знам какво да правя — твърдо заяви Серад, глух за възраженията ѝ.

— Ако задържиш това момиче, без да се вслушаш в чувствата му, как ще разбереш отношението му към теб?

Част от него беше напълно съгласна с леля Раби и това силно го нарани.

— Има ли значение?

— Как изобщо можеш да си помислиш, че това е маловажно? — сурово го попита тя.

Раби стана и нервно закрачи из стаята, след което се обърна към него, положила ръце на хълбоците си, за да излее своята мъка:

— Мислех, че съм те възпитала по-добре. Един силен мъж може лесно да получи с грубост това, което желае от една жена, но това би го принизило до най-подлия страхливец, физическата сила не е истинското мерило за мъжествеността. Необходима е много по-голяма смелост и воля, за да се съобразяваш с другите и да поставяш техните желания над своите. Във вените ти тече кръвта на рода Уейкфийлд от Хънтингтън... благородна кръв. Поколения наред мъжете от семейство Уейкфийлд са служили на кралете си с гордост и доблест. Винаги съм мечтала да станеш мъж, достоен за уважение — като дядо ти. Надявам се и горещо се моля да не ме разочароваш.

Серад видя сълзите, бликнали в очите ѝ, и думите на леля му се стовариха върху него като болезнени удари с камшик. Никога не го бе укорявала така. Той се изправи и я погледна право в очите, но дълбоко в себе си се чувстваше като наказано момче. Беше объркан и не знаеше какво да ѝ отговори. Как можеше да обясни на леля си, че желае тази жена повече от всяка друга? Как би могъл да ѝ обясни, че не бе в състояние да понесе раздялата с нея?

— Е? — попита Раби. — Какво възнамеряваш да правиш?

— Тя е моя пленница.

— Но тя е жена — жена от плът и кръв, чийто живот е бил разбит, защото си нападнал кораба, в който е имала нещастieto да пътува. Ще ѝ причиниш ли още злини?

— Не съм й сторил нищо лошо — защити се той.

— Напротив — откъснал си я от любимите й хора и не си й предоставил възможността да избира.

— Отнасям се добре с нея.

— Тогава ще продължиш да се държиш така с нея и ще поискаш възможно най-скоро откуп — заяви Раби безцеремонно, защото искаше той да постъпи правилно. Освен това желанието й да спаси едно английско момиче от участта, сполетяла самата нея преди години, я подтикваше да отстоява позициите си. Обичаше Серад и не можеше да си позволи да го остави да стори намисленото от него, без да е осъзнал напълно последиците от своята постъпка. Трябваше да помогне на тази жена, чието име беше Тори, за да може тя да възобнови нормалния си начин на живот по-скоро. Няколко месеца не бяха кой знае какво, но години... О, годините бяха съвсем друго нещо.

Настоятелните молби на Раби объркаха и ядосаха Серад. Той желаше Тори и нямаше да се откаже от нея, независимо от думите на леля си. Но, от друга страна, почувства се виновен, тъй като тя беше права. Мисълта за неговото знатно потекло и за дядо му го развълнува още повече. В душата му се събудиха далечни и смътни спомени за един възрастен господин и за една голяма къща, заобиколена от зелени поляни. Намръщи се, тъй като не се сещаше как да успокои леля си. Затова си отдъхна, когато някакъв нежен женски глас го извика по име от другия край на градината и прекъсна разговора им.

— Серад! Добре дошъл вкъщи. — Талифа, дъщерята на Малик, го поздрави радостно и се присъедини към тях.

— Талифа, чудех се къде си. — Той се обърна към нея и на лицето му грейна широка усмивка.

— Чаках те тук заедно с Раби. — Талифа знаеше, че не е много редно да се среща тъй свободно с него, но не успя да се сдържи, като чу гласа му.

Тази дребна тъмноока и хубава девойка бе обожавана от всеки заради благия й нрав и приятните й обноски. Тя боготвореше Серад и определено не изпитваше само сестрински чувства към него. Той обаче гледаше на нея като на малка сестра. Макар Талифа да мечтаеше и да се надяваше на нещо повече от това, тя постепенно започна да се примирява с реалността.

— Убеден съм, че просто ме ласкаеш. Колко мъже поискаха ръката ти в мое отсъствие? — Винаги щом се върнеше, Серад ѝ задаваше този въпрос, който се бе превърнал в задължителен елемент от шегите им.

— Само двама — призна тя.

— И ти успя да убедиш баща си, че не ги искаш? — подкачи я той.

— Разбира се. Как могат да ме заинтригуват, когато трябва да се борят с теб за сърцето ми?

— Де да беше вярно!

Талифа долови братската обич в думите му и потисна тъгата, която се надигаше в нея поради невъзможността да го притежава.

— Вярно е, макар да не мислиш така. Май трябва да изчакам да се появи някой прекрасен мъж като тебе.

— Рядко се срещат мъже като Серад. Той е изключителен човек във всяко отношение. — Раби не бе проронила нито дума, откакто младата жена се бе появила, но сега се включи в разговора, без да откъсва очи от племенника си. Искаше да го накара да проумее, че тя очаква от него да постъпи по най-благородния начин.

— Знам — съгласи се Талифа.

— Радвам се, че имате високо мнение за мен — обади се той, — но колкото и да желая да остана, налага се да вървя. Хасим спомена за намерението си да отидем на лов, а аз трябва да се приготвя.

Хасим наистина му бе предложил да излязат на лов, но по една или друга причина Серад не бе отговорил на брат си. След разговора си с Раби се чувстваше още по-объркан по отношение на Тори и изпитваше нужда да бъде далеч от нея за известно време.

Раби и Талифа му пожелаха успешен лов. Знаеха, че Хасим и Серад обичаха да излизат заедно. Като младежи ходеха редовно на лов и бяха известни с точната си стрелба и със своите отлични ездачески умения.

Серад целуна леля си по бузата, пожела лека нощ на двете жени и бързо излезе от харема. Потърси Хасим в двореца, за да го уведоми за желанието си да отиде с него на лов.

— Хасим, братко, реших. Ще дойда.

— Изненадваш ме, Серад. Предполагах, че красивата ти жена ще те задържи вкъщи.

— Грещиш — възрази той, като се постара да изглежда спокоен, за да се предпази от повече въпроси за Тори. — Кога искаш да тръгнем?

— Колко време ти трябва, за да се подготвиш?

— Поверих „Ятаган“ на Тарик. Трябва само да му кажа, че ще отсъствам няколко дни и ще си приготвя нещата.

— Ще се срещнем след един час тук, в конюшните.

Двамата братя се разделиха и Серад се запъти към дома си — за пръв път, откакто пристигна в Алжир. Мала го очакваше там. След като го осведоми за плановете си, той му нареди да се върне на кораба и да съобщи на Тарик за предстоящото му отсъствие. После Серад заповяда на личните си прислужници да се погрижат за него. Изгаряше от желание да отиде при Тори и да разбере дали тя ще свикне с харема му, но се въздържа да го направи. Само мимоходом се поинтересува дали двете англичанки се чувстват удобно и заръча да им купят дрехите, от които се нуждаят.

Хасим беше готов, когато Серад се появи в конюшните на Малик. По-малкият брат избра за езда любимата си кобила. Макар да бе добре дресирана, тя бе станала малко необузdana, тъй като господарят ѝ не я бе яздил от месеци. Серад усети, че кобилата се зарадва, когато той я изведе навън, но успя да я усмири със сигурната си ръка и с премерените си движения с коленете.

Докато брат му възсядаше своя кон, Серад се замисли дали двамата с Тарик имаха право, като сравниха Тори с кобилата. Дали англичанката наистина му се бе подчинила по-лесно от кобилата, или просто се преструваше и изчакваше подходящ момент, за да се освободи? Животното се поддаваше на дресировка, но дори и тогава то запазваше известна независимост. Намръщи се, като си представи, че Тори можеше да се окаже опасна като кобилата.

Сякаш усетила вълнението на господаря си, любимката на Серад се размърда неспокойно под него, но той успя да я успокои, като ѝ отдаде цялото си внимание. Решително прогони Тори от мислите си и се настрои да прекара приятно времето с брат си.

По залез-слънце напуснаха града и навлязоха в пустинята. Двамата обикновено се радваха на свободата си в такива моменти и затова пришпориха конете, оставяйки придружителите с товарния керван, превозващ необходимите за лагера неща, далеч зад себе си.

Пустинният пейзаж приблягваше бързо край погледите им и губеше очертанията си, докато препускаха сред пясъците. Серад и Хасим спряха едва когато стигнаха скалното образувание, което винаги бележеше финала на съревнованието им. Надбягването беше оспорвано, но кобилата на Серад се оказа по-бърза този ден.

Серад дръпна поводите на своя кон, след което се обърна към брат си и се засмя на недоволното му изражение.

— Губиш форма, Хасим.

Без да обръща внимание на намека му, Хасим се изравни с него и се оплака:

— Имаш не само най-красивата жена, но и най-бързия кон.

— Добре че съпругите ти не са тук, за да те чуят — смъмри го Серад. — Май неотдавна се хвалеше, че най-новата ти жена, Алима, е най-голямата красавица в Алжир.

— Алима наистина е прекрасна и танцува като богиня — съгласи се Хасим и се замисли, — но твоята англичанка е изключителна. Изненадах се, че прие предложението ми за лова. Ако аз ѝ бях мъж, не бих я изоставил скоро.

— Откъде си сигурен, че е моя?

— Ти я притежаваш. Тя е твоя пленница — нехайно отвърна той.

— Не вярвам някой мъж да „притежава“ Тори някога. Тя е тъй непредсказуема. Колкото и да се опитваш да я покориш, винаги ти се изплъзва.

— Но ти си я покорил — настоя Хасим и се намръщи, тъй като не разбираше брат си.

— Физически — да, но има още много по-важни неща. Не си ли научил това от някоя от съпругите си?

Хасим го погледна с недоумение.

— Моите жени са сърдечни и любвеобилни. Какво още да очаквам от тях?

— Братко, можеш да имаш телата им, но какво ще кажеш за техните чувства? Тори ме предизвиква всячески. Влечението ми към нея ме влудява. Никога не съм сигурен в нея. Тя е предизвикателство, което ме вълнува толкова силно, колкото всяко изпитание на волята, през което съм преминал.

— Смяташ, че жените са интересни, така ли? — Хасим никога не се бе замислял за това. Винаги бе гледал на жените като на потребност

за задоволяване на желанията си и за раждане на деца. Иначе той не ангажираше мислите си с тях. Идваха, когато се нуждаеше от тях, и си отиваха, щом пожелаеше да остане сам.

— Много — потвърди Серад.

— Тогава защо си с мен сега?

— Понякога човек предпочита да е с приятелите си. Тази нощ ми се иска да се нося с вятъра и да заспя под звездите над пустинята, а сутринта бих желал да разбера дали мерникът на брат ми е все още точен. — Серад нарочно промени темата на разговора.

— Значи мислиш, че вече не стрелям добре?

Серад се усмихна самодоволно. Ясно си спомняше колко много го бе дразнил по-големият Хасим, когато за пръв път се бе озовал в Алжир, и сега изпитваше удоволствие да си разменят ролите.

— Известно е, че първо очите отслабват. Тъй като си по-голям от мен, ще ми бъде интересно да разбера дали това е вярно. Доскоро бяхме равностойни съперници, но аз прекарах доста време в морето. Вероятно си остарял повече, отколкото предполагаш.

— Самочувствието ти е забележително за неопитен младок като теб — добродушно отвърна Хасим и тъмните му очи блеснаха в отговор на предизвикателството. — На разсъмване ще видим кой има най-добрия мерник и най-сигурната ръка.

След като се уговориха за съревнованието, двамата бавно потеглиха към предварително определеното място за пренощуване и там слязоха, за да изчакат пристигането на придружаващия ги керван.

Слънцето отдавна бе залязло и пустинята бе потънала в мрак, когато Серад най-после легна сам в палатката си и се опита да заспи. След няколко часа стана и излезе навън. Небето приличаше на черно кадифе, напръскано с ярки звезди, а на хоризонта се белееше малката луна. Температурите в пустинята се бяха понижили значително през нощта и Серад намираше утеха единствено в шепота на нощния бриз.

Младият мъж бе предположил, че съзнанието му ще се проясни извън пределите на Алжир и това донякъде бе станало. Хасим беше прав. Постъпи глупаво, като тръгна с него и заряза Тори. Желаше само нея, а тя му принадлежеше според законите в северноафриканските държави. Всяко сравнение на тези закони с разбиранията на леля му го объркваше и затрудняваше. Как можеше да постъпва в разрез с възгледите си? Той бе пират на служба при емира

на Алжир. Независимо от твърденията на Раби, не бе никакъв благородник... Или беше? Смътно си спомняше за изпълнените с обич и безгрижие дни, прекарани при този старец, чието лице вече не можеше да си представи, както и за малкото корабче, наречено „Ятаган“. Това ли беше истинското му минало? Какъв бе той — пират или благородник?

Серад се намръщи и погледна тъжно към небето. После се прибра обратно. Един от придружителите му се разшава и разбира, че принцът се е разхождал. Той бързо скочи.

— Серад... Искаш ли нещо?

— Не. Лягай да спиш — отвърна му и отново изчезна в палатката си. Най-после сънят го освободи от грижите, но не спа добре. Сутринта стана много рано и зачака Хасим, който се събуди малко преди разсъмване.

Джоунс бе в стаята на Тори и заедно с повереницата си разглеждаше богатото обзавеждане.

— Тук е по-прекрасно, от което и да е място в Англия, но се чудя... щом като това с харемът на Серад, как ли изглежда харемът на емира? — разприказва се Джоунс. След приятната баня и обилната вечеря двете си почиваха.

Тори не можеше да проумее как компаньонката ѝ е способна да мисли за това сега.

— Искрено се надявам никога да не разбера.

— Не изпитваш ли любопитство? Дори след историите, които съм чула, изобщо не предполагах, че ще бъде толкова интересно да се живее в харем. Изпълняват всяко наше желание. Достатъчно е само да попитаме и двете ни прислужнички хукват да удовлетворяват исканията ни.

— Моето желание е да бъда свободна! — развълнувано каза Тори, след което стана и излезе на балкона, оставяйки Джоунс в стаята.

Нощта беше красива, а полъхът на ветреца — хладен и свеж. Но Тори не забелязваше чудесното време. Искаше да разговаря със Серад, а доколкото знаеше, той не се бе връщал. Чудеше се къде е отишъл. Дали бе съобщил в Англия, че се намираха в Алжир? Дали бе поискал откупа? Тори се облегна на каменния парапет и зарея поглед във великолепната градина долу, без да вижда нейната красота.

— Знаеш, че нещата можеха да са по-лоши за нас. — Гласът на Джоунс прозвуча точно зад гърба ѝ, тъй като възрастната жена се приближаваше към нея.

— Знам — неохотно се съгласи Тори, — но това не ми помага да приема по-леко факта, че сме собственост на Серад само защото той смята така. — А ето че Серад не се интересуваше изобщо от тях, не си правеше труда да ги посети или да попита как са.

— Какво значение има, щом сме на сигурно място? Вероятно ще поискат откуп за нас — ако вече не са го сторили. Дядо ти ще плати и скоро ще отплаваме за Лондон, където ще видиш годеника си.

— Ако все още ме иска...

— Разбира се, че те желае! — Джоунс я защити. — Само някой да посмее да намекне нещо непочтено за теб, ще го...

— Какво ще направиш? — Тори я дари с нежна усмивка.

Джоунс също се усмихна на повереницата си.

— Може и да не съм толкова страшна с чадъра, но ще им дам да се разберат.

— Джоунс, казвала ли съм ти, че те обичам? — попита младата жена.

— Често, но ще ми бъде приятно да го чуя отново.

Те се обърнаха и влязоха обратно в стаята, където ги чакаха двете прислужнички.

— Желаете ли нещо преди лягане?

— Не, нищо — отвърна Тори и изведнъж изпита силно желание да задоволи любопитството си. — Къде е Серад? Ще се върне ли при нас тази вечер? Бих желала да го попитам нещо.

— Серад ли? — Ома се облещи от изненада. Не беше редно една жена да задава въпроси за мъжете. Мъжете се срещаха със съпругите си само по свое усмотрение. Жената бе длъжна да чака кротко и щастливо да я повикат. — Ами Серад напусна Алжир и ще отсъства няколко дни.

— Заминал е? Без да ни предупреди? — Тори се разстрои. Бе се надявала поне да поговори с него и да попита дали с поискал откуп за тях. Побесня, като разбра, че е заминал, без да ѝ каже.

— Да. Освен това не е наша работа да любопитстваме за намеренията на господаря ни. Той ни казва само онова, което сметне за необходимо. Нищо повече. Такива са порядките при нас.

— В такъв случай разбиранията ви са погрешни — заяви Тори раздразнено.

Ома и Зена предпочетоха да напуснат безшумно стаята, отколкото да се впуснат в безсмислен спор. Тези англичанки щяха да научат арабския начин на живот, но упорството им щеше да попречи да проумеят нещата по-бързо.

По-късно през тази нощ, докато се опитваше да заспи, Тори се зачуди защо бе приела така остро новината за отпътуването на Серад. По най-обикновената логика отсъствието му би трябвало да я радва. Сега нямаше нужда да се притеснява да не би той да влезе съблечен при нея и да поиска да задоволи похотта си. Двете с Джоунс бяха въвн от опасност в харема. Трябваше да бъде доволна. Поне това се опитваше да си набие в главата, но не постигаше нищо. Когато най-накрая се унесе, Тори започна да сънува най-объркани неща за Серад, Александър и медальона. В съзнанието ѝ те се преплитаха в един бурен водовъртеж и тя не можеше да различи образите, които ѝ причиняваха толкова много мъка. Тази нощ не ѝ бе отредено да спи дълбоко и спокойно.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам! — възкликна Едуард потресен и погледна с ужас и огорчение своя приятел Алфред Лорънс. Кога получи известието?

— Хората дойдоха при мен преди една нощ. Изчаках, за да се уверя, че ми казват истината, преди да ти съобщя. — Маркизът обясни мрачно: — Едуард, не знам какво да правя. Никой не се е свързал с мен... никой не ми е поискал откуп... Как да кажа на сина си и на жена му, че скъпата им дъщеря е отвлечена от тези страшни северноафрикански пирати?

Херцогът се приближи до приятеля си и го прегърна силно през раменете. Алфред бе едър здрав мъж, но точно в този момент изглеждаше стар и уязвим. Едуард долавяше отчаянието му.

— Разбирам те, Алфред. — Едуард напълно му съчувстваше, тъй като си спомняше ясно времето, когато и той изпита същото ужасно чувство на загуба. Дори след чудото и радостта от завръщането на Александър понякога мечтаеше за Катрин — копнееше да види красивото ѝ лице, жадуваше да я прегърне бащински и да ѝ каже колко много я обича, както и да я увери, че е направил всичко възможно, за да я издири. Херцогът едва потисна надигащото се в него вълнение.

— Знам, че ме разбираш — дрезгаво отговори маркизът. Само Едуард наистина познаваше дълбокото му страдание. — Обичам Виктория толкова много... Нямам други внуци и тя означава много за мен...

— И аз се почувствах така преди години, когато Александър и Катрин изчезнаха, но в твоя случай проблясва известна надежда. Били са живи и здрави, когато морякът ги е видял да се качват на борда на пиратския кораб, а това звучи окуражително. Сигурен съм, че скоро ще ти поискат пари. Пиратите са кръвожадни, но не са глупави. Щом открият истинската ѝ цена, ще побързат да ти я продадат.

— Дано си прав, Едуард.

Дано, помисли си и Едуард.

— Ами твоят Александър? — Алфред погледна тъжно приятеля си.

— Трябва да му кажем истината — бавно изрече херцогът. — Няма смисъл да крием от него. Александър трябва да знае. Макар още да не се познават, те са сгодени.

— Що се отнася до годежа... Загрижен ли си? — Алфред се опасяваше да не плъзнат лоши слухове, които да очернят доброто име на Виктория и да съсипят напълно бъдещето ѝ.

Едуард вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Не казвай нищо повече. Ще оставим всичко постарому. Убеден съм, че Виктория ще се върне здрава и читава. В края на краищата, Алфред, Александър се върна след толкова много години. Виктория също ще се прибере. Освен това знаеш къде е отвлечена. Можеш да започнеш издирване...

— Вече се заех да търся най-добрия начин за изпращане на откупа, когато го поискат.

— Добре. Засега това е единственото, което можеш да направиш, както и да чакаш, но знай, че ако се нуждаеш от нещо — каквото и да е то, — трябва само да ми кажеш.

Алфред благодари на приятеля си от все сърце. Замълча, за да събере мислите си, но после попита:

— Сега ли ще кажем на Александър? Мисля, че е редно да научи за случилото се от мен.

Малко по-късно Дейвид мрачно изслуша Едуард и маркиз Рейвънсли.

— С какво мога да помогна? — поинтересува се той веднага щом Алфред го осведоми за нещастиято.

— Точно сега не може да се направи нищо, Александър. Веднага ще ти съобща, ако получа някаква вест. Дотогава ни остава само да се молим, момчето ми, само да се молим.

— Ще се моля, сър — обеща Дейвид. После мълчаливо се ръкува с маркиза.

След като му разрешиха да се оттегли, Дейвид излезе от стаята и безцелно заброди из замъка. Мислеше за годеницата си, която още не бе срещал. Чудеше се дали Виктория е в безопасност, или е сполетяна от някоя ужасна участ. Влезе в стаята си, потърси малкия портрет на бъдещата си съпруга и се вгледа в усмихнатото ѝ лице. Искрено се

надяваше, че тя е добре. Първоначално съвестта му се бе разбунтувала срещу брака с нея, защото той я мамеше, но сега се тревожеше за нея така, сякаш я познаваше от години.

На Дейвид му се струваше, че стаята го задушаваше и затова излезе от замъка. Реши да се разходи в парка, за да събере мислите си. Не можеше да си избие от главата убеждението, че е виновен за случилото се. Ако Виктория не трябваше да пътува за Англия, за да се омъжи за него, това нямаше да се случи. Сега щеше да бъде на сигурно място при родителите си в Индия. Примката на измамата се затягаше все по-здравомо около врата му. Както винаги, и този път поехме към огледалното езеро, за да потърсим уединение.

През този ден Тес свърши работата си бързо и излезе от къщата по-рано от обикновено. Много се съмняваше, че някога отново ще се натъкне на лорд Александър, но продължаваше да живее с тази надежда. Най-щастливият миг за нея бе вечерта, която бе прекарала в разговор с него, и макар да си повтаряше, че е безсмислено, непрестанно се молеше да го срещне. Всяка нощ Тес мечтаеше за лорд Александър и всеки ден го виждаше из къщата, но не смееше да му продума. Обичаше го с цялата си душа и знаеше, че дори и да не ѝ се удадеше възможност да поговори с него, пак щеше да е доволна.

Докато тичаше по пътеката към езерото, Тес си представяше, че лорд Александър е нейният изстрадал любим, който с нетърпение я очаква там. Най-приятно ѝ бе да си мечтае за това. Мислено се хвърли в обятията му и го целуна. О, това бе една прекрасна мечта и...

— О-о! — Тес възкликна и замръзна на място, тъй като лорд Александър седеше на брега, опрял глава на сключените си ръце. Красивото му лице изглеждаше напрегнато.

— Извинявайте! — задъхано каза тя и отстъпи назад.

Стреснат от внезапното ѝ появяване, Дейвид вдигна глава.

— Веднага си тръгвам.

— Не си отивай! — побърза да я спре той. Знаеше, че Вивиан щеше да се ядоса, ако разбереше за приятелските му отношения с прислугата, но трябваше да признае радостта си от срещата с Тес. — Няма нужда да си ходиш.

— Наистина ли? — Тя се раздвояваше между желанието си да остане и да осъществи мечтите си и страха да не я сварят с него.

— Да — отвърна Дейвид и независимо от мрачното си настроение, се усмихна. — Ела при мен.

Колебанието ѝ изчезна и тя се отпусна до него на брега, без да възрази повече.

— Добре ли сте? — осмели се да попита Тес. В очите ѝ се четеше загриженост. Той имаше толкова отчаян вид, че тя изпита желание да го прегърне и да го окуражи, макар да не знаеше какъв е проблемът.

Дейвид въздъхна. Копнееше за приятел, на когото да се довери. Бяха разговаряли веднъж с Тес и тя не бе споменала на никого за това... Вперил поглед в светлокафявите ѝ очи, той проникна дълбоко в душата ѝ и веднага разбра, че можеше да ѝ вярва.

— О, Тес — изпъшка той, — всичко е толкова сложно.

Без да проявява любопитство и нетърпение, тя го насърчи да продължи:

— Мога ли да ви помогна по някакъв начин?

— Много мило от твоя страна, но се опасявам, че не можеш. Получих лоши новини и надали някой е в състояние да ми помогне.

— Искате ли да говорите за това?

— Сигурно скоро ще го чуеш от прислужниците. Пирати са нападнали кораба, в който е пътувала Виктория, и са я взели в плен.

— О, не — макар да го ревнуваше от годеницата му, Тес никога не би ѝ пожелала нещо лошо.

— Да. Маркизът е научил това преди ден, но ни го съобщи едва днес следобед.

— Какво ще правите?

— Точно това е най-лошото — каза Дейвид с явна покруса. — Нищо, абсолютно нищо не мога да сторя.

Сърцето я заболя при тези думи и тя утешително го докосна по ръката.

— Съжалявам, лорд Александър. Наистина съжалявам.

Дейвид видя малката ѝ длан върху ръката си и погледна девойката. Сивите му очи се сляха с нейните светлокафяви очи, придобили наситен морскозелен оттенък от преливащото в тях състрадание. Изведнъж той започна да гледа на нея като на жена, зряла и много красива жена, а не като на прислужничка или евентуален приятел.

Времето сякаш спря, докато Дейвид изучаваше миловидното ѝ лице. Отдавна не си бе позволявал да бъде Дейвид Маркъм. Маската на лорд Александър падаше и той не можеше да предотврати това. В тази романтична вечер бе насаме с най-хубавата, най-нежната жена, която някога бе срещал. Тес не би наранила никого умишлено. Не приличаше на Вивиан. Винаги щеше да бъде мила и всеотдайна. Тя бе олицетворение на всички добродетели на по-обикновения живот, които му липсваха. Прииска му се да стане част от света на Тес, за да я опознае по-добре... и може би дори да я обикне.

Дейвид не можеше да избяга от истинската си същност. С някои приятели от града бе посещавал публични домове в Лондон, но краткотрайните срещи с леки жени не бяха успели да събудят неговите чувства. Никога не се стараеше да доказва мъжките си способности. Според него физическото освобождаване не бе достатъчно. Нуждаеше се от неопорочената сладост на целувките на Тес. Желаше да вкуси от невинността ѝ. Когато на небето изгряха първите звезди, Дейвид бавно се наведе към нея и потърси устните ѝ.

Тес не можеше да повярва. Лорд Алекс наистина я целуваше! Тя притвори очи и зачака. Страхуваше се, че това е сън, но ако всичко се окажеше реалност, не искаше никога да се събуди. Беше с лорд Алекс и двамата изгаряха от взаимно желание! Сърцето ѝ заби лудо при мисълта, че е постигнала невъзможното. За нея не бе от значение, че това можеше да се окаже само едно мимолетно преживяване, тъй като двамата принадлежаха на различни класи. Обичаше го колкото самия живот.

Когато устните им за пръв път се докоснаха, от Тес се изтръгна тих вопъл. Това надминаваше очакванията ѝ. Тя беше в градината с лорд Алекс... звездите... изгряващата луна... песента на птиците, приветстващи падането на нощта...

Неочаквано лорд Алекс се дръпна назад и тя отвори очи от страх да не би всичко да е свършило толкова бързо, но опасенията ѝ се оказаха неоснователни. Той просто се взираше в нея с нежност, изписана на лицето му.

— Тес, ти си невероятно красива... — прошепна Дейвид. После посегна да погали нейната разкошна лъскава коса. Имаше чувството, че докосва коприна. Отново я целуна.

Този път целувката им не бе срамежлива. Този път устните им жадно се впиваха.

Преди това Тес се бе целувала с няколко момчета в обора, но тяхната неопитност я бе раздразнила. С лорд Алекс обаче се чувстваше различно. Устните му настойчиво търсеха нейните и тя гореше от желание да им отвърне със същия плам.

Дейвид неистово се нуждаеше от това сливане на техните сърца и души. От доста време се чувстваше самотен. Алекс инстинктивно я притисна до себе си и изпита истинска наслада при допира на закръглените ѝ гърди до тялото му, както и при усещането за обгръщащите го през врата слаби ръце, докато тя страстно откликваше на неговите целувки. Алекс проследи с ръка извивката на гърдите ѝ.

— О, лорд Алекс! — тихо изпъшка Тес, обладана от непознат досега възторг. Той беше с нея! Той я желаше! Мечтата ѝ наистина се сбъдваше! О, колко много го обичаше! Колко много го обичаше!

Когато тя изрече „лорд Алекс“, Дейвид спря. В продължение на няколко минути се бе поувлякъл, бе повярвал, че животът му може да се промени, но при споменаването на присвоеното от него име сякаш върху му изсипаха кофа със студена вода. Нищо не можеше да се промени. Той бе заложник на съдбата, пленник на ужасния си късмет. Дейвид Маркъм бе мъртъв. Сега беше Александър Уейкфийлд и вече нямаше връщане назад.

Дейвид се отдръпна и се вторачи в нейното красиво, поруменяло лице, но това му причини болка. Харесваше Тес и затова не можеше, не желаше да я използва. Трябваше да спре тази авантюра, преди да се е задълбочила.

— Но... лорд Алекс, нещо лошо ли направих? — попита тя и смутено примижа, когато той я пусна.

— Лошо ли? Не, Тес. Не би могла да ми сториш никакво зло — увери я Дейвид.

— Тогава защо... — топлите ѝ очи го молеха за целувки, а не за раздяла.

— Съжалявам, Тес. — Дейвид съвсем се отдръпна от нея.

— Съжалявате? Но за какво? — Тя се изуми. Не можеше да повярва, че той разваля този прекрасен за двамата миг. Беше нощ само за любов, а той се дърпаше и извиняваше. Струваше ѝ се глупаво.

— Че се възползвах.

— Не е така — възрази тя. — Аз исках.

Дейвид поклати глава отрицателно. Тя не разбираше нищо.

— Напротив, злоупотребих с теб. Ти си чудесно момиче, но ще съгрешим, ако продължим. Извинявам ти се и обещавам, че това никога няма да се повтори.

— Ами ако аз го желая?

— Няма да се случи отново. Няма да го позволя. Връзката ни е безперспективна — отчаяно призна той. Умолителният ѝ поглед го влудяваше. Жадуваше да я вземе отново в обятията си и да я люби, но нямаше да го стори въпреки страстните ѝ целувки.

— Това не ме интересува, лорд Алекс. Зная, че никога няма да ме обичате, но това е без значение. Аз ви обичам и искам да ви доставя удоволствие.

— Не говори така! — прекъсна я той.

— Не е честно, че искате да се отрека от чувствата си. Обикнах ви още щом пристигнахте в замъка.

— Безсмислено е, Тес. — Дейвид се изправи, за да увеличи разстоянието между телата им. Ако беше Дейвид Маркъм, би я сграбчил в прегръдките си, но за съжаление вече бе друг човек. Бе Александър Уейкфийлд и трябваше да се държи като него.

— Довиждане.

Дейвид я погледна за последен път и нейните насълзени и тъжни очи изпълниха сърцето му с болка. Той се обърна и закри по пътеката.

Злочестата Тес го наблюдаваше мълчаливо, докато не изчезна от погледа ѝ. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ е разбито на хиляди парченца. Опита да си припомни всичко, за да проумее случилото се.

В съзнанието ѝ се открояваше ярко един-единствен момент — неговото извинение, че е злоупотребил с нея. Осъзнавайки това, сърцето ѝ се изпълни с любов. Той я обичаше! Безспорно! Ако не я обичаше, би задоволил желанието без изобщо да се замисля. В околността се носеха слухове за своеволията на господарите с прислужничките, които бяха станали достояние на всички работници. Благородниците често упражняваха власт над своите слугини. Лорд Алекс се различаваше от тях, а думите и делата му потвърждаваха доброто ѝ мнение за него. Той беше най-прекрасният мъж, истински джентълмен. Любовта ѝ към него бе истинска.

Тес осъзнаваше, че двамата заедно нямат бъдеще. Женският ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че той я желаете, а несъмнено чувствата ѝ към него бяха все тъй силни. В този миг реши какво да прави. Възнамеряваше да отиде при него и отново да му се предложи. Можеше да се примири дори да бъдат само любовници. Но трябваше да го убеди, че той не се възползва от нея, че тя по собствено желание го дарява с любовта си, независимо от бъдещето. Тес се върна в стаята си. Надяваше се да го дари с любовта си преди края на нощта.

Вивиан лежеше доволно върху копринените чаршафи между намачканите завивки, които свидетелстваха за досегашните ѝ занимания. Тя сладно погледна мъжа до себе си и мислено сравни отпуснатото му тяло със стегнатата фигура, която бе имал преди години. Отдавна не се бяха виждали, но настоящата им среща правеше Вивиан щастлива. Въпреки натрупаните години и по-слабата му форма, той все още успяваше да събуди страстта ѝ.

Наведе се над нея и пламенно я целуна.

— Казах ли ти колко много се радвам, че се върна в Англия?

— Около хиляда пъти, но на мен ми харесва да го чувам непрекъснато — отговори тя и отвърна на целувката му. — Мисълта, че мога да те откъсна от жена ти по всяко време, ми харесва.

— Няма съмнение, Вивиан. В сравнение с теб тя е подобие на жена.

Вивиан дрезгаво се засмя, поласкана от неговите думи.

— Ти си най-милият човек на света. Жалко, че нещата не се наредиха според очакванията ни, но мисля, че сега всичко ще се оправи, не смяташ ли?

— Планът ти е страхотен. — Той ценеше високо интригите и сплетните. Тя бе споделила с него всичките си ходове, чрез които бе успяла да представи Дейвид като бъдещия наследник на херцогството. За него Вивиан бе една изключително хитра жена.

— Аз си мислех същото — похвали се тя. — Скоро ще получим това, което винаги сме желали — парите на Уейкфийлд.

Той изръмжа нетърпеливо и се притисна върху пицното ѝ тяло.

— Въпреки всичко още се чудя как щяха да реагират Ейвъри и твоята скъпа Катрин, ако бяха разбрали за нас.

— Щеше да е доста забавно. Тя бе непокварена и това би я шокирало страшно — размишляваше на глас той, докато обсипваше с горещи целувки шията на Вивиан, след което продължи по-надолу...

— Ейвъри ме ревнуваше доста, но това можеше да му хареса след време... — промълви тя неясно и усети разпалващата се в тялото ѝ страст.

— На Катрин изобщо не би ѝ харесало, но има ли значение? Сега щеше да е моя съпруга и аз щях да правя с нея каквото си поискам, без да се страхувам от наказание.

— Както правиш с мен?

— Както правя с теб... — тихо каза той и вдигна глава към нея. Очите му светеха от изгарящото го желание.

— О, Джералд — въздъхна тя и разтвори краката си, за да го приеме отново. — Липсваше ми.

— Сега сме заедно и не виждам причина да се разделяме пак... никаква...

Стана късно и Дейвид се умори. Седеше в библиотеката в едно кресло с висока облегалка, а в ръката си държеше чаша с малко бренди. В скута му лежеше подвързан в кожа том на Шекспир, а наблизо блещукаше една-единствена лампа. След раздялата си с Тес Дейвид се бе опитал да чете до края на вечерта, но не можеше да се съсредоточи. Мислеше само за Тес и за нейната красота.

Той изруга, затвори книгата и небрежно я хвърли на масата до себе си. После изпи остатъка от брендито, сложи чашата настрани и уморено прокара ръка върху очите си. Опита се да подреди мислите си, но не успя. Както бе развълнуван, нощта сигурно щеше да му се стори доста дълга.

Дейвид стана и си наля пълна чаша от кристалната кана с отлежало бренди, която прислужникът му бе донесъл по-рано. Изпи до дъно силното питие. Алкохол като този се пиеше на малки глътки, но точно сега Дейвид искаше просто да удави мъката си. Силното бренди изгаряше червата му, но това усещане му харесваше. Наля си още една чаша за по-късно и угаси лампата, на чиято светлина се бе опитал да чете. След това бавно излезе от библиотеката и заизкачва стълбите към своята стая, където отиваше да си легне.

На Тес ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност, откакто се бе промъкнала нагоре по задното стълбище в стаята на лорд Алекс. Това бе първата ѝ неприлична постъпка и тя не знаеше кой е най-подходящият начин да съблазни любимия си, но реши, че като начало можеше да се съблече и да го очаква в леглото му. Вече два часа Тес неспокойно лежеше там, тръпнеща от желание да види младия лорд.

Александър обикновено си лягаше към полунощ и за по-сигурно Тес се прокрадна в спалнята преди единадесет. Часовникът бе ударил един часа. Тя беше не само нервна, но и изморена от дългия работен ден. С напредването на времето Тес започна да се опасява да не би случайно да заспи в леглото на лорд Алекс, докато го чакаше. Тръпки я побиха при мисълта, че той можеше изобщо да не се върне тази нощ, а някой от прислужниците да я намери заспала на сутринта. Тази мисъл не ѝ даваше мира, макар от време на време клепачите ѝ да натежаваха за сън.

Дейвид беше напрегнат, докато вървеше по коридора към стаята си. Не му се нравеше много идеята да бодърствува цяла нощ и се надяваше да се унесе, след като се изтегнеше в своето легло. Механично отвори вратата и влезе в тъмната стая. В момента, в който затвори вратата след себе си, усети, че не е сам.

— Има ли някой? — прошепна, за да не вдига шум и посегна да запали лампата на тоалетната масичка.

— Не... моля ви, лорд Алекс, не палете лампата — нервно помоли Тес.

— Тес? — промълви Дейвид, изумен от присъствието ѝ тук.

— Моля ви, не казвайте нищо повече. Просто елате при мен...

Когато очите на Дейвид свикнаха с тъмнината в стаята, на фона на лунната светлина той успя да различи бялото ѝ тяло, умолително извито наред широкото му легло.

— Тес, какво правиш тук? Вече ти казах...

— Помня какво ми казахте в градината, лорд Алекс, но това не ме интересува. Само искам да бъда с вас... — нейният дрезгав и дълбок шепот разнежи Дейвид. — Единственото ми желание е да ви доставя удоволствие...

Тес разбра, че е настъпил решителният момент. Грациозно стана от леглото, прекоси стаята и застана пред него. Обви ръце около врата му и плътно се притисна до неговото тяло — това бе покана, стара

колкото света. Стоеше гола и беззащитна пред него. Отдаваше му се от любов, без да влага никакъв друг помисъл.

Дейвид не можеше да ѝ устои. Желал я. Този път щеше да я обладее без всякакво колебание.

— Не мога да ти обеща нищо, Тес — каза ѝ той.

— Не искам никакви обещания — отговори тя, освобождавайки го от надигащото се в него чувство на вина. После се повдигна на пръсти и смело го целуна.

Това отприщи страстта му. Изръмжавайки от удоволствие, Дейвид я вдигна на ръце и я понесе към леглото така, сякаш бе лека като перце. Устните им се разделиха едва когато я сложи на мекия дюшек.

— Желая те, Тес...

— Значи съм била права... — прошепна тя с удивление.

— Да, не си сгрешила. — Без да се смущава, той обсипа тялото ѝ с целувки и успя да долови колко силно я възбуди докосването му. Дейвид се откъсна от Тес само за да се съблече, после отново се върна при нея и голите им тела се сляха в едно.

Ласките му ставаха все по-интимни, а целувките им — още по-пламенни. Тес следваше подтика на своето тяло, макар в невинността си да не знаеше какво щеше да се случи между тях. Бе виждала чифтосващи се животни и бе чувала закачките и клюките на другите прислужнички за физическата страна на любовта, но самата тя нямаше никакъв опит в тази насока. Затова реши да подражава на милувките му, за да му достави удоволствие. Започна да го гали и за нейна най-голяма изненада, той силно изстена.

— Тес... — изохка Дейвид, убеден, че тя е много опитна в любовта.

Цялото му тяло тръпнеше от възбуда и той побърза да я обладее. Едва когато проникна в нея, разбра, че е девствена. Стиснал зъби, Дейвид поуспокои разпалеността си, за да не ѝ причини силна болка.

— Трябваше да ме предупредиш, че ти е за пръв път — каза той и нежно я целуна.

— Това щеше ли да промени нещо? — попита тя, изплашена да не я отблъсне отново.

— Да.

— В такъв случай се радвам, че не ти казах — засмя се Тес. — Искях да ти се отдам, защото те обичам. Щастлива съм, че си първият.

— О, Тес, ти си страхотна... — изпъшка той и започна да се движи, за да доведе и двамата до екстаз.

Тес усети как тялото ѝ се отпусна. Неговите целувки и ласки изпълниха женското ѝ сърце с наслада и желание. Докато отвърщаше на целувките, тя влезе в такт с движенията му.

По-късно, вкусили от върховното блаженство на любовта, двамата влюбени се отпуснаха в прегръдката си. До този момент Тес не бе имала никаква представа за пълната красота на любовта между мъжа и жената, но вече знаеше със сигурност, че лорд Алекс е съвършен. Преди този сублимен момент тя го обичаше — сега го обожаваше.

Час преди зазоряване Тес го целуна за последен път и неохотно си тръгна. Никой не я видя, когато тихомълком се измъкна от стаята на лорд Алекс и се върна в своето самотно легло. Никой не я видя, когато с усмивка си спомняше всяка разменена целувка и всяко взаимно докосване в разпукващата се зора.

Никой не забеляза и Дейвид, който стоеше до прозореца и наблюдаваше развиделяващото се небе. При мисълта, че никога няма да може да се ожени за любимата жена, че никога няма да създаде семейство с нея, че никога не трябва да ѝ признае любовта си, на лицето му се изписа тъга.

Докато погледът му се рееше из плодородните земи на имението Хънтингтън — само малка частица от херцогството, което някога щеше да му принадлежи, — в съзнанието му изплува цитат от Библията: „Какво му остава на човек, ако спечели света, но изгуби душата си?“

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бе късно през техния втори и последен ден в пустинята. Серад и Хасим яздеха бавно към лагера, когато Хасим забеляза колко кротка е станала кобилата на брат му.

— Май най-после успя да подчиниш това животно — засмя се тихо той.

— По-рано бе игрива, но сега я държа здраво в ръцете си — съгласи се Серад със странното усещане, че му е по-приятно да я язди, когато сякаш има някакво състезание между тях.

— Може би е така и с повечето жени — отбеляза Хасим. — Интересни са за известно време, но после стават досадни.

— Не и Тори. Съпругите ти са научени да се подчиняват. Живеят, за да ти доставят удоволствие.

— Знам — усмихна се широко Хасим.

— Няма ли да ти е приятно да прекараш известно време с интелигентна жена, която говори каквото мисли, а не това, което знае, че искаш да чуеш?

Хасим бе озадачен. Вероятността някоя от жените му да изкаже мнение, противоположно на неговото, противоречеше на всичко, на което го бяха учили.

— Намирам го интригуващо. Тори е открита и не се колебае да ми каже своето мнение за нещата. Мисля, че се възхищавам от дързостта ѝ. Много е смела.

— Как тогава ще я държиш в подчинение? — Хасим бе озадачен и се чудеше защо разумен мъж съзнателно ще си създава главоболия.

— Не искам да подчинявам Тори. Искam тя да дойде при мен, защото го желае, а не защото съм я накарал.

— А ще желае ли?

— Надявам се, че скоро — отвърна унило той.

— Значи затова не искаш да се разделиш с нея? — рече Хасим замислено. — Тя те е предизвикала.

— С изключение на леля ми, не съм срещал друга като Тори — призна Серад.

— Раби е специална — съгласи се Хасим, като си мислеше за жената, влязла в живота на баща му и донесла толкова промени. — Чувствам я близка, но все още не ми е ясно защо, след като баща ми престана да обръща внимание на другите си жени, тя отказва да се омъжи за него.

Серад също се чудеше на това. Живееха в Алжир почти двадесет години, а Раби не се съгласяваше. Бе останала в харема му само като наложница.

Серад тъкмо щеше да изкаже мнението си, когато забеляза газела в далечината. Притисна пети в хълбоците на коня и препусна след грациозното животно. Дотук в лова на дивеч бе наравно с Хасим. Но сега имаше намерение да излезе напред със следващия изстрел.

Хасим обаче също бе готов да участва в надпреварата. Той бързо последва Серад. Всеки от тях мислеше, че ще повали първи плячката. Яздеха бързо, твърдо решени да докажат необикновеното си умение с оръжието. Обаче и двамата пропуснаха и газелата се скри.

— Сгреси за моето отслабнало зрение и старческа немощ — засмя се Хасим, когато Серад приближи коня си. — Изглежда, и двамата сме загубили уменията си.

Серад също се засмя:

— Мисля, че умът ми е някъде другаде. Май открих друго предизвикателство, което съм готов да приема. Наградите там повече ме привличат.

По-късно, след падането на нощта, двамата мъже се оттеглиха, за да отпочинат преди връщането в Алжир на следващата сутрин. Всеки легнеше буден в палатката си и мислеше за това, което си говореха през деня. Хасим отново си спомни думите на Серад и се почуди какво ли е да имаш жена, която не се втурва незабавно да изпълни всяка твоя прищявка. Бяха го учили, че жените нямат собствена воля и са създадени за удоволствие. Идеалната жена, както му казваха, ще го облекчи, когато е уморен, ще се погрижи за всичките му нужди, ще... Хасим спря. Ако всичко това бе вярно, той притежаваше идеалната жена в харема си. Всичките му съпруги се подчиняваха, готови да му угодят, мълчаливи, освен ако не ги заговориш. Ако те бяха образец, тогава защо той се чувстваше незадоволен?

Хасим отново си спомни за баща си и Раби. Видя любовта им в нова светлина и внезапно го осени мисълта, че наистина може да има нещо повече у жената от това, което предполагаше. Това бе просветление за него и той нямаше намерение да спре дотук. Заспа доволен.

Серад дори и не помисли да легне в палатката си. Тори изцяло бе обзела мислите му и той знаеше, че няма да може да заспи. Седна самотен в тишината на пустинната нощ и си спомни мекотата на плътта и топлината на целувките ѝ. Спомни си и малкия портрет на годеника, когото тя обичаше. Все още не можеше да забрави думите на леля си. Бе настояла да пусне Тори да си върви без уговорки. Но как можеше някога да я остави да си тръгне, като я желаше толкова много? Серад бе раздразнен от постоянно натрапващите му се съмнения. А бе решителен мъж. Правеше това, което трябваше да се направи. Точно тази страна на личността му го водеше сега, когато трябваше да вземе решение. Изведнъж това, срещу което се бе борил, му се стори много просто. Няма да връща Тори срещу откупа, защото я обича. Ще я задържи, но няма да я насилва или принуждава по никакъв начин. Ще чака, докато тя дойде при него сама. Дотогава ще трябва да се владее. Бе успял по време на пътуването, щеше да успее и сега — бе сигурен. Серад се отпусна назад и за първи път от много дни успя да заспи бързо и да си почине.

На другата сутрин се събуди в добро настроение. Бе доволен, че излязоха на лов, за да може да подреди мислите си. Когато се качиха на конете, Серад бързаше да се върне в Алжир.

— Серад се върна? — повтори Тори, учудена защо сърцето ѝ подскочи пред току-що съобщената от Ома новина. През дните, откакто бяха пристигнали в Алжир и Серад незабавно бе изчезнал, чувствата ѝ се колебаеха между радост поради свободата от натрапената му близост в каютата на кораба и раздразнение от факта, че той бе толкова незаинтересуван от съдбата им и ги остави, без да каже нито дума. Той ги бе взел в плен, за да иска откуп, но по всичко изглеждаше, че все още не е направил нищо, за да осъществи намеренията си. Помисли си за завръщането му и раздразнение смени напирещата радост.

— Да, Серад се върна и желае да го посетиш в покоите му.

— Разбирам. — Тори се пребори с изблика на вълнение при новината за поканата му. Каза си, че единствената причина за вълнението, породено от завръщането му, е, че тя и Джоунс ще могат да разберат повече за бъдещето си. Лично към него тя със сигурност не изпитваше нищо. Знаеше кой и какъв е той.

— Помоли да облечеш това, преди да отидеш при него. — Ома повдигна подобна на роба дреха, ушита от смарагдовозелена коприна.

Бе изискана рокля, но би разкрила повече, отколкото би скрила. Бе дреха, създадена за удоволствие на мъжа.

— Кажи на Серад, че ще се радвам да го посетя, но ще нося моите собствени дрехи. Благодаря! — изрече твърдо Тори. Веднъж вече почти се бе отдала на силата на неговата страст и нямаше никакво намерение да се поставя в такава ситуация отново. Щеше да облече собствените си дрехи, за да бъде спокойна.

Ома изглеждаше шокирана.

— Но вие не можете да направите това...

— Със сигурност мога — отвърна гордо тя. — Вземи тази дреха обратно. Няма да имам нужда от нея.

— Мога да отида при Серад и да му предам отказа ви. Той много ще се разгневи.

— Тогава не му казвай. Аз ще му кажа сама, когато отида при него — отвърна Тори със самочувствие.

Ома я смяташе за глупава жена и се опита бързо да измисли начин, за да я накара да облече копринената дреха. Идея проблесна в съзнанието ѝ и тя отвърна меко:

— Както желает. Ще влезеш ли в банята? Имаш поне час.

Тори се съгласи и последва прислужничката. Ома приготви банята и се усмихна одобрително, когато Тори потъна в мраморната вана и отпусна главата си назад. Търпеливо я изчака да затвори очи, както обикновено, и да потопи главата си във водата. Почувства се като победителка в момента, в който Тори изглеждаше напълно отпусната, и тихо събра английските ѝ дрехи. След това излезе от стаята и побърза да се отърве от тях. Върна се обратно и забеляза, че Тори не е усетила нейното отсъствие. Благодарни на Аллаха за помощта му в тази измама. Ома чувстваше, че господарят ѝ ще бъде доволен от хитрината ѝ и започна да помага на Тори да се приготвя.

Тори се измъкна, изправи се във ваната и се огледа.

— Къде са нещата ми? — попита тя. Очакваше дрехите да бъдат там, където бяха оставени, и бе смаяна, че ги няма — всичките. Очите ѝ се свиха с подозрение и погледна към слугинята, която изглеждаше необикновено спокойна, държейки хавлията.

— Ома?

— Серад иска да облечеш други дрехи. Няма да позволя да го разочароваш — твърдо отговори тя, показвайки чии желания изпълнява.

Тори почувства как гневът се надига в нея, сграбчи хавлията от ръцете на Ома и я обвини около себе си.

— Не ме интересува дали ще се харесам на Серад. Отказвам да нося това нещо...

— Мис Тори? — Джоунс бе чула разправията и се втурна в банята. — Какво има?

— Серад се е върнал — отговори тя.

— Защо си ядосана? Това, че се е върнал е добре. Сега ще можем да разберем нещо относно нашето завръщане у дома...

— Не, това не е добре. Серад очаква да облека това, когато отида при него — обясни тя, като посочи красивата дреха, която Ома държеше.

— О! — Джоунс застина пред гледката на изкусителната дреха.

— Казах на Ома, че няма да я облека. И тя открадна дрехите ми, но аз пък няма да отида при Серад.

Хитра усмивка освети лицето на Джоунс при мисълта, която я осени.

— Разбира се, че ще отидеш да го видиш. Това е единственият начин, по който можем да разберем нещо — рече тя. — Имам една идея. Ела с мен...

— Какво имаш предвид, Джоунс?

— Ома може да е взела дрехите ти, но не и моите — отвърна старата жена и очите ѝ проблеснаха лукаво. Тори бе много по-висока от нея, но нямаше значение. Те влязоха в спалнята и тя извади една стара износена дреха от сандъка си. — Ето, сложи това с моята благословия и сърдечно одобрение. Мисля, че ще изглеждаш като истинска английска лейди. Нали?

Тори не можеше да не се засмее на идеята ѝ. Държеше дрипавата рокля до гърдите си.

— Благодаря ти, Джоунс! Мисля, че никога не съм била благодарна толкова много за дреха, взета назаем.

Ома гледаше от вратата и дори не прикриваше нещастното си изражение. Серад с радост бе изпратил прекрасната изумрудена коприна, за да я носи Тори. Бе сигурна, че той няма да е доволен от това, но не знаеше какво да направи. Тези две упорити жени не приличаха на онези, които тя познаваше. Не бе сигурна как господарят ѝ ще реагира на това, че Тори открито не се подчини на нарежданията му.

Джоунс видя, че Ома я гледа с неодобрение.

— Може да си тръгваш. Ще те извикаме, когато мис Виктория е готова.

Когато Ома си тръгна, Джоунс се обърна към Тори:

— Готова ли си?

— Повече от готова.

Ръкавите бяха къси и маншетите стояха високо над китките на Тори. Яката бе твърде тясна и трябваше да бъде оставена незакопчана. Нагръдникът я стягаше, полата беше на пет инча от пода, разкривайки нежния ѝ глезен и част от стройния ѝ прасец.

Джоунс се отдръпна, за да я огледа.

— Е, щях да бъда по-щастлива, ако тежах с 30 паунда повече, когато си ших тази дреха, но се боя, че това е най-доброто, с което разполагаме в момента.

— Ако не правя резки движения, всичко ще мине добре — опита се да я увери Тори. — Може да изглеждам нещастна, по все пак чувствам, че по-лесно ще се справя със Серад в тази дреха, отколкото в копринената.

— Бъди внимателна, мис Виктория! — предупреди я Джоунс. Тя се безпокоеше за намеренията на Серад и способностите на младата довереница да се справи с него. Той бе много красив, силен мъж, а Тори все още не бе срещала друг като него. Ако имаше още нещо, което Джоунс може да стори, за да я защити, щеше да го направи. Но тя се довери на острия ум на Тори и на своите страстни молитви.

— Ще се пазя, Джоунс.

Те се погледнаха разбиращо и след това повикаха слугинята. Ома се появи на вратата, готова да отведе Тори при Серад, и очите ѝ се

разшириха учудено при вида на дрехата, която господарката ѝ бе облякла.

— Да тръгваме — каза Тори.

Ома просто кимна, знаейки, че е безполезно да се противопостави. Серад ще се справи. Тя безмълвно я поведе към покоите му.

Серад очакваше Тори в малката стая, долепена до спалнята му, която, служеше за дневна. Бе се изкъпал и облякъл риза и панталони за вечерта. С нетърпение очакваше да я види. Бе невъзможно да стои на едно място и да бъде търпелив. Крачеше из стаята и най-после застана до прозореца, през който се откриваше гледка към градината.

Серад се опита да отдаде дължимото на красотата на дърветата и цветовете, но мисълта му бе изцяло обзета от Тори, както бе всеки миг след раздялата им. Искаше да я види, да говори с нея, да я държи и да я целуне още веднъж. Споменът за тези няколко изгарящи минути, когато я държеше в прегръдките си в каютата, нямаше да избледнее и...

— Господарю Серад! — един от слугите му стоеше на вратата.

— Да? — Той се обърна изненадан.

— Жената е тук.

— Доведи я при мен — отвърна той, учуден от трептенето на собствения си глас.

Серад гледаше към вратата в очакване Тори да се появи.

Моментът, който бе очаквал с нетърпение. Тази нощ той бе сигурен, че ще я направи своя. Това, което бе започнало в каютата, щеше да бъде доведено до щастлив край.

Серад си помисли за изумруденозелената копринена дреха, която бе избрал за нея, защото знаеше колко ще ѝ отива и се надяваше, че тя ще я хареса. Дори бе купил и огърлица, изработена от злато и изумруд — за да замени верижката и медальона, който ѝ бе отнел. Дълго бе търсил, за да намери хубав камък и когато очите му попаднаха на красивата скъпоценност, той знаеше, че е открил това, което търси. С нетърпение очакваше да закрепи украшението на врата ѝ и да види блестящия камък, почиващ между гърдите ѝ.

Звук подсказа на Серад, че тя е близо и очакването му нарасна. Съзнанието му бе изпълнено с видения за Тори, носеща изумрудената дреха. Тя се появи и той премигна изумен. Това бе Тори наистина, но

определено не носеше изумрудената рокля. Тори бе облякла една много семпла, много къса, много тясна, много английска дневна рокля.

— Искал си да ме видиш? — Тори невинно изрече думите и се придвижи към входа на покоите на Серад. Беше подготвена за гневно избухване и вярваше, че самата е достатъчно ядосана, за да устои срещу евентуалното противопоставяне. Но това, което не бе очаквала, бе, че когато се изправи лице в лице със своя похитител, ще се изпълни с непознат копнеж. Той беше толкова висок и така неземно красив! Погледът ѝ бе жаден за него, макар че опита всичко, за да отхвърли внезапното осъзнаване, че той ѝ бе липсвал и тя с вълнение е очаквала да се върне.

Серад бе онемял от дръзкото потъпкване на заповедите му и можеше само да стои и да я гледа. За кратко го обзе недоволство и той сякаш загуби мисълта си. После внезапно, осъзнавайки, че пред него стои Тори, избухна в смях. Серад не знаеше как може да е бил толкова глупав, че да очаква да направи нещо, което той е искал. Винаги бе успявала да го изненада в постоянната борба на волите им и той разбра, че е глупаво да го забравя.

Тори очакваше яростна реакция и неговият смях напълно я обезоръжи. Знаеше, че трябва да остане ядосана, тъй като му бе сърдита, но след това огледа себе си и разбра всъщност колко комична изглежда в тези дрехи. Започна да се смее неудържимо.

Смехът ѝ звучеше толкова мелодично, че Серад внезапно спря. Погледът му се насочи към прекрасното ѝ лице. После се плъзна надолу, проследявайки нежната извивка на шията ѝ, нагръдника на тясната ѝ рокля. Споменът за целувките, с които тя го бе дарила, се върна с пареща сила и тръпката на желанието отново премина през него. Той я желаше...

Тори забеляза, че Серад не се смее и повдигна очи, усетила изпитателния му поглед. Изражението му бе сериозно.

Тя застина.

Той ти бе липсвал... той се върна! Някакъв вътрешен глас ѝ шепнеше. Но последните отблясъци на разума стремително заглушиха зова на сърцето ѝ. Това е Серад, опитваше да си напомни тя, мъжът, който те отведе в пленничество. Имаше някаква първична страст в него и макар че тя се страхуваше, привличаха я сили, които не разбираше.

— Защо не си облякла роклята, която ти изпратих, Тори? — попита най-накрая Серад. Тонът му бе дълбок и леко заплашителен. Пристъпи напред.

Тори инстинктивно се отдръпна.

— Предпочитам да нося моите дрехи — отговори тя.

— Трудно бих повярвал, че тази рокля е твоя — отбеляза той и погледът му отново се плъзна по тялото ѝ. — Сигурно с на твоята по-ниска компаньонка?

— Прав си. На Джоунс е — отвърна тя с гордо спокойствие. — Бях принудена да я взема, защото Ома открадна моите неща.

— Ома „открадна“ дрехите ти? — попита недоверчиво Серад.

Слугите му бяха безукорно честни.

— Да. Когато отказах да нося дрехата, която ти си изпратил, тя взе моите. Мислила е, че ще бъда принудена да облека това, което ти ми изпращаш.

— Но ти се оказа твърде хитра. — Серад довърши мисълта ѝ. — Трябваше да предупредя Ома за теб.

Той тръгна към нея. Непокорният ѝ дух го привличаше като любовен еликсир и той започна да губи контрол над себе си. Изведнъж му се прииска — не, пожела — да съблече дрехата от красивото ѝ тяло.

— Изглежда, по време на моето отсъствие си забравила много от уроците, на които те учих.

— Нищо не съм забравила — отвърна тя, запазвайки самообладание.

— О, мислех, че си разбрала, че аз съм победителят и господарят.

— Може да си по-силен сега, но никога няма истински да ме покориш. — Тори продължи да се противопоставя на неговите, а и на собствените си копнежи. За момент в очите му проблесна гняв и това я предупреди, че настъпва в опасна зона, но бе твърде увлечена, за да обърне внимание.

— Точно там грешиш — отвърна бавно Серад и погледът му потъмня. — Няма нужда да те покорявам.

— Аз никога не ще бъда твоя.

— Ти вече си. — Той се изсмя тихо и протегна ръка, като започна да си играе с най-горното копче на нагръдника ѝ. Почти без усилие успя да го откопчее и дрехата се разтвори от само себе си, разкривайки малка изкусителна част от гърдите ѝ.

— Недей... — Тя леко се отдръпна при допира му.

— Глупаво е да криеш прелестите си от мен, Тори, знаеш, че дори и да се опитваш да го правиш, пак ще знам как изглеждаш без дрехи. — Споменът от вида ѝ във ваната, когато бяха на кораба, проблесна сякаш като отмъщение. Почувства как горещият пламък на страстта избухва в него, изгаряйки всички прегради, които си бе поставил.

— Точно затова и взех тази рокля. — По женски Тори бе успяла да усети промяната у Серад. Отдръпна се назад, но почувства допира до студената каменна стена. Нямаше къде да избяга или да се скрие.

— Не бяха ли ти приятни нашите целувки, Тори? — попита нежно той и продължи домогванията си. Изведнъж забеляза несигурност в очите ѝ и самообладанието му го напусна. — Шегата бе добра, но вече свърши. Тъй като си отхвърлила моя подарък, предпочитам да не носиш нищо. Свали тази дреха!

Заповедта му прозвуча с такава арогантност, че Тори почервения от гняв.

— Не, няма — непреклонно отвърна тя и зелените ѝ очи блеснаха застрашително срещу властната му заповед.

— Няма смисъл да ми отказваш, Тори. Вече знаеш какъв с изходът от всяко противопоставяне между нас. — Приблужи се отново до нея. Желанието, което изпитваше, не можеше да бъде сдържано и той вдигна ръка, за да разкопчае другото копче. Тори пое въздух, в последно усилие да го спре положи ръка на гърдите му и повдигна очи към неговите. Искаше да му откаже, но не успя. Искаше да използва Алекс, за да се защити, да спомене любовта си към него и да се опита да обуздае този пират. Но когато се вгледа в тлеещите дълбини на сивия му поглед, усети как в тялото ѝ се ражда отговор на страстната му нужда.

Внезапно Тори също си спомни екстаза, когато за кратко границите между тях бяха изчезнали и те бяха само мъж и жена, пламък и страст. Бе объркана. Бе възбудена. Желаше го...

— Серад, аз...

— Тори... — Той я целуна и името ѝ се изгуби в стенания.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тори знаеше, че трябва да спре Серад. Опита се да го отблъсне и дори отвърна леко глава, за да се предпази — напразно. Устните му намериха нейните с непогрешима точност. От допира дъхът ѝ спря и светът се преобърна. Изведнъж желанието да избяга от Серад изчезна. Тори не искаше целувката да свършва. Не желаше да го напуска...

Вече не бяха господар и робиня, похитител и пленница. Бяха мъж и жена, свършени в близостта си, създадени един за друг. Разумът не означаваше нищо пред чудото на тяхното привличане. Вселената вече изглеждаше тясна за двамата.

Тори се отдаде на пламенната целувка и с готовност си призна, че точно това е искала. Бе мислила постоянно за него през последните няколко дни. Бе забравила за Алекс. Това бе Серад... и той бе тук... с нея... желаейки я толкова, колкото и тя него.

Серад бе чакал този миг цяла вечност. Изстрадал бе тази целувка и прегръдка. Нищо не можеше да го спре. С първите лъчи на зората щеше да я направи своя.

Притисна Тори към стената и приближи страстно тялото си към нея. Искаше тя да почувства и разбере силата и желанието му. Най-накрая устните му се отделиха от нейните, за да се насочат към нежната извивка на ухото ѝ. След това остави гореща следа към врата ѝ.

— Желая те, Тори. Чаках дълго — промълви дрезгаво той, като повдигна главата си, за да я погледне.

Тори не отговори, защото всъщност не знаеше какво да каже. Зачервените ѝ бузи и блестящите очи обаче показваха, че и тя е обладана от същата страст. Повдигна лицето си към него и той я целуна отново.

Тори прокара ръка по гърдите му и почувства ударите на сърцето му под дланта си. Кожата гореше под допира ѝ. С невинно чувствен жест тя плъзна ръка назад и погали твърдия мускулист гръб. Това

движение я хвърли изцяло в прегръдките му. И двамата бяха разтърсени от възпламеняващия допир.

Възбуден от играта ѝ, Серад продължи с целувките си. Тори чувстваше твърдостта на стената зад гърба си, но това нямаше значение. Важно бе да е по-близо до Серад.

— Серад — шепнеше името му тя, когато устните му се отделяха, за да потърсят гладката ѝ шия. Потръпна от възбуда при допира му и почувства как гърдите ѝ се повдигат от прилива на страст.

Серад придвижи ръката си нагоре и почувства стегнатото ѝ младо тяло дори през дрехите. Точно тогава разбра, че не може да се съдържа повече. Трябваше да съблече тази омразна рокля и да я прегръща гола. Имаше нужда да я гали, целува и люби.

Наведе се и я вдигна на ръце. Целувките му преминаха в буйна страст. Притисна я към гърдите си, като не престана да я целува по пътя от преддверието към спалнята му.

Тори се бе изгубила в лабиринта на своята чувственост. Сключи ръце около врата му и отвърна пламенно. Нямаше значение, че той я води към неговата спалня. Това, което желаше, бе да е в обятията му, да споделя целувките му и да познае любовта му. Серад опря коляно върху леглото си, за да я остави, но тя все още държеше ръцете си обвити около него и го притегляше към себе си. Сякаш потъна в рая, когато той покри сладострастното ѝ тяло със своето.

Дишането му се ускори, когато се облегна на лакът и прилепи бедрата си до нейните в интимна прегръдка. Бяха заедно, както знаеше, че ще бъдат. Сега, когато кръвта му закипя, нуждата да я притежава бе нетърпима.

— Целуни ме — прошепна Тори, като погледна нагоре. В страстта си той ѝ изглеждаше изключително красив. Чудеше се как е успяла да се опази от него толкова дълго. Това, което ставаше между тях, бе съдба. Бе прекрасно... бе съвършено.

Серад застина при нейните думи и времето сякаш спря. Сивите му очи потънаха в нейните сякаш завинаги. След това се подчини на заповедта ѝ и потърси устните ѝ с пламенно настървение. Това докара двамата до границата на пълното блаженство.

Серад не можеше повече да чака. Започна да разкопчава останалите копчета по роклята ѝ с възбуждаща лекота. Когато привърши, Тори с желание му помогна да свали грозната дреха.

— Прекрасна си, Тори — каза Серад с глас, дрезгав от възбуда.
— Ти си най-красивата жена, която съм познавал...

Тори смътно осъзна, че всъщност би трябвало да се срамува. Думите на Серад ѝ вдъхнаха увереност и тя почувства дълбока женска гордост и удоволствие от това, че я смята за красива. Едва когато той разтвори ризата и разголи гърдите ѝ, тя се смути и опита да се покрие.

— Не, недей...

Серад спря нейния опит с убедителна нежност.

— Искам да те гледам.

Моментът бе напрегнат и той я успокои, като я целуна с изключителна нежност. Тя се отпусна и Серад се отдръпна назад, за да погледне гъвкавото ѝ тяло. Великолепието на стройните рамене и закръглени гърди го омайваше. С голямо внимание я галеше, сякаш ваеше с нейната нежна плът. Устните му оставяха огнени следи по голия ѝ skut и водеха Тори към приближаващия екстаз.

Страстта на Серад я омайваше, а ласките му ставаха все по-настоятелни. Никоя друга жена не бе възпламенявала чувствата му по този начин. Отчаяно искаше да се слее с нея, да съединят телата си, но знаеше, че не бива да бърза. Трябваше тя да познае екстаза, породен от желанието. Трябваше да я въведе в ритуалите на любовта.

Когато усети, че желанието ѝ отговаря на неговото, той отхвърли дрехата си и се намести над нея. Облегна се на предната част на ръцете си. Очите му бяха потъмнели от страст. Устните му измъчваха нейните с ритмично движение. Тори потръпна и притвори очи. Дишането ѝ стана учестено и напрегнато и устните ѝ се отвориха, сякаш в очакване на целувката му.

Серад обхвана бедрата ѝ и ги повдигна към своите. Бавно проникна в горещите ѝ дълбини. Агония и екстаз се бореха в него. Посрещна и победи непорочността ѝ с разгорещен тласък и завладя това, което знаеше, че съдбата отдавна му е отредила да притежава.

Тори застина за миг, за да се наслади на чудото и новото усещане за пълното си притежание от Серад. Нашепваните описания на върховния акт на любовта, които бе чувала от бърбиви приятелки, бяха само сянка от истината. Да бъде така притежавана от Серад бе най-омагьосващо от всичко, което можеше да си представи.

— Тори... — Серад нежно изрече името ѝ.

Тя го погледна и почти се удави в бурните сиви дълбини на очите му. Не проговори. Остави действията ѝ да говорят. Вдигна ръка и го погали по бузата. Той се наведе и я целуна. Тори го посрещна с цялото си същество и пламенно го прегърна.

Серад се опитваше да се овладее, за да ѝ достави по-голямо удоволствие, но екстазът от това, че най-после я притежава, бе твърде силен, за да се бори. Притисна я до сърцето си.

Достигнаха върха почти едновременно, сякаш да ознаменуват блясъка на тяхната цялост. Удоволствието ги караше да забравят всичко около себе си.

Сърцата им, слети в едно, бяха извор на радост, непозната за тях досега. Останаха плътно прегърнати и се наслаждаваха на това, което се беше случило. Знаеха, че един опит няма никога да е достатъчен. Лежаха заедно, с преплетени в любовна прегръдка тела. Не говореха, не мислеха, просто съществуваха...

Мислите на Серад бяха спокойни, но само докато екстазът и възбудата отшумяха. Бавно започна да проумява какво е направил. Думите на леля Раби отново прозвучаха в съзнанието му и сякаш гъст облак засенчи щастието му.

„Само най-низкият от низките би взел жена против волята ѝ.“

Тежка студенина обзе душата му. Бе мъж, който държи на думата си, но бе нарушил клетвата, която бе дал на себе си — да не насилва Тори. Тя не бе дошла при него по свое желание.

Серад лежеше и напругаше до крайност ума си върху последствията от това, което бе извършил. Отново се обвини за слабостта си към нея, когато огънят на страстта заплаши да се възпламени. Липсата на увереност го притесняваше, объркваше и ядосваше. Знаеше, че трябва да избяга от нейната опияняваща близост, преди да загуби цялото си себеуважение и да я обладае отново, в този миг и на това място.

Серад се отдръпна от Тори, без да каже нито дума, и бързо се изправи. Дори не погледна към нея, когато обви един от захвърлените чаршафи около кръста си и тръгна към вратата.

— Серад! — Тори не можеше да повярва, че е станал и я оставя.

Той се обърна с безизразно лице.

— Ще изпратя слуга да те отведе обратно в харема. Облечи се!
— Говореше студено, почти безчувствено. Погледът му безстрастно

премина през голото ѝ тяло. След това се обърна и излезе.

Като се опитваше да потуши отчаянието, което я обзе, Тори облече грозната рокля на Джоунс и побягна от стаята. Точно когато стигна до вратата, един от домашните прислужници се появи, за да я придружи обратно до харема. Последва мъжа в пълно мълчание. След това се оттегли в стаята си тихо, така че да не се вижда с никого. Сега имаше нужда от покой. Трябваше ѝ време за размисъл.

Серад погледна към обсипаното със звезди небе. Мислите му отново бяха обзети от спомена за Тори — гола, извиваща се в страстта си под него. Да я люби бе прекрасно. Тя бе всичко, което можеше да поиска от една жена. Бе одухотворена и възбуждаща, интелигентна и умна, без да споменава изключителната ѝ красота. Спомените за взаимните им ласки, след като тя бе успяла да разчупи първоначалното си нежелание, го изпълваха с трепет. Но изведнъж отново го завладя чувството за вина. Серад разбра, че ще трябва да е много упорит, за да спечели отново Тори, така че тя да дойде при него, защото го иска, а не поради друга причина. Тези мисли издаваха английската му същност и бяха чужди на придобитата култура. Разкъсваше се между думите на леля си и варварските разбирания. Това го притесняваше, но истината оставаше една — желаше Тори и би направил всичко, за да я спечели. След като взе това решение, Серад реши да започне от следващата сутрин. Би било трудно да сдържи желанието си, докато се домогва до нея, но щеше да го направи, тъй като тя заслужаваше жертвата.

Серад се почувства по-добре и се върна до леглото си. Но когато се отпусна, разбра, че отново копнее за Тори. Желаше тя отново да лежи до него, да споделя леглото, любовта, живота му.

— Изглеждаш загрижена, Раби. Има ли нещо, с което мога да ти помогна? — попита Алмира господарката си, когато я намери седнала близо до прозореца в спалнята си в харема на Малик.

Раби вдигна очи и се усмихна, радостна, че я вижда.

— Мисля, че можеш да ми помогнеш, скъпа приятелко. Наистина можеш.

— Какво е това, което искаш да направя? Има ли нещо общо със Серад?

— Познаваш ме достатъчно добре и както винаги, си права. Чула ли си нещо за него и неговите пленнички? — Раби знаеше, че Алмира е осведомена за всичко, което става в Алжир.

— Много малко — каза тя. — Всичко, което научих, съвпада с това, което вече знаеш — в деня, когато се върна в Алжир, Серад отиде на лов с Хасим, а днес рано се върнаха.

— И няма никакви новини за жените?

— Не, никакви.

Раби я погледна замислено и попита:

— Мислиш ли, че можеш да занесеш едно послание до тях, без никой да разбере?

— Мога да опитам.

— Не искам да рискувам да пиша, затова посланието ми ще е устно. Можем ли да се доверим на някого?

— Имам много приятели, които биха помогнали, ако се нуждаем — увери я Алмира. — Какво е това, което искаш да им кажеш?

— Не с нещо, което искам да им кажа, а по-скоро какво мога да направя за тях.

Алмира я погледна учудено.

— Искам да им помогна да избягат — заключи Раби.

— Какво искаш да направиш? — Алмира бе шокирана, защото това, което Раби предлагаше, бе наистина смело.

Раби погледна към прислужничката си, изпълнена със спомени от миналото.

— Не мога да позволя на племенника си да държи тези жени против волята им. Те са английски гражданки. Имат семейства, които ги обичат. Не заслужават да им бъдат отнети всички мечти по този начин. Това е жестоко... безсърдечно...

Алмира чувстваше горчивата тъга в гласа на Раби и знаеше, че в този момент господарката ѝ отново преживява съдбата си.

— Алмира, аз трябва да им помогна — продължи убедено тя. — За мен е твърде късно, но искам да помогна на тези жени. Не мога просто да седя и да не опитам да им се притека на помощ. Не мога!

— Разбирам — отвърна прислужничката. — И аз ще помогна колкото мога.

— Благодаря ти.

Алмира напусна господарката си натъжена. Бе опитвала да направи Раби щастлива през всичките тези дълги години, когато бяха заедно, но никога не бе успяла да я убеди, че животът ѝ с Малик е идиличен. Част от Раби винаги бе свързана с миналото. Тъгуваше за онова, което е било, за мъжа, когото е обичала и загубила.

Раби не знаеше, че Алмира я бе чувала няколко пъти да плаче насън. Не бе се приближавала до нея в тези моменти. Никога не бе споменавала, защото бе сигурна, че Раби не желае никой да знае колко много ѝ липсва старият живот. Но Алмира знаеше и затова можеше напълно да разбере господарката си и желанието ѝ да помогне на англичанките. Реши, че ще стори всичко, което може, за да ѝ помогне.

След като Алмира излезе, Раби отново се загледа в градината. Мислите ѝ все още потъваха в миналото. Не можеше да повярва, че бяха минали двадесет години. Сякаш бе вчера, когато я въведоха пред Малик и той прояви претенциите си към нея като част от плячката. И ето я сега, остаряла и помъдряла, а все още ѝ липсваха баща ѝ, домът, годеникът и животът, който остави след себе си.

Трябваше да се грижи за Малик през всичките им съвместни години. Бе винаги мил и внимателен. Отрупваше я с подаръци и я направи единствен обитател на харема си. Но въпреки всичките му усилия, тя никога не предаде любовта си към Джералд. Бе привързана силно към тази част от миналото си и никога не отдаде сърцето си на Малик.

Раби въздъхна. Идваше времето да отиде при Малик. Мислеше си за красивия мъж и знаеше, че е добър човек. Компанията му ѝ бе приятна и вечерта, както винаги, щеше да бъде вълнуваща, но все още част от нея копнееше за свободата си и за живота в Лондон.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Серад знаеше точно какво ще направи. Привика слугата си и му даде заповедите си, които желаше да бъдат изпълнени на следващата сутрин. Чувстваше се уверен, докато закусваше. Бе сигурен, че планът му за спечелване на Тори е осъществим. Леля му щеше да се гордее с него.

Бе почти обед и той се бе погрижил за всичко, когато най-накрая изпрати за Тори. Подготвяше се за планираното пътешествие и бе облякъл свободно падаща бяла памучна дреха, която изглеждаше като туника върху ризата и панталоните. Дори си бе сложил и традиционното бяло покривало за глава, за да се предпазва от горещото пустинно слънце. Напрегнато очакваше тя да пристигне в покоите му. Бе облечен като шейх от пустинята и изглеждаше доста чужд и внушителен.

— Серад?

Погледна и видя слугата, изпратен за Тори, да стои смутен на вратата.

— Да? — попита той внимателно.

— Жената няма да дойде, Серад. Тъй като не мога да използвам физическа сила, не успях да намеря друг начин да я доведа при теб.

— Не иска да дойде? — поклати раздразнено глава Серад. Трябваше да предположи реакцията ѝ срещу заповедта му.

— Каза, че ако искаш да я видиш, може да отидеш при нея в харема — довърши слугата.

Серад се намръщи. Упоритостта ѝ бе невероятна, но знаеше кой ще победи в тази битка на волята. Имаше планове за двама им и въпреки всичко тя щеше да се съобрази с тях.

— Ще я видя сам — рече той на мъжа и го освободи. Серад излезе от покоите си с намерение да си възвърне Тори и да следва плана си.

— Тори! — повика я по име той, като стоеше в средата на градината.

Тори се занимаваше в покоите си, когато чу гласа на Серад. Очакваше гневна реакция и бе подготвена. Нощта, след като го напусна, се оказа дълга, празна и гореща и ѝ даде достатъчно време за размисъл. Бе стигнала до заключението, че отдаването ѝ на Серад бе глупаво и трагично и не бива никога да позволи да се повтори. Това, че отказа на предишните му повиквания, бе първа стъпка в усилията ѝ да стои колкото може по-далеч от него.

— Този път Серад е дошъл сам и иска да те види — в стаята нервно се втурна Ома. Още когато отпрати обратно слугата с отговор, че Тори няма да се помръдне от стаята си, знаеше, че ще има неприятности. Сега бе дошъл самият Серад.

— Така ли?

— В градината е.

Тори кимна с усещането за малка победа и излезе от стаята. Дразнеше я това, че трябва да носи местното облекло. Рано сутринта Ома бе отнела всички дрехи на Джоунс, несъмнено по заповед на Серад, и двете жени бяха принудени да навлекат другото облекло. Но все пак и тя бе победила. Серад бе дошъл при нея. Не бе успял да я завлече в покоите си и това бе все пак нещо.

Тори се отправи към мястото, където я чакаше Серад. В първия миг погледът ѝ попадна върху пустинното му облекло и я шокира. За момент си помисли, че с гръб към нея стои непознат човек и едва след това инстинктивно разбра, че е той. Незабележимо изучаваше Серад. Започваше да разбира колко сложен бе той и колко различни качества притежава. Първо бе безжалостният пират, а сега — шейх в роба и покривало за глава. Макар и да отричаше, той я привличаше във всяко от възплъщението си. Независимо какво носеше, какво правеше — тя го желаше.

— Търсил си ме — проговори най-после Тори.

Серад я погледна и сърцето му се сви. Наистина ли я бе търсил? Изглеждаше смайващо прекрасна в алжирската си рокля, както бе и очаквал. Можеше само да я съзерцава. Наистина ли я бе търсил? Въпросът бе абсолютно нелеп. Думата не бе „търсил“.

— Обичайно е, когато някой е повикан от господаря си, да дойде — отсече заповеднически той.

— Аз нямам господар — отвърна просто тя.

— Трябваше да проведем този разговор по-рано. — Серад се опитваше да бъде спокоен при откритото ѝ противопоставяне.

— Да, трябваше.

— Виждам, че си възприела нашия начин на обличане и го одобрявам.

— Изборът ми бе да дойда при теб или гола, или облечена по този начин. Второто бе по-доброто решение.

— Изглеждаш прекрасно.

— Бих предпочела моите собствени дрехи.

— Нещата ти няма да бъдат върнати. Предпочитам да носиш това. Ома!

— Да, Серад? — Слугинята се появи под арката.

— Донеси веднага един бурнус. — Серад знаеше, че слънцето ще е жестоко и Тори ще си изпати, ако не носи подходящо облекло за пътуването.

— Можеш ли да яздиш? — попита той, като смени темата.

— Да — отвърна тя учудено, като повдигна гордо брадичката си, защото изражението му подсказваше съмнение в ездаческите ѝ способности.

— Добре... добре... — усмихна се Серад. — А-а, ето я и Ома... — Той пое бурнуса и отпрати слугинята. Отново останаха сами и протегна ръка.

— А сега, Тори, ела с мен — покани я той.

— Никъде няма да отида с теб — твърдо заяви Тори, без да отстъпва. Знаеше, че не може да остане сама с него. Това би било твърде опасно за душевния ѝ покой.

— Казах, ела с мен! — отсече повторно Серад, който успяваше да се владее. Приканващият тон бе изчезнал и очите му бяха станали студени.

— Мисля да не го правя — отвърна тя още веднъж, без да се съобрази с желанието му.

Серад си каза, че се е постарал да бъде внимателен. Бе опитал да я накара да бъде разумна, но отговорите ѝ го засегнаха. Отвърна така, както реагират ранените мъже — със сила.

Не размисли върху това, което направи. Как би могъл да спечели Тори без съгласието ѝ? Плановете му можеха да бъдат осуетени. Скъси

разстоянието между тях с четири бързи крачки и без да продума, я сграбчи и прехвърли през рамото си.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика разгневена Тори, като обсипваше широкия му гръб с безполезни удари. — Свали ме долу!

— Тихо! — заповяда той, като я притисна здраво, без да има лоши намерения. — Ако не престанеш, ще ти покажа как наказваме непокорни пленнички.

Серад бе много ядосан, за да подбира думите си. Имаше намерение да изпълни плановете си за двама им.

Тори разумно не отговори, тъй като усещаше гнева му. Джоунс обаче бе чула писъка на Тори и дотича, за да ѝ помогне. Препречи пътя на Серад, като се изправи с ръце на хълбоци пред него.

— Какво мислиш, че правиш с мис Виктория? — запита тя с най-заплашителния за висока метър и половина жена глас.

— Не предизвиквай гнева ми, жено! — прогърмя той. И неговото търпение имаше край.

Никой не бе говорил на Джоунс по този начин и ако не бе гордостта ѝ, може би щеше да покаже страха си пред него. Тя не се предаде:

— Не може да я отведете така. Забранявам ви!

Серад спря, като държеше здраво безпомощната, извиваща се Тори, погледна намръщено към Джоунс и каза с леден глас:

— Предлагам ти да се отдръпнеш, ако искаш утре да посрещнеш изгрева.

Джоунс зяпна, помисли за по-добрия вариант и като видя погледа му, се отдръпна. Серад тръгна, но тя събра достатъчно смелост, за да извика подире му:

— И само ако нещо ѝ се случи!

— Джоунс... недей — задъхано промълви Тори, тъй като Серад бе ускорил крачките си и я раздруса малко, оставяйки я без дъх. Знаеше, че е бесен и не мислеше да го ядосва повече. Не искаше Джоунс да бъде наранена, знаеше, че може да се грижи и сама за себе си.

— Но, мис Виктория! — протестира ужасена възрастната жена. Разбираше какви са намеренията на Серад и бе сигурна в съдбата, която очаква Тори.

Последните ѝ думи останаха нечути от Серад и Тори, защото той излезе от харема. Джоунс стоеше, безпомощно втренчена след тях. Загриженият ѝ поглед изчезна и лека усмивка освети лицето ѝ. Не можеше да не се възхити от това колко удивително красив изглеждаше Серад и колко романтично би било да те отведат по този начин. Постави ръка на гърдите си, като се опита да спре трепета на сърцето си, и каза, че е прекалено стара за тези фантазии.

Серад крачеше към конюшната. Не бе доволен от начина, по който се развиха нещата, но си каза, че има време.

Със задоволство видя, че двата коня са завързани един до друг, както бе заповядал. Имаше намерение този излет да бъде приятна разходка за Тори и него. Мислеше си, че ако прекарат известно време насаме, далеч от харема и живота в Алжир, може би тя ще стане по-послушна. Но сега вече се съмняваше в това. Ако се бе придвижил малко напред, Серад лесно можеше да остави Тори направо върху коня ѝ. Но след боричкането не би ѝ се доверил да язди сама. Затова той я пусна на земята и като отмина гневния и поглед, оправи бурнуса върху главата ѝ. След като привърши, дългата, приличаща на пелерина дреха я покриваше от главата до колената.

— Не искам да нося това — отсече тя.

— Точно сега изобщо не ме интересува какво искаш — погледна я нервно той и реши, че тази дреха ще е достатъчна, за да я предпази през дългото пътуване. Метна се върху гърба на коня, после се наведе, безцеремонно я прихвана през кръста, изтегли я нагоре и я прехвърли върху животното пред скута си.

— Какво правиш? — попита Тори, шокирана едновременно от действията му и чувствата, надигащи се в нея, притисната силно към широките му гърди.

— Ще пояздим — отвърна ѝ той, като обви бурнуса около главата ѝ, за да я предпазва по-добре.

— Къде ме отвеждаш и защо трябва да нося това? — попита Тори. Надяваше се, че където и да я заведе, няма да е далеч. Не искаше да бъде толкова близо до него. Само това, че я държеше в скута си, притисната към гърдите му, бе едно сладострастно преживяване за Тори и тя почувства топлина при спомените за предишната нощ.

— Ще видиш — отговори уклончиво той. — Няма да яздим дълго, но трябва да се покриеш и да се държиш за мен.

— Така няма да е удобно. Защо не ме оставиш да яздя другия кон? — предложи Тори, като се опитваше да се отдели колкото е възможно от него. Чувството, че едновременно му е ядосана и го желае я объркваше.

— Не. Ще те държа тук, до мен. По този начин ще знам къде си и какво правиш.

— Мислиш, че мога да ти избягам с коня? — Гласът ѝ прозвуча подигравателно.

— Не би могла да ми избягаш, но искам да си спестя гонитбата — отговори той с арогантна самоувереност и придърпа юздите на другия кон, за да го насочи в желаната посока.

— Ако мислиш, че жените не могат да яздят като мъжете, значи не си виждал англичанка на кон. Ходя на лов с коне от момента, в който бях достатъчно голяма, за да яздя изправена.

— На лов с коне?

— За лисици — уточни тя.

— Харесваше ли ти това?

— Много.

Той кимна замислено и като си спомни с каква целеустременост се опитваше да я спечели, каза:

— По-късно ще яздим двамата и тогава ще можеш да ми покажеш уменията си. Засега обаче ще останеш така, както си.

Отправиха се извън Алжир под погледите на множеството, излязло на улиците по това време на деня. Тори знаеше, че е обект на голям интерес, но държеше главата си изправена високо по пътя през тесните улички. Макар че не би признала пред Серад, бе доволна, че носи досадния бурнус по време на пътуването през града, защото ѝ позволяваше известна защита от любопитните погледи на алжирците. Най-после напуснаха града. Тори не можа да разбере накъде я води, а и той не ѝ даваше никаква информация и пътуването премина в мълчание.

Обикновено двучасовото пътешествие до оазиса бе приятно за Серад, но този път сякаш агонизираше и се измъчваше. Тори бе толкова близо до него, че той не можеше да се освободи от усещането за жена до себе си. Чувстваше мекотата ѝ, усещаше аромата ѝ, топлината ѝ го изгаряше при всеки допир. Трябваше да стиска зъби, за да не прояви пламенното си желание.

Тори, от своя страна, се опитваше да стои изправена и да избягва допир със Серад, защото всяко докосване ясно напомняше за предишната нощ. Трябваше да забрави това, което се бе случило. Каза си, че иска да се върне обратно в Англия и да продължи живота си, както ѝ бе предначертан — или поне се опитваше да убеди себе си по пътя през дивата пустиня, че желае това.

За Тори бе твърде трудно да поддържа изправената си стойка. След час тя се измори от напрежението. Всеки сантиметър от тялото ѝ започна да я боли от стремежа да избегне наложената интимност на телата им и тя почти пожела да може да си позволи да се облегне назад към гърдите на Серад и да се отпусне. Тъкмо когато бе готова да се поддаде на изкушението, изкачиха едно ниско възвишение и Серад дръпна поводите на коня.

— Там — рече той, като посочи в далечината, — там отиваме.

Тори застина, омаяна от вида на тайнственото място на Серад. Със своето блещукащо синьо-зелено езерце обграденият с палми оазис изглеждаше примамващо освежителен след дългите мили горещи, сухи, безжизнени пустинни пясъци. Няколко камили бяха вързани до голямата палатка, издигната недалеч от водите на езерцето. Вгледа се и различи слугите, които бързаха да подготвят мястото.

— Мираж ли е това?

— Дватамата с Хасим мислехме по същия начин, когато го открихме преди много години. Много малко хора знаят мястото и ние го харесваме много.

Серад почувства как вълнението му нараства при мисълта за възможността Тори да бъде там сама, без никой да се намесва. Това щеше да им даде време да се опознаят и може би тя щеше да промени решението си и да остане с него. Желаяше я отчаяно. Последните час и половина, прекарани заедно с нея на седлото, още повече засилиха това усещане.

Серад пришпори коня си с желание да премине по-бързо последната миля. Спря пред палатката и няколко прислужника се втурнаха да го посрещнат.

— Серад, радваме се, че пак си тук. Всичко е готово за теб. — Мъжът кимна е разбиране. — Ще се видим утре, както нареди.

— Много добре.

Един от мъжете помогна на Тори да слезе и Серад скочи от коня си. Друг пое поводите на конете и ги отведе, за да ги почисти и нахрани.

— Ела, Тори. Ще ти покажа нашето скромно убежище за тази нощ. — Пое ръката ѝ и я поведе към построената за тях палатка.

Тори никога не бе виждала нещо подобно и спря в преддверието, като се огледа изненадана. Таванът бе висок и помещението задържаше леката хладнина. Горещият пустинен пясък бе покрит с дебели килими. Купища яркоцветни възглавници бяха единствената мебел, но и те изглеждаха много примамващо след дългата езда. Различните ястия бяха вече приготвени и в момента ги подреждаха.

— Откъде знаят кога да приготвят храната? — попита тя.

— Тази сутрин им съобщих кога ще пристигнем.

— Бил си твърде сигурен в себе си — отбеляза Тори, смутена от самоувереността му.

— Аз съм много сигурен в себе си — заяви той, като се приближи да свали бурнуса ѝ. — Преценявам точно. Ако не бях настоял да сложиш наметалото, би пострадала сериозно от слънцето.

Трудно ѝ бе да признае, но още след първия час, прекаран на седлото, разбра, че е бил прав. Облеклото може да изглеждаше странно за нея, но бе много практично за този климат.

— С времето ще разбереш, че не съм склонен да взимам прибързани решения. — Изглежда я продължително в очите.

Тори не отговори. Почувства, че омеква, макар да знаеше, че трябва да е внимателна с него. След дълго мълчание той докосна нежно страната ѝ и рече:

— Ела, нека се забавляваме. Добре дошла в скромното ми убежище. Чувствай се удобно. Сигурен съм, че си уморена и се нуждаеш от ободряване.

Сякаш вълна от чувства премина през тялото ѝ при допира му. Защитните сили я напуснаха.

— Да, наистина съм уморена — съгласи се предпазливо тя и влезе вътре, за да седне върху възглавниците. Не бе сигурна как да възприеме тази промяна у Серад. Бе я отмъкнал от харема, сякаш бе негова лична собственост, а сега бе изключително нежен. Тори знаеше, че трябва да е внимателна, защото можеше да го хареса отново, а това бе нещо, което не биваше да се случи.

Нямаше бъдеще за нея и Серад. Бъдещето ѝ бе в Лондон, с годеника ѝ Александър Уейкфийлд. Напомняше си го постоянно, още откакто излязоха от Алжир, така че да не се поддаде отново на изумителната привлекателност на Серад. Той можеше да я пожелае в центъра на пустинята, но тя все още имаше някакъв контрол върху нещата, които ставаха. Серад се отпусна бавно на възглавницата. След това измиха ръцете си в легенчето, донесено от слугата, и се заеха с поднесените деликатеси. Малко по-късно слугите се върнаха, за да кажат на Серад, че заминават, а той им махна вяло. Слънцето започна да се спуска на запад и те най-после бяха сами.

— Искаш ли да се изкъпеш? — попита Серад. — Бе доста горещо по време на ездата, а водата на езерцето е възхитително хладка.

— Ще се изкъпя само ако съм сама. — Не би се доверила на себе си и на него в такава интимна обстановка.

— Няма никой наоколо, Тори. Сами сме.

— Ти си този, за когото говоря.

— От какво се страхуваш?

— Не се страхувам от нищо — отвърна веднага Тори, като извърна поглед.

Той се засмя нежно и многозначително. Бе забелязал блясъка в очите ѝ и усети леката тръпка на триумфа.

— Възможно ли е да се боиш от начина, по който те карам да се чувстваш? Виждал съм те гола. Знам колко прекрасно е тялото ти и как потръпва, когато го докосна... — Прокара ръка по рамото ѝ, галейки я нежно и бавно.

Думите му я изпълниха с топлина. Бе истина и той го знаеше. Уплаши се при мисълта за неговото влияние над нея и в същото време се възбуждаше от това. Опита се да направи последно усилие, за да се защити, и каза:

— Исках да се запазя за моя годеник. Трябваше да бъда недокосната.

Думите ѝ опариха болезнено съзнанието му. Той се стегна и отдръпна ръката си. Проговори тихо:

— Ела, само ще те придружа до водата.

Тя се изправи, без да продума. Серад я погледна. Изведе я от палатката и без да я докосва, я поведе надолу към водата. Вървяха един до друг под лунната светлина. Тори искаше да му каже, че това, за

което жадува, е не да се къпе, а да се върне в харема при Джоунс. Но не го направи, защото знаеше, че ще излъже. Колкото и арогантен да бе Серад, тя имаше нужда да вкуси любовта му още веднъж.

Тори се чудеше дали екстазът, който изживя, не бе сън. Чудеше се дали начинът, по който прави любов, е наистина толкова съвършен, вълнуващ и възбуждащ. Всичко бе истина. Не можеше да спре тялото си, което откликваше дори и без физически допир. Всяка минута надигащото се привличане, което изпитваше към него, растеше. Близостта му бе опияняваща. Желаше го през цялото време. Само последни остатъци на здрав разум я предупреждаваха да се бори срещу него. Напомняше си какъв е той и че не може да очаква продължително щастие с него. Но накрая пренебрегна всичко.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Думите на Тори охладиха страстта на Серад и затвърдиха решителността му да се държи като джентълмен. Бе решил да докаже на себе си, че може да бъде такъв, какъвто леля му желаше. Всъщност тази идея не му харесваше, но бе важно да го направи.

Серад усещаше присъствието на Тори. Знаеше, че следващите няколко минути ще бъдат истинско изпитание на волята. Ако успееше да се възпре и да не я докосва, въпреки че я желаше безнадеждно, щеше да бъде голяма победа за него. Щеше да докаже, че е мъж, който се владее. Нямаше да е лесно, защото единственото нещо, което желаше в този момент, бе да съблече грозната, сякаш чужда дреха от стройното ѝ тяло и да я види легнала на топлия пустинен пясък.

С всяка стъпка към водата Тори усещаше непреодолимата сила на мъжкото му присъствие. Нуждата да бъде в прегръдките му, да споделя целувките му я влудяваше. Беше устоявала твърде дълго и сега се боеше, че желае това, срещу което се беше борила. Не можеше да разбере какво означава то. Не бе способна да разпознае копнежа в себе си.

— Приятно къпане — рече рязко Серад, когато стигнаха до брега.

Тори бе изненадана от думите му, които звучаха студено и отблъскващо. Погледна го с очакване. Бе учудена да види, че той само ѝ се усмихва любопитно, с любезно изражение. Бе поразена от учтивостта, с която се отнасяше към нея. Вгледа се в здрача на бързо спускащата се нощ в очакване да види... не бе сигурна какво. Не можеше да различи красивите черти на Серад и това я смути още повече.

Тори го гледаше сериозно и Серад прие това като знак, че трябва да я остави сама, както бе пожелала. Най-накрая, с върховно усилие на волята, той се обърна. Тори бе изненадана от джентълменската му постъпка. Намръщи се и съжали, че постъпва така. Нима бе очаквала да я грабне и да прави с нея каквото пожелае? Нима бе очаквала той да

вземе решение вместо нея? Мисълта бе болезнена. Желаете го силно, но, изглежда, той въобще няма да ѝ обърне внимание. Объркана, Тори усети, че вече ѝ е осигурено спокойствието, от което се нуждаеше, за да се изкъпе и се зае с това. Бързо свали дрехата си и я пусна на пясъка. Съвсем гола навлезе в примамващата я вода. Сякаш меко кадифе обгърна кожата ѝ и тя въздъхна одобрително. Всеки плисък бе като нежна ласка. Тя се придвижи навътре и се отпусна, за да потопи главата си.

Серад се бореше със себе си. Знаеше, че няма да му е лесно да я пренебрегне, докато се къпе в езерцето зад него, по никога не бе мислил, че ще му е толкова трудно. Видения на голите ѝ форми се промъкваха в мислите му. От тези спомени почувства топлина в тялото си. Припомни си времето, когато бяха заедно на борда на „Ятаган“ и копнееше да се изкъпе с нея. Само този спомен бе достатъчен да го изпълни с желание и той бе готов да захвърли всичко и да я последва. Но вместо това, погледна към небето и започна да брои блещукащите звезди. Точно тогава чу нейната въздишка. Прозвуча толкова чувствено, че стисна конвулсивно челюсти да запази самообладание. Сякаш за да се предпази, склочи ръце пред гърдите си.

Тори стоеше права във водата. Дългата ѝ коса падаше свободно назад, блестяща от водните струи. Изглеждаше като нимфа. Невинната изкусителна красота сякаш идваше от дълбините. В здрача се очерта гордият и строен силует на Серад. При вида на широките му рамене пулсът ѝ се ускори и сърцето ѝ заби силно. Той бе величественият воин, смелият непоколебим мъж. В този миг разбра, че любовта ѝ към него е извън границите на разума и логиката. Устните неволно нашепваха името му.

Серад бе решил да направи това. Нямахте да се обърне, за да погледне Тори, макар че го искаше много. Нямахте да се хвърли в езерцето, за да я вземе в ръцете си и да я люби страстно. Не. Нямахте да го направи. Ще стои там, ще гледа към небесата и ще пита Господ защо му причинява това. Спомни си, веднъж бе чул, че желязната дисциплина е полезна за душата. Е, сега вече знаеше, че докато Тори завърши къпането си, душата му ще е много по-добре. Но точно тогава чу тя да шепне неговото име.

Обърна се като моряк, омагьосан от песен на сирена.

Тори стоеше до гърди във водата като нежна бледа чародейка, въздигнала се от дълбините. Тръгна към нея, но стисна зъби и спря в отчаяно усилие да се контролира.

— Какво има, Тори? Нуждаеш ли се от нещо? — Едва разпозна собствения си глас, дрезгав от страст и желание.

Тори се бе надявала, че той ще разбере неизреченото ѝ желание и просто ще отиде при нея. Но Серад не го направи и тя не бе сигурна как да постъпи. Бе смутена от въпроса му. Как би могла да му кажа, че иска да я люби? Страхуваше се да изрече думите високо и затова се изрази с езика на любовта, останал непроменен през вековете, и просто махна с ръка в безмълвен жест на покана.

Серад я погледна шокиран. Но нямаше да отвърне. Трябваше да спре. Трябваше...

По дяволите! Та той го искаше! За това се бе приготвил да чака. Бе искал Тори да дойде при него и бе станало — сега, тук, тази нощ.

Серад навлезе във водата, забравил, че все още е облечен. Нежно я вдигна на ръце и я целуна. Притисна мокрото ѝ тяло и устните му се долепиха до нейните с напиреща сила.

Той дори не чувстваше прогизналите си дрехи. Крачеше към палатката, без да спре, и вниманието му бе изцяло погълнато от Тори и часовете пред тях. Бе дошла при него сама, по своя воля. Сърцето му сякаш запя. Отмести с крак завесата и влезе в палатката. После коленичи и я постави върху дебелия плюшени килим. Ръцете ѝ се увиха около врата му тъкмо когато той се помъчи да се отдръпне, за да свали дрехите си. Окуражен я целуна отново — като гладен човек, попаднал неочаквано на пиршество.

Тори потръпна от възбуждащите ласки. Бе изпълнена с копнежи, стари като слънцето, ѝ вече знаеше, че Серад е единственият мъж, който може да я накара да се чувства по този начин. Обичаше го. Най-после прие тази страшна за себе си истина. Този пират, този пустинен принц... този тайнствен шейх бе откраднал сърцето ѝ и тя щеше да бъде изцяло и завинаги негова.

Луната бе изгряла и осветяваше нощта с мек, топъл блясък. Вътре в палатката, вътре в неприкосновеното им любовно ложе имаше достатъчно светлина Серад да види капчиците вода, които блестяха по тялото ѝ и измъчваха с лъжлива надежда.

Той започна да целува и попива всяка капчица, започвайки любовна игра. Устните прокараха пътека на възбуда по изпълнената с желание плът, докато тя не започна да стене.

— О, Серад... Моля те...

— Какво ме молиш, Тори? — Той се изправи и я погледна. Виждаше желанието в очите ѝ, но трябваше да чуе да го изрече. Трябваше да знае, че това е, което иска тя. Това, което искаше, бе мъчение за нея. Не можеше да разбере защо трябва да го изрече високо.

— Моля те... — прошепна дрезгаво тя.

— Не, любов моя. Трябва да чуя думите от теб. Кажми ми, Тори, какво е това, което искаш от мен — подкани я той с глух и пресипнал глас. Ръката му погали нежните ѝ гърди.

— Люби ме, Серад. Искам те...

Думите ѝ сякаш взривиха страстта у него и той не можеше да чака повече.

Съблече се и се върна при нея.

Всяка разумна мисъл бе пометена от съзнанието му, когато проникна в нея. Ръцете ѝ го обгърнаха окуражаващо и той се подчини. Целувките му бяха пламенно повторение на движението на тялото и тя му се отдаде с цялото си същество.

— Серад! — Тя извика силно името му и се притисна до гърдите му.

Съзнанието, че я е довел до пълно удоволствие, бе като завършек на съвършенството на мига. Серад продължаваше да държи ръцете си обгърнати около нея и те заедно се извисиха до забрава. Завършили и вкусили от насладата на любовта, отпуснаха се, за да усетят и покоя.

Нощта преминаваше като в унес. Те търсеха и намираха удоволствието отново и отново. Малко след полунощ Серад се изправи и притегли Тори към себе си.

— Къде отиваме? — попита тя, притисната до него, неискаща да се отдели.

— Тъй като не можа да се изкъпеш както трябва по-рано, си помислих, че можем да го направим сега... заедно.

Водата изглеждаше хладка за затоплените от любов тела. Тори потръпна, но не беше сигурна дали от водата, или от възбудата, която я подтикваше напред.

— Постави ръцете си около врата ми — каза ѝ той, внезапно решил, че къпането е последното нещо, което иска да прави с нея.

Тори се приближи към него и направи това, което ѝ каза. Топлината на гърдите му, долепени до охладената ѝ гръд, я накара да почувства ново желание и тя се притисна към него, наслаждавайки се на раздвижилата се вода.

Серад изненадващо я взе през кръста и я повдигна, насочвайки краката ѝ към своите бедра. Тя го погледна с широко разтворени очи, онемяла от интимността на допира.

Движението на водата около тях увеличаваше сладострастието на любенето им. Тори никога не бе си представяла, че може да се чувства така прекрасно. Сетивата ѝ крещяха, разкъсвани между нежните ласки и целувки и копринения допир на водата.

Увлечени от силата на любовния акт, достигнаха връхната точка едновременно. Всеки искаше да достави удоволствие на другия. Тори се отпусна в обятията му, безпомощна да контролира тялото си след изтощителното преживяване.

Никой не мислеше за къпане и Серад я повдигна в ръцете си и я отнесе обратно в топлото уединение на палатката. Винаги бе знаел, че това място е специално и сега разбра защо. Щеше да помни тази нощ и чудото на Тори завинаги. Тя бе дошла при него и се бе отдала доброволно. Сякаш това бе раят.

Тори не можеше да повярва на омайващата красота на случилото се между тях. Той отново я положи върху килимите и се отдръпна. Тори се възпротиви.

— Серад — изрече името му тя, учудена от отдръпването му.

— Имам подарък за теб — изрече с дрезгав глас той. Бе се сетил за изумрудената огърлица, която мислеше да ѝ подари предишния ден. Тази нощ бе време да замени накита, който ѝ бе отнел и захвърлил на дъното на морето. Това бе моментът, когато той ще замести онзи англичанин в сърцето ѝ. Сега бе негова. Не можеше да обича друг и да отговаря както преди.

— Подарък?

Той се върна със скъпоценната огърлица в ръка.

— Купих го за теб. Напомняше ми за теб. — Повдигна я, за да може Тори да го види и тя ахна пред красотата на колието.

— Прекрасно е! — възкликна възхитена и го докосна нежно, докато той го поставяше на врата ѝ. Серад закрепил верижката, наведе се с изящен чувствен жест и целуна камъка между гърдите ѝ. Беше естествено за него да продължи ласките си и Тори се изви, когато той я покри с целувки.

Слънцето изгря и Серад се надигна. Тори все още лежеше, спяща спокойно до него. Новият ден го зовеше. Той се измъкна от леглото, като внимава да не я събуди. Облече се и излезе, за да се наслади на свежестта на утрото. Помисли си за изминалата нощ и се усмихна. Да я люби бе истинско щастие. В този момент знаеше, че каквото и да се случи, няма да я остави да си тръгне.

Отпрати се към конете, после взе пушката си и започна да я чисти. Малко по-късно повдигна очи и видя Тори, стоеше на прага на палатката. Държеше завесата пред себе си, като скриваше прекрасното си тяло от погледа му.

Засмя се при проявата на възобновеното чувство за свян и се изправи, за да я поздрави.

— Спа добре тази сутрин — каза той, когато застана пред нея и повдигна ръка, за да я погали.

— Има защо — отвърна тя с лека усмивка. — Бях будна до късно през нощта.

— Май ще трябва да свикнем да проспиваме утрините.

Серад се усмихна нежно и любещо и Тори почувства как сърцето ѝ заби по-силно. Не изпитваше никакви угризения за това, което се бе случило. Обичаше го.

— Или може би — продължи той — няма да напускаме изобщо леглото.

Очите му потъмняха, когато погледът му попадна върху блестящия накит, който я вричаше в него. Отметна завесата и тя се разкри с цялото си великолепие на дневната светлина. Очите му я погалиха, тръгвайки от красотата на гърдите ѝ през извивката на кръста ѝ до изваяните бедра. Краката ѝ бяха дълги и стройни. Серад с голямо усилие отърси глава, усетил посоката на мислите си. Въпреки че я желаше, бе планирал други неща за деня. Усмивка премина през лицето му, като си помисли колко лесно би могъл да я отведе отново в леглото и никога да не стават оттам.

— Хайде да пояздим тази сутрин — покани я той, когато влязоха в палатката.

— Да яздим? — разтвори учудено очи тя.

Погледът му я бе накарал да си мисли, че ще поиска да я люби отново.

— Нетърпелив съм да разбера дали самохвалството ти е истина. Само да оседлая конете и можем да тръгваме. Надявам се, че ще ти хареса. Обикновено какво обличаш за езда?

— У дома имах някои навици... Пола — панталон, за да мога да яздя по мъжки.

Той я погледна замислено, след това се приближи до малкия куфар за дрехи и ѝ подаде чифт панталони и една от туниките си.

— Сигурен съм, че ще са ти доста големи, но ако навиеш крачолите, ще свършат работа за днес.

Тори пое дрехите от Серад и не можа да се сдържи да не се засмее, когато потъна в тях. Нави дългите ръкави и панталоните и когато пристегна туниката с подадения ѝ колан, вече беше като в рокля. Знаеше, че изглежда глупаво, но заради ездата си струваше. Бяха изминали месеци, откакто бе яздила за последен път, и нямаше търпение да възседне отново коня.

Серад я огледа развеселен.

— Предпочитам те в коприна, но за днес ще мине.

Конят на Серад доказа, че е по-добър и само това бе причината за разликата между тях. Но когато се завърнаха в лагера, тя бе спечелила уважението му заради ездаческите си способности.

— Не преставах да ме учудваш, Тори — каза Серад, когато спряха в оазиса. — Беше много добра.

Тя се усмихна, доволна от думите му.

— Някой ден ще имам кон, добър колкото твоя, и тогава ще видим кой е истински ездач.

— С нетърпение очаквам тази възможност.

След лекия обяд той реши да провери дали тя е толкова добра с пушката, колкото с коня.

— Спомням си, че също така се хвалеше и със стрелбата си — отбеляза Серад, като се приближи, държейки две пушки. — Ще приемеш ли това предизвикателство?

Фактът, че той ѝ се доверяваше достатъчно, за да ѝ даде оръжие, я накара да се почувства горда и тя се засмя.

— Разбира се! Само трябва да определиш целта. Изминаха няколко месеца, откакто бях на лов за тигри в Индия, но не мисля, че съм забравила да стрелям.

Това, че е била на лов за тигри, го впечатли и Тори почувства, че отново печели уважение.

Серад разбра, че е имал голям късмет и тя не е искала да го застреля в каютата на „Ятаган“.

Тори знаеше, че не може да носи дрехите на Серад по пътя обратно към Алжир. Приблужи към куфара му, видя, че е донесъл и изумруденозелената дреха и я облече. Малко по-късно Серад влезе в палатката и застина.

Бе омагьосваща в скъпоценната коприна, а огърлицата, която ѝ бе подарил, блестеше на светлината. Изглеждаше така, както бе очаквал да я види онази първа нощ, когато бе дошла при него, и сега тръгна към нея без колебание.

Малик стрелна със странен поглед Хасим, като осъзна това, което му бе казано:

— Сигурен ли си?

— Знам, че е трудно за вярване, но е така — потвърди Хасим. — Отидох при Серад, за да обсъдим неприятностите, които си имал с Мухамед Ибн Аббас, и тогава научих, че е взел една от англичанките и е тръгнал към пустинята.

— Взел е жена в пустинята...

Емирът поклати невярващо глава, преди да отбележи:

— Мисля, че другият ми син се е влюбил.

— Мисля, че си прав — усмихна се многозначително Хасим.

— Време му е. Знаеш ли кога ще се върне?

— Тази нощ — отвърна Хасим.

— В такъв случай ще отложиш отпътуването дотогава, но не по-късно. — Изражението му стана сериозно при мисълта за стария му враг Мухамед и заплашителните вести, засягащи дейността му.

Алмира побърза да потърси господарката си, за да ѝ съобщи новините, които току-що бе чула, защото знаеше колко е загрижена Раби за племенника си и пленничките.

— Сигурна ли си в това? — попита Раби с мрачно изражение при разказа за постъпката на племенника й.

— Да, Раби.

— Разбирам. — С тъга осъзна, че думите на предупреждение не са подействали на Серад, както се бе надявала, и това я изпълни с отчаяние.

— Трябва да се върнат тази нощ от пустинята.

— Благодаря, Алмира.

— Има нещо друго, Раби.

— Да?

— Чух също така, че Малик е планирал да изпрати Серад на път заедно с Хасим още днес и че ще бъдат далеч за повече от седмица.

Раби замислено присви очи, проумявайки какво й казва прислужничката и какво трябва да направи.

— Алмира... възможно ли е? — Нямаше нужда да продължава, защото Алмира разбра какво мисли господарката й.

— Свързах се с когото трябва.

— Тогава да действаме. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Серад и Тори се върнаха в града по тъмно и тя с удоволствие отиде в харема, за да се изкъпе и смени дрехите си, а Серад се оттегли в своите покои. Там той намери слугата, който го очакваше, за да му предаде, че леля му се нуждае от него. Първата му мисъл бе, че е болна и той веднага тръгна.

Раби бе разтревожена. По време на предишния им разговор тя му се скара за неговото поведение и почти бе склонна да му каже цялата истина за тяхното оставане в Алжир през всичките тези години. Когато чу за държането му с младата пленничка, тя разбра, че трябва да му разкрие всичко. Изпрати Алмира при него с молба да я посети веднага щом се завърне и сега го очакваше.

Безпокоеше се, че Серад не обръща внимание на думите ѝ и затова бе нервна относно това, което искаше да му каже. Заплахата на Малик, че ще ги раздели и страхът, че Ейвъри може да открие, че са живи я бяха принудили да мълчи през всичките тези години. Никога не бе забравила и за миг жестокото предателство на брат си. Осъзнаваше, че Ейвъри може да е в Лондон в момента и да живее охолол живот. Ако това беше така в действителност, тя и Серад щяха да се изложат на опасност, ако се завърнеха там.

Завръщането в Англия при семейството обаче бе нещо, което Раби знаеше, че никога няма да се случи. Серад беше много щастлив в Алжир. Като син на емира и известен корсар Серад имаше всичко, което един мъж би желал да притежава. Бе заприличал на истински алжирец, но дори и така в сърцето ѝ той завинаги си оставаше Александър. Въпреки че я болеше от тази мисъл, тя се съмняваше, че титлата и наследството в Англия ще бъдат нещо привлекателно за него. Все пак Раби знаеше, че времето за пълно откровение е настъпило. Трябва да му каже всичко — ако не заради него, поне заради момичето, което държи в плен.

— Лельо Раби? — Серад се успокои, когато я откри на любимото ѝ място в градината. — Добре ли си?

Раби не отговори, а само се обърна и го погледна. Беше свикнал да вижда любов, одобрение, привързаност в очите ѝ и тъгата, която видя сега в погледа ѝ, го разтревожи.

— Чувствам се чудесно — отговори бавно тя. — Извиках те, защото е време да поговорим... Много сериозно.

Серад застина. Не помнеше някога да се е държала така.

— Какво имаш предвид, лельо Раби?

— Искам да знаеш, че ти си Александър Уейкфийлд, бъдещият херцог на Хънтингтън — бързо изрече Раби, — и не мога да изразя колко разочарована съм от това, което си направил.

— Александър... — Името докосна струна в сърцето му. Спомняше си отделни неща, но знаеше, че и много е забравил. Все пак вече бе голям мъж, капитан на кораб. Животът му в Алжир бе хубав. Защо трябваше да мисли за миналото? Животът е тук и сега. Болеше го от нападките на леля му и той трябваше да се защити.

— Какво съм направил или не, не те засяга.

— Не, засяга ме! — отвърна Раби. Той все още бе неин племенник, тя го бе отгледала. — Никога не съм мислила, че ще постъпиш с някой друг така, както постъпиха с мен.

Серад я погледна учудено.

— Не разбирам?

— Преди двадесет години бях млада и невинна. По онова време живеех в Хънтингтън с теб и дядо ти. Беше чудесно и спокойно време. Бях сгодена за лорд Джералд Ратклиф — мъжа на моите мечти, мъжа, когото обичах.

— Защо ми казваш това? — попита внимателно той.

— Защото е време да чуеш истината.

— Истината? Не разбирам!?

Раби му разказа всичко. Започна с предателството на Ейвъри и как се озоваха на борда на кораба на път за Франция. Разказа му и как Мухамед ги бе пленил и довел като затворници в Алжир, а после ги бе предал на Малик. Когато спомена за опита им за бягство от палата, след като бяха дадени като част от плащането на годишния данък, очите ѝ заблестяха.

— След като Малик ни намери и ни доведе обратно тук, той ни забрани да използваме нашите истински имена и да говорим за миналото. Каза още, че ако го направя, ще ни раздели и аз повече

никога няма да те видя. Това бе заплаха, която приех много сериозно и дори сега, когато ти разкривам всичко, поемам огромен риск, но чувствам, че е дошло време, когато трябва да говоря открито. Не мога да ти позволя да разрушиш живота на младата жена, която държиш в харема си, а ти несъмнено ще го направиш, ако не ѝ позволиш да се прибере у дома при семейството си. Трябва да я освободиш, Александър. Трябва! — Раби нарочно използваше английското му име, за да му въздейства по-силно.

— Наистина ли си била толкова нещастна с Малик? Наистина ли толкова ти е тежал съвместният ви живот? — попита той и очите му потъмняха. Винаги бе мислил, че Малик е честен и достоен мъж и този разказ за неговото безжалостно държане бе смуцаващ.

— Не... не. Малик винаги се е отнасял към мен с внимание и уважение. Но това, което искам ти да разбереш, е, че просто нямах избор. Бях принудена да се откажа от моя живот...

— Тогава ти си нещастна — заключи той.

— Не. Аз не съм нещастна, но кой знае как бих живяла, ако ми беше позволено да се прибера у дома. Разбираш ли ме? Моят живот, семейството ми и свободата да избирам бъдещето си ми бяха отнети брутално. Щастието ми бе откраднато и никога повече не ми бе позволено да си го върна обратно. — Очите ѝ отразяваха копнежите на душата ѝ и тайната сърдечна болка, с която бе живяла през тези години. Бе останала в харема на Малик като негова любовница, но винаги бе отказвала на предложенията му за женитба, защото вярваше, че сърцето ѝ все още принадлежи на Джералд.

Серад погледна в очите ѝ и те го изпълниха с противоречиви чувства. Той желаше Тори. Не искаше да я освободи. Но все пак историята на леля му му разкри другата страна на ситуацията. И това как действията му могат да причинят много болка и страдание. Бе смутен. На връщане от оазиса си мислеше, че животът му е чудесен. Тори бе дошла при него по свое желание и те се любиха страстно, без никакви граници. Сега всичко се промени.

— Значи ти никога не си обичала истински Малик? — предизвика я той.

— Не разбираш ли? Друг избираше моя живот. Никога не ми бе дадена възможност да реша сама — отговори бавно тя.

— Това наистина ли е толкова ужасно?

— Клетката, златна или не, все пак си остава клетка. Сега няма да говорим за мен. Прекалено късно е вече. Но все още остава Тори. Пусни я. Позволи ѝ да се върне при семейството и бъдещето си. Каквото си направил, е грешка... ужасно голяма грешка.

— Но аз я желая и тя ме желае — защити се Серад.

— И съм сигурна, че си ѝ дал възможност да избира между възможността да сподели леглото ти и да се прибере вкъщи, нали? — настоя тя пламенно, като искаше да го накара да види нещата от другата им страна. — Какво право имаш да ѝ отнемаш всичко скъпо?

— Това ли направи Малик с теб?

— Той ме желаете така, както ти желаеш Тори.

Думите ѝ бяха обикновени, но го изпълниха със смут. Бе мислил, че като накара Тори да го желае, ще спечели голяма победа. Но неговата награда сега изглеждаше безсмислена. Дали Тори щеше да остане, или щеше да тръгне, ако ѝ бе дал възможност да избира? И нещо по-важно — беше ли той достатъчно истински мъж, за да я остави да избира?

Серад се извини и се оттегли. Раби го гледеше как тръгва. Сърцето я болеше за него, но знаеше, че е постъпила правилно.

Хасим повика Серад, когато го видя да минава през двореца. Бе учуден, когато брат му го погледна навъсено.

— Какво има? — попита грубо той. Бе се надявал да намери място, където да помисли на спокойствие.

— Татко иска да те види. Всъщност и двамата те търсим от ден и половина.

— Някакви неприятности?

— Да. Информаторите ни съобщиха, че Мухамед замисля да убие татко. Той е отказал да плати данъка и е започнал да напада наши кораби — бързо обясни Хасим по пътя към покоите на Малик.

— Защо сега, след всичките тези години?

— Никой не знае със сигурност.

— Малик има ли план, какво иска да направим ние?

— Да. И точно затова те очаква.

Серад кимна с разбиране.

Малик бе доволен да чуе съобщението на слугата, че двамата му сина са пристигнали. Посрещна ги в малката приемна зала и бързо

осведоми Серад за подробностите по злодейското предателство на Мухамед.

— Винаги съм знаел, че този мъж ме мрази и че с мой смъртен враг, така че действията му в общи линии не ме изненадват. Изненада ме това, че е чакал толкова дълго.

— Какво искаш да направим?

Малик описа в общи черти плана си. Знаеше, че Мухамед се движи в определен район навътре в морето и искаше с „Ятаган“ да го преследват.

— Хасим ще отплава с теб. Вземете тези, които мислите, че са нужни. След колко време ще бъдете готови?

— Веднага ще се обадя на Тарик и след като екипажът е на борда, ще отплаваме незабавно.

— Много добре. С нетърпение ще очаквам вашия успех.

— Аз също — потвърди Серад.

Споменът за Мухамед, застанал застрашително над него и леля му преди толкова много години, проблесна в съзнанието му. Напусна Малик заедно с Хасим, за да се приготови за отплаването. Серад реши, че като победи Мухамед, ще отмъсти и за себе си.

Тори стоеше в харема, нетърпеливо очаквайки Серад да я повика. Бе се изкъпала и напарфюмирала и с помощта на Ома бе облякла местна дреха, за да му хареса. Искаше да изглежда възможно най-добре. Настроението ѝ бе превъзходно, след като се бяха върнали от оазиса. Всеки път, когато някаква неприятна мисъл се появеше в ума ѝ, за да помрачи щастието ѝ, тя я отхвърляше. Обичаше Серад. Той бе мил, внимателен, прекрасен и тя бе забравила предпазливостта си и си бе позволила да се грижи за него. Едва можеше да дочака да бъде отново в прегръдките му.

Джоунс бе много притеснена, след като бяха тръгнали, но Тори я убеди, че всичко е било наред. Старата жена бе все още загрижена, но реши да мълчи и да изчака да види какво ще се случи.

Тори седеше в спалнята си, прекарвайки времето в очакване, когато Ома се появи, носеща поднос за вечеря.

— Къде е Серад? Няма да вечерям сама, нали? — попита тя объркана, с лека болка от това, което сметна за измяна. Мислеше, че

ще вечерят, а после ще прекарат още една райска нощ в прегръдките си.

— Да. Той ще отплава след няколко часа и ще бъде далеч за известно време — отвърна Ома.

— Какво? — Тори бе шокирана. — Не иска ли да ме види?

— Не. Той не те повика.

Отговорът ѝ ядоса Тори. Как можеше Серад да не иска след всичко, което бяха преживели! Как можеше Ома да стои там и спокойно да ѝ казва, че той заминава. За миг се почувства ужасно, но бързо се съвзе. Бе убедена, че има някаква грешка и затова смело заяви:

— Тогава аз ще отида при него.

— Не мисля, че е разумно... — започна Ома, но бе вече твърде късно, защото Тори бе излязла от стаята, отправяйки се към спалнята на Серад.

— Серад? — Тори изрече името му още щом влезе през вратата. — Ома каза, че ти тръгваш и... — Спря се, когато видя, че той разговаря с мъжа, когото познаваше като Тарик още от кораба. Слугите му също бяха там и приготвиха куфара му.

Серад, Тарик и слугите я погледнаха шокирани. Бе нечувано за жена да излиза от харема си и да търси някой мъж.

— Какво правиш тук? — попита Серад. Бе раздразнен от нейното нахълтване, което отклони мислите му от сроковете на бъдещата мисия. Но все пак не можеше да не признае колко добре изглеждаше Тори в алжирската дреха. Бе сигурен, че я носи само заради него и почувства мигновен силен прилив на желание. Потуши го с усилие.

— Серад... аз... — преглътна нервно Тори. Сивоокият мъж, срещу когото се беше изправила, не бе същият, с когото бе прекарала няколко любовни нощи.

— Не съм изпратил да те повикат. — Безпокоеше се за Малик, а и все още чувстваше болка от разказа на леля си. Последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе да види Тори, за да му напомни колко много я желае.

— Знам, но...

— Да я отведе обратно в харема — предложи слугата.

— Много добре. Направи го. После се върни и довърши това, което си започнал — заповяда Серад.

Тори внезапно почувства болка, след като така грубо бе отпратена. Любовта ѝ към него бе глупост. Той не се бе променил. Всъщност Серад бе това, което тя винаги бе мислила — варварски пират и нищо повече. Романтичността ѝ я бе карала да вижда в негово лице някой, който не съществува. Бе негова собственост и той щеше да я използва и отпраща при всяка своя прищявка. Беше ѝ го казвал достатъчно често. Как можеше да забрави!

Тори изправи раменете си, обърна се, без да пророни дума, и напусна покоите на Серад. Бе дошла да му каже, че ѝ липсва. Но сега, когато си тръгваше с разбито сърце, знаеше, че никога не е означавала за него нещо повече, отколкото другите слуги. Прехапа устни, за да възпре сълзите си, не изчака слугата да я поведе и бързо се върна в харема си.

Серад видя как изражението ѝ се променя, преминавайки от щастие в болка, и въпреки че копнееше да я държи в прегръдките си и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, не можеше да си позволи да го направи точно сега. Закле се да го направи по-късно и върна вниманието си към Тарик и планове им.

Раби прекара неспокойна нощ. Нямаше представа какъв е ефектът от разговора върху Серад и макар че се надяваше да промени нещата, дълбоко в себе си се страхуваше, че той е прекарал твърде дълго време под влияние на патриархалния Алжир.

Когато Алмира потвърди по-късно през нощта, че Серад е напуснал дома и чака заповеди от Малик, за да отплава на „Ятаган“, тя реши да приведе в действие плана си за освобождаването на Тори и нейната компаньонка. Знаеше, че е особено важно усилията ѝ да бъдат запазени в пълна тайна и затова възложи на Алмира да направи необходимото, за да улесни бягството на двете англичанки. Боеше се да напише нещо, за да не открие Малик нейния план, и затова изпращаше съобщенията си устно, дума по дума.

Първо Раби уведоми отците, които работеха в града по въпросите за уреждане на откупи и връщания на християнски пленници, че скоро ще дойдат две жени, които трябва да бъдат подготвени да напуснат Алжир възможно най-скоро. През нощта пристигна съобщение от

свещениците, че кораб ще отплава за Лондон на следващата сутрин. Раби знаеше, че трябва да ускори нещата. Изчака полунощ и изпрати Алмира до дома на Серад.

Тори лежеше будна в леглото си, вгледана в тъмнината с невиждащи очи. Чувстваше се измамена и нещастна. Бе довольна, че не е говорила с Джоунс след злощастния си опит да види Серад. Не би била способна да го понесе, ако другата жена видеше болката ѝ. Шум от отсрещната страна на прозореца привлече вниманието ѝ и тя се изправи, за да види кой е.

— Ти ли си, Тори? — попита приглушен женски глас.

— Да... — Тори едва различи фигурата на жена, облечена в традиционна алжирска носия. Лицето и главата ѝ бяха покрити с бурнус, така че се виждаха само очите ѝ.

— Трябва да говоря с теб. Спешно е.

Тори не знаеше коя е тази жена и какво иска.

— Защо?

— Изпратиха ме, за да ти помогна да избягаш от Алжир — отговори меко гласът. — Трябва да говорим насаме. Не мога да позволя...

Тори се дръпна от прозореца и излезе навън, за да посрещне жената. Внимателно се огледа дали някой я наблюдава. Не знаеше коя е тази жена, но бе сигурна, че е пратена от Бога.

— Знам, че ти и твоята компаньонка сте задържани тук против волята ви и съм дошла да ви кажа, че всичко е готово да избягате още тази нощ и утре да отплавате към дома.

— Кой иска да направи това за мен и защо?

— Не трябва да знаеш, но помни, че това е някой, който разбира твоето положение и иска да те спаси. Ще тръгнеш ли?

— Да! — Тори нямаше нужда от време, за да реши.

— Какво ще правим с твоята компаньонка?

— Тя също ще дойде. Няма защо да питаш.

— Добре. Бъди тиха, защото рискуваме да ни забележи някой от слугите на Серад. Облечи се като мен, за да не привличаме вниманието, докато минаваме по улиците. Ще те чакам тук, но трябва да побързаш.

— Разбирам и ти благодаря.

Тори се върна обратно с тихи и предпазливи движения. Потърси Джоунс и я събуди внимателно.

— Мис Виктория! Какво има?

— Ш-ш-шт... — Тори долепи пръст до устните си. — Говори тихо. Отвън има една жена, която каза, че иска да ни помогне да избягаме.

— Какво?

— Чака ни в двора, но трябва бързо да се облечем.

— Отиваме си вкъщи?

— Така казва. Хайде, трябва да тръгваме, докато все още има възможност.

Джоунс навлече дрехите си и последва Тори в спалнята ѝ, където тя облече робата си. После се промъкнаха през харема към градината, където ги чакаше тайнствената жена.

Алмира се бе скрила в храстите и когато видя жените да се появяват, излезе, за да ги посрещне.

— Стойте близо зад мен и не се оглеждайте. Дръжте главите си колкото може по-наведени. Не сте забравили нищо, нали? — попита ги тя, докато бавно се измъкваха от къщата.

Тори погледна за последен път назад. Помисли си колко щастлива бе, когато се върна от пустинята, и за болката, с която бе заплатила дързостта си да мечтае.

— Не, не съм забравила нищо — отговори спокойно тя. Но когато потънаха в нощта, си мислеше дали не е оставила сърцето си там.

Изминаха четири дни, откакто „Ятаган“ отплава от Алжир, и Серад и Хасим бяха сигурни, че приближават Мухамед и неговата банда главорези. Екипажът на „Ятаган“ с нетърпение очакваше битката, защото всички обичаха Малик и искаха да му покажат своята преданост. Със скорост и устрем те преброждаха моретата, където Малик предполагаше, че Мухамед прави своите набези. Късно следобед бяха възнаградени за своите усилия, когато забелязаха другия кораб.

Заповедите на Серад бяха бързи и кратки в подготовката за атака. Платната бяха опънати и курсът определен. Скоро настигнаха вражеския кораб и битката започна. Битката бе яростна и страшна.

Когато димът се разсея, видяха, че корабът на Мухамед е разбит и бавно потъва. Падна мрак и затрудни усилията им да открият оцелели. С идването на утрото не бе останало нищо, което да отбележи гроба на Мухамед.

„Ятаган“ също бе понесъл някои поражения в битката и въпреки че щяха да се приберат много по-бавно, настроението на борда беше добро. Хасим бе доволен от изхода на битката и знаеше, че баща му също ще бъде удовлетворен от вестта, че най-върлият му враг е убит.

Серад се почувства така, сякаш огромна тежест падна от раменете му и прие истината за чувствата си към Тори. Но в същото време бе дори и по-объркан, защото думите на леля му все още звучаха в съзнанието му. Ако обичаше Тори — а той знаеше, че това е така, — как би могъл да не направи всичко за нея? Ако я обичаше, трябваше да е достатъчно почтен, за да ѝ позволи сама да вземе решение за живота си.

— Тарик! Има ли начин да ускорим ремонта на „Ятаган“, така че да стигнем Алжир по-бързо? — попита Серад. Сега, след като бе взел решение, цялото му същество сякаш гореше. Знаеше, че сигурно няма да може да пристигне при Тори достатъчно бързо. Съжаляваше, че е бил толкова груб към нея, преди да замине, и знаеше, че първото нещо, което ще направи, е да ѝ се извини. Но това нямаше значение, най-важно бе да я види, да я прегърне и да ѝ говори за любовта си.

— Правим каквото можем, Серад — отговори приятелят му. — Откъде това странно желание да се върнеш по-бързо вкъщи?

— Да, братко. Възможно ли е да има някаква специална причина, поради която бързаш да се върнеш обратно? — попита Хасим, присъединявайки се към стоящите до щурвала мъже.

— Би могло да се каже — отвърна Серад с лека усмивка.

Тарик и Хасим бяха изненадани от промяната в настроението му. Преди час Серад бе навъсен. Сега изглеждаше в добро настроение.

— Какво се случи, след като слезе на долната палуба, та твоето настроение така се промени?

— Струва ми се, че взех решение и единственото нещо, което трябва да правя, е да го следвам.

— Решение за Тори? — попита Хасим.

Той кимна.

— Аз я обичам и реших да я помоля да ми стане съпруга.

— Тя е чудесна жена — намеси се Тарик, като си спомни колко прекрасна изглеждаше онази вечер, когато се втурна неканена в покоите на Серад. — Малко е своеволна, но и ти си мъж, достоен за предизвикателството.

— Сигурен съм, че е — съгласи се Хасим.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ома и Зена обезумели търсеха Тори и Джоунс, когато откриха изчезването им на сутринта, след като Алмира ги бе извела тайно от харема. Другите прислужници на Серад също се включиха, но напразно. Двете жени бяха изчезнали от града без следа и Ома и Зена знаеха, че ще имат неприятности, когато Серад се върне и разбере. Не грешаха.

Серад и Хасим се запътиха към Малик веднага след като пристигнаха в пристанището на Алжир, за да му съобщят за смъртта на Мухамед. Серад бе неспокоен по време на срещата, макар че успя да го прикрие от Малик и Хасим. Бе доволен, когато тя завърши и веднага се втурна към дома си, за да поговори с Тори.

Серад знаеше какво трябва да направи и искаше да го свърши по-бързо. Слугите му изглеждаха необикновено нервни и това го озадачи. Но не за дълго, защото скоро разбра причината Тори да не бъде доведена при него, когато я бе повикал.

— Не мога да я доведа при теб, Серад — каза слугата.

— Защо? Отново ли отказва да дойде? — попита той и се засмя сърдечно. Бе сигурен, че тя му е сърдита заради начина, по който се отнесе към нея, преди да тръгне, но бе готов да поправи поведението си. — Донеси я тук, ако трябва.

— Не, Серад. Не мога. Причината не е, че тя отказва, а че я няма.

— Какво?

— Двете жени изчезнаха на следващия ден, след като отплавахте.

Серад изненадан се вгледа в мъжа.

— Няма ги? — повтори той, за да се увери в това, което е чул.

— Да. Претърсихме къщата и целия град, но не намерихме и следа от тях.

Серад го погледна и очите му се присвиха застрашително.

— Как се случи това?

— Никой не знае, Серад. Късно през първата нощ след твоето отпътуване англичанките са се измъкнали незабелязано от къщата,

докато Ома и Зена са спали, както обикновено, и са изчезнали. Опитвахме всичко, за да ги намерим, но сякаш бяха потънали в земята.

Серад стисна зъби в опит да се бори срещу чувствата, които бушуваха в него. След времето, което прекараха в оазиса, той си мислеше, че нещата между тях са станали различни. Но очевидно бе грешил. Все пак не можеше да си представи къде е отишла Тори. Трябваше да е някъде наблизо и ако се бе скрила в Алжир, бе в опасност. Тази мисъл не му даваше покой и той се втурна да намери двете прислужнички, за да ги разпита. Разпитът не го задоволи, защото те не бяха чули и видели нищо.

Най-после разбра с кого трябва да говори. Леля Раби сигурно можеше да му помогне. Може би тя имаше представа къде са отишли Тори и Джоунс. Реши да отиде при нея в харема на Малик.

Раби очакваше Серад, след като чу за връщането на „Ятаган“. Посрещна го с величествено гордо държане. И двамата излязоха в градината.

— Виждам, че си се върнал от пътуването — изрече тя твърде небрежно. — Чух също така, че победата ти над Мухамед е била пълна.

— Корабът му бе потопен — потвърди Серад.

— Това е добре. Сигурна съм, че Малик е много доволен.

— Не съм дошъл да говорим за пътуването или за Малик — призна най-накрая той. — Дошъл съм, защото трябва да говорим за Тори.

— Какво има? — Раби бавно се обърна с гръб към него и приближи към фонтана.

Серад я последва.

— Изчезнала е, лельо Раби. И аз не знам къде е отишла. Помислих, че ти си единственият човек в цял Алжир, който може да ми помогне.

Раби се обърна с лице към него. Изражението ѝ бе сериозно и тя му отвърна напълно откровено:

— Надявам се, че в този момент тя и нейната компаньонка са на половината път към дома си.

— Тя наистина си е тръгнала? — Серад се втренчи в леля си Раби. Не знаеше какво бе очаквал да чуе от нея, може би, че са скрити някъде в града и че той ще може да ги намери и да я върне още същия

ден. Бе напълно изненадан да разбере, че леля му знае за изчезването и че всъщност Тори е напуснала живота му.

Раби повдигна гордо главата си срещу него.

— Тя напусна Алжир малко след като ти отплава.

Серад не можеше да повярва. Тори си бе отишла! Никога нямаше да има възможност да ѝ предложи свободата или да ѝ признае своята любов. Избухна в гняв за секунда и тогава разбра какво трябва да прави. Не можеше да я остави да тръгне, без да ѝ разкрие чувствата си. Щеше да я последва.

— Кога и с кой кораб отплава?

— Не мога да ти кажа. Просто я остави да си върви. Моля те, остави я да се върне у дома — смекчи молбата си тя.

— Не мога — изпъшка той, борейки се отчаяно с чувствата си. Как можеше да остави Тори да си тръгне, когато се нуждаеше толкова много от нея!

— Но ти трябва да го направиш. Има много други жени, които биха дали всичко, за да влязат в харема и в живота ти...

— Лельо Раби... ти не разбираш — призна с болка той. — Аз вече не искам да притежавам Тори.

— Тогава какво значение има, ако не искаш да я върнеш обратно със сила и да я оставиш в харема си? — Тя го дразнеше, защото искаше да знае какво става в сърцето му.

— Искам тя да бъде моя жена.

— О? Ти искаш да я дариш с честта да бъде твоя първа жена? Без съмнение първата, но от многото? Напомням ти, племеннико, че тя не е от алжирските жени, които просто ще приемат това като съдба. Тя е англичанка и да дели съпруга си с други жени ѝ изглежда грозно и унижително. — Когато ние се омъжим, за нас съществува само един мъж, и то завинаги.

— Знам и мога да го приема, но не мога да я оставя да си тръгне. Трябва да я последвам, лельо Раби. Трябва да ѝ кажа какво чувствам.

— И какво чувстваш?

Серад повдигна горящите си очи към нея.

— Аз я обичам — призна той.

— Ти я обичаш? — Раби бе развълнувана, че той най-после разпозна и назова това, което чувстваше към Тори. Очите ѝ излъчваха топлина и тя гледаше племенника си с възхищение.

— Много, но никога не съм имал възможност да ѝ го кажа. Дори не бях го разбрал, докато не размислих върху всичко през последната седмица. Ето защо трябва да я намеря. Не мога да я оставя да напусне, без да ѝ кажа какво изпитвам към нея.

Раби протегна ръка и я постави нежно върху неговата. Бе доволна, че Серад е осъзнал своите чувства, но все още се притесняваше за Тори.

— Но, Серад... Какво ще стане, когато ти я намериш и ѝ разкажеш за своята любов, а се окаже, че това за нея няма никакво значение? Какво ще стане, ако тя все още иска да се върне у дома? Ще бъдеш ли способен да я оставиш да си тръгне? Обичаш ли я достатъчно, за да поставиш нейното щастие над своето?

Той погледна към нея и отговори без колебание:

— Да. Не бих могъл да направя противното.

Раби се изправи на пръсти и го целуна нежно. Сърцето ѝ бе изпълнено с любов към него.

— Не знам името на кораба, с който отплава, но мога да ти кажа, че напусна Алжир на следващия ден, след като ти замина.

Серад остави леля си и се зае с нелеката задача да открие морския съд, с който Тори и Джоунс бяха отплавали. Отчаянието му нарастваше с всеки неуспешен опит и бе почти бесен, когато късно през деня най-после откри името на тежкоподвижния търговски кораб, с който бяха тръгнали. След като откри кораба и научи неговата посока, Серад бе сякаш полудял и нищо не можеше да го спре. Макар че ремонтът на „Ятаган“ бе започнал, нямаше да има достатъчно време, за да го приведе в пълна готовност за плаването. Но Серад не се интересува от това. Изчисли, че скоростта на другия кораб ще бъде много по-малка, въпреки че неговият кораб няма да е напълно отремонтиран. Щяха да настигнат Тори далеч от бреговете на Англия. Изпрати кратко съобщение до Малик и Хасим, като им обясни своя план за действие, и без да се интересува от техния отговор, отплава от пристанището още същата нощ.

Капитанът на фрегата от британската флота „Белведер“ прие сериозно съобщението на вахтения, че е забелязал кораб на хоризонта. Винаги бе нащрек към пиратите, които бродеха по оживените търговски маршрути, и заповяда курс на пресичане. Англичаните се приготвиха да ги приближат, за да ги разпознаят. Серад ги

наблюдаваше с чувство на безпокойство. „Ятаган“ бе в открито море от две седмици и през това време не бе срещал други кораби. Серад бе доволен от това и се надяваше, че няма да се случи нищо, докато намерят Тори. Появата на кораб от британската флота го разтревожи. Фрегата му не бе все още способна да постигне пълна скорост и маневреност. Не искаше да влиза в битка, която със сигурност щеше да загуби. Ценеше кораба и хората си твърде много, за да ги изложи на такъв риск. Искаше само да намери търговеца и да върне жената, която обича, обратно. Но, изглежда, самата съдба му бе попречила и го бе поставила пред много по-трудно изпитание.

— Ще променим ли курса си, за да ги избегнем? — попита Тарик, като се приближи до своя капитан.

Серад се ядоса и разстрои, след като обмисли малкото възможни варианти.

— Да, но не прави нищо, което да предизвика тяхното подозрение.

Тарик остави Серад сам и побърза да изпълни нареждането. Капитанът искаше да избегне сблъсъка на всяка цена. Щяха да продължат колкото е възможно по-бавно, с надежда, че англичаните няма да опитат да ги спрат. Но очакванията му да се изплъзнат мирно не се оправдаха, след като капитан Деморест най-после разбра кой стои пред него и го последва. Серад се втурна към мостика, за да се присъедини към Тарик, знаейки, че не може да рискува да се бие.

— Да приготвим ли оръдията, капитан Серад? — попита един от мъжете, готови да се бият срещу англичаните с всички сили.

— Не! — отсече той и почувства тежестта на вината си.

Ако беше помислил малко повече за сигурността на хората, нямаше да се впусне по този начин след Тори с пострадалия кораб. Но вече бе твърде късно. Можеше само да опита да избяга от британската фрегата.

— Не? — Екипажът му бе объркан.

— Това ще бъде самоубийство. Ще опитаме да избягаме. Това е единствената ни възможност.

Серад и Тарик се спогледаха загрижено и след това съсредоточиха вниманието си върху предстоящия сблъсък. Серад прогони всякакви мисли за Тори от съзнанието си.

Нямаше вече връщане назад, след като капитан Деморест откри, че пред него стои „Ятаган“. Бяха чували за кораба и неговия капитан и бяха твърдо решени да го премахнат от моретата веднъж завинаги.

— Заредете оръдията! — заповяда капитанът и „Белведер“ започна да преследва жертвата си. „Ятаган“ бе бавен и това го озадачи. В слуховите, които бе чувал, се превъзнасяше скоростта му. Тази мудност го караше да бъде предпазлив и готов да използва сила. Серад бе известен със своите забележителни моряшки способности и Деморест не искаше да разбере по най-неприятния начин, че бавната скорост е само уловка. Той беше сигурен, че всички разкази за навигаторската смелост на Серад са истина.

— Огън, когато сте готови! — Деморест догони кораба пред себе си, като се чудеше защо корсарят се опитва да избяга. Всичко, което бе чувал за него, го караше да вярва, че той ще се обърне и ще се бие.

Оръдията на „Белведер“ прогърмяха. На борда на „Ятаган“ Тарик все още гледаше Серад в очакване на заповед.

— Ще отвърнем ли на огъня?

— Не. Пълен десен! Нека видим дали все още няма някакъв друг начин да се измъкнем.

Хората му се втурнаха да изпълнят заповедта. Всички знаеха, че „Ятаган“ все още не е способен да постигне нормалната пълна скорост и маневреност и че ще трябва да разчитат на способностите на Серад, а и на много късмет, за да се измъкнат. Серад стоеше на мостика и високо извикваше заповедите си. Всеки път успяваха да избегнат артилерийския огън на британците. Единствено благодарение уменията на своя капитан, който предвиждаше всеки ход на англичаните, успяваха да останат незасегнати от ожесточените продължителни атаки. Но най-накрая липсата на маневреност ги обрече. „Белведер“ даде унищожителен залп от едната си страна и разкъса целия им такелаж, което ги направи съвсем неподвижни.

Серад чувстваше болката от поражението и съзнанието, че неговото собствено импулсивно решение да напусне пристанището, преди ремонтът да е завършен, ги е довело до този край.

— Ще се бием ли, капитан Серад? — искаха да знаят хората му.

Серад и Тарик гледаха как фрегатата се приближава и вражеските моряци приготвят своите абордажни куки. Знаеха, че са

способни да убият много от британските моряци, ако се стигне до ръкопашен бой. Но все пак нямаше начин да победят.

— Не! Не оказвайте никаква съпротива! — извика Серад. — Досега нямаше кръвопролитие. Нека да оставим нещата така.

Капитан Деморест не можеше да повярва, че се приближава до борда на покрития с позорна слава „Ятаган“. Неговият кораб и екипаж бяха най-добрите и той бе горд от техните усилия. Въпреки че се възхищаваше от работата на своите хора в усилията да превземат другия съд, той не можеше да не отдаде дължимото на действията на другия капитан. Никога не бе срещал такива невероятни навигаторски умения. Бе очевидно, че корабът е претърпял някакви повреди и не е способен на нормално плаване. Знаеше, че това е единствената причина, поради която бе спечелил победа този ден.

Деморест се изкачи на палубата на „Ятаган“ и потърси неговия капитан. Забеляза Серад, който стоеше с царска осанка близо до мостика, и разбра, че той е господарят. Забеляза, че всеки член на екипажа е тежко въоръжен с ятаган и пищов, но никое от оръжията не бе вдигнато.

— Вие ли сте капитанът на този кораб?

— Аз съм Серад, капитан на „Ятаган“ — отвърна гордо мъжът.

— Аз съм капитан Деморест и ви арестувам — съобщи той. Изучаваше мъжа пред себе си и се опитваше да отгатне неговата националност. Носеше алжирско име, но със сигурност не изглеждаше като северноафриканците. — Мистър Фогс...

Един от неговите мъже пристъпи напред по негова команда и окова китките и глезените на Серад.

— Какво ще стане с хората ми и с кораба?

— Вашият екипаж ще бъде отведен пред магистрата и той ще реши тяхната съдба. Корабът ви е вече собственост на Короната.

Серад кимна намръщен. Успокои се, че хората му не бяха убити незабавно. Но това не намали болката от провала. Знаеше, че няма да му провърви, както и на екипажа, а дори мисълта, че ще загуби „Ятаган“ бе по-малко болезнена от съзнанието, че повече никога няма да види Тори.

Два дни по-късно един търговски кораб, който редовно пътуваше между Алжир и Лондон, задмина бавнодвижещия се „Белведер“ с пленения „Ятаган“, плаващ зад него по пътя към Англия. Знаейки, че

емирът Малик ще иска да узнае за това, те увеличиха скоростта си, за да пристигнат по-бързо.

Тори и Джоунс едва повярваха, когато забелязаха бреговете на Англия. Бяха се завърнали у дома. Облекчението им бе огромно и не бяха сигурни дали да плачат, или да се радват при вида на родната земя.

— Какво ще правим, когато стигнем пристанището, мис Виктория? — попита Джоунс.

— Добрите свещеници ни дадоха достатъчно пари, за да наемем превоз, Джоунс, така че мисля да напуснем кораба веднага и да отидем в къщата на дядо ми.

— Но ако той не е там?

— Няма значение. Винаги има прислуга в къщата, дори и когато той не е в Лондон, сигурна съм, че ще ни кажат как да го намерим.

Вълнение прониза двете жени в очакване корабът да бъде закотвен и стълбата спусната. Наеха карета без затруднение, която бързо ги отведе далеч от неприятния палубен живот.

Преминаха през града и по пътя към къщата на маркиза сълзите напиреха в очите им. Бяха вкъщи! Бяха спасени!

— Джоунс, не мога да повярвам, че сме тук! Сега всичко изглежда нереално. Сякаш се е случило с някой друг... — Тори обърна изпълнените си със сълзи очи към компаньонката си.

Джоунс можеше да види как пленничеството беше оставило своите следи върху младата жена и се протегна, за да хване ръката ѝ и да ѝ вдъхне увереност.

— Скъпа моя, ти се справи прекрасно. Аз съм горда с теб... много горда.

Тори рязко пое въздух при мисълта за Серад. Бе се опитала да не мисли за него, да изтрие спомена за приказните дни в пустинята, и бе успявала досега. Вгледа се навън през прозореца на каретата, възприемайки всичко, което бе познато за нея, чувствайки как отново е лейди Виктория Лорънс. Все пак, макар че почувства своето истинско завръщане, една част от нея щеше винаги да остане Тори.

Сякаш измина цяла вечност, преди каретата да спре пред величествената триетажна тухлена къща на маркиза. Кочияшът отвори вратата. Тори бързо слезе и се спусна към стъпалата. Джоунс остана да

благодари и плати на мъжа и след това бързо последва развълнуваната си господарка.

— Мис Виктория, не се държете като дама! Една лейди никога не тича и никога... — укоряваше я тя, изкачвайки стълбите.

— Дядо! — Тори плачеше и чукаше по вратата. Влетя през портала в момента, в който неподозиращият слуга отвори.

Алфред бе в салона заедно с група стари приятели, когато чу суматохата в предната зала. Тъкмо бе станал от креслото си, за да види каква е причината, когато чу неговата любима внучка да го вика. Застина от учудване, но неприятните емоции отстъпиха на радостта, когато Тори се появи на вратата.

— Виктория!? Боже мой, дете, това ти ли си?

— О, дядо! Ние сме вкъщи — най-после сме у дома! — извика тя. Чувстваше се, сякаш бе малко момиче, когато попадна в топлата му любеща прегръдка. Изглеждаше, сякаш нищо не се е променило в този момент, но сърцето ѝ знаеше, че всичко е различно.

Малик получи съобщението от капитана на търговския кораб и веднага го повика в двореца си. Искрено се надяваше, че мъжът е сгрешил. Но след като разговаря с него, разбра истината: Серад заедно с кораба и екипажа си били пленени от англичаните и са на път към затвора. И вероятно към смъртта. Малик бе изпълнен с болка и знаеше, че трябва да каже новините на Раби, преди тя да е разбрала от мълвата в двореца, а това не бе нещо, което очакваше с нетърпение. Изпрати да я повикат и тя пристигна в личните му покои.

Раби бе изненадана от неочакваното повикване, защото го виждаше рядко през деня. Без да се бави, тя се подчини.

Любопитството, с което влезе в стаята, се превърна в безпокойство, когато видя изражението му.

— Да, Раби. Имам новини.

— Какви? Нещо лошо?

— Серад...

Тя пое дълбоко въздух:

— Серад?

— Има свидетел, който е видял „Ятаган“ да плава под британски контрол по пътя към Англия зад въоръжена фрегата. Очевидно е

понесъл значителни поражения. Имам всички основания да мисля, че Серад и хората му се намират в ръцете на английското правителство...

— О, боже! — Тя повдигна измъчено очите си към него. Съзнанието ѝ трескаво търсеше начин, по който можеше да помогне. Имаше само един път и тя знаеше какво трябва да направи.

— Малик! — Изрече името му с прочувствена молба. — Аз мога да спася Серад.

— Как?

— Трябва да ми позволиш да се върна в Англия. Ако стигна дотам навреме, мога да му помогна.

Малик я погледна. Отначало очите му бяха студени. Чудеше се как дръзва изобщо да повдигне този въпрос, който бе заповядал да не се повдига никога.

— Не!

— Малик! Серад ще умре, ако не отида и не им кажа каква е неговата истинска самоличност! Трябва да ми позволиш да го спася! Трябва! — Сълзите ѝ бяха искрени и тя стоеше пред него, както никога през тези двадесет години.

Той не знаеше какво да каже или да направи. Раби не го бе молила за нищо досега. Бе се подчинявала на всяко негово желание. Сега животът на Серад зависеше от решението му. Ще посмее ли да позволи на Раби да замине и да рискува да я загуби? Ще има ли смелостта да я освободи или ще я остави при себе си и ще обрече осиновения си син на почти сигурна смърт?

— Какво може да направиш? — попита той разколебано.

— Баща ми е известен и богат. Има влияние в съда и съм сигурна, че ще го спаси. Серад е негов внук... — обясни тя, като се молеше баща ѝ да е все още жив и Ейвъри да не е херцог на Хънтингтън. — Моля те, Малик, ако ме пуснеш да отида, сигурна съм, че баща ми ще освободи Серад и хората му. Сигурна съм!

— Ще ти съобщя моето решение тази вечер — отвърна той, все още неспособен да приеме мисълта за раздяла. Обичаше я и се страхуваше, че тя повече няма да се върне при него.

— Малик, не можем да чакаме до вечерта. Ако в пристанището има достатъчно бърз кораб, готова съм да отплавам веднага.

Тя с отчаян жест сграбчи рамото му, като се опитваше да го убеди в страха си за Серад. Малик се вгледа в морскосинята красота на

очите ѝ и разбра, че няма избор. Обичаше я, обичаше и Серад. Ако позволеше Серад да умре заради собствения му егоизъм, нямаше да си прости никога. Тя също нямаше да му прости.

— Моля те... — прошепна сподавено Раби, отправяйки нежен поглед към него.

Обичаше я толкова много, че не можеше да ѝ откаже. Тя бе права. Нямаше друг избор.

— Разбира се, че трябва да тръгнеш. Ще се погрижа най-бързият кораб в пристанището да е готов за теб.

Раби обви ръце около врата му и го целуна.

— Благодаря ти. Животът на Серад зависи от това. — Искаше да каже много повече. Искаше да каже, че знае за какво се безпокои той, но не можеше да изрече никакви обещания.

Малик искаше да притисне своята любима към себе си и никога да не я пуска. Искаше да я накара да му обещае, че ще се върне при него, но се страхуваше дори да го изкаже на глас. Боеше се, че след като веднъж се е отделила от него, с готовност ще се върне към стария си живот и ще го забрави. През всичките тези години Раби никога не бе казвала, че го обича и винаги бе отказвала да стане негова жена. Дори и сега Малик чувстваше болка при мисълта, че не е успял да спечели любовта ѝ.

Малик задържа Раби до сърцето си за миг и после я остави с мрачно настроение. Ако я бе целунал или докоснал още веднъж, нямаше да е способен да я пусне да тръгне. Лицето му бе застинало, когато се отдели от нея, но очите му отразяваха болката и агонията на душата.

— Ще изпратя един от слугите да те вземе, когато корабът е готов за отплаване.

— Благодаря ти. — Тя се опита да го погледне в очите още веднъж, но той се обърна. Чувстваше неговото отчаяние, но трябваше да върви! След това се обърна и излезе. Спасението на Серад бе най-важно за нея. Раби знаеше, че пътуването до Лондон щеше да бъде най-дългото плаване в живота ѝ.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Дейвид беше прегърнал Тес и я целуваше нежно. Бяха прекарали още една блажена нощ и той се опитваше да не обръща внимание на факта, че утринното слънце вече разстила руменина по хоризонта.

— Трябва да тръгвам — неохотно прошепна Тес. Казваше това, въпреки че ръцете ѝ все още бяха обгърнали Дейвид и устните ѝ търсеха нежно неговите.

— Знам — отговори той с въздишка. През месеците след тяхната първа страстна среща неговите чувства към Тес бяха разцъфнали. Въпреки че знаеше от самото начало, че няма реално бъдеще пред тях, той не беше способен да ѝ устои и сега откриваше, че я обича със страст, която го изненадаваше.

Чувството за вина опустошаваше Дейвид. Начинът, по който се грижеше за запазване тайната на връзката му с нея, го нараняваше дълбоко, защото той я използваше. Но все пак не можеше да зачеркне себе си, въпреки че до този момент Тес беше най-важното нещо в живота му, където всичко друго беше фалш и лъжи. Чувствата му към Тес бяха истински, искрени и много объркващи.

Тес мразеше да го напуска, но знаеше, че трябва. Като се измъкна от леглото, тя започна тихо да се облича, докато той лежеше и безмълвно я наблюдаваше. Погледна го и му се усмихна топло.

— Тес...

Тя се обърна и беше изненадана, като видя, че той я последва към вратата. Нямаше възможност да проговори, тъй като Дейвид я прегърна и я целуна страстно и отчаяно.

— О, господи, Алекс. — Беше останала без дъх от целувката, а очите ѝ приличаха на звезди, когато с учудване се взря в него. Това, че тя използва фалшивото му име, разруши магията за него.

— Пази се, Тес! — И отстъпи от нея.

Стори ѝ се, че улавя нотка тъга в гласа му, но не успя да я разбере.

— Ще мисля за теб цял ден — обеща тя.

— Аз също ще мисля за теб — отвърна той дрезгаво.

Тес напусна стаята, като се движеше предпазливо, за да не я видят, докато се прибира.

Дейвид гледаше затворената врата и след това се оттегли до прозореца, за да се наслади на изгряващото слънце. Не знаеше защо изведнъж почувства тежест и неудовлетвореност. Нещата бяха такива, каквито месеци наред ги помнеше, и нямаше никаква причина да е притеснен. Обичаше Тес и въпреки че никога нямаше да могат да се оженят, поне можеха да се срещат. Убеждавайки самия себе си, че това ще е достатъчно, Дейвид загърби гледката и се върна в тъмните сенки на стаята си и своя живот.

Дейвид беше в кабинета с дядо си и преглеждаха някои важни книжа, свързани с едно от техните имения, когато пристигна пратеник от Лондон.

Едуард не очакваше нищо и беше много любопитен каква е спешната новина.

— Казваш, че го изпраща Алфред? — попита херцогът.

— Да, Ваша Светлост — отговори Далтън.

— Покани мъжа вътре.

— Веднага, сър. — Възрастният слуга излезе от залата. Едуард беше седнал зад бюрото, а Дейвид стоеше точно до него. Двамата гледаха в очакване мъжа, който влизаше в стаята.

— Ваша Светлост, маркиз Рейвънсли ме изпрати да ви донеса това — каза той и подаде запечатаното послание на Далтън, за да го даде на херцога.

— Благодаря ви. Можете да останете, докато го прочета и видя дали ще има нужда от отговор.

Пратеникът кимна и застана покорно.

Дейвид се напрегна, като чу, че писмото е от маркиза и гледаше с нетърпение Едуард, който го отваряше и хвърли бърз поглед върху него.

Едуард,

Господ беше с мен и отговори на моите молитви.

Виктория и нейната компаньонка се завърнаха в Лондон

тази седмица в отлично здраве. Всичко е наред. Очаквам с нетърпение нещо от теб и Александър.

Винаги твой: Алфред

Едуард го прочете отново, за да е сигурен, че е разбрал правилно всичко и тогава го подаде на Дейвид с широка и щастлива усмивка.

— Благодаря ти, Господи! — възкликна Едуард.

— Какво има? — попита Дейвид.

— Момичето се е завърнало. Виктория си е вкъщи.

— Наистина ли? — повтори той учуден.

— Алфред не казва много, но като че ли всичко ще стане, както бе планирано — обяви той и щастието му бе очевидно, когато подаваше писмото на Дейвид да го прочете.

Дейвид го прочете и докато го гледаше, чувствата му се разбунтуваха. Въпреки че желаше всичко най-хубаво на своята още невидяна годеница, знаеше, че този път всичко с Тес е свършено и тази мисъл го разкъсваше като жесток, освирепял звяр.

— Отговор няма да има. — Едуард освободи пратеника и тогава съобщи на Далтън: — Това е най-хубавата новина, която сме получавали от завръщането на Александър.

— Наистина, Ваша Светлост.

Двамата мъже сияеха от щастие. Никой от тях не знаеше какво става в душата на Дейвид.

— Нека слугите приготвят нещата ни. Ще тръгнем за Лондон веднага. Лейди Виктория Лорънс, бъдещата херцогиня, се е завърнала вкъщи. Мисля, че е време да срещне своя годеник, нали, Далтън?

— Да, Ваша Светлост.

— Александър?

— Да, дядо.

— Имаш ли нещо да кажеш?

— Много съм щастлив, че Виктория се е върнала и много се радвам, че е в безопасност. С нетърпение чакам да се срещна с нея — отговори той тактично.

— Запознанството става след няколко месеца, но аз не се съмнявам, че Виктория заслужава да бъде чакана.

— Сигурен съм, че си прав, дядо. — Дейвид се опита да прозвучи ентусиазирано, но всичко, за което мислеше сега, беше раздялата му с Тес.

Едуард бе нетърпелив да потегли към Лондон, за да поздрави своя стар приятел за късмета му и приеме бъдещата си снаха, както му е редът.

Дейвид беше погълнат от подготовката за пътуването и не му остана време да се сбогува с Тес. Не знаеше, че докато каретата на Уейкфийлд се спуска надолу по пътя, Тес вече е чула новината за завръщането на Виктория и сега стои на прозореца на безлюдния хол и го гледа как се отдалечава със страх, че ще изчезне завинаги от нейния живот.

Облечена в един от новите модерни халати, които дядо ѝ беше поръчал, Тори чакаше с Джоунс в стаята си пристигането на своя годеник.

— Мис Виктория, изглеждате чудесно. Мисля, че косата ви прави много привлекателна по този начин. — Джоунс ѝ правеше комплименти.

— Благодаря — отговори механично тя, като продължаваше да се взира през прозореца на своята спалня на втория етаж в препълнената улица долу, опитвайки да открие Уейкфийлдови.

— Мога да позная, развълнувана сте от предстоящата среща с вашия Александър.

Тори искаше да ѝ каже, че той не е „нейният“ Александър, но не го направи.

— Едно е сигурно — нервна съм.

— Но защо? Няма смисъл. Изглеждаш прекрасно. Ще се представиш великолепно. Сигурна съм, че ще бъде впечатлен.

— О, Джоунс, ти си чудесна! — Тори се обърна и прегърна възрастната си приятелка си с искрена привързаност.

— Разбира се, че съм — отвърна Джоунс, стъписана от неочакваната прегръдка. — Но и ти също.

— Не е ли странно как всичко се промени.

Джоунс видя сенките, които се прокрадваха в очите на Тори.

— Искаш да кажеш, че животът днес е пълна противоположност на този отпреди месец?

Тори кимна:

— Времето със Серад изглежда като сън.

— Все пак се надявам, че ще успееш да го забравиш, все едно че е било лош сън и нищо повече. Ти не си се променила. Все още си същото сладко, обично дете, каквото винаги си била.

Тори искаше да каже на Джоунс, че греши, че тя се е променила. Животът със Серад и познанството им дори за това кратко време я бяха променили по начин, който тя не можеше да опише. Имаше нещо иронично в това, че Джоунс бе употребила думата сън. Всяка нощ успяваше да заспи лесно, но след полунощ се будеше от обсебващите я сънища за Серад. Понякога изобщо не успяваше да заспи отново, тъй като образът му изпълваше мислите ѝ. Друг път се опитваше подходящо да ги разпредели до зазоряване и след това се отказваше и ставаше. Тори беше започнала да се чуди дали това ще я спохожда до края на живота ѝ.

— Радвам се, че дядо изчака една седмица, преди да се обади на херцога — отбеляза Тори.

— Аз също. Това ни позволи да ти направим нови дрехи, а също така и ти да си починеш.

— Нуждаех се от това — съгласи се Тори, като желаше наистина да е успяла. — Но почивката свърши. Това е, Джоунс. Довечера за първи път ще се срещна лице в лице с Александър.

— Много се радвам за теб, мила — каза Джоунс. — Желая ти само щастие.

Тори я погледна с благодарност, но бързо се обърна, защото чу шум от карета, която спря отвън. Видя каретата на Уейкфийлдови и двама мъже да слизат от нея.

— Пристигнаха! — пое дълбоко дъх тя.

— Всичко ще бъде чудесно.

— Надявам се, Джоунс. Искрено се надявам.

Минаха няколко минути, преди да влезе слугата. Тори го последва с цялата си грация и самочувствие на бъдеща херцогиня. Докато слизаше по стълбите, каза си наум малка и трескава молитва и се надяваше Александър Уейкфийлд да е мъжът, който ще заличи Серад от съзнанието ѝ веднъж завинаги.

След миг Алфред гордо и както подобава, започна представянето:

— Виктория, това е Александър — обяви той, като сияеше от гордост при вида на великолепия годеник.

— Александър, това е Виктория.

При влизането си в стаята Тори беше успяла да погледне Александър, но сега вдигна смарагдовите си очи, за да го разгледа. Беше виждала как изглежда от миниатюрата в медальона, който ѝ взе Серад, и знаеше, че има тъмна коса и сиви очи и все пак бе стресната от невероятната прилика. Висок, тъмен, мъжествен, с хипнотизиращи сиви очи. Тори за малко не извика. Как, за бога, някога щеше да забрави Серад? Тя обаче прикри смущението си и успя да го поздрави невъзмутимо.

— Здравей, Виктория! — Дейвид се наведе да целуне ръката ѝ с лекота, присъща на джентълмен. Той я намираше много по-привлекателна от това, което разкриваше нейният малък портрет, и беше приятно изненадан.

— Здравей, Александър, и моля те... наричай ме Тори. — Тя се обърна с усмивка. Чудеше се защо дори при тази първа невинна среща наум го сравняваше със Серад. Сравнение не можеше да има. Нямаше никой, който можеше да се сравнява със Серад. Той беше силен... мъжествен... властен и... Тори изведнъж улови посоката на мислите си и твърдо реши този годеж да бъде щастлив. С усилие си възвърна чара.

Когато херцогът и маркизът се оттеглиха в кабинета и оставиха на младите шанса да се опознаят, Тори и Дейвид вече се наслаждаваха на веселия разговор, който той насочи към времето на обиколките си в Лондон през сезона и ѝ разказа за своите интереси, а тя, на свой ред — за живота си в Индия и приключенията там.

Тори не знаеше какво да очаква от Александър и беше много щастлива да открие, че той е интересен и образован. Когато късно през нощта, след като си бяха заминали, дядо ѝ я попита какво мисли за него, тя трябваше да признае, че го смята за много симпатичен мъж и много го харесва. Окуражен от тази новина, Алфред бе сигурен, че той и Едуард са постъпили правилно, като държаха на брачния договор.

— Е, Александър, какво мислиш за Виктория? — попита Едуард в каретата на път към техния лондонски дом.

— Беше прав, дядо. Тя е красавица. В елегантния подплатен тюркоазен халат, в който беше облечена, Тори изглеждаше чудесно. — И въпреки че призна главозамайващия ѝ вид, Тес бе в сърцето му, спечелила завинаги любовта му.

— И аз така мисля. Нейният произход е благороден. Семейното ѝ богатство, въпреки не толкова голямо, колкото нашето, е от значение за името на фамилията ни. Да, мисля, че е подходяща годеница за теб.

Дейвид кимна тъжно, като се чудеше какво би помислил Едуард, ако знаеше кой в действителност е той.

— Разбира се, няма нужда да бързаш — говореше Едуард. — Имате време да се опознаете. Важното е да се харесвате. Любовта ще дойде по-късно.

Следващите две седмици минаха в подготовка на годежа. По настояване на Едуард Дейвид придружаваше Тори при всяко по-важно събитие в града. Хората от светските кръгове ги харесваха и те бяха най-търсената двойка.

Дните минаваха и те ставаха все по-близки, чувстваха се добре заедно. Една вечер по време на бал, в необичайно романтичен момент, Дейвид целуна Тори. Но прегръдката не събуди в него изгарящото желание. Беше приятно, дори хубаво, но нямаше нищо общо със страстта, която бе изпитвал с Тес. Той никога не бе потискал чувствата си пред нея.

Тори се ядосваше, че продължава да сравнява двамата мъже. Мъчеше се, доколкото може, но не беше способна да изтрие влудяващия пират от паметта си. Той постоянно обсебваше мислите ѝ и рушеше нейния шанс за щастие. Но нали затова се бе борила със Серад? Нали му повтаряше постоянно, че обича Александър и иска да се прибере вкъщи и се омъжи за него. Все пак сега, когато беше тук, не можеше да забрави пирата. Навсякъде около себе си годениците създаваха впечатление, че са въодушевени от своята венчавка. Едва ли някой подозираше, че и двамата — Тори и Дейвид — се измъчват. Дейвид стана дори по-мрачен, когато Едуард предложи всички да отпътуват и отседнат в Хънтингтън и поканата му бе мигновено приета от маркиза. Животът на Дейвид бе застрашен да се превърне в безкрайна верига от дни, изпълнени с нещастие и напрежение. Знаеше, че ще трябва да отдава цялото си внимание на Тори, а Тес, която щеше да бъде там, ще го гледа и ще страда, а това бе мъчително за него.

Харесваше Тори и колкото повече я опознаваше, мислеше за петното, което хвърля върху нея, и болката, която причинява на Тес. Това все повече го отчайваше. И двете вярваха, че той е Александър и измамата вече трудно се понасяше. Дейвид се чудеше дали ще може да продължи да живее така и какво ще стане.

— Александър, за какво мислиш? — попита Тори, като намали хода на коня си, за да се изравни с него.

Въпросът на Тори прониза мъглата от мрачни мисли около Дейвид и той се върна в настоящето, към ездата в зелените поля на Хънтингтън.

— Нищо определено. Защо?

— О, не знам. Понякога имаш най-замисленото изражение на този свят. Сякаш обмисляш световни проблеми и се опитваш да ги разрешиш.

— Много ме надценяваш, Тори — успя изкуствено да се засмее той. Когато не успяваше да реши своите проблеми, как, за бога, би могъл да помогне на света?

— О, аз не мисля така. Смятам те за много интелигентен човек.

— Благодаря. Но има моменти, в които се съмнявам.

— О, недей. Хайде! Да се обзаложим, че първа ще стигна до онази горичка. — Тя посочи дърветата на около миля от тях, сръга коня си и препусна.

Останал след нея, Дейвид можеше само да я последва. Конят му беше бърз, но преднината при старта бе прекалено, голяма. Тя го победи с половин дължина и се смееше весело, когато той спря близо до нея.

— Наистина си отлична ездачка.

— Благодаря. Обичам да яздя. Ловът на тигри беше вълнуващ, но истински се наслаждавах на ездата в пустинята. Аз... — Изведнъж осъзна, че отново мисли за Серад и ѝ се прииска да изкрещи.

— Ти си ходила на езда в пустинята? — попита с интерес той. Бяха разговаряли твърде малко за времето, което бе прекарала в плен на пиратите, и той искаше да я предразположи към разговор, ако тя имаше желание за това.

— Да, беше съвсем различно от всичко, което бях преживявала преди това. Въпреки че пустинята изглежда прекалено гола, тя може да бъде и много красива.

— Беше ли ти тежко тогава?

— Беше ужасно. — Спря, като опитваше да се изрази по най-добрия начин. — Но ние с Джоунс не се предавахме. Въпреки всичко аз имах семейство и теб и трябваше да се завърна вкъщи. Радвам се, че нещата се подредиха по този начин. Джоунс казва, че се справям добре, че се държа по начин, присъщ на бъдеща херцогиня. — Въпреки че произнасяше тези думи, образът на Серад се появяваше в съзнанието ѝ, той се навеждаше над нея и я целуваше. Изведнъж Тори се улови, че ѝ е любопитно каква е била реакцията му, когато той се е прибрал вкъщи и е разбрал, че тя е заминала. Чудеше се къде ли е сега и какво прави в този момент.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Погледни, Джордж! — Мръсният беззъб пазач се ухили, като отваряше вратата на тъмната влажна килия без прозорци. Като пристъпи вътре, той носеше фенер и го държеше високо, за да може придружителят му да види жестоко пребития мъж, който беше окован в далечния край на килията. Затворникът стоеше безжизнен на пода, с гръд, опряна на стената за опора, главата клюмнала и със затворени очи.

— Какво ти казах? Нали сега не изглежда пират, който реже гърла.

— За бога, не, Сам. Прилича на пияница, изхвърлен в някоя затънтена уличка — коментираше Джордж, като се взираше в мъжа, за когото им бяха казали, че е опасен пират.

— Не е пиян, той е почти мъртъв. Хей, аз и Фред бяхме на смяна, когато го докараха миналата нощ. Не беше толкова горд, когато го свестяхме.

— Сигурно — отбеляза Джордж. Знаеше, че на Сам му доставя удоволствие да бие затворниците.

— Знаеш ли какво твърдеше той миналата нощ?

— Какво?

— Това беше най-глупавото нещо. Опитваше се да ни убеди, че е роднина на някакъв херцог.

— Херцог? — Джордж избухна в смях.

— Така каза. Това беше, което ни подлуди с Фред, и му дадохме да разбере. Сега вече няма да твърди, че е свързан с някого. Представи си го — роднина на благородник. — Той се изкикоти при тази мисъл, обърна се и поведе Джордж навън, като тресна вратата и я заключи.

Серад не си направи труда да погледне, докато гласовете им се чуваха. А и това нямаше значение. В килията беше тъмно и само оскъден лъч се промъкваше през малките решетки на прозорчето във вратата от пътеката отвън. Той се взря с помътнелите си подути очи в

лъча светлина и се чудеше дали някога отново ще види слънцето и морето.

Серад знаеше, че връщането в Англия във вериги ще е ужасно, но никога не бе мислил, че животът му ще свърши по този начин — сам в издълбана черна дупка в земята. Опря главата си назад на студената каменна стена и изпусна дълбока, болезнена въздишка. Тори се появи в мислите му като топъл летен бриз и въпреки болката и унижението, Серад се усмихна. Обичаше я и това, от което най-много го болеше, беше фактът, че никога не бе й го казал. Мислите му се пренесоха към леля му, Малик и Хасим и се чудеше дали вече бяха научили за залавянето му. Бяха изминали седмици, откакто съдбата пресече пътя му с капитан Деморест и нямаше представа колко време трябваше на новината да се разнесе. Безпокойството за неговите хора отново започна да го гризе и той можеше само да се надява, че те преживяват по-добре от него. Взря се в тъмнината и се питаше дали смъртта при битка в морето щеше да е за предпочитане пред това да изгние в адската дупка. Серад остави очите му да се затворят и си починат. Не знаеше дали пазачите ще се върнат, но знаеше, че трябва да пести силите си, в случай че дойдат отново.

Малик стоеше сам в спалнята си. Настроението му беше мрачно, като гледаше през прозореца градините долу. Бяха минали три седмици, откакто Серад бе отплавал, и две седмици, откакто Раби бе тръгнала да го спасява. Две нещастни седмици, които бяха най-дългите и самотни в живота му. Малик се тревожеше за Серад, но се надяваше Раби да успее да го спаси, както беше обещала. Въпреки че знаеше, че е необходимо да замине, тя му липсваше. Чувстваше се изгубен без нея, копнееше да я прегърне отново, да я целуне и отнесе в леглото си.

Като си мислеше за красотата на нейната любов, съмненията, които бе таил толкова дълго, се завърнаха. Промълви някакви клетви и излезе от стаята, за да избяга от спомените на нощите им заедно. Казваше си, че Раби ще се върне и той трябва само да е търпелив. Но въпреки че се опитваше да убеди сам себе си, несигурността продължаваше да витае край него. Винаги бе знаел, че Раби иска да се прибере у дома, при семейството си. Винаги бе знаел, че тя обича друг. Беше упорита жена и пазеше сърцето си далеч от него през всичките

тези години. Въпреки многобройните му опити, никога не отдаде напълно тази част от себе си. Тежест падна на душата му.

Малик стигна градините и влезе в харема си. Сега само дъщеря му Талифа живееше там и той беше необичайно тих и пуст, докато вървеше през широките зали, за да влезе в покоите на Раби. Можеше да напълни всичките стаи с предани жени, но не изпитваше желание към никоя друга. Искаше единствено Раби. Имаше нужда само от нея.

— Татко! Искал си да ме видиш? — Талифа чу стъпките му и дойде да го поздрави. В момента, в който забеляза тъжното му изражение, разбра, че се тревожи за Серад и Раби. — Искаш ли да поговорим?

Малик бързо огледа празната стая на Раби и се обърна към своята единствена дъщеря с поглед, изпълнен с любов. Беше красива, чувствена млада жена и той я обичаше много.

— Не знам. Може би няма да бъде добра компания.

— Ти винаги си добра компания, татко. — Талифа пристъпи напред и се усмихна нежно, когато той пое ръката ѝ и я отведе в градината, извън покоите на Раби.

— Хубаво е, че мислиш така. Малко са тези, които биха се съгласили с теб сега.

— Притеснен си за Серад и това е всичко.

— Много си наблюдателна, дори повече от майка си.

Разхождаха се заедно сред цветята към центъра на градината, където само мекото плискане на фонтана нарушаваше спокойствието на нощта.

— Притесняваш се и за Раби, нали?

— Много. Аз я обичам, както обичах майка ти — отговори просто той.

— Знам. Тя ще се върне със Серад веднага щом успее, татко. Сигурна съм в това — убедително каза Талифа.

Малик се учуди. Как може тя да е толкова сигурна, но младостта ѝ бе обяснение за това. Дъщеря му бе още прекалено невинна, за да разбере жестокостите на живота. Първо бе загубил Лайла, а сега загуби Серад и своята любима Раби... Може би завинаги.

— Надявам се да си права, миличка!

— Ще видиш. Нищо няма да се случи на никой от тях. Ще бъдат добре.

Малко по-късно Малик си тръгна и почувства, че настроението му се е подобрило. Невинността и непоклатимата вяра на Талифа направиха всичко да изглежда по-ясно. Обичаше Раби. Трябваше да вярва, че тя ще се върне при него и Серад ще бъде добре.

Нагоре по брега в посока към Алжир една самотна, облечена в черно фигура се движеше тихо в нощта с мисълта за убийство.

Тори и дядо ѝ се върнаха в Лондон, освежени от едноседмичния престой в имението Хънтингтън. През последния ден въпросът със сватбата бе решен и те се споразумяха датата да е след пет месеца. Алфред изчисли, че толкова време ще е необходимо, за да известят родителите ѝ в Индия и да пристигнат у дома навреме, без да споменава поръчката за дрехите и всички други неща, които трябваше да се уредят.

Тори бе изпаднала в щастлив унес по бъдещи планове. Казваше си, че бъдещето ѝ ще е чудесно и ще бъде доволна от Александър. Той бе добър компаньон и интересен събеседник. Имаха близки интереси и тъй като целувките му не я възбуждаха, както тези на Серад, тя не се тревожеше. Веднъж бе опитала от страстта и това я бе превърнало в глупачка. Сега щеше да установи нежни отношения и щеше да е доволна.

Никой не усети, че Тори не е напълно щастлива, макар че беше съгласна с всички планове. Никой, освен Джоунс. Възрастната жена бе прекалено умна и въпреки че нямаше възможност да говори с нея открито, в момента, в който останаха сами в стаята, тя се обърна към Тори:

— Виктория, мисля, че трябва да поговорим.

— За какво? — Тори се напрегна.

— Знаеш за какво. Наблюдавах ви двамата с Александър и останах с впечатление, че не си истински щастлива.

— Много съм щастлива — отрече тя прекалено бързо. — Сгодена съм за красив, интелигентен мъж и ще стана херцогиня.

— Аз се осмелявам да кажа, че ще си много нещастна след няколко години, ако не си внимателна — натърти тя.

— Защо казваш това?

— Ти не го обичаш.

— Има ли значение? Аз го харесвам. Александър е всичко, което един мъж трябва да бъде. Мил, съобразителен, красив.

— Вярно е, да не говорим, че е богат и с титла, но, Виктория, той не е Серад — заключи Джоунс.

— Знам. — Едва доловима тъга се прокрадна в думите ѝ.

— Какво чувстваш към Серад, Виктория?

— Серад не означава нищо за мен. Той бе грубиян и съм щастлива, че го напуснах.

— Не бях забелязала, че е грубиян — замислено каза Джоунс.

— Джоунс, какво искаш? — попита Тори. — Прибрахме се вкъщи, животът ни ще бъде толкова красив, колкото трябва да е, а сега връщаш миналото, което искам да забравя.

— Просто искам да съм сигурна, че миналото е забравено, Виктория. Понякога сме толкова заети с това, което трябва да правим, че губим представа за това, което искаме да правим.

— Ако за миг си помислила, че искам да се върна в Алжир и да бъда с... — Тори се развика, но старата жена вдигна ръка, за да прекрати тирадата ѝ.

— Нищо не мисля. Просто искам ти да мислиш, това е всичко. Ако имаш нужда от нещо, ще бъда в стаята си — каза Джоунс и я остави сама.

Тори имаше намерение да си ляга, но острите забележки на Джоунс бяха възбудили чувствата, които се опитваше да скрие и отрече. Серад... сега тя си позволи свободно да помисли за него и си спомни всичко. Серад не бе грубиян. Единствения път, когато прояви силата си, бе в деня, в който я отнесе от харема. Тори се усмихна несъзнателно при спомена. Въпреки че можеше да отрича, времето, прекарано с него в пустинята, бе приказно. Тогава се бе влюбила в него... и призна неохотно и болезнено пред себе си, че още го обича. Вярно е, бе арогантен, но също така и мил. Сърцето я заболя и се чудеше как би прекарала остатъка от живота си, омъжена за човек, когото „харесва“, когато бе опитала от страстната любов на Серад!

Неспособна дори да помисли за почивка, Тори излезе от спалнята си и слезе долу в кабинета с надежда да намери нещо за четене. Дядо ѝ вече се бе оттеглил и тя можеше сама да прегледа безкрайните лавици с подвързани с кожа книги. Тори искаше да намери книга, която да откъсне съзнанието ѝ от спомените, но никоя не

привлече вниманието ѝ. И тогава попадна на един вестник, лежащ на бюрото.

Тори обикновено не следеше новините по света, но по някаква причина тази вечер реши да го прочете. Първата страница предлагаше нещо като въведение, но това, което прочете на втората, толкова я шокира, че тя застина права и не можеше да повярва на очите си.

„Капитанът на фрегата «Белведер» Деморест докладва, че той и неговите хора са заловили пиратския кораб «Ятаган» в открито море преди няколко седмици. Корабът бил докаран на пристанището днес и капитанът му и целият екипаж са отведени в Нюгейт.“

Лицето ѝ пребледня и тя стоеше, вцепенена от ужас, породен от статията. „Ятаган“... неговият капитан...

Вестникът се изплъзна от изтръпналите ѝ пръсти и тя побягна по стълбите. Не почука, а нахълта в стаята на Джоунс задъхана.

— Обличай се! — истерично викна тя на своята компаньонка.

Джоунс тъкмо се бе настанила удобно в леглото си с шапчица и дълга до земята нощница, когато Тори се втурна като хала. Изпитателно я изгледа, учудена от вида ѝ и от ужаса, изписан на лицето ѝ.

— Какво се е случило?

— Серад...

— Серад? — Нямаше представа за какво става дума. — Какво е станало с него? Да не е пристигнал? — Джоунс си мислеше колко романтично би било, ако красивият дявол бе изминал целия път до Лондон, за да обяви, че Тори е негова. Но следващите думи на Тори изтриха всички романтични мисли от съзнанието ѝ.

— Не... Всъщност да. Джоунс, те са го заловили и отвели в затвора. Трябва да отида при него. Просто не мога да го оставя да умре.

— О, господи, ти наистина го обичаш!

— Да. Аз го обичам с цялото си сърце и трябва да му помогна.

Старата жена се надигна и стана от леглото, преди Тори да продължи.

— Къде е той?

— Нюгейт — изрече бързо името на ужасния затвор.

— Ще кажем на дядо ти, че той...

— Не. Не можем да направим това. Ще се зарадва, че Серад е заловен и прибран. Не го ли чу да говори на херцога за това? Той каза, че всички пирати трябва да бъдат хванати и затворени и други такива ужасни неща. Сигурна съм, че желае смъртта на Серад и съм убедена, че никога няма да позволи да отида при него. Трябва да го спася сама.

Джоунс усети, че я обхваща отчаянието на Тори. Докато искаше да обсъдят проблема, изведнъж разбра, че Тори е права. Маркизът никога нямаше да се притече на помощ на пирата и вероятно мислеше, че Серад е получил точно каквото заслужава. Против волята си, Джоунс започна да се облича. Бе решена да остане на страната на Тори и да се опита да я предпази от грешки, дори и да трябва да жертва живота си за това.

— Ще се приготвя, но знаеш, че ще имаш нужда от пари. За да посетиш Серад, ще трябва да подкупиш пазачите, а съм сигурна, че те ще искат доста пари за това. Облечи тъмно наметало с качулка. Не бих искала някои от онези противни мъже да успее да те види ясно.

— Сега се връщам. — Тори забърза да вземе парите, които ѝ бяха нужни, и своето голямо, загръщащо я цялата наметало.

Когато се върна, Джоунс бе облечена и обвита в маскиращо наметало. Измъкнаха се от къщата възможно най-тихо, защото не искаха слугите да усетят заминаването им. Наеха кола близо до къщата и като не обърнаха внимание на учудения поглед на кочияша, помолиха го да ги закара до затвора възможно най-бързо. Когато каретата спря, Тори видя грозната сграда да се издига пред тях и се ужаси. Само любовта ѝ към Серад и решението ѝ да му помогне ѝ дадоха сила да продължи. С Джоунс, изправена до нея, те приближиха главната врата на затвора.

Тори се изуми от влиянието, което имаха парите. За минимални суми бе сигурно, че човек може да направи всичко, което иска, и да влезе в това ужасно място. Раздърпаният грозен пазач, който ги посрещна на вратата, я гледаше похотливо, докато му броеше исканата сума.

— Изглеждаш красива. Моето име е Джордж. Ако ти... — започна той с предложение, като вдигна ръка да отметне качулката от лицето ѝ.

Джоунс бе нащрек. Тя бе защитавала Тори и в по-лоши моменти и пристъпи смело напред, за да възпре нахалника.

— Махни мръсните си ръце от нея и прави това, за което току-що ти се плати. Тук сме, за да видим пиратския капитан. Заведи ни при него.

Джордж изгледа дребната жена е раздразнение, но знаеше много добре, че не бива да върши глупости. Желаяше парите повече, отколкото жената.

— Хайде! — изръмжа ядосано.

За Тори и Джоунс бе кошмар да преминат през това адско място. Продължиха смело, защото желанието им да спасят Серад не им позволяваше да се откажат.

Когато накрая пазачът спря пред една заключена врата в едва осветения коридор в дълбоките подземия на затвора, двете жени се свиха в наметалата си.

— Там е! — остро каза Джордж.

— Отвори вратата! — заповяда Тори, на която ѝ бе прилошало от всичко видяно.

Пазачът широко отвори вратата, за да влязат.

— Внимавайте! Опасен е — ухили се той със скрита насмешка.

Джоунс пристъпи напред, за да възпре мъжа, който искаше да влезе в килията. Знаеше, че Тори трябва да е сама и се постара да го осигури. Тонът ѝ стана остър и ядосан, когато се обърна към него:

— Върни се назад и си гледай работата. Платихме ти добре за това.

Джордж вдигна рамене и се отмести. Остана да чака на разстояние.

Тори влезе в тъмното влажно помещение веднага след като пазачът се оттегли. Трудно се виждаше, но светлината от коридора бе достатъчна, за да забележи Серад, седящ на пода по средата на килията. Изглеждаше ужасно. Когато произнесе името му, чу пресипнал, развълнуван шепот.

Серад беше полузаспал, но при звука на гласа ѝ главата му потрепна и той се взря в тъмнината. Когато я видя в очертанието на вратата, помисли, че губи съзнание. Тя изглеждаше като ангел и той се учуди колко жесток е, за да си представя образа ѝ там, където бе неговото чистилище.

— Върви си! Защо ме измъчваш? — каза той с мъка.

— О, господи! Серад... — изплака Тори, видя израз на болезнено неверие в обезобразените му черти и не можа да остане повече на мястото си. Спусна се към него и падна на колене. Сълзи се стичаха по страните ѝ, като го гледаше пребит и окован.

Тори отметна качулката си и се взря в лицето му. Той бе нейният горд пират, нейният дързък корсар. Какво правеше тук, окован в тази тъмница?

Едва когато Тори го докосна, Серад повярва, че тя е реална и действително е там. Можеше да види красивите ѝ черти и да усети сладкото ухание на парфюма ѝ.

— Тори? Какво правиш тук? — Болката му бе и нейна. Болеше я за него. Без да чака и секунда повече, тя го целуна. Това бе целувка на отчаяние, целувка от почти загубена и сега отново намерена любов. — Защо дойде?

— Трябваше да дойда. Не мога да позволя нещо да се случи с теб — призна Тори. Очите ѝ блестяха насълзени, а сърцето ѝ туптеше силно.

— Трябва да вървиш. Няма смисъл да ти казвам какво може да ти се случи тук — настоя той.

Изглеждаше толкова красива, че искаше само да я прегърне близо до себе си и никога да не я пуска повече, но не можеше. Бе неразумно от нейна страна да дойде. Излагаше се на опасност и въпреки любовта си към нея, нямаше да може да помогне, ако нещо се случи.

— Не се тревожи за мен. Ние подкупихме пазачите. В безопасност сме — обясни тя.

— Ние? — Нямаше представа кого бе довела със себе си.

— Джоунс и аз...

Въпреки всичко, Серад успя да се усмихне. Трябваше да се сети.

— Какво са направили с теб! — възмути се тя сподавено, като вдигна ръка да докосне наранената му буза.

— Няма значение, Тори. Не трябваше да идвате.

Серад се отдръпна от ръката ѝ, прегърна я и в този момент се осъзна. Нямаше нищо, което да желае повече от това да я види отново и да ѝ каже, че я обича. Но сега, когато бе тук, той не можеше да ѝ го каже. Нямаше нищо, което да ѝ предложи. Щеше да бъде екзекутиран

скоро... а и все пак тя все още имаше годеник, мъж, когото желаше от самото начало... Човекът, когото обичаше.

— Как можех да не дойда... когато те обичам? — Промълви истината и чакаше без дъх неговия отговор.

— Тори... — Той се взря в нея с усещането, че сърцето му току-що е изскочило от гърдите. Тя го обичаше! Но какво значение имаше това сега? Искаше да ѝ каже, че той също я обича, но не го направи. Обичаше я повече от самия живот и това беше основната причина, поради която не можеше да ѝ го каже. Помнеше какво му бе казала леля му за ограбения ѝ живот и не можеше да направи това и с Тори. Обичаше я толкова много, че би направил всичко, за да е сигурен, че тя ще остави богатия англичанин, който може да ѝ предложи всичко, от което тя се нуждае.

— Аз мога да ти помогна, знам, че мога. Моят годеник е Александър Уейкфийлд. Дядо му е херцог Хънтингтън. Сигурна съм, че има достатъчно власт и упражнява влияние в съда, за да те измъкне оттук.

— Не! — Думата се отрони от Серад, когато чу Тори да споменава името на годеника ѝ. Взря се в нея, като се опитваше да разбере смисъла на това, което тя току-що му бе казала. Бе сгодена за Александър Уейкфийлд! Този абсурд бе прекален за него, но го осъзна едва когато си спомни всичко, което леля му бе разказала за миналото им. Развиваше се някаква опасна интрига и Серад разбра, че дядо му е нейна жертва.

Тори си помисли, че той се противопоставя на идеята ѝ и продължи:

— Серад, аз трябва, не разбираш ли? Аз те обичам и няма да позволя това да ти се случи.

Погледът ѝ срещна неговия.

За първи път Серад усети дълбочината на любовта ѝ към него и това го нарани и омая. Въпреки че бе успокоен от това, което току-що научи, не можеше да устои да не прегърне Тори и отново да я целуне. Никой от двамата не забеляза оковите, докато той я държеше и с целувка ѝ каза колко много означава тя за него. Тори се притисна с желание да го освободи, но знаеше, че това ще изисква някакъв план от нейна страна.

Джордж се появи на вратата, като пренебрегна протестите на Джоунс.

— Времето ви свърши! — брутално ги прекъсна той.

Тори и Серад се разделиха.

— Ще се върна — обеща тя, преди той да проговори, и го дари с последна отчаяна целувка.

Излезе от затворническата килия, като сложи качулката, за да скрие лицето си. Вътре в себе си ридаеше, но пред пазача и Джоунс запази гордо самообладание. Серад се нуждаеше от нея и тя нямаше да го изостави. Колкото и трудно да бе, щеше да потърси Александър и да го помоли за помощ.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дейвид и Едуард останаха до късно следобед в имението Хънтингтън, въпреки че гостите бяха отпътували рано през деня. Прибраха се в Лондон едва по здрач.

Дейвид прекара цялото пътуване в пълно мълчание. Гледаше през прозорците на каретата, потънал в дълбок размисъл, и настроението му се влошаваше с всяка измината миля, отвеждаща го все по-далеч и по-далеч от жената, която обича. Знаеше, че предишният му живот бе труден, но сега истински усети болката.

Тес бе дошла в леглото му миналата вечер. Бе чула, че датата на сватбата е определена и сърцето ѝ бе разбито. Нейното нещастие го отчая и раздялата в часовете преди изгрева бе почти непосилна. Дейвид се разкъсваше между желанието да признае всичко и да се ожени за Тес, а и вероятно да отиде на бесилото за престъпление, което не бе извършил, и да продължи лъжата, да се ожени и да живее в скучен лукс до края на живота си. С всяка измината миля му ставаше все по-ясно кое е правилното решение. Знаеше, че не може да лъже повече Тори и да живее живот, който не е негов. Той я ценеше и знаеше, че тя заслужава повече от перспективата да се омъжи за измамник, мислейки, че се омъжва за Александър Уейкфийлд.

Накрая стигнаха къщата в Лондон и Дейвид бе взел решение да открие Тори на следващия ден и да ѝ признае всичко. Заслужаваше това. Тогава, след като поговорят, щеше да вземе решение какво да прави по-нататък.

Дейвид се почувства по-добре тази нощ. Радваше се, когато настъпи утрото. Щеше да признае измамата и лъжата, щеше да бъде пряк с нея.

Малко след девет часа, когато Дейвид се приготвяше да тръгне към имението Лорънс, пристигна пратеник с бележка за него от Тори. Мислеше, че е малко прибързано да я търси толкова рано и неочакваното ѝ съобщение го изненада. Отвори го предпазливо,

гадаейки съдържанието, и бе много заинтригуван и озадачен от това, което прочете.

Скъпи Александър, Много е важно да разговарям с теб веднага. Моля те, ела колкото можеш по-скоро. Страшно се нуждаю от помощта ти.

Твоя Тори

Дейвид не можеше да си представи защо тя се нуждае от помощта му. Но повече от всичко желаше да направи каквото трябва за нея. Нареди да докарат каретата му и потегли веднага.

Тори не бе спала през цялата нощ, защото притесненията за Серад я бяха изтощили. Часовете сякаш течаха прекалено бавно и тя си отдъхна с облекчение, когато най-после настана време, удобно, за да изпрати съобщение на Александър.

Докато го чакаше, Тори си мислеше как да се справи със ситуацията. Харесваше Александър и му вярваше напълно, но не можеше да си представи как би реагирал, когато му каже, че обича друг мъж и се нуждае от помощ, за да го спаси от затвора. Цялата потръпна, когато си спомни за Серад — заключен и окован в онзи затвор. Споменът за неговите мъчения я заставяше да направи всичко необходимо, за да го спаси.

Почукване на вратата на спалнята я върна към действителността. Слугинята ѝ съобщи, че лорд Александър е пристигнал и я чака долу и тя се втурна навън от стаята. Лицето на Тори бе като маска, а треперещите ѝ ръце се бяха впили в полата така, че Александър да не разбере колко нервна е всъщност. Слизаше по стълбите с привидна лекота, изглеждаше като чудесна млада лейди. Само Джоунс знаеше за душевните ѝ безпокойства, но тя бе горе в стаята си, където се бе съгласила да остане, докато Тори говори с Александър.

— Александър, толкова се радвам, че дойде — меко каза тя, като влезе в приемната да го поздрави.

— Тори, изглеждаш чудесно тази сутрин — отвърна Дейвид и се изправи от дивана, за да поеме ръцете ѝ и я целуна по бузите. — Получих съобщението ти и веднага пристигнах.

Готовността му да ѝ се притече на помощ бе толкова голяма и открита, че за момент цялата предпазливост на Тори се изпари.

Дейвид долови един нещастен поглед, който тя се мъчеше да овладее, и това го озадачи.

— Тори... какво има? Как мога да ти помогна?

— О, Александър! Ти си толкова добър, но има много неща, които трябва да ти кажа... Толкова много неща, които не знаеш.

— Ще направя всичко, каквото мога. Знаеш колко много държа на теб.

Тори преглътна с мъка. Не искаше да нарани Александър, но трябваше да спаси Серад. Животът ѝ нямаше да има значение, ако нещо се случи с него.

— Александър, нуждая се от помощта ти. Но след като ти кажа от какво имам нужда, може би няма да искаш да се намесиш в това.

Дейвид нямаше представа какво я тревожи, но знаеше, че ще направи всичко възможно за нея.

Тори съзнателно изправи раменете си и го погледна в очите.

— Нуждая се от твоята помощ, за да измъкна един човек от затвора.

— Моля?! — Дейвид бе изумен.

— Серад е заловен. Докарали са го тук и са го вкарали в затвора. Аз трябва да го спася. Няма да го оставя да умре. Не мога... — Очите ѝ бяха трескави от решителност.

— Серад е пиратът, който залови вашия кораб?

— Да... Александър. И аз го обичам.

Времето спря и двамата се гледаха един друг. Дори в най-смелите си мечти Дейвид не бе си представял, че такава нещо можеше да се случи с него. Мислеше, че ще съкруши сърцето на Тори, когато ѝ открие любовта си към Тес. Мислеше, че ще разбие живота ѝ. Страхуваше се да ѝ каже истината, но сега разбра, че може да го направи.

— Тори, ще направя всичко, което искаш, за да ти помогна да го спасиш. — Разтвори ръце. Тя се притисна в него с дълбоко ридание.

— О, благодаря ти, Александър! Знаех, че мога да разчитам на теб — каза тя и го прегърна.

— Има нещо друго, което трябва да обсъдим — каза сериозно той.

Тори отстъпи назад, не знаеше накъде бие.

— Тази сутрин, когато получих бележката ти, вече бях тръгнал насам, за да говоря с теб.

— Така ли? За какво?

— Аз също имам да ти кажа нещо много важно. Ти си единствената, на която мога да се доверя, защото само на теб вярвам.

— Не разбирам? Какво по-лошо може да има от това, че твоята възлюбена току-що ти обяснява, че обича друг мъж? — леко се усмихна тя.

Седнаха на дивана и Дейвид се протегна да хване ръката ѝ.

— Това, което имам да ти кажа, не е най-приятната история, Тори. Но ти трябва да я знаеш.

Тори слушаше внимателно, когато Дейвид започна да ѝ разказва истината за своя живот. Разказа ѝ всичко — от мръсните подробности по арестуването му до изнудването от Вивиан да заеме мястото на Александър. И това как се бе влюбил в Тес. Обясни ѝ как се е измъчвал, докато реши да ѝ каже всичко, и как не би могъл да живее повече с тази измама.

— Моето истинско име е Дейвид... Дейвид Маркъм — заключи той, като прекъсна изповедта си, за да ѝ даде възможност да говори.

Тори беше смаяна от всичко, което научи, но в очите ѝ нямаше упрек, докато го слушаше.

— А херцогът?

— Точно за това исках да говоря с теб. Не знам какво да правя. Обикнах херцога. Той е почти като мой истински дядо. Не искам да го наранявам, но не мога да продължа да живея повече с тази ужасна лъжа. Мамя всеки, когото уважавам, и Вивиан все още командва целия ми живот.

— Алекс... тоест Дейвид... — Тори бе още замаяна от новината, че той не е Александър Уейкфийлд. — Мисля, че те познавам достатъчно добре, за да съм сигурна, че никога не би сторил нищо лошо някому. Сигурна съм, че не си убил момичето.

— Благодаря ти — каза той чистосърдечно. — Но властите не ми повярваха. Откакто Вивиан ме измъкна от затвора, тя ме заплашва с бесило, ако посмея да проваля плановите ѝ да вземе парите на Уейкфийлд.

— А Тес?

— Както ти обичаш Серад, така и аз Тес — отговори той. — Тя е всичко за мен.

— Разбирам.

— Какво ще правим?

— Първо, ще измислим план как да измъкнем Серад от онзи затвор. След като той е спасен, ще се опитаме да решим вашия проблем така, че по-малко хора да бъдат наранени.

Дейвид стисна ръката ѝ и успя да се усмихне.

— Вярвам ти, Тори.

— Какво можем да направим за Серад?

— Разбрах, че парите са ключът, който отваря този затвор — продължи Дейвид.

— Вярно е. Джоунс и аз успяхме да го видим миналата нощ.

— Вие... какво?

Тори го погледна гордо.

— Късно снощи разбрах, че е там и трябваше да съм сигурна, че е добре.

— Двете отидохте в затвора без придружител?

— И Тес би направила същото за теб, ако трябваше да спаси живота ти, нали?

— Да, така е. — Той спря, като съобрази, че Тес може да направи точно същото, когато истината за неговата личност излезе наяве. — Колко платихте за посещението?

Тори му каза и той замислено поклати глава.

— Знам колко трябва да взема със себе си тогава. Кога искате да отидете.

— Бих искала още сега да отидем, но се налага да изчакаме до довечера. Трябва да сме на бал тази вечер, нали?

— Да.

— Тогава ела да ме вземеш, както обикновено, и ще отидем в затвора.

— Ще бъда тук.

— Благодаря ти. Той ще се нуждае от нови дрехи. Имаш ли нещо, което може да използва?

— Колко е висок?

— Точно колкото теб.

— Ще донеса нещо. Къде смяташ да го отведем, когато го освободим?

— Има една свободна стая над помещението за карети, която никой не ползва. Там ще бъде в безопасност поне за една нощ — отвърна Тори. — След това ще трябва да намеря начин да напусне страната. Но първо трябва да излезе от онзи затвор.

Дейвид се възхищаваше от куража ѝ.

— Ти си много смела жена.

Тя го целуна леко по бузата.

— И ти си чудесен мъж, Дейвид. Никога няма да разбереш колко много означава за мен твоята помощ.

— Знам, Тори. Повярвай ми, знам. Аз току-що споделих моята ужасна тайна с теб и ти не ме осъди.

— Ние всички правим неща, за които после съжаляваме. Ти и аз имаме шанса да ги поправим. Всичко ще бъде в наша полза, ще видиш.

— Надявам се да си права, Тори.

— Права съм. — Дори когато казваше тези думи, тя трескаво се молеше това да е така.

Тори си мислеше, че вечерта никога няма да дойде, но най-после тъмнината се спусна и Александър, вече Дейвид, пристигна, за да я вземе за бала. Бе разказала на Джоунс целия план и старата жена, макар и неспокойна, се съгласи да не казва нищо, като се молеше всичко да мине добре. Тори пожела на дядо си приятна вечер, грабна наметалото си и напусна къщата с една-единствена мисъл — да спаси Серад.

Дейвид ѝ помогна да се качи в каретата и даде нареждане на кочияша къде да ги откара. Макар и учуден, той не го показа. Подкара направо към затвора и спря пред главния вход.

— Скрий се в тъмното и стой там, докато не видиш, че излизаме — инструктира го Дейвид.

— Да, сър.

Дейвид изчака, докато той се оттегли, и тогава хвана ръката на Тори. Тя се бе погрижила да нахлупи качулката си за по-голяма предпазливост.

Джордж видя идващата двойка и веднага позна жената. Той се ухили. Кесията, която получи миналия път от нея, бе тежка и той очакваше сега да вземе повече пари.

— Добър вечер, господине, мадам — поздрави, като се усмихна на двамата.

Дейвид кимна в отговор.

— Идваме за пиратския капитан.

— Защо?

— Искаме да го изведем навън.

Джордж го прецени с поглед. Изглеждаше много богат и пазачът имаше намерение да вземе възможно най-много.

— Това ще ви струва пари.

— Колко?

Дейвид мразеше пазарлъците с такива противни хора, но това бе единственият начин.

Джордж назова голяма сума и Дейвид веднага постави парите пред него.

— Искам Серад навън, веднага.

— Не се тревожете. Ще си получите човека — отвърна Джордж, като прибра в джобовете си парите. Той повика другия пазач и когато Сам се появи, каза му да изведе пиратския капитан от килията.

Сам кимна и забърза. Разбра, че нещо става и ако съдейства, ще бъде добре възнаграден за старанието си.

— Идвам с вас — обади се Тори.

— Сега, чакай... — Джордж започна да протестира.

Дейвид го прекъсна:

— Или жената идва, или няма да има сделка.

Той махна на Сам и мистериозната жена го последва по пътя към затворника.

— Има още нещо... — каза Дейвид, когато те изчезнаха надолу по коридора.

— Какво? — попита пазачът подозрително.

— Искам да съм сигурен, че никой няма да разбере, че Серад е изчезнал. На властите ще им трябват няколко часа, за да ни открият, нали?

Джордж кимна с глава в отговор на прозорливостта на мъжа.

— Мисля, че знам как да уредя това, но ще струва допълнително.

Алчността му бе неоспорима, но Дейвид знаеше, че няма друг начин. Ако властите разберяха, че Серад е избягал от затвора, щеше да

има преследване и бог знае какво можеше да се случи на Тори, ако ги хванеха заедно. Трябваше да е сигурен, че са в безопасност.

— Колко допълнително?

Докато Дейвид привършваше сделката с Джордж, Тори следваше другия мъж през лабиринта от мръсни коридори, надолу по студените каменни стъпала, които водеха към килията на Серад. Бе толкова нервна и развълнувана, че трепереше. Бе притеснена, че нещо може да се случи и планът ѝ за спасяването на Серад да се провали. Знаеше, че следващите няколко минути ще са най-критични. Спряха пред заключената врата и тя се отдръпна, докато пазачът отключи.

— Серад! — Побърза да влезе и го намери в същия вид, както и предната нощ.

— Тори!

След като го бе оставила през нощта, Серад не знаеше какво да очаква — свобода или смърт. Това бяха ужасни двадесет и четири часа и сега бе трудно да овладее радостта си при нейното завръщане. Бързо се изправи на крака.

— Дойдох да те изведа оттук. Пазач, побързай! Веднага свали тези белезници от него! — заповяда тя сърдито, като се отмести настрана, за да може той да го освободи.

Когато Сам развърза ръцете му, Тори се втурна към него.

— О, Тори... — Той я целуна отново, без да обръща внимание, че пазачът стои наблизо. Единствено това, че тя бе тук, при него, и той бе свободен имаше значение.

— Хайде. Трябва да те изведа веднага оттук — забързано каза Тори, когато устните им се отделиха и усетиха завистливия поглед на пазача.

Серад и Тори последваха Сам навън от тъмната килия. Серад чувстваше Тори до себе си, но не оставяше без внимание и пазача. Не вярваше на никого от затвора и знаеше, че може да се отпусне едва когато са далеч оттук.

Когато Тори видя, че Дейвид не чака пред главния вход, забърза навън и го намери в каретата.

— Качвай се, Тори — каза Дейвид, седнал до кочияша.

— Не искаш ли да стоиш тук, при нас?

— Мисля, че имате нужда да останете насаме — каза ѝ той с разбираща усмивка. Погледът му се отмести към високия тъмнокос

мъж, който стоеше до нея, и той се взря за момент в него в тъмнината на нощта.

— Благодаря ти, Александър — каза тя, като използва това име, за да звучи правдоподобно в присъствието на кочияша. Тогава тя и Серад се качиха в каретата и когато заповедта бе дадена, потеглиха бързо.

Щом тримата се отдалечиха от затвора, Джордж погледна Сам и се ухили самодоволно.

— Добри пари си изкарахме тази вечер.

— Така ли?

— Да. Има само още едно нещо да свършим и тогава ще ти дам твоя дял.

— Какво е то?

Джордж започна да му обяснява как ще поставят тялото на затворника, който „случайно“ е умрял по-рано този ден, в килията на пирата. Инструктира Сам, в случай че някой пита за пирата, да обяснява, че е бил убит при опит за бягство. Сам се съгласи с плана, без да мисли много, и когато работата бе свършена, получи добра сума за съучастието си.

Вътре в каретата на Уейкфийлд, която се спускаше надолу по улицата от затвора, Серад стоеше изправен и мълчалив в новите дрехи, които Тори му даде. Той беше свободен... беше свободен... беше свободен. Думите отекваха в душата му като молитва. Едва когато колата зави и навлезе в по-централна улица, за да се слее с движението, той въздъхна с облекчение и се обърна към Тори.

Тя бе все още нервна. По време на бягството установи, че е притаила дъх до момента, в който каретата бе далеч от затвора. Едва когато Серад я погледна, успя да се усмихне истински.

— Ти си спасен! — въздъхна тя и се сгуши в прегръдката му, без да може да проговори повече.

Серад я притисна до себе си и устните му покриха нейните със страстни целувки. Прегърнати, те споделиха усещането, за което бяха мечтали от седмици.

— Обичам те, Серад — каза Тори нежно.

— Тори... сигурна ли си?

— О, да.

— Но какво ще стане с живота ни сега? — попита той, защото трябваше да знае истината за нейните чувства и дали тя все още вярва, че той е пират.

— Това е без значение. Всичко е без значение, освен това, че те обичам и си свободен. — Вдигна сияещи очи към него и цялото ѝ изражение показваше без думи дълбочината на нейната вяроност.

— Тори... — Той се наведе и я целуна нежно. — Аз също те обичам!

— Наистина? — Сърцето ѝ заби, сякаш щеше да се пръсне от щастие.

— Искан да те намеря и да ти го кажа, когато „Ятаган“ бе пленен.

— Но беше невъзможно някой да те залови...

— Корабът получи повреди, докато се сражавахме с един враг на баща ми, и аз неразумно отплавах, преди да бъде отремонтиран. — Той спря и си даде сметка, че необмислените му действия станаха причина за толкова много нещастия. — Бе единственото решение, което съм взел, без добре да обмисля. Загубих кораба си, но не и теб. — Замълча и я погледна. Знаеше, че цената си заслужава, но също така знаеше, че няма да намери спокойствие, докато не освободи екипажа си... и докато не унищожи измамника, заел неговото място.

— Толкова съм щастлива, че си спасен — каза тя и се притисна в него. — Обичам те много. Не трябваше да те напускам.

Серад не искаше да я огорчава, но споменът за нейния годеник и измамата му не го напускаше. Трябваше да разкрие какъв лъжец е той, и то веднага.

— Какво ще ми кажеш за годеника си? — попита с малко повече раздразнение.

— Александър е чудесен. Всичко това дължим на него. Той ми помогна да...

Серад погледна през прозореца и видя, че сега се движат по тиха и безлюдна улица. Знаеше, че е време някои въпроси да получат отговор.

— Кажи на кочияша да спре колата ей там, на тъмното. Имаше жестокост в гласа му, която тя не бе откривала никога преди това и която я учуди.

— Но...

— Искан да говоря с годеника ти.

Тори почука по покрива и помоли мъжа да спре на посоченото от Серад място.

— Не мога да разбера. Не може ли това да изчака?

Серад не обърна внимание на протестите й. Скочи от каретата в момента, в който спря.

— Какво има? — попита Дейвид, като понечи да слезе, за да види може ли да помогне е нещо.

— Точно това искам да разбера. — Изпълнен с гняв, Серад го сграбчи за ризата и опря гърба му в каретата.

Дейвид нямаше представа защо Серад се държи така. Искаше му се да отвърне на твърдата хватка, но заради Тори остана спокоен, въпреки заплашителните жестове на пирата.

— Недей! Спри, спри! Какво правиш? — питаше Тори, като скочи от каретата и се запъти към двамата.

— Кой си ти и защо се представяш за Александър Уейкфийлд? — извика Серад, като държеше Дейвид неподвижен пред себе си.

— Какво? — Тори и Дейвид бяха изумени от избухването на Серад. Нямаха представа как с научил за измамата.

— Попитях кой си ти? — повтори въпроса си, като разтърси силно Дейвид.

— Серад, какво правиш? — Тори сграбчи ръката му, за да го спре.

— Този мъж не е Александър Уейкфийлд — ядосано обяви Серад.

— Какво говориш? Откъде знаеш това? — Тори бе изумена.

— Защото аз съм Александър.

— Ти си Александър? — Тори слисано се взря в него.

— Милостиви боже! — промълви Дейвид с разтреперан глас, като гледаше тъмнокосия сивоок мъж, който стоеше пред него. И веднага прозря истината.

— Моята леля Катрин... — Серад, вече Алекс, произнесе името, като че ли упражняваше английското Катрин — и аз бяхме отвлечени от моя баща — Ейвъри Уейкфийлд, за да измъкне пари от дядо ми. Той щеше да ни продаде, мен и леля, в робство във Франция. Корабът ни бе отвлечен от пирати и аз отраснах в Алжир като син на емира.

Тори слушаше с ужас разказа му.

— Баща ти е мъртъв... от двадесет години — каза тя.

— Много добре. Надявам се, че е умрял от мъчителна смърт — каза Алекс с жестокост.

— О, Серад... Александър! — Тори коленичи до него и го погледна в очите, — пусни Дейвид.

— Дейвид? — Той погледна към нея, като се чудеше дали и тя не играе някаква роля в това предателство.

— Тори, разкажи му всичко — проговори Дейвид.

Алекс го освободи и се изправи, все още готов да атакува, ако се наложи. Но нямаше защо. Испита само болка и съжаление, когато Тори му разказа за Дейвид и жестокото изнудване на майка му, както и за плана тя да вземе парите на дядо му.

— Щом е така, мисля, че е крайно време да посетя майка си. — Той пропусна името ѝ. — Къде е тя? — Погледът му се отмести от Дейвид към Тори.

Дейвид му каза адреса и добави:

— Ние ще дойдем с теб. Мисля, че с време цялата истина да излезе наяве.

Дейвид и Алекс си размениха дълъг, преценяващ поглед и тогава Алекс даде съгласието си.

— Добре, да вървим.

Тори наблюдаваше двамата мъже и изчакваше да види какво ще последва. Приятелството, което обявиха, я изпълни с радост и тя се приближи към Алекс без ни най-малко колебание. Погледите им се срещнаха.

— Обичам те, Тори — каза нежно Алекс.

— И аз те обичам...

— Алекс — допълни той със сърдечна усмивка.

— Алекс — повтори тя.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Каретата бе спряла и кочияшът чакаше да ѝ помогне при слизането, но Катрин все още не можеше да се реши да излезе.

— Катрин, какво има? — попита Алмира, която стоеше до нея в тъмната кола. По настояване на Катрин по време на пътешествието тя бе започнала да я назовава с нейното английско име и сега това ѝ се струваше естествено.

— О, Алмира... — каза тя с глас, сподавен от вълнение, — аз съм вкъщи, наистина съм у дома.

Катрин се взираше в имението Уейкфийлд, в неговите осветени прозорци, които изглеждаха гостоприемни дори в този късен час. Бе изпълнена със спомени. Нейният баща бе тук... Сълзи се стекоха по страните ѝ, но тя не им обърна внимание. Беше раздвоена между болката от липсата на дом и семейство и от тръпката на завръщането. Къщата изглеждаше, както някога. Сякаш нищо не се бе променило. Но Катрин знаеше, че това е илюзия. Въпреки че през нощта нещата изглеждаха същите, както преди двадесет години, в действителност всичко се бе променило — включително и тя.

Мислите за Александър я подканиха и тя позволи на кочияша да ѝ помогне при слизането. Загърнатата в гънките на широко наметало, което капитанът на кораба ѝ бе дал, тя стоеше на пътеката, гледаше входната врата и се подготвяше за всичко, което щеше да се случи след минути.

— Готова ли си? — попита Алмира, като се присъедини към нея. Тя също бе с наметало, дадено ѝ от капитана, а този тип облекло не бе подходящ за влажната и студена лондонска нощ.

— Да... о, да, да!

Далтън чу почукването на вратата и се учуди кой би могъл да бъде. Беше прекалено късно за гости. Надяваше се, че няма да има проблеми тази вечер.

— Да? — каза Далтън с обичайното достойнство, докато отваряше портала. Видя две дами. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Катрин се взря в семейния слуга с нескрито умиление. Бе се променил толкова много... и все пак бе същият. Когато проговори, името му прозвуча като стон през сълзи.

— Здравей, Далтън!

— Лейди Катрин!?

Когато Катрин забеляза по очите му, че я бе разпознал, не можа да се въздържи и се спусна към него, прегърна го и сълзите я разтърсиха. Не бе забравила нежните му грижи и благородната доброта, бяха ѝ липсвали много.

В първия миг Далтън не я позна, но гласът ѝ... Той не беше се променил.

— Мили боже! Това сте вие! — Той отвърна на прегръдката с искрено въодушевление, нещо действително неприсъщо за него. Изведнъж се опомни, че трябва да предупреди баща ѝ за завръщането ѝ и ентусиазирано извика:

— Ваша Светлост!

Старият слуга не се и опита да овладее щастието, което струеше от него дори когато херцогът се появи в хола. Той я прегърна силно като своя собствена дъщеря, прибрала се вкъщи. Обожаваше я и изчезването ѝ бе за него не по-малко тежко, отколкото за Едуард.

Едуард беше на горния етаж и се бе приготвил да се оттегли в спалнята си, когато чу слугата да го вика. Показа се на края на стълбите, раздразнен, че го безпокоят по това време. При вида на сцената долу остана спокоен.

— Катрин... — прошепна, като не можеше да повярва на очите си. Катрин... възможно ли бе неговата Катрин да се е върнала вкъщи?

Катрин се отдръпна леко от Далтън и се взря в баща си.

— О, татко... — извика и затича към него с разтворени ръце.

Едуард слизаше по стъпалата, докато Катрин се качваше нагоре. Срегнаха се по средата и се прегърнаха. Връщането на Александър го бе направило предпазлив и мнителен, но сега нямаше съмнение. Това беше неговата Катрин, неговата безценна дъщеря, неговата любов и живот. С божия помощ тя се бе върнала вкъщи, при него.

— Катрин, мили боже, не мога да повярвам! — Той я обсипа с целувки, притисна я до сърцето си, решен никога да не ѝ разреши да си замине. Беше му трудно да я пусне и погледне към нея.

— О, татко! Аз съм вкъщи... Наистина съм си вкъщи — изхлипа тя.

Беше емоционален момент за всички. Алмира стоеше встрани и наблюдаваше със сълзи на очи.

Едуард бе прегърнал дъщеря си, докато слизаха надолу. Той я гледаше и не можеше да повярва на очите си.

— Ела... ела в гостната. Трябва да поговорим. Кого си довела със себе си? Къде беше? Как успя да се върнеш? — Сякаш въпросите му нямаха край.

— Това е Алмира, моя слугиня и компаньонка. Беше с мен по време на пътуването ми от Алжир дотук.

— Алжир? — Едуард се взря в нея озадачен. — Там ли беше през всичките тези години?

— Да... от самото начало. Но за това ще ти разкажа по-късно. Има нещо по-важно, което трябва да знаеш.

— Какво има? — попита той, докато вървяха към гостната.

Катрин стисна ръката на баща си и каза забързано:

— Алекс, татко. Той е в ужасна беда и ти си единственият човек, който може да му помогне.

— Александър в беда? Но той излезе оттук само преди няколко часа...

— Какво? Искаш да кажеш, че си го видял? Знаеш за „Ятаган“ и...?

— „Ятаган“? — Едуард мигновено се намръщи, като си спомни името на някогашното корабче — играчка на Александър и изведнъж разбра, че говорят за едно и също нещо.

— „Ятаган“ е корабът на Александър. Той е заловен от флотата и е отведен в затвора.

— Катрин, нещо бъркаш. Какво имаш предвид с това, че Александър е заловен от флотата? Той живее тук с мен от месеци, откакто Вивиан го доведе при мен от...

— Вивиан? — Очите на Катрин заискриха при споменаването на това име. — Вивиан е тук? А Ейвъри?

— Ейвъри изчезна, когато изчезнахте и вие, и никога не чухме за него. Но Вивиан накрая откри Александър в Америка и го доведе тук, при мен.

— О, не, това не е вярно! — извика Катрин гневно. — Александър е с мен от самото начало.

— Какво? — Едуард онемя от новината. Ако Александър е бил с Катрин, тогава кой е младият мъж, когото той обича и за когото се грижи? Беше ли Вивиан...

— Ако Вивиан е довела някого тук и го е представила като Алекс, мога да кажа, че той е измамник. Александър и аз бяхме отвлечени от Ейвъри. Щеше да ни продаде в робство във Франция, но за щастие пирати отвякоха кораба ни. Не съм сигурна, но мисля, че Ейвъри е бил убит при нападението. Ние бяхме отведени в Алжир и дадени като подарък на емира. Името му е Малик. Малик отглежда Алекс като свой собствен син и сега той е известен като Серад. Изкарваше прехраната си като корсар по моретата и корабът му се казва „Ятаган“.

— Мили боже! — Учуден и обезпокоен, Едуард вдигна очи, за да погледне Далтън, който крачеше край вратата. — Александър не е Александър.

— Изглежда, така е, Ваша Светлост — отговори разтревожено Далтън.

— А какво е станало с Александър? Къде е той? Ти каза, че е в затвора?

Катрин му разказа всичко, което знаеше, и тогава Далтън каза:

— Вчера, Ваша Светлост, имаше статия във вестника за някакъв пират, затворен в Нюгейт.

— Татко, трябва да побързаме... Сигурна съм, че искат да го убият. Трябва да го спасим.

Далтън поръча да докарат карета и разпореди на друг слуга да се погрижи да бъде приготвена стая в женските покои за Алмира. Едуард и Катрин бяха готови и чакаха каретата и когато колата пристигна, качиха се и тръгнаха към Нюгейт.

— Надявам се да не сме закъснели... — притесняваше се Катрин.

— Мисля, че все още има време, ако е бил затворен вчера. — Едуард хвана ръката ѝ, за да я успокои.

Катрин отпусна главата си върху рамото му и си позволи неземното удоволствие да си представи, че отново е малкото момиче, дори и за кратко време. Беше толкова хубаво да се чувства обичана и

защитена по този начин! Само баща ѝ можеше да ѝ даде любовта, която ѝ бе липсвала ужасно.

— Миличка, толкова много ми липсваше — каза тъжно Едуард. — Толкова много имаме да си разказваме. Толкова много неща се случиха.

— Татко... — Тя се повдигна, за да го погледне и зададе въпроса, който не я напускаше с години: — Искам да знам какво се случи с Джералд?

Едуард пребледня и не отговори на въпроса ѝ. Катрин се изуми от неговото колебание.

— Татко? Какво има? Нали не е мъртъв?

— Понякога си мисля, че бих предпочел да е мъртъв — измърмори Едуард. Може би щеше да го разбере, ако младият човек постепенно бе изгубил интереса си към Катрин, когато месеците минаваха и тя не се връщаше. Но бързото сгодяване с друга жена малко след изчезването ѝ му приличаше на ужасна и грозна изневяра. Той бе презрял мъжа, откакто бе разбрал, че Джералд се е интересувал само от зестрата на Уейкфийлд и може би въобще не е обичал Катрин.

— Какво искаш да кажеш? — Ръцете на Катрин се впиха в скута ѝ и тя се приготви да чуе нещо ужасно.

— Джералд Ратклиф изчака само няколко месеца, преди да покори друга жена — глухо каза Едуард. — Той се ожени още първата година, след като ти изчезна.

Катрин преглътна с мъка.

— Оженил се е... Толкова скоро? — В този момент всичките ѝ мечти за Джералд и тяхното общо бъдеще се срутиха и тя осъзна каква глупачка е била да тъгува за него през всичките тези години.

— Катрин, съжалявам... — Едуард я докосна по бузата. — Знам колко много го обичаше.

— Обичах този, за когото го мислех — бавно отвърна тя, като откри колко е трудно да се откажеш от мечта, пазена толкова дълго.

— Аз също мислех, че е по-добър човек — съгласи се тъжно Едуард.

Продължи да ѝ разказва за болката от тяхното изчезване с Алекс и за нещастията му, породено от тази раздяла. Тя му разказа за годините с Малик, как се бе опитала да избяга и как след това ѝ бе забранено да споменава дома и семейството и как Малик се бе

съгласил тя да замине, след като животът на Алекс бе поставен на карта.

— Какво чувстваш към този мъж Малик?

— Той е добър и аз много го харесвам. Никога не е бил груб или жесток е мен и обикна Алекс като свой собствен син. — Образът на Малик се появи в съзнанието ѝ. Малик, който я искаше за своя жена. Малик, който отпрати всичките си жени заради нея. Малик, който я обичаше безрезервно и без задръжки, на когото тя през цялото време дори веднъж не каза, че го обича. Сърцето ѝ потръпна.

Разговорът им прекъсна, когато каретата спря пред затвора.

— Какво ще правим сега? — попита нервно Катрин.

Сградата изглеждаше застрашителна и я изпълваше със страх.

— Първо ще уредим среща с Александър и ще се уверим, че е добре. След това ще се осведомим и ще разберем какво трябва да направим, за да го освободим.

— Мислиш ли, че това ще бъде трудно?

— Мисля, че парите и влиянието могат всичко, а ние имаме и двете, мое мило дете. Имаме ги и двете.

— Благодарение на Бога. А ако нещо се случи с Алекс?

— Няма да го позволим. Ще го спасим и след това мисля, че е време да посетим Вивиан.

Нюгейт беше толкова ужасен, колкото Едуард си го представяше. Мразеше мисълта, че ще трябва да си има работа с пазачите, но ако от това зависеше спасението на внук му, би направил всичко.

Джордж беше там и наблюдаваше приближаването на Едуард с интерес, като се чудеше какво ще иска този достолепен възрастен мъж.

— Аз съм херцог Хънтингтън — обяви Едуард. — Разбрах, че имате затворник на име Серад.

Джордж беше учуден, че някой от такъв произход се интересува от пирата, но той разви старата версия.

— Имахме, доскоро.

— Какво имате предвид? — възкликна Катрин, опасявайки се, че вече е бил екзекутиран.

— Глупакът се опита да избяга и бе застрелян.

— Грешите, той не може да е мъртъв — настояваше отчаяно Катрин. Беше изминала толкова път, за да го спаси. Той не можеше да е мъртъв! Това бе невъзможно!

— Как така? Искам да знам всички подробности и да видя тялото! — настоя Едуард, като постави подкрепящо ръката си на рамото на Катрин.

Джордж побърза да им наговори нещата, които беше съчинил точно за такъв случай.

— Вече отнесоха тялото, но със сигурност мога да ви кажа, че това беше той — пиратът Серад. Беше застрелян и умря. Наистина...

Катрин и Едуард бяха потресени и напуснаха затвора. Вървяха бавно, с разбити сърца. Сълзите на Катрин се стичаха и тя стенеше.

— Той е мъртъв... мъртъв е. Аз не пристигнах навреме.

Едуард бе покрусен колкото Катрин, но в същото време бе и ядосан. Някой трябваше да плати за всичко това и той знаеше кой с този някой. Вивиан... Качиха се в каретата и старецът каза на кочияша да ги закара до къщата на Вивиан.

Лека светлина осветяваше спалнята ѝ. Върху леглото лежеше Вивиан, вкопчена за Джералд. Тя се изсмя гърлено. Бяха прекарали чудесна вечер, след като бяха решили да отидат в леглото вместо на вечеря. Искаше той да остане с нея до сутринта. Жена му можеше да върви по дяволите.

Рязко почукване по вратата на спалнята я стъписа и тя приглушено изсъска:

— Какво има? Казах ти, че не искам да бъда безпокоена.

— Лейди Вивиан... Трябва да слезете долу — синът ви и годеницата му са тук и са довели с тях един посетител.

— Кажи на Александър, че съм неразположена и ще го видя утре — каза тя, учудена от дързостта му да идва в дома ѝ в този час.

— Да, мадам.

Уверена, че Дейвид ще се подчини на командата ѝ, Вивиан се обърна към Джералд и го целуна. Веднъж обсебен от нейната всепоглъщаща ненаситна страст, той отвърна горещо и страстно. Бяха вкопчени в топла прегръдка, когато изведнъж вратата се отвори с крак и се блъсна силно в стената. Вивиан извика гневно и се обърна да види кой се осмелява да ѝ досажда. Видя сянката на мъж да се появява и очите ѝ се разшириха от страх, когато той пристъпи напред на светло. Мигновено го позна и бе толкова шокирана, че не успя да чуе думите, които той остро произнесе.

— Добър вечер, майко. — Алекс влезе в стаята, последван от Дейвид и Тори.

— Александър... — Името му прозвуча приглушено, когато тя сграбчи чаршафите, за да скрие голотата си.

— Да... Твоят отдавна изгубен син се върна. — Алекс пристъпи застрашително към леглото. Всяко чувство на нежност към родната му майка бе умряло отдавна. Сега я гледаше като зло същество, което се бе опитало да убие него и Катрин.

— Сега, виж сега! — измънка Джералд, усещайки заплахата в движенията му. Бе започнал да се опасява за собствения си живот.

— Млъкни, Ратклиф! — извика Алекс, възстановил се бързо от шока при вида на Джералд в леглото на майка му. — Чудя се какво би си помислила Катрин, ако ви види заедно. Може би и двамата сте били в заговора с баща ми от самото начало.

— Александър... нека ти обясня! — Вивиан започна да се моли, искаше да го спечели отново, като се надяваше, че той все още изпитва някакви чувства. Въпреки всичко тя беше негова майка.

— Няма нищо за обяснение. Дейвид ми разказа всичко. Сега трябва само да уведомиш дядо и нещата ще си отидат по местата.

— Дейвид! Глупак! Пълен глупак! — Вивиан отправи злобен поглед към него. Обхвана я отчаяние. Всичките ѝ внимателно подготвени планове бяха разбити. Истинският Александър се бе завърнал и сега Едуард щеше да разбере всичко. Животът ѝ бе свършен. — Александър... аз съм твоята майка — молеше тя уплашено, в последен опит да спаси себе си. Сълзи на унижение и страх течаха по страните ѝ.

— Ти не си моя майка. Една майка обича децата си, тя не се опитва да ги погуби — каза той твърдо. Взираше се в изкривеното ѝ от плач лице, но не изпита нищо друго, освен презрение.

Вивиан се обърна към Дейвид:

— Направи нещо. Ти не уби онази жена в Америка, но можеш да убиеш него! Можем да продължим с играта и никой няма да разбере! Бъдещето ти е заложено на карта! Мисли за парите! Мисли за властта!

Дейвид я гледаше в пълно недоумение.

— Не съм убил момичето!?

— Не, аз инсценирах това, за да те убедя да ми помогнеш. А сега, когато имаш всичко, за което си мечтал, искаш да се откажеш?

Наистина можеш да отидеш в затвора за измама! Направи нещо! Спаси всички ни!

— Ти си луда! — каза Дейвид с отвращение. — Алекс, какво ще правиш?

— Искам да видя моя дядо. Аз...

От портала долу долетяха ядосани гласове и Алекс се обърна към посоката, от която идваха.

Едуард и Катрин бяха нахълтали направо в къщата, отстранявайки протестиращия слуга, който им бе отворил вратата. Поискаха да узнаят къде е тя и когато разбраха, се отправиха нагоре към стълбите.

— Вивиан! Искам да говоря с теб. — Едуард почти крещеше, когато стигна края на стълбите, следван от Катрин. Отправиха се към стаята направо през отворената врата. Когато Едуард приближи, висок тъмнокос млад мъж пристъпи напред и застана срещу него.

— Дядо! — Алекс стоеше неподвижен и го гледаше с открита обич. Сякаш не бе минало толкова време, като че ли бе едва вчера, когато те разговаряха за името на неговия кораб — играчка. Алекс не можеше да спре сълзите, които напълниха очите му, а не се и опита. Преглътна, искаше да проговори, да каже, че го обича и че много му е липсвал.

— Александър! — Викът на Катрин разкъса мълчанието и тя изтича край баща си и се хвърли в ръцете на Алекс. — Ти не си мъртъв! — Обърна се към баща си и му подаде ръка. — Ето го Александър...

— Александър... — Едуард инстинктивно го бе познал, но не бе способен да мръдне и проговори, докато вълнението на Катрин не прекъсна мълчанието. Пристъпи напред, за да прегърне и двамата. Сълзите им потекоха неудържимо. Когато се разделиха, за да се погледнат един друг, Алекс попита:

— Лельо Катрин, защо си тук и защо мислеше, че съм мъртъв?

— Веднага след като новината, че си заловен, стигна до нас, аз тръгнах към теб. Знаех, че татко може да те спаси, така че се върнах в Лондон и отидохме да те освободим. Пазачът ни каза, че си мъртъв, дори... всъщност това няма значение, когато си жив и здрав.

Едуард я прегърна отново и тогава попита с безчувствен глас:

— Къде е Вивиан?

Алекс кимна с глава към вратата на спалнята точно когато Дейвид и Тори излязоха навън.

— Ти? — каза Едуард, когато влизаше в стаята. Отправи студен поглед към младия човек, когото толкова месеци приемаше за Алекс. — След това ще се разправям с теб!

Дейвид кимна с глава и отстъпи с уважение, за да му позволи да влезе в спалнята. Тори стоеше до Дейвид и държеше ръката му в знак на подкрепа. Всички очакваха какво ще се случи.

Катрин последва баща си и се стресна, когато се намери пред Вивиан, загърната в широк дълъг халат, и Джералд, който бързо навличаше дрехите си.

— Джералд? — Тя произнесе името му с изумление, докато гледаше ту нея, ту него.

— Катрин! — Той я погледна с широко разтворени очи. Бе изумен. — Нямам нищо общо с това. Тя и Ейвъри са планирали всичко. Бяха двама заговорници. — Както винаги, излезе страхливец и се мъчеше да спаси себе си.

Едуард ги изгледа с гняв.

— Ратклиф, можеш да бъдеш сигурен, че истината за действията ти ще бъде съобщена на съпругата ти и нейното семейство и ти ще бъдеш отхвърлен от обществото. Семейството на жена ти е доста влиятелно и съм сигурен, че няма да приемат новината спокойно. Особено след като живееш изцяло на тяхна издръжка.

— Но... — Джералд успя да види целия си живот разрушен. Той се измъкна от стаята. Един съкрушен човек. Великите мечти, които споделяше с Вивиан, бяха изчезнали завинаги.

— И сега, Вивиан! — Едуард насочи гнева си към жената, която бе подкрепял през всичките тези години. — Твоите лъжи са повече от жестоки. Вече не си част от моето семейство. Ще загубиш този дом, а с него и всички средства, които ти подsigурявах.

Вивиан знаеше, че е свършено. Беше толкова близо до целта, а сега всичко пропадна. Присъдата, която я обричаше на бедност, беше много по-жестока от смъртта и тя можеше само да стои и да го гледа с изпълнени с омраза очи.

— Ненавиждам те! — извика тя.

— Единственото ми успокоение е, че измамата ти бе разкрита — отвърна ѝ Едуард със същите чувства. — До сутринта да си се махнала

оттук!

Той ѝ обърна гръб с отвращение и напусна спалнята заедно с Катрин. Срещна другите в хола и погледна към Дейвид.

— А ти... — попита той. — Кой си ти?

— Името ми е Дейвид Маркъм и съм...

— Дядо — намеси се Алекс, — той е бил изнудван от майка ми да играе тази роля.

— Вярно ли е това? — попита Едуард.

— Да, сър, но осъзнавам какво зло съм причинил и съжалявам. Готов съм да изкупя вината си за моето участие в измамата. — Дейвид смело посрещна неприязънта на Едуард.

— Той току-що спаси живота ми, дядо.

— Наистина ли? — попита учуден Едуард.

— Да, наистина. — Тори също защити Дейвид и постави ръка около кръста на Алекс.

Херцогът ги погледна озадачен за момент и после се усмихна.

— Сигурен съм, че имате обяснение на всичко това и много желая да го чуя. Нека се приберем у дома и там да разговаряме.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Едуард стоеше на прозореца в кабинета си и гледаше навън към малката градина в задния двор на къщата. Усмихна се доволно. Бе преживял много черни мигове в живота си, но сега бяха избледнели и забравени. Най-после всичко бе както трябва. Семейството му отново се бе събрало и това бе всичко, което винаги бе желал.

При мисълта за свободата на Александър и сватбата му с Тори очите му се изпълниха с щастие. Беше скромна семейна церемония, но те бяха пожелали точно това. Тори беше красива булка, Александър — чудесен младоженец. Родителите на Тори бяха пристигнали точно навреме за сватбата. Те също усетиха дълбоката любов, която ги свързваше. Новото семейство се надяваше да получи Божиата благословия и да бъде щастливо.

Александър му бе казал, преди да отпътува за медения месец, че има намерение да се установи в Англия и да заеме полагащото му се място на негов наследник. Тази новина го въодушеви и на Едуард му беше трудно да запази спокойствие. Чакаше с нетърпение времето, когато ще бъдат двамата. Бяха се уговорили, че първото нещо, което ще направят, когато Алекс се върне, и да напишат името „Ятаган“ на корабчето — играчка. Това бе нещо, което бяха отлагали прекалено дълго.

Изведнъж Дейвид изплува в мислите му. Едуард се почувства добре от начина, по който нещата се развиха за него.

След като научи цялата истина за измамата на Вивиан, той разбра трудната ситуация, в която е бил притиснат Дейвид. Едуард оцени високо бързата му реакция в инсценирането на „смъртта“ на Серад след бягството. Александър вече можеше да заеме мястото си на бъдещ херцог, без никой да разбере за пиратското му минало.

Едуард избягваше въпросите за самоличността на Дейвид, когато разказваше за изнудването на Вивиан. Бе обикнал Дейвид такъв, какъвто е, и искаше да осигури бъдещето му. Когато научи за любовта му към Тес, го изпрати в Хънтингтън с благословия. Знаеше, че

Дейвид възнамерява да ѝ предложи женитба и се надяваше да бъдат щастливи колкото Алекс и Тори.

След всичко това идваше ред на Катрин. При мисълта за любимата му дъщеря усмивката на Едуард стана меланхолична. Въпреки че току-що се бяха събрали, той трябваше отново да се раздели с нея. Катрин бе дошла при него на сутринта след отвличането на Александър от затвора с вестта, че обича Малик и възнамерява да се върне в Алжир, за да се омъжи за него.

Едуард бе развълнуван от решението ѝ. Тя остана в Лондон, за да отпразнуват сватбата, и отпътуването ѝ бе насрочено за днес. Шум от входа го изтръгна от мислите му и той се обърна, за да види Катрин, изправена до вратата.

— Добро утро, татко.

— Добро утро, мила. Изглеждаш чудесно тази сутрин — направи ѝ комплимент. Тя стоеше пред него, облечена в дневната рокля, която спешно бяха поръчали на шивачката. Беше с цвета на очите ѝ и Катрин бе много красива в нея...

Дъщеря му благодари и се усмихна нежно. Бе толкова щастлива от завръщането си у дома! Но сега бе време да помисли за бъдещето си. Беше жена, влюбена жена, и трябваше да забрави детските си мечти. Обичаше Малик и искаше да му го каже.

— Мисля, че е време да се отправим към кораба.

— Опакова ли багажа си?

— Да, Алмира е приготвила всичко.

— Не искам отново да те загубя — отбеляза Едуард, като се приближи към нея и я целуна бащински.

— Ти не ме губиш, татко — каза му Катрин с тъжна усмивка. — Искам да изпълниш обещанието си към мен и да ме посетиш в Алжир с Алекс и Тори.

— Ще дойдем. Искам да се срещна с мъжа, който е спечелил сърцето ти.

— Малик е чудесен. Сигурна съм, че ще го харесаш — потвърди тя. Сърцето ѝ заби по-силно при мисълта за Малик и за това колко нещастен е бил, когато го напусна. Липсваше ѝ. Болеше я истински за него и тя с нетърпение очакваше момента, в който ще му каже за любовта си.

— Ако ти и Алекс го харесвате, повече не мога да желая.

— Ваша Светлост, каретата чака — съобщи Далтън.

— О, Далтън! Ще ми липсваш! Ще пътуваш ли с татко, когато той дойде да ме види?

— За мен ще бъде чест! — отговори той, горд от това, че тя го е поканила.

Катрин го прегърна и целуна по бузата.

— Грижи се за татко — прошепна тя в ухото му.

— Разбира се. — Далтън гледаше как Едуард я изпраща навън и как влизат в каретата. Потеглиха и той влезе вътре, като изтри сълзите от очите си.

Малик не можеше да намери покой. Не бе спал през нощта, в която Раби бе заминала, и след това трудно издържаше дори и няколко часа сън. Напусна спалнята и се премести в дневната. Запали лампата. Погледът му попадна върху шахматната дъска, която той и Раби толкова често използваша, и усети болката от загубата. Разхождайки се между арките, той гледаше градината и търсеше да открие нещо, което да му даде спокойствие и утеха, но не успяваше. Притежаваше целия свят, но без жената, която обичаше, това нямаше значение.

Потънал в мисли, Малик съзерцаваше черната кадифена нощ отвън, когато чу изненадващи гласове, долитащи отдолу. Намръщи се и се учуди, че някой, освен него, е буден по това време на нощта. Предпазливостта винаги ръководеше решенията му и той взе ножа от нощното шкафче, преди да напусне спалнята, за да провери кой е.

Мухамед чакаше този момент от години. Най-после беше успял да се промъкне в палата и сега всичко, което трябваше да направи, бе да намери Малик и да го убие. Беше сигурен, че пазачите са освободени, тъй като Серад бе загубил кораба си и смъртта му бе оповестена. Това му даваше преимущество на изненадата и той възнамеряваше да се възползва максимално от нея.

Мухамед тъкмо влизаше в палата откъм градината, когато дочу стъпки, идващи в неговата посока. Очакваше някой от пазачите и не бе изненадан, когато видя Малик. Нападна го моментално, като стреля с пистолета си с намерение да го убие.

Малик успя да издаде само вик, за да предупреди пазачите, преди да падне на колене. Погледна надолу и потресен видя кървави петна по бялата си туника. В съзнанието му нахлуха мисли за Раби и

той се свлече на мраморния под. Тъмнината го обзе и го отнесе далеч от болката, душевните терзания и самотата.

Катрин не можеше да повярва, че са стигнали до пристанището. Пътуването обратно до Алжир ѝ се стори безкрайно, а тя нямаше търпение отново да бъде с Малик.

Беше се забулила в алжирската роба в негова чест. Облечена като негова жена, стоеше на палубата и гледаше града, който щеше да бъде нейният истински дом. Сякаш видя целия живот пред себе си.

Алмира стоеше до Раби, радостна, че се завръщат. Само едно нещо не ѝ бе ясно.

— Катрин — попита тя, — как да те наричам сега, когато отново сме в Алжир?

Изражението на Катрин стана някак по-нежно и тя се усмихна на слугинята си.

— Наричай ме Раби. Това име ми избра Малик и отсега нататък ще го нося с гордост.

Алмира отвърна на усмивката ѝ и те нетърпеливо зачакаха да спуснат мостика. След това заедно се отправиха към двореца.

Сърцето на Раби щеше да изскочи от вълнение, щом стигнаха входа. Когато напусна Малик, не осъзнаваше колко го обича, но сега бе разбрала и нямаше да го изостави никога.

— Трябва да видя Малик веднага — каза Раби на пазача. Знаеше, че с прекалено смело, но не обърна внимание на това. Беше много важно. — Моля, предайте му, че ще го чакам в харема.

Пазачът я изгледа странно, но тя не обърна внимание. Предположи, че е изненадан от бързото ѝ завръщане в Алжир. Тя и Алмира продължиха към харема и Раби излезе в градината, за да изчака Малик.

Бе изненадана, когато след няколко минути се появи Хасим.

— Раби... Благодаря на Аллах, че пристигна.

Гласът му прозвуча толкова отчаяно и той изглеждаше така съсипан, че тя веднага се свлече на колене.

— Какво има?

— Баща ми...

— Да не с ранен?

Хасим кимна с глава и я погледна в очите.

— Мислехме, че сме убили Мухамед, когато потопихме кораба му, но той е успял да се измъкне и преди четири дни е влязъл в двореца и стреля по баща ми. Пазачите го убиха, разбира се, но вече бе късно...

Раби видя дълбоката мъка и загрижеността в погледа му.

— Заведи ме при него — поиска тя. — Трябва да го видя. Трябва да говоря с него.

Хасим я изведе от харема.

— От известно време той е в безсъзнание. Изгуби много кръв.

Раби кимаше, докато го слушаше, защото не смееше да проговори. Малик бе близо до смъртта. Можеше само да благодари на Бога, че се завърна, когато трябваше. Решението ѝ стана непоколебимо. Щеше да спаси Малик. Почувства, че е пропиляла безценни години, без да признае любовта си, но сега искаше да направи всичко възможно за него. Той щеше да живее. Нямахше да му позволи да умре.

Хасим я отведе до спалнята на Малик. Пое си въздух и влезе. Малик — нейната любов — лежеше неподвижен в леглото. Лицето му бе бледо, а гърдите му — обвити в бинт. Тя се отпрати към него и от гърдите ѝ се откъсна тежка въздишка. Лекарят, който го лекуваше, се учуди от нахлуването, но като видя, че това е Раби, напусна тихо стаята и я остави сама с него.

— Малик — прошепна тихо тя, като седна до него и пое ръката му. — Малик, любов моя. Върнах се при теб...

Малик не отговори. Лежеше неподвижно и само лекото повдигане на гърдите му подсказваше, че е жив.

— Малик... — започна отново тя с тих глас, който молеше за отговор.

Времето течеше, а тя не спираше да му говори. Нашепваше името му отново и отново. Разказа му за любовта си и за това как ще се омъжи за него в момента, в който отвори очи. Разказа му за спасението на Серад, за срещата му с дядо му и за женитбата с Тори. През целия ден и цялата нощ Раби остана, без да напусне стаята. Зората я завари до Малик, с глава, отпусната върху леглото, когато най-накрая умората я победи.

Малик не осъзнаваше какво го дърпа от ръба. Срещна смъртта и не се страхуваше от нея, но нечий повик на далечен глас настояваше да се върне. Отново и отново чуваше молбата да се върне. Усети, че

изплува нагоре от дъното на всеобхващащата го празнина. Все още го обгръщаше тъмнина. Преди той ѝ се подчиняваше, но сега се бореше в търсене на гласа. Трябваше да го чуе отново.

Малик отвори очи. Примижа. Беше ден. Не беше ли нощ? Беше объркан и тогава погледна надолу и я видя.

— Раби? — Пресипналият шепот бе достатъчен, за да я събуди от лекия сън. Раби се изправи и умората веднага изчезна, когато погледна в златистите очи на Малик.

— Благодаря ти, Господи — изплака тя. — О, Малик...

— Ти се върна при мен? — с мъка успя да каже той.

— Обичам те. Не мога да остана далеч от теб — промълви Раби, като плачеше, после хвана ръката му и я притисна към устните си. — Помислих, че ще те изгубя. Мислех, че ще умреш и ще ме напуснеш.

Ярка светлина се появи в очите му. Той бе чакал години наред, за да чуе тези думи. Душата му се съживи. Той обичаше Раби... и тя го обичаше. Тя се бе върнала при него.

— Какво става в дома ти?

— Цялото ми семейство е с теб, любов моя. Ако все още ме желаеш, аз ще бъда твоя жена.

Малик направи върховно усилие и успя да вдигне ръка, за да погали косата ѝ.

— Никога не съм преставал да те желая, Раби.

— Аз също, Малик. Трябваше почти да те изгубя, за да го открия. Но аз те обичам. — Раби се наведе към него и го целуна нежно. — И ще остана с теб завинаги.

— Това е всичко, което някога съм желал, любов моя...

ЕПИЛОГ

— Прекрасно е... — въздъхна Тори, която стоеше до Алекс на брега на езерото. Водата бе гладка като огледало и отразяваше зеления балдахин на приведените клони и цветовете на разцъфналите храсти, които я заобикаляха. Беше истински рай, подобен на техния оазис.

— Красиво почти колкото теб — отговори Алекс, като я погледна. Нямаше търпение да види отново своето любимо място от детството си и беше довел Тори в момента, в който пристигнаха в имението Хънтингтън. Алекс се огледа наоколо и откри, че паметта му не бе преувеличила красотата на езерото, защото го намери прекрасно, както го помнеше.

Тори бе въодушевена от това, че той я бе довел тук, и се приближи към него, като обви ръце около врата му.

— Разбирам защо го харесваш. Тук е много спокойно... и безлюдно. — Тя се изправи на пръсти, за да го целуне.

— Това бе моето съкровище, когато бях момче. Идвах тук с дядо и пускахме корабчето. Още тогава мечтаех да стана морски капитан, дори когато... — За момент в погледа му се появи замечтаност.

— Радвам се, че нещата се наредиха добре с Тарик и останалите. Алекс се усмихна:

Дядо наистина има влияние и с положителност знае как да го използва. Почувствах се облекчен едва когато чух, че ги е освободил всички и те са на път към Алжир.

— Съжалявам, че изгуби „Ятаган“ — каза Тори. — Знам какво означаваше за теб.

Алекс остана тъжен за момент, но след малко каза с насмешка:

— Все още имам оригиналния „Ятаган“...

Той се отмести, за да вземе играчката, която беше донесъл, и гордо ѝ показва пряко изписаното име на едната страна.

— Дядо го написа за мен.

Тори бе толкова щастлива, че очите ѝ се насълзиха.

— Обичам те, Алекс, и се надявам, че си щастлив.

Усети закачката в гласа ѝ и се върна при нея.

— Разбира се, че съм щастлив. Нали сме заедно! Върнах се отново при дядо и сключих мир с Джоунс. — Алекс не успя да сдържи усмивката си, като си спомни изражението на Джоунс, когато ѝ подари чисто нов чадър след завръщането им от медения месец!

— Мисля, че ако аз не бях се омъжила за теб, тя щеше да го направи.

— А, не знам... — засмя се Алекс. — Винаги съм мислил, че Тарик е слабото ѝ място.

— Никога! Харесваше теб, но трябваше да ме защитава, нали знаеш.

— И свърши чудесна работа. Поне за малко. Радвам се, че сега се провали.

— Аз също. — Тя го целуна нежно. — Ще ти липсва ли домът в Алжир? Май се отказа от прекалено много неща заради мен.

— Не, Тори. От нищо не съм се отказал. Спечелих целия си живот. А и това не означава, че никога няма да видя отново Малик, леля Катрин и Хасим. Ще отпътуваме след няколко месеца с дядо до Алжир. Какво повече мога да искам? Животът ми е чудесен. А какво ще кажеш за твоя?

— О, Алекс, знаеш, че съм щастлива. Все още ми е трудно да повярвам, че нещата се подредиха по този начин, но не съм толкова глупава, за да мисля, че ще изкарам чак такъв късмет.

— Значи така, наистина си била влюбена в годеника си?

— Разбира се — каза тя с насмешливо достойнство. — Просто не осъзнавах през цялото време, че това си ти.

Алекс пусна „Ятаган“ в езерото и се отдръпна, за да го наблюдава как плава по гладката вода. Главата му бе изпълнена със спомени за приключенията, за които бе мечтал като дете, и се чудеше на обрата в живота си.

Тори остана на място и погледна Алекс. Любовта ѝ я изпълни с топлина. Изправен до брега, в панталон и бяла риза, изглеждаше като истински джентълмен и тя не успя да въздържи усмивката си. Той беше нейният пиратски капитан, нейният емир, а сега бе нейният английски благородник. И тя го обичаше във всичките му превъплъщения.

Тори се приближи до него. Без да проговори, обви ръце около кръста му и го целуна.

— Обичам те, Александър!

Той се усмихна и прие произнесената й покана.

— Аз също те обичам.

Алекс с лекота я вдигна на ръце и я положи на меката трева. Легна върху нея, покри тялото ѝ със своето и я целуна отново.

— Колко усамотено е това място! — въздъхна Тори.

— Да, много — промълви той.

— Мисля, че може да стане и мое любимо място.

Алекс и Тори се прегърнаха, а „Ятаган“ плаваше по гладката повърхност на слънчевото езеро. Наслаждаваха се на любовта си в усамотението на своя рай и знаеха, че животът им заедно ще бъде щастлив, както плаването на „Ятаган“.

Издание:

Боби Смит. Вземи сърцето ми

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Ева Егинлиян, Недялка Георгиева

Оформление на корицата: Борис Стоилов

ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.